Jeffrey ARCHER

IMPRESIE *falsă*

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

IMPRESIE FALSĂ

În româneşte de: IOANA RUXANDRA FRUNTELATĂ
Titlul original: FALSE IMPRESSION,

Cuprins

Mulţumiri

Aş dori să mulţumesc următoarelor persoane pentru ajutorul şi sfatul lor nepreţuit: Rosie de Courcy, Mari Roberts, Simon Bainbridge, Victoria Leacock, Kelley Ragland, Mark Poltimore (preşedinte la Sotheby pentru picturile de secol XIX şi XX), Louis van Tilborgh (curator la muzeul Van Gogh), Gregory DeBoer, Rachel Rauchwerger (director la Art Logistics), Fondului Naţional al Colecţiilor de Artă, Institutului de artă Courtauld, John Power, Jun Nagai şi Terry Lenzer.

Jeffrey Archer

9/10

1

Victoria Wentworth stătea singură la masa unde Wellington cinase împreună cu şaisprezece dintre ofiţerii lui de luptă, în seara anterioară plecării spre Waterloo.

În seara aceea, Sir Harry Wentworth, cu grad de general, stătuse în dreapta Ducelui de Fier şi comanda flancul stâng al armatei britanice în momentul înfrângerii lui Napoleon, urmat de exilul împăratului. Recunoscătoare, monarhia îl înnobilase pe general cu titlul de conte de Wentworth, cu care familia se mândrea din 1815.

Victoria prefira în minte aceste amintiri, citind a doua oară raportul scris de dr. Petrescu. Întorcând ultima pagină, oftă uşurată. Soluţia tuturor problemelor ei fusese găsită, literal, în ceasul al doisprezecelea.

Uşa sufrageriei se deschise fără zgomot şi Andrews, care servise trei generaţii ale neamului Wentworth, avansând până la rangul de majordom, degajă cu dibăcie de pe masă farfuria de desert a stăpânei.

— Mulţumesc, spuse Victoria, aşteptându-l să ajungă la uşă înainte de a adăuga: este totul aranjat pentru mutarea picturii?

Nu putea rosti cu voce tare numele pictorului.

— Da, doamnă, replică iute Andrews, reîntorcându-se cu faţa spre ea. Pictura va fi expediată înainte să coborâţi la micul dejun.

— E totul pregătit pentru vizita doamnei doctor Petrescu?

— Da, doamnă, repetă Andrews. Dr. Petrescu este aşteptată miercuri, în jurul prânzului, şi am informat deja personalul că va lua prânzul cu dvs., în salonul de muzică.

— Mulţumesc, Andrews, spuse Victoria.

Majordomul se înclină uşor şi închise cu grijă uşa de stejar în urma lui. La sosirea dr. Petrescu, una dintre cele mai preţioase moşteniri de familie avea să fie în drum spre America şi, deşi capodopera nu avea să mai fie admirată din nou în reşedinţa Wentworth Hall, nu era nevoie să fie informat despre asta niciun străin.

Victoria îşi împături şervetul şi se ridică de la masă. Luând cu ea raportul scris de dr. Petrescu, ieşi pe hol. Ecoul paşilor ei răsună pe pardoseala de marmură. Se opri la baza scărilor pentru a admira portretul în mărime naturală al contesei Catherine de Wentworth, pictat de Gainsborough. Nobila doamnă purta o rochie lungă magnifică, din tafta şi mătase, pusă în valoare de un colier şi cercei din diamante. Atingându-şi o ureche, Victoria zâmbi la gândul că asemenea podoabe extravagante trebuie să fi fost considerate îndrăzneţe la vremea pictării tabloului.

Urcând scara largă şi şerpuitoare din marmură, spre dormitorul ei de la etajul I, Victoria privea ţintă în faţă. Nu se simţea capabilă să se uite în ochii străbunilor ei, imortalizaţi pe pânză de

Romney, Lawrence, Reynolds, Lely şi Kneller. Era conştientă că-i dezamăgise pe toţi. Acceptă în sinea ei că înainte de culcare, trebuia totuşi să-i scrie surorii ei, aducându-i la cunoştinţă ce hotărâre luase.

Arabella era atât de înţeleaptă şi de rezonabilă! Dacă scumpa ei soră geamănă s-ar fi născut cu doar câteva momente mai devreme, ea ar fi fost cea mare şi *ea* ar fi moştenit averea şi fără îndoială că ar fi tratat problema cu mai mult aplomb. Mai rău, după ce va afla vestea, era sigură că Arabella nu se va plânge şi n-o va dojeni, continuând să afişeze aerul de calm superior al familiei.

Victoria închise uşa dormitorului, traversă camera şi puse pe birou raportul întocmit de dr. Petrescu. Apoi îşi scoase agrafa din coc, lăsându-şi părul să i se reverse pe umeri. Îl perie câteva minute, apoi se dezbrăcă şi se strecură în cămaşa de noapte din mătase, pe care o cameristă i-o aşezase la capul patului. În fine, încălţă papucii, apoi, nemaiavând nicio scuză pentru a evita scrisoarea, se aşeză la birou şi luă un stilou.

WENTWORTH HALL
10 septembrie 2001

Preaiubita mea Arabella,

Am tot amânat, nepermis, scrierea acestei scrisori, pentru că tu eşti ultima persoană din lume care merită să afle veşti atât de neplăcute.

Când dragul de tata a murit şi eu i-am moştenit averea, a trecut ceva timp până când mi-am dat seama la cât se ridicau datoriile lui. Mi-e teamă că lipsa mea de experienţă, cuplată cu datoriile covârşitoare ale înmormântării, a agravat şi mai mult problema.

Am crezut că împrumuturile vor fi o soluţie, dar situaţia s-a înrăutăţit după ce am apelat la ele. La un moment dat, mi-a fost teamă că, din cauza naivităţii mele, vom sfârşi prin a vinde domeniul familiei. Dar mă bucur să-ţi spun că s-a găsit o rezolvare.

Miercuri mă întâlnesc…

Victoriei i se păru că aude uşa dormitorului închizându-se încet în spatele ei. Se întrebă care dintre servitori ar fi îndrăznit să intre fără să bată la uşă.

Când se întoarse să vadă, femeia era deja lângă ea. N-o mai văzuse până atunci. Era tânără, suplă şi chiar mai scundă decât Victoria. Zâmbea dulce şi asta o făcea să pară vulnerabilă. Îi zâmbi şi Victoria, apoi observă că femeia avea un cuţit de bucătărie în mâna dreaptă.

— Cine… începu ea, dar mâna celeilalte o apucă de păr şi-i trase capul pe spate, lipindu-l de scaun. Victoria simţi lama

subţire şi ascuţită atingându-i pielea gâtului. Dintr-o mişcare, cuţitul îi deschise beregata, ca unui miel adus la abator.

Cu câteva momente înainte de moartea Victoriei, tânăra asasină îi tăie urechea stângă.

9/11

2

Anna Petrescu atinse butonul ceasului de pe noptieră. Limbile de pe cadranul luminat arătau ora 5:56 dimineaţa. Dacă ar mai fi aşteptat patru minute, ar fi trezit-o, activând canalul de ştiri. Dar nu avea să fie astăzi. Toată noaptea, în minte i se goniseră zeci de gânduri, abia permiţându-i câteva momente răzleţe de somn. La ora deşteptării, Anna decisese ce urma să facă în cazul în care recomandările ei nu vor fi respectate. Opri alarma, evitând ştirile care ar fi putut-o distrage, sări din pat şi se îndreptă imediat spre baie. Rămase mai mult decât de obicei sub jetul rece al duşului, sperând că o vă trezi pe deplin. Ultimul ei iubit – cerul ştie cât trecuse de când se despărţiseră – era amuzat de faptul că ea făcea întotdeauna duş *înainte* de alergarea de dimineaţă.

Se şterse şi se îmbrăcă în şortul albastru şi cu un tricou alb. Deşi soarele nu răsărise încă, nu era nevoie să tragă perdelele de la fereastra micului ei dormitor pentru a şti că urma să fie o altă zi senină şi însorită. Îşi trase fermoarul bluzei de trening, pe care se putea încă vedea conturul unui P decolorat, în locul de unde fusese descusută litera albastră. Anna nu dorea să afişeze că fusese componentă a echipei de cros de la Universitatea din Pennsylvania. La urma urmei, trecuseră nouă ani. Se încălţă cu adidaşii Nike, legându-le strâns şireturile. N-o enerva nimic mai mult decât să fie nevoită să se oprească în mijlocul cursei ca să-şi înnoade şireturile. Nu-şi luă ia ea decât cheia de la intrare, agăţată de gât cu un lănţişor de argint.

Încuie de două ori uşa apartamentului ei de patru camere, traversă coridorul şi apăsă butonul liftului. Aşteptând cabina îngustă, care urca scârţâind spre etajul zece, îşi începu exerciţiile de întindere pe care le termina de obicei până ajungea la parter.

Ieşi în holul blocului, zâmbindu-i portarului ei favorit, care fugi să-i deschidă, pentru a nu-i întrerupe cursa.

— ’Neaţa, Sam, salută Anna, pornind din clădirea ei, Thornton House, spre strada 54 est şi apoi spre Central Park.

Alerga Bucla Sudică în fiecare zi lucrătoare. În weekend ataca traseul mai lung, de şase mile, pentru că un minut-două de întârziere nu contau atunci. Dar astăzi contau.

Şi Bryce Fenston se trezise înainte de ora şase dimineaţa, pentru că şi el avea o întâlnire importantă devreme. În timp ce făcea duş, Fenston ascultă ştirile: un sinucigaş care se aruncase în aer de pe clădirea West Bank nu-l determină să dea mai tare – evenimentele de acest tip deveniseră în ultima vreme la fel de comune ca predicţiile meteo sau ca fluctuaţiile valutare.

„Va fi o zi caldă şi însorită, cu uşoare intensificări ale vântului în direcţia sud-est şi temperaturi cuprinse între 20 şi 25 de grade”, ciripea fata de la vreme când ieşi Fenston de la duş. O

voce mai serioasă îi luă locul, anunţând că Nikkei crescuse cu paisprezece puncte la bursa din Tokyo şi Hang Seng scăzuse cu unul la Hong Kong. Mediul financiar londonez nu-şi exprimase încă reacţia. Considera că acţiunile Fenston Finance nu vor fluctua dramatic, pentru că numai două persoane în afară de el mai erau la curent cu mica lui lovitură. Cu una dintre ele se întâlnea la micul dejun, la şapte, şi pe cealaltă urma s-o concedieze la opt.

La ora 6:40, Fenston era îmbrăcat. Aruncă o privire în oglindă; i-ar fi plăcut să fie cu o palmă mai înalt şi cu un dram mai slab. Dar problema putea fi remediată de o pereche de pantofi cubanezi, cu talonete speciale şi de un croitor bun. I-ar mai fi plăcut şi să-şi lase din nou părul să crească, dar n-o făcea, pentru că existau destui exilaţi din ţara lui care ar fi putut să-l recunoască.

Deşi tatăl lui fusese vatman de tramvai în Bucureşti, oricine l-ar fi privit mai atent pe bărbatul îmbrăcat impecabil, ieşind din clădirea cafenie de pe strada 79 est şi urcându-se în limuzina cu şofer, ar fi fost convins că era de-al locului. Numai cei cu adevărat pătrunzători i-ar fi observat micul diamant din urechea stângă – o preţiozitate care-l singulariza printre colegii lui conservatori. Aşa credea el şi niciun angajat n-ar fi îndrăznit să-l contrazică.

Fenston se instală pe bancheta din spate a limuzinei.

— La birou, lătră el, apoi atinse un buton de pe sprijinitoarea de braţ.

Un geam fumuriu se înălţă lent, eliminând orice posibilitate de conversaţie inutilă cu şoferul. Fenston luă ziarul „New York Times” de lângă el de pe banchetă. Îl răsfoi să vadă titlurile. Se părea că primarul Giuliani pierduse partida. Îşi instalase amanta în reşedinţa Gracie Mansion, ceea ce o încurajase pe prima doamnă să-şi exprime părerea despre asta în faţa oricui dorea s-o asculte. Opiniile ei apăreau în dimineaţa aceea în „New York Times”. Parcurgea paginile financiare când şoferul coti pe bulevardul FDR şi ajunsese la necrologuri când limuzina opri în faţa clădirii North Tower. Singurul necrolog care-l interesa va fi tipărit abia mâine; de fapt, nimeni din America nu ştia că ea murise.

— Am o întâlnire pe Wall Street la opt treizeci, îl informă Fenston pe şofer, care-i ţinea portiera deschisă. Vino să mă iei la opt şi cincisprezece minute.

Şoferul dădu din cap şi Fenston tropăi către holul clădirii. Deşi înăuntru erau nouăzeci şi nouă de lifturi, unul singur urca direct la restaurantul de la etajul 107.

Ieşind din ascensor după un minut – calculase odată că-şi petrece o săptămână din viaţă în lifturi – a fost remarcat de ospătarul-şef, care l-a salutat din cap pe clientul lui stabil şi l-a condus la masa lui obişnuită din colţ, cu vedere spre statuia

Libertăţii. O singură dată se întâmplase ca Fenston să-şi găsească masa ocupată şi atunci se întorsese imediat şi intrase înapoi în lift. Din ziua aceea, masa din colţ era liberă în fiecare dimineaţă, pentru orice eventualitate.

Karl Leapman îl aştepta deja pe Fenston, ceea ce nu-l surprinse, pentru că, de zece ani de când lucra pentru Fenston Finance, Leapman nu întârziase la nicio întâlnire. Se întreba cât de devreme venise Leapman, ca să se asigure că ajunge înaintea şefului lui. Îl privi pe omul care-i dovedise în repetate rânduri că s-ar fi afundat în orice cloacă pentru el. Dar şi Fenston fusese singurul care-i oferise o slujbă după ce Leapman ieşise din închisoare. Avocaţii scoşi din barou şi întemniţaţi pentru fraudă nu mai au mari perspective de viitor.

Fenston începu să vorbească imediat, înainte de a sta pe scaun.

— Suntem în posesia tabloului de Van Gogh. Acum ne rămâne de discutat doar o chestiune: cum scăpăm de Anna Petrescu fără să-i stârnim suspiciuni?

Leapman deschise dosarul pe care-l avea pe masă şi zâmbi.

3

Nimic nu mersese bine în dimineaţa aceea.

Andrews o anunţase pe bucătăreasă că-i va duce doamnei micul dejun pe tavă de îndată ce pictura era livrată. Bucătăreasa făcuse o migrenă şi ajutoarea ei, o fată cam neserioasă, primise sarcina de a pregăti masa stăpânei. Duba securizată întârziase patruzeci de minute şi obrăznicătura de şofer nu plecase de acolo până când nu primise ceai şi biscuiţi. Bucătăreasa n-ar fi acceptat aşa ceva, dar înlocuitoarea ei se lăsase prostită. Andrews o găsise sporovăind cu şoferul la masa din bucătărie.

Era bucuros că doamna nu făcuse nicio mişcare înainte de plecarea obraznicului. Controlă tava, împături din nou şervetul şi ieşi din bucătărie să-i ducă stăpânei micul dejun.

Ţinând tava pe o palmă, ciocăni uşor cu mâna cealaltă, apoi deschise încet uşa dormitorului. Văzând-o pe stăpână zăcând pe jos într-o baltă de sânge, i se tăie răsuflarea. Scăpă tava din mână şi se repezi la ea.

Deşi era clar că lady Victoria murise de mai multe ore, Andrews nici nu se gândi să sune la poliţie înainte ca succesorul doamnei la moştenirea domeniului Wentworth să fie informat despre tragedie. Ieşi repede din dormitor, încuie uşa şi coborî scările în goană, pentru prima oară în viaţa lui.

Arabella Wentworth servea un client când telefonă Andrews. Închise telefonul şi-şi ceru scuze, explicându-i clientului că trebuia să plece imediat. Întoarse plăcuţa cu DESCHIS pe partea cu ÎNCHIS şi încuie uşa micului ei magazin de antichităţi la doar câteva momente după ce Andrews pronunţase cuvântul *urgenţă,* prima dată în cei patruzeci şi nouă de ani cât lucrase pentru familia ei.

După cincisprezece minute, Arabella îşi parcă maşina mini pe pietrişul aleii din fata reşedinţei Wentworth Hall. Andrews o aştepta pe treapta de sus.

— Îmi pare atât de rău, doamnă, se exprimă el, conducându-şi noua stăpână în casă şi pe scara largă de marmură.

Văzându-l că se tine de balustradă ca să se sprijine, Arabella ştiu că sora ei murise. Se întrebase adesea cum ar reacţiona într-o situaţie de criză. Era uşurată că nu leşinase, deşi simţise o stare de rău violent când zărise trupul surorii ei. Totuşi, fusese gata să se prăbuşească şi se apucase de stâlpul patului, întorcând capul în faţa priveliştii.

Sângele ţâşnise peste tot şi se închegase pe covor, pe pereţi, pe pupitrul mic şi chiar pe tavan. Căzu pe pat, luă receptorul telefonului şi formă 999. I se răspunse: „Urgenţe, unde doriţi?” şi ceru cu poliţia.

După ce vorbi, aşeză la loc receptorul. Era hotărâtă să iasă din cameră fără să mai privească trupul, dar nu reuşi. Îi mai aruncă o

privire şi ochii i se opriră asupra scrisorii adresate „Preaiubitei mele Arabella”. Înşfăcă misiva neterminată; nu dorea ca ultimele gânduri ale surorii ei să fie aflate de comisariatul local. Îndesă epistola în buzunar şi ieşi clătinându-se.

4

Anna alergă de-a lungul străzii 54 est, pe lângă Muzeul de Artă Modernă, traversând bulevardul 6 şi luând-o la dreapta pe bulevardul 7. Abia dacă aruncă o privire spre familiarele jaloane ale traseului ei: sculptura masivă ce domina colţul străzii 55 est sau clădirea Carnegie Hall, pe când traversa strada 57. Îşi cheltuia cea mai mare parte din energie şi concentrare străduindu-se să evite navetiştii care circulau grăbiţi dis-de-dimineaţă, barându-i calea. Pentru Anna, drumul spre Central Park era o simplă încălzire şi nu-şi porni cronometrul de la încheietura mâinii stângi decât după ce intră în parc, pe poarta Artizanilor.

Intrând în ritmul ei regulat, Anna încercă să se gândească la întâlnirea pe care urma s-o aibă la opt dimineaţa cu preşedintele companiei.

Fusese surprinsă şi întrucâtva uşurată când Bryce Fenston îi oferise o slujbă la Fenston Finance, la doar câteva zile după ce demisionase de la Sotheby's, unde era omul numărul doi din departamentul de pictură impresionistă.

Şeful ei direct îi pusese în vedere că orice promovare îi era inaccesibilă o anumită perioadă, după ce Anna recunoscuse că era de vină pentru pierderea unei colecţii de artă importante, în favoarea galeriei rivale, Christie's. Luni de zile îl cultivase, îl flatase şi-l ispitise pe proprietarul colecţiei, convingându-l să-şi vândă piesele la Sotheby's, dar avusese naivitatea să-i împărtăşească progresul pe care-l făcea iubitului ei. Presupusese că el va fi discret, dar, la urma urmei, era avocat.

Când numele clientului fusese dezvăluit în paginile de artă ale ziarului „New York Times", Anna îşi pierduse şi iubitul şi slujba. După un timp, acelaşi ziar o „ajutase", publicând ştirea că dr. Anna Petrescu părăsise „voalat" galeriile Sotheby's – un eufemism pentru concediere – redactorul adăugând chiar că nu avea rost să încerce să obţină o slujbă la Christie's.

Bryce Fenston asista regulat la toate vânzările importante de pictură impresionistă şi nu avea cum să n-o remarce pe Anna lângă podiumul de licitaţie, luând note şi identificând cumpărătorii. Nu accepta sugestiile binevoitorilor că silueta ei atletică şi înfăţişarea extrem de plăcută erau motivele pentru care cei de la Sotheby's o aşezau în faţă, în loc s-o plaseze în spatele sălii de licitaţie, împreună cu ceilalţi identificatori experţi.

Alergând în zona Playmates Arch, Anna se uită la cronometru: 2 minute şi 18 secunde. Ţinta ei dintotdeauna era să încheie bucla în douăsprezece minute. Ştia că nu era un record, dar tot se enerva când era întrecută, mai ales de către o altă femeie.

În maratonul New York-ului din anul precedent ajunsese la final a nouăzeci şi şaptea şi în alergările ei matinale din Central

Park se întâmpla foarte rar să fie depăşită.

Gândurile îi reveniră la Bryce Fenston. Cei implicaţi îndeaproape în lumea artei – case de licitaţie, galerii de frunte, intermediari particulari – înţeleseseră de ceva timp că Fenston acumula o colecţie mare de pictură impresionistă. Alături de Steve Wynn, Leonard Lauder, Anne Dias şi Takashi Nakamura, el rămânea regulat printre ultimii care licitau la orice achiziţie nouă, semnificativă. Pentru astfel de colecţionari, un hobby nevinovat la început se transformă repede în dependenţă şi fiecare obiect al pasiunii lor le este necesar ca un drog. Fenston poseda mostre ale tuturor marilor pictori impresionişti, cu excepţia lui Van Gogh, şi pentru el, numai gândul de a avea o operă a maestrului olandez era ca o injecţie cu heroină pură. Iar după ce-şi satisfăcea dorinţa, făcea repede altă fixaţie, ca un toxicoman care-şi caută tremurând intermediarul. În cazul lui, intermediarul era Anna Petrescu.

Aflând din „New York Times" că Anna pleca de la Sotheby's, Fenston îi oferise imediat un loc în consiliul lui de administraţie şi un salariu care-i reflecta hotărârea de a-şi mări colecţia de pictură. Pentru Anna, balanţa se înclinase în favoarea lui când descoperise că şi Fenston era originar din România. Îi amintea Annei că, la fel ca ea, scăpase şi el de regimul opresiv al lui Ceauşescu şi-şi găsise refugiu în America.

La câteva zile după ce Anna se angajase la banca lui, Fenston o puse la încercare. Prima lor întâlnire la un dejun, a fost prilejul unor întrebări cu privire la cunoştinţele ei legate de colecţii mari de pictură aflate încă în posesia unor familii, de două-trei generaţii. După şase ani la Sotheby's, aproape că nu exista tablou impresionist important licitat care să nu fi trecut prin mâinile Annei şi să nu fi fost adăugat la baza ei de date.

Una dintre primele lecţii învăţate de Anna la Sotheby's fusese că e mai probabil ca aristocraţia de viţă veche să vândă şi nou-îmbogăţiţii să cumpere. Astfel ajunsese să ia legătura cu lady Victoria Wentworth, fiica cea mai mare a celui de-al şaptelea conte de Wentworth – cu sânge albastru de tot – acţionând în numele lui Bryce Fenston – un nobil proaspăt făcut.

Pe Anna o nedumerise obsesia lui Fenston pentru colecţiile de artă particulare, până când descoperise că intra în politica băncii să ceară garanţii în opere de artă pentru acordarea unor împrumuturi mari. Puţine bănci tratează „arta" – indiferent în ce formă – echivalând-o cu o garanţie. Iau în considerare proprietăţi, acţiuni, obligaţiuni, terenuri, chiar şi bijuterii, dar rareori obiecte de artă. Bancherii nu se pricep la piaţa aceasta şi nu se încurcă reclamând piesele de la datornici, mai ales că depozitarea, asigurarea şi vânzarea lor consumă timp mult şi sunt incomode. Fenston Finance era excepţia de la regulă. Şi Annei nu-i trebui mult ca să-şi dea seama de ce. Fenston nu iubea cu adevărat arta şi nu se pricepea în realitate, dar urma sentinţa lui Oscar Wilde: „Cel care ştie preţul tuturor lucrurilor, nu ştie întotdeauna şi

valoarea lor.” Însă abia după o vreme a descoperit Anna ţinta ascunsă a patronului ei.

Una dintre primele misiuni de serviciu ale Annei a fost să plece în Anglia şi să evalueze averea contesei Victoria Wentworth, o potenţială clientă care ceruse un împrumut mare de la Fenston Finance. Colecţia Wentworth se dovedi a fi una tipic englezească, întocmită de cel de-al doilea conte, un aristocrat excentric plin de bani, cu un bun gust apreciabil şi un ochi destul de format pentru ca generaţiile viitoare să-l considere un amator talentat. De la compatrioţii lui, achiziţionase tablouri de Romney, West, Constable, Stubbs şi Morland şi o magnifică mostră din opera lui Turner, *Apus la Plymouth.*

Cel de-al treilea conte nu fusese interesat câtuşi de puţin de artă, iar colecţia se prăfuise până când moştenirea devenise a celui de-al patrulea conte, un nobil înzestrat cu sensibilitatea bunicului lui.

Jamie Wentworth se autoexilă aproape un an departe de ţara lui, parcurând ceea ce se numea „Grand Tour”. Vizită Parisul, Amsterdamul, Roma, Florenţa, Veneţia şi St. Petersburg şi reveni la Wentworth Hall cu tablouri de Rafael, Tintoretto, Tizian, Rubens, Holbein şi Van Dyck, plus câteva fleacuri. Totuşi, Charles, cel de-al cincilea conte, i-a întrecut pe toţi, cu totul întâmplător. Ca şi înaintaşii lui, Charles era şi el colecţionar, dar nu de picturi, ci de amante. După un weekend activ petrecut la Paris – pe hipodromul Longehamps şi mai târziu, într-un dormitor de la Crillon – ultima lui puicuţă îl convinse să cumpere de la doctorul ei tabloul unui pictor necunoscut. Charlie Wentworth s-a întors în Anglia despărţit de ibovnica lui, dar a rămas cu un tablou pe care l-a agăţat într-o cameră de oaspeţi, cu toate că mai târziu, cunoscătorii aveau să declare *Autoportret cu ureche bandajată* una dintre capodoperele lui Van Gogh.

Anna îl avertizase pe Fenston să fie precaut când auzea de un Van Gogh de vânzare, pentru că referinţele tablourilor erau de multe ori mai dubioase decât bancherii din Wall Street, o comparaţie care nu-l deranja pe patronul ei. Existau multe falsuri în colecţii particulare şi chiar în muzee mari, cum era Muzeul Naţional din Oslo. Totuşi, după ce studiase documentele *Autoportretului,* incluzând o referire la Charles Wentworth dintr-o scrisoare a doctorului Gachet, chitanţa pentru prima vânzare a tabloului, pentru preţul de opt sute de franci şi un certificat de autenticitate întocmit de Louis van Tilborgh, expert la Muzeul Van Gogh din Amsterdam, Anna căpătase destulă încredere pentru a-i spune şefului ei că magnificul tablou era chiar opera maestrului.

Pentru pasionaţii de Van Gogh, *Autoportret cu ureche bandajată* este culmea culmilor. Deşi maestrul a pictat treizeci şi cinci de autoportrete de-a lungul vieţii, n-a realizat decât două

după ce şi-a tăiat urechea stângă în urma unei dispute cu prietenul lui, Paul Gauguin.

Lucrarea era atât de râvnită de către colecţionarii particulari pentru că celelalte două comparabile erau expuse în muzee naţionale. Anna se gândea cu nelinişte la acţiunile pe care le-ar fi întreprins Fenston pentru a pune mâna pe al treilea autoportret. Petrecuse zece zile plăcute la Wentworth Hall, catalogând şi evaluând colecţia familiei. La întoarcere, sfătui consiliul din New York – alcătuit în mare parte din amicii şi politicienii lui Fenston, prea bucuroşi să accepte un ajutor – să acorde împrumutul de patruzeci de milioane de dolari, deoarece valoarea colecţiei se ridica peste această sumă.

Deşi pe Anna n-o interesau motivele Victoriei Wentworth pentru a cere cu împrumut o sumă atât de mare, în timpul şederii la Wentworth Hall o auzise adesea pe gazdă plângându-se de moartea prematură a „dragului de tata”, de pensionarea administratorului lor de încredere şi de inechitatea impozitului funerar de patruzeci la sută. „Dacă s-ar fi născut Arabella puţin mai devreme…” era una dintre formulele favorite ale Victoriei.

Anna memorase colecţia Wentworth şi putea descrie orice sculptură sau tablou fără a mai apela la documentaţie. Avea memorie fotografică, un dar ce-o evidenţiase atât printre colegii de facultate, cât şi printre aceia de la Sotheby’s. Dacă vedea o pictură, o reţinea împreună cu datele de provenienţă şi locaţie. Îşi exersa această calitate în fiecare duminică, vizitând o galerie nouă, o sală a Muzeului Metropolitan sau pur şi simplu studiind ultimele cataloage de artă. Întorcându-se în apartamentul ei, scria numele tuturor picturilor văzute, apoi se verifica după cataloage. De când absolvise studiile, adăugase băncii ei mentale de date picturile din Luvru, Prado, Uffizi, Galeria Naţională din Washington şi muzeele Phillips şi Getty. Tot în creier stocase şi treizeci şi şapte de colecţii particulare şi nenumărate cataloage; era o valoare pentru care Fenston fusese dispus să plătească cu vârf şi îndesat.

Responsabilităţile Annei nu depăşeau evaluarea colecţiilor potenţialilor clienţi şi alcătuirea unor rapoarte scrise pentru discutarea în consiliu. Nu fusese implicată niciodată în întocmirea contractelor. Acestea erau redactate exclusiv de avocatul intern al băncii, Karl Leapman. Totuşi, Victoriei îi scăpase o dată că rata dobânzii cerute de bancă era umflată – 16 la sută – şi Anna îşi dăduse seama că o combinaţie de îndatorare, naivitate şi lipsă de experienţă în domeniul financiar condusese la prosperitatea băncii Fenston Finance. Era o bancă la care incapacitatea de a-şi plăti datoriile a clienţilor era o sursă de delectare.

Trecând pe lângă carusel, Anna lungi pasul. Se uită la cronometru: depăşise timpul cu douăsprezece secunde, dar măcar n-o întrecuse nimeni. Se gândi din nou la colecţia Wentworth şi

la recomandările pe care urma să i le facă lui Fenston. Se decisese să demisioneze dacă preşedintele nu-i va asculta sfaturile, cu toate că lucra acolo de mai puţin de un an şi era dureros de conştientă că porţile galeriilor Sotheby's şi Christie's îi rămâneau închise.

În ultima perioadă, se acomodase cu orgoliul lui Fenston şi-i tolera izbucnirile ocazionale, prilejuite de câte un eşec, dar nu putea accepta să fie părtaşă la inducerea în eroare a unui client, în special unul atât de naiv ca Victoria Wentworth. Plecarea de la Fenston Finance după un timp atât de scurt n-ar fi arătat bine în CV-ul ei, dar implicarea într-o anchetă pentru fraudă ar fi arătat cu mult mai rău.

5

— Când vom afla dacă e moartă? întrebă Leapman, sorbind din cafea.

— Aştept confirmarea în dimineaţa asta, răspunse Fenston.

— Bun, pentru că trebuie să iau legătura cu avocatul ei şi să-i reamintesc, rosti apăsat Leapman, că, în cazul unei morţi suspecte, soluţionarea problemelor financiare intră în jurisdicţia Baroului din statul New York.

— E ciudat că n-a contestat nimeni clauza asta din contract, remarcă Fenston, ungându-şi a doua chiflă cu unt.

— De ce-ar fi făcut-o? întrebă Leapman. N-aveau de unde să ştie că e pe cale să moară.

— Există ceva legat de noi care ar putea stârni bănuieli poliţiei?

— Nu, replică Leapman. Nu v-aţi întâlnit niciodată cu Victoria Wentworth, n-aţi semnat contractul iniţial şi nici măcar n-aţi văzut pictura.

— N-a văzut-o nimeni, cu excepţia familiei şi a doamnei Petrescu, recapitula Fenston. Dar trebuie să ştiu cât timp să aştept înainte de a fi sigur.

— E greu de spus, dar pot trece ani de zile până când poliţia va accepta că nu are niciun suspect, mai ales într-un caz atât de faimos.

— Vreo doi ani e destul, socoti Fenston. Până atunci, dobânda împrumutului îmi va da drept de proprietate asupra picturii şi-mi voi recupera şi investiţia, vânzând restul colecţiei.

— Atunci e bine că am citit raportul scris de Petrescu, zise Leapman. Dacă mai aşteptam patruzeci şi opt de ore, pierdeam tranzacţia.

— De acord, spuse Fenston, dar acum trebuie să găsim o cale s-o pierdem pe Petrescu.

Pe buzele lui Leapman răsări un zâmbet subţire:

— E destul de simplu. Îi atacăm singura slăbiciune.

— Şi anume? întrebă Fenston.

— Onestitatea.

Arabella stătea singură în salonul de desen, incapabilă să realizeze ce se petrecea în jur. Ceaşca de ceai Earl Grey de pe masa de lângă ea se răcise, dar ea nu observase. Singurul zgomot din încăpere era tic-tacul ceasului de pe şemineu. Timpul se oprise pentru Arabella.

Pe pietrişul din faţa casei parcaseră mai multe maşini ale poliţiei şi o ambulanţă. Veniseră experţi în uniforme, halate albe, costume închise şi chiar mascaţi şi-şi făcuseră treaba fără s-o deranjeze.

La uşă se auzi o bătaie uşoară. Arabella ridică ochii şi văzu în cadrul uşii un vechi prieten. Intrând în cameră, chestorul-şef îşi scoase şapca lui cu şnur argintiu. Stephen Renton îi prezentă condoleanţe sincere; o cunoştea de mulţi ani pe Victoria. Arabella se ridică de pe canapea cu faţa pământie şi ochii roşii de plâns. Bărbatul înalt se aplecă şi o sărută blând pe amândoi obrajii, apoi o aşteptă să se aşeze din nou şi luă şi el loc pe jilţul tapisat cu piele din faţa ei. Un timp nu vorbiră, apoi Arabella se îndreptă şi-şi exprimă revolta:

— Cine ar fi putut face un lucru atât de îngrozitor, mai ales unei persoane total inocente, ca Victoria?

— Se pare că întrebarea asta n-are răspuns logic sau simplu, răspunse chestorul-şef. Şi nu ne ajută că a fost descoperită după mai multe ore, lăsându-i asasinului destul timp să dispară. Te simţi în stare să răspunzi la câteva întrebări, draga mea? o întrebă după o pauză.

Arabella dădu din cap:

— Voi face tot ce pot ca să vă ajut să prindeţi asasinul.

Rostise cu amărăciune ultimul cuvânt.

— În mod normal, aş începe investigarea crimei întrebându-te dacă sora ta avea duşmani, dar mi se pare imposibil, pentru că o cunoşteam foarte bine. Totuşi, trebuie să te întreb dacă erai la curent cu problemele Victoriei, pentru că – aici se opri puţin stânjenit – se zvoneşte în localitate că, după ce v-a murit tatăl, sora ta a rămas cu datorii însemnate.

— Adevărul e că nu ştiu nimic, recunoscu Arabella. După ce m-am măritat cu Angus, veneam din Scoţia doar două săptămâni vara şi la Crăciun, o dată la doi ani. Numai după ce mi-a murit soţul m-am întors să trăiesc în Surrey – chestorul-şef dădu din cap, dar n-o întrerupse – şi am auzit şi eu zvonurile. Chiar se bârfea că o parte din mobila din magazinul meu a fost a familiei şi Victoria o vinde ca să-şi poată plăti personalul.

— Şi zvonurile astea nu erau adevărate? întrebă Stephen.

— Absolut deloc, răspunse Arabella. După ce a murit Angus şi am vândut ferma noastră din Perthshire, am obţinut bani destui pentru a mă stabili la Wentworth şi a-mi transforma hobby-ul de-o viaţă într-o afacere profitabilă. Dar am întrebat-o de mai multe ori pe sora mea dacă zvonurile privind încurcăturile băneşti ale tatii erau adevărate. Victoria a negat că are vreo problemă şi a susţinut că totul e sub control. Dar îl adora pe tata şi în ochii ei, el n-ar fi putut greşi cu nimic.

— Îţi vine în minte ceva care ne-ar putea oferi un indiciu…

Arabella se ridică de pe canapea şi fără explicaţii, se îndreptă spre un pupitru din capătul îndepărtat al camerei. Luă de pe el scrisoarea pătată de sânge pe care o găsise la sora ei şi i-o dădu poliţistului. Stephen citi de două ori misiva neterminată, apoi întrebă:

— Ai idee ce voia să spună Victoria prin: „S-a găsit o soluţie?”

— Nu, recunoscu Arabella, dar aş putea afla răspunsul după ce discut cu Arnold Simpson.

— Mie nu-mi inspiră încredere, spuse Stephen.

Arabella înregistra comentariul, dar nu spuse nimic. Ştia că prietenului ei nu-i plăceau din instinct avocaţii care erau incapabili să-şi ascundă aerele de superioritate în faţa poliţiştilor.

Chestorul-şef se ridică de la locul lui şi se aşeză lângă Arabella, luându-i mâna:

— Sună-mă când vrei, spuse blând, şi încearcă să nu-mi ascunzi prea multe, Arabella, fiindcă am nevoie să ştiu totul, absolut totul, dacă vrem să aflăm cine a ucis-o pe sora ta.

Arabella nu răspunse.

— La naiba, bombăni Anna pentru ea, când un tânăr brunet şi atletic o depăşi degajat, aşa cum făcuse de mai multe ori în ultimele săptămâni.

Nu se uitase înapoi – alergătorii serioşi n-o făceau. Anna ştia că n-avea rost să încerce să-l ajungă, fiindcă ar fi avut „picioare de cârpă” după o sută de metri. Îl zărise odată dintr-o parte pe misteriosul alergător, dar apoi el se îndepărtase şi nu-i mai văzuse decât tricoul verde smarald, din spate, îndreptându-se spre Strawberry Fields. Încercă să şi-l alunge din minte şi să se concentreze din nou asupra întâlnirii cu Fenston.

Trimisese deja un exemplar al raportului ei la biroul preşedintelui, recomandând băncii să vândă cât mai repede autoportretul. Cunoştea un colecţionar din Tokyo obsedat de Van Gogh şi cu destui yeni rămaşi pentru a o dovedi. Iar pictura aceea avea ceva special, după cum menţionase în raport. Van Gogh admirase întotdeauna arta japoneză şi pe peretele camerei din tablou, lateral faţă de autoportret, era o mică reproducere a *Gheişei în peisaj,* despre care Anna credea că-l va atrage irezistibil pe Takashi Nakamura.

Nakamura era preşedintele celei mai mari companii de oţel din Japonia, dar în ultima vreme alocase mult timp consolidării colecţiei lui de artă, anunţând că o va include într-o fundaţie care va fi lăsată în cele din urmă naţiunii. Anna considera că un alt avantaj al tranzacţiei cu el era că Nakamura acţiona totdeauna în mare secret, tăinuind detaliile colecţiei lui în implacabilul stil japonez. O asemenea vânzare i-ar fi permis Victoriei Wentworth să-şi salveze reputaţia şi japonezii înţelegeau foarte bine astfel de chestiuni. Anna achiziţionase cândva un Degas pentru Nakamura – *Lecţia de dans cu M-me Minette* – şi proprietarul dorise o tranzacţie în secret, serviciu pe care marile case de licitaţii îl asigură pentru cei ce vor să evite ochii iscoditori ai ziariştilor care-şi fac veacul prin sălile de vânzări. Era sigură că Nakamura va oferi cel puţin şaizeci de milioane de dolari pentru capodopera olandeză. Aşa că, dacă Fenston îi accepta propunerea – şi de ce n-ar fi făcut-o? — toată lumea avea să fie mulţumită de rezultat.

Trecând de Tavern on the Green, se uită din nou la ceas. Trebuia să grăbească pasul dacă mai spera să se întoarcă la poarta Artizanilor în mai puţin de douăsprezece minute. Sprintând la vale, reflectă asupra faptului că n-ar trebui să-şi lase sentimentele să-i influenţeze judecata profesională, dar cu adevărat, Victoria avea nevoie de mult ajutor. Depăşind cadrul porţii, apăsă butonul cronometrului şi se uită: douăsprezece minute şi patru secunde. *La naiba!*

Porni în jogging uşor spre apartamentul ei, fără să ştie că era urmărită cu atenţie de bărbatul în tricou verde smarald.

6

Jack Delaney nu era încă sigur că Anna Petrescu nu era o infractoare.

Agentul FBI o privi dispărând în mulţime, pe drumul către casa din clădirea Thornton House. După ce o pierdu din vedere, Jack îşi reluă jogging-ul prin Sheep Meadow, spre lacul din parc. Se gândea la investigaţiile din ultimele şase săptămâni. Erau îngreunate de faptul că nu era nevoie ca Anna să-şi dea seama că poliţia îl investiga şi pe şeful ei, care sigur era un infractor.

Trecuse aproape un an de când Richard W. Macy, agentul special superior lui Jack, îl chemase în biroul lui şi-i dăduse o echipă de opt oameni pentru a se ocupa de o misiune nouă. Jack urma să investigheze trei crime, comise pe trei continente diferite şi care aveau două lucruri în comun: victimelor li se tăiase gâtul în perioada când obţinuseră împrumuturi mari de la Fenston Finance. Jack era sigur că fuseseră crime premeditate, duse la îndeplinire de un asasin profesionist.

O luă pe scurtătură prin Shakespeare Garden, îndreptându-se spre micul lui apartament din cartierul West Side. Mai avea puţin de completat la dosarul celei mai noi angajate a lui Fenston, deşi încă nu-şi dădea seama dacă era o complice sau o naivă nevinovată. Jack aflase multe despre Anna: unchiul ei, George Petrescu, emigrase în 1972 din România şi se stabilise în Danville, Illinois. După ce Ceauşescu se proclamase preşedinte, George îi scrisese fratelui lui, implorându-l să vină şi el în America. Când Ceauşescu declarase România republică socialistă şi o numise vicepreşedinte pe soţia lui, Elena, George îşi repetase invitaţia pentru fratele lui, rugându-l să vină şi cu fetiţa, Anna.

Părinţii Annei refuzaseră să-şi părăsească patria, dar în 1987 îşi lăsaseră fiica să iasă ilegal din ţară şi să se îndrepte pe apă spre America, unde trăia unchiul ei. Îi promiseseră fetei de şaptesprezece ani că o vor aduce înapoi de îndată ce va fi răsturnat Ceauşescu, dar Anna nu se mai întorsese. Scria acasă regulat, rugându-şi mama să vină şi ea să locuiască acolo, dar timp de doi ani nu primi niciun răspuns. Apoi sosi o scrisoare din care află că tatăl ei fusese ucis într-una din hărţuielile care conduseseră la răsturnarea dictatorului. Mama îi spunea clar că nu va veni în America, ultima ei scuză fiind: „Cine va îngriji mormântul tatălui tău?"

Atâta reuşise să descopere un om de-al lui Jack dintr-un eseu pe care-l scrisese Anna în revista liceului unde studiase. Un coleg de clasă scrisese tot acolo despre fata blândă, cu părul blond împletit în cozi şi ochii albaştri, care venea dintr-un oraş numit Bucureşti şi ştia atât de puţine cuvinte englezeşti, încât nici declaraţia de credinţă patriotică n-o putea spune. După un an de

studiu, Anna redacta revista de unde-şi culesese Jack puţinele informaţii.

În continuare, Anna câştigase o bursă în istoria artei la Universitatea Williams din Massachusetts. Un ziar local consemna şi că fata câştigase crosul interuniversitar de o milă, împotriva celor de la Cornell, cu timpul de 4 minute şi 48 de secunde. Jack urmărise progresul Annei la Universitatea din Pennsylvania, unde-şi pregătise doctoratul şi-şi susţinuse teza despre mişcarea fauvistă. Jack apelase la dicţionar ca să afle ce însemna asta. Era vorba despre un grup de artişti, în frunte cu Matisse, Derain şi Vlaminck, pictori care doreau să se distanţeze de impresionism şi să picteze mai abstract. Picasso plecase în tinereţe din Spania să se alăture grupului de la Paris, şocând publicul cu picturi descrise în *Paris Match* drept „lucrări cu o importanţă trecătoare"; „sănătatea mintală va reveni la modă", erau asiguraţi cititorii. Jack deveni curios să citească şi despre Vuillard, Luce şi Camois – artişti de care nici nu auzise până atunci. Dar trebuia să amâne plăcerea asta pentru orele libere, dacă nu cumva se dovedea o lectură utilă pentru a-l încolţi pe Fenston.

După terminarea doctoratului, dr. Petrescu s-a angajat ca debutantă la Sotheby's. De aici, informaţiile lui Jack deveneau cam sumare, pentru că nu-şi permitea să le pună prea multe întrebări foştilor ei colegi. Totuşi, aflase de memoria fotografică a suspectei, de cunoştinţele ei solide şi de faptul că toţi o plăceau, de la hamali la director. Dar nimeni nu dorea să explice de ce plecase „voalat" de la galeriile Sotheby's şi Jack înţelesese că plecarea ei era definitivă, cel puţin sub conducerea actuală. Totuşi, nu se dumirea de ce se angajase un om ca ea la Fenston Finance, trecând peste toate problemele. Şi în această privinţă trebuia să se bazeze pe speculaţii, pentru că nu putea vorbi deschis nici cu actualii ei colegi, deşi aflase că era prietenă cu Tina Forster, secretara directorului.

În scurtul răstimp de lucru la Fenston Finance, Anna vizitase mai mulţi clienţi care obţinuseră recent împrumuturi mari şi care deţineau cu toţii colecţii importante de artă. Lui Jack îi era teamă că pe unul dintre ei îl aştepta în curând aceeaşi soartă pe care o avuseseră cele trei victime de până atunci ale lui Fenston.

Jack alerga pe strada 86 West cu trei întrebări în minte. Încă nu le găsise răspuns: unu, cu cât timp înainte ca ea să se angajeze la banca lui o cunoscuse Fenston pe Petrescu? Doi, se cunoscuseră în România, ei sau familiile lor? Şi trei, ea era asasinul plătit?

Fenston scrijeli o semnătură pe nota de plată, se ridică şi – fără să-l aştepte pe Leapman să-şi bea cafeaua – ieşi cu pas apăsat din restaurant. Intră în lift şi aşteptă să intre şi Leapman şi să apese butonul etajului optzeci şi trei. Intrară şi câţiva japonezi în costume bleumarin şi cravate uni din mătase, care mâncaseră şi ei

la restaurantul „Ferestre deasupra Lumii”. Fenston nu discuta niciodată afaceri în lift, conştient că la mai multe etaje ale clădirii aveau birourile rivali de-ai lui.

Uşile liftului se deschiseră la etajul optzeci şi trei şi Leapman ieşi după stăpânul lui, dar se îndreptă în direcţie opusă, spre biroul doamnei Petrescu. Îi deschise uşa fără să ciocăne şi o găsi înăuntru doar pe Rebecca, asistenta Annei, pregătind hârtiile pentru întâlnirea cu preşedintele companiei. Leapman lătră câteva instrucţiuni, descurajând orice întrebare. Rebecca lăsă documentele pe biroul Annei şi plecă imediat după o cutie din carton, mai mare.

Leapman se întoarse pe coridor şi intră în biroul preşedintelui, să pregătească tactic discuţia cu Petrescu. Deşi mai trecuseră prin astfel de momente de trei ori în ultimii opt ani, Leapman îşi avertiză şeful că se puteau aştepta la ceva diferit.

— Ce vrei să spui? întrebă Fenston.

— Nu cred că Petrescu va pleca fără luptă.

— Nu mai pot să aştept, îşi frecă Fenston mâinile.

— Dar poate că în aceste condiţii, domnule preşedinte, ar fi mai înţelept să…

O bătaie în uşă le întrerupse discuţiile. În uşă stătea Barry Steadman, şeful securităţii băncii:

— Scuzaţi-mă pentru deranj, domnule preşedinte, dar avem aici un curier de la poşta rapidă federală; spune că v-a adus un pachet şi trebuie să-i semnaţi hârtiile.

Fenston îi făcu semn curierului să intre şi fără un cuvânt, îşi scrise numele în dreptunghiul alungit de pe formular. Leapman asistă şi nu mai vorbiră până la plecarea curierului şi a lui Barry.

— Este ceea ce cred eu? întrebă liniştit Leapman.

— Suntem pe cale să aflăm, răspunse Fenston, desfăcând pachetul şi golindu-l pe birou.

Rămaseră amândoi cu ochii la urechea stângă a Victoriei Wentworth.

— Să i se plătească lui Krantz restul de jumătate de milion, ordonă Fenston şi Leapman dădu din cap. Ce se asortează, remarcă apoi Fenston, privind cercelul cu diamant în stil antic.

*

Anna îşi strânse bagajele puţin după ora şapte. Îşi lăsă geamantanul în hol, intenţionând să-l ia în drum spre aeroport, după program. Zborul la Londra era programat pentru 5:40 în după-amiaza aceea şi avionul urma să aterizeze la Heathrow a doua zi, înainte de zori. Anna prefera clar să zboare cu curse de noapte, pentru că avea timp să doarmă şi-i rămânea şi un răgaz ca să-şi aleagă cuvintele necesare la întâlnirea cu Victoria, din clădirea Wentworth Hall. Spera că Victoria îi citise raportul şi

înţelesese că, vânzând Van Gogh-ul, avea o soluţie simplă de a scăpa de toate problemele.

Ieşi a doua oară din apartament în dimineaţa aceea, la câteva momente după ora 7:20 a.m. Chemă un taxi – era o extravaganţă, dar dorea să arate impecabil în faţa şefului. Se aşeză pe bancheta din spate şi se uită în oglinjoara din poşetă. Îşi cumpărase de curând un compleu Anand Jon şi-l purta cu o bluză de mătase albă, menită să atragă privirile. Deşi poate că pantofii ei sport, negri, i-ar fi mirat pe câte unii.

Taxiul făcu dreapta pe bulevardul FDR şi mări puţin viteza, în timp ce Anna îşi consulta celularul. Avea trei mesaje care puteau fi lăsate să aştepte: unul de la Rebecca, secretara ei, care-i cerea s-o caute urgent, ceea ce era surprinzător, având în vedere că urmau să se întâlnească aproape imediat; unul de la agenţia de voiaj, care-i confirma rezervarea la avion şi al treilea, o invitaţie la cină de la Robert Brooks, noul preşedinte al companiei Bonhams.

În douăzeci de minute, taxiul ajunse în faţa intrării clădirii North Tower. Plăti şi sări din maşină, alăturându-se fluviului de lucrători care se grăbeau să intre la serviciu. Luă şi ea liftul exterior şi după mai puţin de un minut, păşea pe covorul verde închis de la etajul direcţiunii. Auzise odată întâmplător, în lift, că fiecare etaj era mare cât un pogon şi în clădirea aceea care nu se închidea niciodată lucrau cam cincizeci de mii de oameni – peste dublul populaţiei din orăşelul ei de adopţie din Illinois.

Anna intră direct în biroul ei şi se miră că n-a găsit-o pe Rebecca acolo, cu toate că secretara era la curent cu importanţa şedinţei de la opt. Însă a fost uşurată că toate hârtiile necesare erau stivuite ordonat la ea pe birou. Verifică de două ori aşezarea lor. Mai avea câteva minute libere, aşa că se apucă să recitească raportul în cazul Wentworth. „Valoarea colecţiei Wentworth se înscrie în mai multe categorii. În primul rând, ar trebui luat în considerare…”

Tina Forster s-a trezit după ora şapte. Se ducea la dentist abia la opt treizeci şi Fenston îi permisese să întârzie la serviciu. De obicei, asta însemna că avea o întâlnire în afara oraşului sau că urma să concedieze pe cineva. Dacă ultima era explicaţia, şefului nu-i plăcea s-o vadă la birou, compătimind cu persoana care-şi pierduse slujba. Tina ştia că Leapman era scos din cauză, pentru că Fenston nu putea supravieţui fără el; i-ar fi plăcut să fie Barry Steadman, dar erau doar vise, fiindcă omul nu pierdea niciun prilej să-şi laude şeful şi acesta absorbea complimentele ca un burete uscat aruncat pe malul mării şi dependent de valuri.

Făcu o baie bună – de obicei, şi-o permitea numai în weekend – şi se întrebă când îi va veni rândul să fie şi ea concediată. Era asistenta personală a lui Fenston de peste un an şi deşi îl ura, pe

el şi cei de teapa lui, tot încercase să-i devină indispensabilă. Tina ştia că nu-şi putea permite să fie dată afară deocamdată…

Sună telefonul din dormitor, dar nu se deranjă să răspundă. Presupunea că era Fenston, ca să o întrebe unde era un dosar, un număr de telefon sau poate chiar propria lui agendă. „Pe birou, în faţa dvs.”, era răspunsul obişnuit. O clipă, se întrebă dacă nu era Anna, singura prietenă adevărată pe care şi-o făcuse de când se mutase de pe coasta de vest. Dar probabil că Anna îşi revizuia acum a douăzecea oară raportul pe care trebuia să i-l prezinte şefului la opt, aşa că nu putea fi ea.

Zâmbind, Tina ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop. Parcurse agale coridorul, spre dormitor. Când avea un oaspete în apartamentul ei înghesuit, îl culca în patul ei şi ea dormea pe canapea. Nu avea decât un singur dormitor, aşa că nu avea de ales. În ultima vreme, n-o prea vizitase nimeni, deşi unii ar fi dorit. Dar, după câte păţise cu Fenston, Tina nu mai avea încredere în nimeni. În ultimul timp, ar fi vrut să se încreadă în Anna, dar nu-i putea spune secretul ei. Era prea riscant.

Trase perdelele şi deşi era septembrie, dimineaţa senină şi strălucitoare o convinse să îmbrace o rochie de vară. Poate că va fi mai relaxată când va sta faţă în faţă cu freza dentistului.

După ce se îmbrăcă şi-şi controla ţinuta în oglindă, intră în bucătărie să bea o cafea. Altceva n-avea voie să mănânce, nici măcar pâine prăjită – instrucţiunile fioroasei asistente stomatolog – aşa că aprinse televizorul să vadă ştirile de dimineaţă. Nu erau noutăţi. Un sinucigaş cu bombă pe West Bank, o femeie de o sută cincizeci de kilograme care dădea în judecată compania McDonald’s pentru că-i ruinase viaţa sexuală. Tocmai voia să închidă *Bună dimineaţa, America,* dar pe ecran se derulau imagini care o puneau pe gânduri.

Ceea ce vedea acolo îi amintea de tatăl ei.

7

Jack Delaney sosi la biroul lui de la adresa Federal Plaza 26 la scurt timp după ora şapte dimineaţa. Cu ochii la nenumăratele dosare aşezate vraişte pe birou, se simţi deprimat. Se refereau la investigarea lui Bryce Fenston şi, cu toate acestea, la un an de la debutul anchetei, nu era în stare să furnizeze suficiente dovezi pentru a obţine un mandat de arestare.

Deschise dosarul biografic al lui Fenston, cu speranţa vagă de a observa vreun indiciu mărunt, un mic detaliu sau vreo eroare care să-l implice direct pe Fenston în comiterea crimelor din Marsilia, Los Angeles şi Rio de Janeiro.

În 1984, Nicu Munteanu, în vârstă de 32 de ani, se prezentase la Ambasada Americană din Bucureşti, pretinzând că putea dezvălui numele a doi spioni aflaţi la Washington, în schimbul unui paşaport american. Astfel de cazuri se întâlneau cu duzina în fiecare săptămână şi de obicei se dovedeau informaţii false, dar, în cazul lui Munteanu, s-au confirmat. În răstimp de o lună, doi funcţionari moscoviţi au fost expediaţi înapoi acasă şi lui Munteanu i s-a emis paşaport american.

Nicu Munteanu a aterizat la New York pe 17 februarie 1985. Jack nu reuşise să adune prea multe informaţii despre activităţile lui Munteanu în perioada următoare, dar acesta reapăruse la suprafaţă dintr-o dată, cu destui bani pentru a prelua Fenston Finance, o bancă mică şi şubredă din Manhattan. Nicu Munteanu îşi schimbase numele în Bryce Fenston – asta nu era o crimă în sine – dar nimeni nu-i putea depista sursele de capital, căci în următorii ani, banca începu să primească o serie de conturi mari de la companii neînregistrate din Europa de Est. În 1989, afluxul de capital se întrerupsese brusc. Era anul în care Ceauşescu şi soţia lui, Elena, fugiseră din Bucureşti din cauza revoluţiei. După câteva zile, fuseseră capturaţi, judecaţi şi executaţi.

Jack se uită pe fereastră la clădirile din Manhattan, amintindu-şi maxima FBI: să nu crezi în coincidenţe, dar să nu le desconsideri.

După moartea lui Ceauşescu, banca trecuse prin vreo doi ani mai slabi, până când Fenston se întâlnise cu Leapman, un avocat eliminat din barou, care fusese recent eliberat din închisoare, după ispăşirea unei condamnări pentru fraudă. În curând, banca începuse din nou să prospere.

Jack privi câteva fotografii cu Bryce Fenston, care apărea regulat în rubricile mondene din New York, la braţ cu unele dintre vedetele feminine din oraş. Ziariştii îl descriau diferit: bancher sclipitor, finanţist de frunte, chiar filantrop şi numele îi era asociat aproape întotdeauna cu magnifica lui colecţie de artă. Jack împinse la o parte fotografiile. Nu se împăca deloc cu bărbaţii cu cercel şi oare de ce se răsese complet în cap, deşi avea

părul bogat? De cine se ascundea? Închise dosarul Munteanu/Fenston şi-şi concentră atenţia asupra lui Pierre de Rochelle, prima dintre victime.

Rochelle ceruse şaptezeci de milioane de franci pentru a-şi achita contribuţia la o exploatare vinicolă. Nu avea experienţă în domeniu, era doar un consumator avid de vin. Chiar la o inspecţie superficială, banca îşi putea da seama că un împrumut acordat lui Rochelle nu era o investiţie solidă. Totuşi, citindu-i solicitarea, Fenston fusese atras de faptul că francezul avea în regiunea Dordogne un castel cu pereţii înnobilaţi de picturi impresioniste, printre care un Renoir, doi Pissarro şi un Monet din perioada *Argenteuil.*

Afacerea cu vin nu se dovedi profitabilă patru ani la rând, şi castelul începu să se dezbrace de podoabe: doar urmele de pe pereţi mai semnalau unde atârnaseră tablourile. Când Fenston aduse la New York ultima pictură din colecţie, datoria lui Rochelle la bancă se dublase din pricina dobânzilor. Castelul a fost scos la vânzare şi Pierre s-a mutat într-un mic apartament din Marsilia, unde bea până la nesimţire în fiecare seară. Apoi o tânără inteligentă, absolventă de drept, îi explicase că dacă Fenston Finance ar vinde tablourile lui Degas, Monet şi doi Pissarro, ar obţine bani nu numai pentru recuperarea datoriei, ci şi pentru a retrage castelul de pe piaţă şi a-i înapoia proprietarului restul colecţiei de artă. Dar asta nu corespundea cu planurile lui Fenston.

După o săptămână, trupul alcoolizat al lui Pierre de Rochelle fusese găsit pe o alee din Marsilia. Avea gâtul tăiat.

Peste patru ani, poliţia din Marsilia închisese dosarul, cu ştampila NEREZOLVAT pe copertă.

Lichidarea averii lui Rochelle îi permisese lui Fenston să păstreze tablourile maeştrilor, acoperind datoria şi dobânzile din vânzarea restului colecţiei. După ce achitase toate cheltuielile şi onorariul avocaţilor, Simon de Rochelle, fratele mai mic al lui Pierre, nu mai rămăsese decât cu micul apartament din Marsilia.

Jack se ridică de la birou şi-şi întinse picioarele, căscând lenevos înainte de a lua din nou şi dosarul lui Chris Adams Jr., pe care-l ştia aproape de pe rost.

Chris Adams senior condusese cu succes o galerie de arte frumoase, aflată pe bulevardul Melrose din Los Angeles. Era specialist în Şcoala Americană, atât de admirată de cunoscătorii din Hollywood. Murise de timpuriu într-un accident de maşină, lăsându-i fiului lui, Chris Jr., o colecţie de picturi semnate de Rothko, Pollock, Japper Johnse, Rauschenberg şi mai multe lucrări acrilice ale lui Warhol, printre care o *Marilyn neagră.*

Un vechi coleg de şcoală îl sfătuise pe Chris să-şi dubleze averea investind în revoluţia Internet. Chris nu avea bani gheaţă, doar galeria, tablourile şi pe *Christina,* vechiul yaht al tatălui,

care însă era pe jumătate şi al surorii lui mai mici. Fenston Finance intrase pe fir şi-i împrumutase douăsprezece milioane de dolari, în termenii băncii. Prin urmare, şi revoluţia Internetului a lăsat cadavre pe câmpul de luptă: printre ele, şi cel al lui Chris Jr.

Compania Fenston Finance lăsă datoria clientului să urce, fără să-i atragă atenţia. Dar Chris Jr. Citi în „Los Angeles Times” că lucrarea lui Warhol, *Cadru cu Marilyn roşie,* se vânduse recent cu suma de peste patru milioane de dolari. Contactase repede galeriile Christie’s din Los Angeles şi fusese asigurat că va obţine un preţ la fel de bun pentru tablourile lui Rothko, Pollock şi Jaspper Johnse. Trei luni mai târziu, Leapman dăduse buzna în biroul preşedintelui, arătându-i ultimul catalog de vânzări de la Christie’s. Aşezase semne de carte galbene între paginile unde se aflau şapte tablouri scoase la licitaţie. Fenston a telefonat cuiva, apoi şi-a rezervat un bilet de avion cu destinaţia Roma.

După trei zile, Chris Jr. a fost descoperit în toaleta unui bar pentru homosexuali, cu gâtul tăiat. În timpul acesta, Fenston era în Italia şi Jack avea şi copii după factura lui de hotel, biletele de avion şi achiziţiile plătite cu cartea de credit.

Picturile au fost retrase imediat din vânzare la Christie’s, în timp ce poliţia din Los Angeles îşi desfăşura investigaţiile. După optsprezece luni fără nicio pistă, dosarul ajunsese în depozitul de clasări al LAPD. Sora lui Chris nu se alesese decât cu o machetă a *Christinei,* yahtul iubit de tatăl ei.

Jack împinse dosarul lui Chris Jr. şi îl luă pe al Mariei Vasconcellos, văduva braziliană moştenitoare a unei case cu peluza plină de statui, dar nu dintre cele de duzină. Printre splendorile casei Vasconcellos se aflau opere de Moore, Giacometti, Remington, Botero şi Calder. Din nefericire, văduva se îndrăgostise de un gigolo şi acesta… Jack se întrerupse, pentru că suna telefonul.

— Ambasada din Londra pe linia doi, îl informă secretara.

— Mulţumesc, Sally, zise Jack, ştiind că nu putea fi decât Tom Crasanti, care intrase în FBI în aceeaşi zi cu el.

— Bună, Tom, ce faci? îl întrebă înainte de a-i auzi vocea.

— Bine, răspunse Tom. Sunt în formă, nu chiar aşa ca tine, dar alerg în fiecare zi.

— Dar finul meu?

— Învaţă să joace cricket.

— Trădătorul! Ai măcar o veste bună?

— Nu, îl dezamăgi Tom, de asta te sun. Va trebui să mai deschizi un dosar.

Jack simţi un fior rece pe şira spinării.

— Cine e de data asta? întrebă încet.

— O adevărată lady, Victoria Wentworth.

— Cum a murit?

— Exact în acelaşi fel ca ceilalţi trei, cu gâtul tăiat, probabil cu un cuţit de bucătărie.

— Şi ce voia Fenston de la ea?
— Un autoportret de Van Gogh.
— În valoare de…?
— Şaizeci, posibil şaptezeci de milioane de dolari.
— Vin la Londra cu primul avion.

8

La ora 7:56, Anna încheie raportul Wentworth şi deschise un sertar de jos al biroului. Se descălţă de pantofii sport şi se încălţă cu nişte pantofi negri cu toc. Se ridică de pe scaun, adună hârtiile şi aruncă o privire în oglindă. Arăta ca scoasă din cutie.

Ieşi din biroul ei şi parcurse coridorul spre sala mare de pe colţul clădirii. Câţiva colegi o salutară: „Bună dimineaţa, Anna.” şi ea le zâmbi. Bătu uşor la uşa preşedintelui – ştia că, la ora aceea, Fenston stătea deja la birou. Dacă ar fi întârziat doar un minut, şi-ar fi privit ostentativ ceasul. Aştepta să i se spună să intre, dar, spre surprinderea ei, uşa se deschise larg şi se trezi faţă în faţă cu avocatul Karl Leapman. Acesta purta un costum aproape identic cu al lui Fenston, doar că nu de aceeaşi marcă.

— Bună dimineaţa, Karl, îi spuse voios, dar el nu-i răspunse.

Preşedintele ridică privirea şi-i făcu semn să ia loc pe scaunul din faţa biroului. Nici el n-o salută, dar îi stătea în fire să se poarte aşa. Leapman se aşeză în dreapta şefului, mai în spate decât el, ca un cardinal care-l asistă pe papă. Ierarhia era clară. Anna se aştepta s-o vadă pe Tina, din moment în moment, aducând cafeaua neagră, dar uşa secretarei rămânea închisă.

Anna ridică ochii spre un Monet din perioada *Argenteuil,* expus pe peretele din spatele biroului preşedintelui. Deşi Monet pictase aceeaşi scenă cu malul unui râu paşnic în mai multe rânduri, tabloul de acolo reprezenta un exemplu strălucit al artei lui. Anna îl întrebase odată pe Fenston de unde achiziţionase pictura, dar răspunsul lui fusese evaziv. Oricum, o avea de mult când se angajase ea la companie.

Se uită la Leapman, a cărui siluetă slabă şi parcă hămesită îi evoca un personaj din Shakespeare. La orice oră l-ar fi văzut, arăta întotdeauna de parcă uitase să se bărbierească. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Fenston, un personaj departe de un justiţiar. Se foia neliniştită pe scaun, încercând să nu pară stânjenită de tăcerea care se prelungi până când Fenston făcu un semn din cap.

— Dr. Petrescu, începu Leapman, preşedintele a primit nişte informaţii neplăcute. Se pare că aţi trimis un document confidenţial al băncii unui client, înainte ca domnul preşedinte să reflecteze asupra implicaţiilor unui asemenea gest.

În prima clipă, Anna a fost surprinsă, dar s-a decis să reacţioneze în ton:

— Domnule Leapman, dacă vă referiţi la raportul meu cu privire la împrumutul garantat cu domeniul Wentworth, aveţi dreptate. I-am trimis o copie a raportului doamnei Victoria Wentworth.

— Dar preşedintele nu a avut ocazia de a citi raportul acesta şi de a chibzui toate consecinţele dezvăluirii informaţiilor din el unui client, insistă Leapman, consultându-şi carnetul.

— Nu e cazul, domnule Leapman. Atât dvs., cât şi domnul preşedinte, aţi primit câte o copie a raportului, pe 1 septembrie, cu recomandarea ca lady Victoria să fie încunoştiinţată de poziţia ei înainte de noul termen de plată.

— Eu n-am primit niciun raport, spuse brusc Fenston.

Anna continuă, uitându-se la Leapman.:

— Domnul preşedinte a confirmat primirea documentului pe formularul ataşat la raport, pe care l-am primit înapoi.

— Eu n-am văzut nimic, repetă Fenston.

— Domnul preşedinte a semnat formularul cu iniţiale, se încăpăţâna Anna, scoţând hârtia cu pricina din dosarul ei şi aşezând-o în faţa lui Fenston, care o ignoră.

— Ar fi trebuit măcar să-mi ceri părerea înainte de a lăsa o copie a unui raport atât de delicat să fie citită de oricine.

Anna încă nu înţelegea de ce o hărţuiau. Nici măcar nu se jucau de-a poliţistul bun şi poliţistul rău.

— Domnule preşedinte, am aşteptat o săptămână, timp în care n-aţi comentat deloc recomandările mele, deşi am întâlnire cu lady Victoria mâine după-amiază, la domiciliul ei din Anglia. Totuşi, continuă Anna, fără să aştepte răspuns, la două zile după ce am trimis raportul, v-am reamintit de el printr-o notă.

Şi aşeză o hârtie pe biroul şefului, care o ignoră, ca şi pe celelalte dovezi.

— Dar nu v-am citit raportul, se repetă Fenston, de parcă ar fi recitat o poezie.

Calm, fetiţo, calm, îşi auzea Anna tatăl şoptindu-i la ureche. Respiră profund, apoi continuă:

— În raportul meu se specifică, nici mai mult nici mai puţin, că dacă banca, în al cărei consiliu de administraţie sunt membră, ar vinde tabloul de Van Gogh, fie pe cale particulară, fie printr-o casă de licitaţie, suma obţinută ar acoperi din plin atât împrumutul, cât şi dobânda.

— Dar poate că nu intenţionam să vând Van Gogh-ul, devie Fenston de la scenariu.

— Dacă asta era dorinţa clientului, nu aveaţi ce face, domnule preşedinte.

— Poate că aş fi găsit o soluţie mai bună pentru cazul Wentworth.

— În situaţia aceasta, spuse Anna pe un ton egal, sunt surprinsă că nu v-aţi consultat cu şeful departamentului desemnat să se ocupe de garanţiile prin obiecte de artă. Am fi putut discuta colegial orice diferende înainte de plecarea mea în Anglia în această seară.

— E o sugestie impertinentă, ridică Fenston vocea. Eu nu raportez nimănui.

— Respectarea legii nu mi se pare o impertinenţă, replică Anna calmă. Banca are obligaţia legală de a comunica orice

recomandare alternativă clienţilor ei. Sunt sigură că sunteţi avizat în legătură cu reglementările din domeniu, recent aprobate.

— Iar dvs. sunteţi, desigur, avizată, că aveţi o responsabilitate faţă de mine, în primul rând.

— Nu şi dacă eu cred că un funcţionar al băncii încalcă legea. Nu vreau să fiu părtaşă la aşa ceva, ripostă Anna.

— Încerci să mă împingi să te dau afară?

— Nu, dar am impresia că dumneata încerci să mă împingi să demisionez, spuse încet Anna.

— În orice caz, zise Fenston, răsucindu-se cu scaunul spre fereastră, este clar că nu mai ai niciun rol de jucat în banca mea, pentru că nu joci în echipă. Cei de la Sotheby's m-au avertizat în legătură cu asta după ce te-au dat afară.

Nu te ridica în picioare, se gândi Anna. Strânse buzele şi se uită la profilul lui Fenston. Era pe punctul de a vorbi, când remarcă o deosebire; purta un cercel nou. Aproape că-i veni să râdă. El se răsuci spre ea şi o privi, dar Anna nu reacţionă.

— Domnule preşedinte, bănuiesc că se înregistrează conversaţia, aşa că vreau să clarific un lucru. Nu pari să ştii multe despre legislaţia bancară şi nici despre dreptul muncii, deoarece îndemnarea unui coleg să ducă de nas o femeie naivă şi să-i ia moştenirea constituie o infracţiune majoră. Sunt sigură că domnul Leapman, cu toată experienţa dumnealui pe ambele părţi ale legii, ţi-ar putea spune asta.

— Ieşi afară până nu te arunc eu! zbieră Fenston, ridicându-se în picioare şi dominând-o.

Ea se ridică încet îi întoarse spatele şi porni spre uşă.

— Şi poţi să-ţi goleşti biroul. Vreau să pleci în zece minute. Dacă mai eşti în sediu după aceea, pun gardienii să te scoată din clădire.

Anna nu mai auzi şi ultimele propoziţii, pentru că închisese uşa cu gesturi liniştite. Ieşind pe coridor, îl văzu pe Barry, care părea la curent cu situaţia. Episodul începea să miroasă a coregrafie stabilită cu mult înainte.

Traversă coridorul cât de demn putea, deşi Barry o acompania îndeaproape, atingându-i ocazional şi cotul. Trecu de un lift cu uşile deschise, întrebându-se cine-l chemase. Era înapoi în birou la cincisprezece minute după ce plecase. De data asta, Rebecca o aştepta. Stătea lângă biroul ei, cu o cutie mare din placaj în braţe. Anna se îndreptă spre ea şi voia să-şi pornească pentru ultima dată computerul, când auzi o voce din spatele ei:

— Nu atingeţi nimic. Obiectele personale v-au fost împachetate, aşa că hai să mergem.

Întorcându-se, Anna îl văzu pe Barry umplând cadrul uşii.

— Îmi pare atât de rău! spuse Rebecca. Am încercat să te avertizez, dar…

— Nu vorbeşti cu ea, latră Barry, dă-i doar cutia. Zboară de-aici.

Şi-şi atinse cu mâna bastonul de cauciuc de la brâu. Anna se întreba dacă omul realiza cât de stupid părea. Se întoarse înapoi spre Rebecca şi-i zâmbi:

— Nu e vina ta.

Secretara îi dădu cutia din placaj. Anna o aşeză pe birou, stătu pe scaun şi trase sertarul de jos.

— Nu puteţi lua niciun obiect al companiei, zise Barry.

— Sunt convinsă că domnul Fenston nu râvneşte la adidaşii mei, zise Anna, descălţându-se de pantofii cu toc şi punându-i în cutie.

Îşi trase pantofii sport, luă cutia şi ieşi înapoi pe coridor. Nu mai avea rost să încerce să fie demnă. Orice angajat ştia că discuţia cu voce ridicată în biroul patronului şi ieşirea din clădire sub escorta lui Barry însemnau un singur lucru: că ţi se dă foaia de lichidare. Angajaţii aflaţi în circulaţie pe hol se retraseră iute în birouri, nefăcând niciun efort de a vorbi cu Anna.

Şeful pazei o însoţi până la un birou din capătul coridorului, unde Anna nu mai intrase. După ce o văzu înăuntru, Barry se postă în uşă. Era limpede că toţi ştiau ce se petrece, fiindcă un funcţionar nu-i dădu nici bună dimineaţa, de frică să nu fie concediat. Împinse doar o hârtie pe care stătea scris citeţ, cu majuscule, salariul ei pe o lună: 9.116 $, cu caractere mari şi îngroşate. Anna semnă de primirea banilor.

— Vi se vor expedia în cont puţin mai târziu, spuse casierul cu ochii plecaţi.

Întorcându-se, Anna îşi văzu pe hol câinele de pază, care se străduia să pară ameninţător. Ieşind de la contabilitate, Barry o escortă pe coridorul pustiu. În lift, el apăsă butonul de coborâre, în timp ce Anna ţinea strâns cutia ei din placaj.

Înainte ca uşile liftului să se deschidă, zborul 11 al American Airlines, decolat de la Boston, se izbi de etajul nouăzeci şi patru al clădirii North Tower.

9

Ruth Parish îşi privi monitorul de pe birou şi constată uşurată că zborul companiei United spre aeroportul JFK decolase în sfârşit din Londra la 13:40, cu patruzeci de minute întârziere.

Ruth şi Sam, partenerul ei, fondaseră Art Locations cu aproape un deceniu în urmă şi când el o părăsise pentru o femeie mai tânără, Ruth se alesese cu compania. De departe, încheiase cel mai bun târg. Era măritată cu slujba ei, cu toate că lucra peste program, avea clienţi pretenţioşi şi avioanele, trenurile şi încărcăturile nu soseau niciodată la timp. Transporta opere de artă, mai mici sau mai mari, dintr-un colţ al globului în altul şi munca asta o ajuta să-şi satisfacă flerul organizatoric şi, totodată, dragostea de frumos – cu toate că uneori nu vedea operele decât câteva clipe.

Călătorea în jurul lumii, primind comisioane de la guvernele care planificau expoziţii naţionale, lucrând cu proprietari de galerii, intermediari şi unii colecţionari particulari, care doreau adesea doar să-şi transporte piesa favorită de la o reşedinţă la alta. De-a lungul anilor, mulţi clienţi îi deveniseră prieteni. Dar nu şi Bryce Fenston. Ruth îşi dăduse seama cu multă vreme în urmă că „te rog” şi „mulţumesc” nu făceau parte din vocabularul acestuia şi că între ei doi nu era loc de amabilităţi. Ultima cerere a lui Fenston fusese să ia un Van Gogh de la Wentworth Hall şi să-l transporte fără întârziere la biroul lui din New York.

Nu fusese dificil să obţină licenţa de export pentru capodoperă, deoarece instituţiile şi muzeele nu aveau la dispoziţie şaizeci de milioane de dolari necesară pentru a opri pictura să iasă din Marea Britanie. De curând, Galeriile Naţionale Scoţiene nu reuşiseră să strângă 7,5 milioane de lire sterline pentru a păstra pe teritoriul ţării *Femeie în doliu (Studiu)* a lui Michelangelo, iar opera ajunsese într-o colecţie particulară din State.

Un domn Andrews, majordom la Wentworth Hall, sunase în ziua precedentă să spună că pictura va fi pregătită a doua zi de dimineaţă, iar Ruth aranjase ca una din dubele ei securizate să ajungă în faţa clădirii la ora opt. Înainte ca duba să se întoarcă, puţin după ora zece, Ruth se plimba deja pe pistă.

Pictura a fost descărcată şi ea a supravegheat personal toate operaţiunile de ambalare şi expediere spre New York, sarcină pe care, de obicei, o lăsa unuia dintre directorii ei. A privit cu atenţie cum tabloul e împachetat în hârtie glasată specială şi introdus în cutia căptuşită, la care se lucrase până noaptea. Mecanismul de închidere nu putea fi deschis decât cu o trusă specială şi pe cutie erau diverşi indicatori care s-ar fi înroşit la o manevrare mai bruscă. Responsabilul cu ambalarea imprimă cuvântul FRAGIL pe ambele părţi ale cutiei şi numărul 47 în toate colţurile.

Verificând documentele de expediţie, ofiţerul de vamă ridicase o sprânceană, dar se liniştise văzând licenţa de export.

Ruth a condus spre aparatul 747, urmărind cum pictura dispărea în cala vastă. Nu s-a întors la birou până când nu a văzut trapa bine închisă. Se uită la ceas şi zâmbi. Avionul decolă la 13:40. Începuse deja să se gândească la pictura care urma să sosească în seara aceea de la Rijksmuseum din Amsterdam, pentru a participa la expoziţia „Femeile lui Rembrandt” de la Royal Academy. Dar nu amână telefonul la Fenston Finance, să-i informeze că Van Gogh-ul era pe drum. Formă numărul Annei din New York şi aşteptă.

10

După explozia puternică, toată clădirea începu să se legene.

Anna a fost azvârlită pe coridor şi aruncată pe jos, simţindu-se de parcă o trântise un boxer de categorie grea. Uşile liftului erau deschise şi privi cum înăuntru ţâşnea o flacără flămândă de oxigen. Valul fierbinte o izbi în faţă, de parcă s-ar fi deschis uşa unui cuptor. Ea zăcea pe jos, năucită.

Primul ei gând fusese că un fulger lovise clădirea, dar îl alungase iute, pentru că nu era niciun nor pe cer. Urmase o tăcere spectrală şi se întrebase dacă nu cumva surzise, dar în curând auzi ţipete: „O, Doamne!" şi bucăţi de sticlă, metal deformat şi mobilă de birou începură să cadă în dreptul ferestrelor din faţa ei.

E o bombă, se mişca mintea ei în continuare. Toţi cei care se aflau în clădire în 1993 povesteau ce se întâmplase în după-amiaza geroasă din februarie a acelui an. Erau şi povestiri înflorite, unele erau de-a dreptul inventate, dar faptele rămâneau. Un camion plin cu explozibil intrase în garajul subteran al clădirii. Şase oameni muriseră şi peste o mie fuseseră răniţi. Cinci nivele ale subsolului fuseseră rase şi pompierii evacuaseră clădirea abia în câteva ore. De atunci, toţi care lucrau la World Trade Center au fost instruiţi cum să reacţioneze. Anna încercă să-şi amintească ce trebuia să facă într-o astfel de situaţie.

Pe ieşirea către casa scărilor de la fiecare etaj erau afişate instrucţiuni scrise cu roşu: „În caz de urgenţă, nu vă întoarceţi în birou, nu folosiţi liftul, ieşiţi din clădire pe scara cea mai apropiată." Mai întâi, era nevoie să vadă dacă putea sta în picioare, pentru că tavanul se prăbuşise şi clădirea se clătina. Încercă să se ridice cu grijă şi deşi avea contuzii şi zgârieturi, nu simţea niciun os rupt. Se întinse puţin, aşa cum făcea întotdeauna înainte de o alergare lungă.

Abandonă rămăşiţele cutiei cu obiecte personale şi-şi croi încet drum spre casa C a scărilor, din centrul clădirii. Câţiva colegi de-ai ei începeau să-şi revină din şocul iniţial şi câţiva se întoarseră chiar să-şi ia lucrurile de pe birouri.

Parcurgând coridorul, Anna era întâmpinată de întrebări la care nu avea răspuns.

— Ce trebuie să facem? întrebă o secretară.

— Urcăm sau coborâm? voia să ştie un om de serviciu.

— Aşteptăm să ne salveze? se interesa un agent de tranzacţii.

Ofiţerul însărcinat cu securitatea nu era însă acolo, pentru a răspunde. Anna ajunse la scări împreună cu alţi oameni, tăcuţi sau plângând, nesiguri pe ce trebuia să facă şi neştiind niciunul ce anume cauzase explozia şi de ce clădirea se clătina. Multe din lumini se stinseseră ca nişte lumânări, dar banda fotoluminiscentă de pe marginea treptelor le ghida paşii.

Câţiva dintre cei de lângă ea încercau să-şi contacteze familiile pe celulare, dar prea puţini reuşeau. O fată reuşise şi discuta cu prietenul ei. Îi spunea că şeful o trimisese acasă mai devreme. Un altul vorbea cu soţia lui şi le-a dat vestea: un avion a lovit North Tower.

— Dar unde? Unde? strigară mai multe voci deodată.

Omul îşi întrebă soţia, apoi transmise răspunsul:

— Deasupra, pe la etajul nouăzeci.

— Şi ce trebuie să facem? întrebă contabilul-şef, care nu se mişcase de pe treapta de sus.

— Primarul ne sfătuieşte pe toţi să ieşim cât mai repede din clădire, transmise din nou tânărul care vorbea cu soţia lui.

Auzind asta, toată lumea începu să coboare la etajul optzeci şi doi. Anna aruncă o privire prin peretele de sticlă şi văzu cu surprindere cât de mulţi oameni rămăseseră la birouri, ca spectatorii de la teatru care aşteaptă să înceteze şi ultimul freamăt după ce se lasă cortina.

Ea era hotărâtă să-l asculte pe primar. Număra treptele, palier după palier – optsprezece pentru un etaj. Calculă că avea de coborât o mie cinci sute de trepte până la parter. Casa scărilor se aglomera de la etaj la etaj, o mulţime de oameni roind să li se alăture. Atmosfera semăna cu cea de la metrou în orele de vârf. Anna era surprinsă de calmul celor care coborau.

În curând, se formară două şiruri pe scări, unul mai lent şi unul mai rapid, pe unde se putea depăşi, dar, la fel ca pe autostradă, nu se respecta întotdeauna codul şi apăreau blocaje, după care convoiul îşi relua mişcarea. Când atingeau un etaj, unii li se alăturau şi şirul devenea tot mai gros.

Anna depăşi un bătrân cu pălărie neagră din fetru. Îşi aminti că-l mai văzuse de multe ori, îmbrăcat la fel. Se întoarse să-i zâmbească şi el îşi ridică pălăria. Mergea înainte, străbătând un etaj în câteva secunde sau înţepenind la altul din cauza celor deja epuizaţi. Banda ei devenea tot mai aglomerată şi-i era imposibil să depăşească limita de viteză. Ajungând la etajul şaizeci şi opt, Anna auzi prima comandă clară:

— Ţineţi dreapta şi nu vă opriţi, spunea o voce autoritară de undeva de jos.

Vocea se auzea tot mai tare, dar abia după câteva etaje îl zări pe primul pompier îndreptându-se spre ea. Purta un costum ignifug larg şi asuda serios sub casca lui neagră pe care stătea scris numărul 28. Anna se întreba în ce stare o să fie după ce va urca încă treizeci de etaje. Părea şi supraîncărcat de bagaje: colaci de frânghie pe un umăr şi două rezervoare de oxigen în spate, de parcă ar fi fost un alpinist pornit să cucerească Everestul. Un alt pompier îl urma îndeaproape, cărând un furtun mare, nişte racorduri şi o sticlă cu apă potabilă. Transpiraţia curgea atât de tare de pe el, încât îşi scoase casca şi-şi turnă în cap apă din sticlă.

Oamenii tăceau în cea mai mare parte a timpului, dar un bătrân din faţa Annei se împiedică şi căzu peste o femeie, care se tăie la picior în treapta ascuţită şi începu să ţipe la bătrân.

— Terminaţi, se auzi o voce din spatele Annei. Eu am coborât şi după explozia din '93 şi vă spun, doamnă, se poate şi mult mai rău.

Prin pereţii de sticlă, Anna vedea surprinsă că mulţi rămăseseră totuşi la birouri, aparent nepăsători la ceea ce se petrecea. Un broker de la etajul şaizeci şi doi încerca să încheie o tranzacţie înainte de deschiderea bursei, la nouă. Altul se uita la ea prin geam ca la televizor şi-i relata acţiunea la telefon cuiva din turnul de sud, de parcă ar fi povestit un meci.

Tot mai mulţi pompieri urcau pe lângă ea, astfel că se circula în două sensuri. „Ţineţi dreapta, nu vă opriţi!" repetau constant şi Anna cobora cu viteza celui mai lent membru al convoiului. Deşi clădirea nu se mai clătina, tensiunea şi spaima se citeau pe chipurile tuturor. Nu ştiau ce se întâmplase deasupra şi n-aveau idee ce-i aştepta jos. Anna se simţi vinovată trecând de o bătrână cărată cu un scaun mare tapisat cu piele, de către doi tineri. Şi ea avea picioarele umflate şi respira neregulat.

Şi tot cobora şi cobora, etaj după etaj şi pe la al cincizecilea începu să se simtă chiar obosită. Se gândi la Rebecca şi Tina, rugându-se să fie bine amândouă. Se întrebă dacă Fenston şi Leapman stăteau tot pe scaunele lor, considerându-se invulnerabili.

Treptat, îi reveni încrederea că va scăpa cu bine din acel coşmar. Chiar zâmbi auzind la cei din jur câteva mostre de umor new-yorkez, până auzi ţipătul din spatele ei:

— A fost lovit şi South Tower de un avion!

11

Pe Jack îl înmărmuri prima lui reacţie la auzul unui zgomot ca de explozie venind de pe trotuarul opus. Sally se repezi să-i spună că un avion lovise turnul de nord al clădirii World Trade Center.

— Să sperăm că a intrat drept în biroul lui Fenston, comentase el.

A doua reacţie a lui a fost însă cea profesională şi şi-a exprimat-o în faţa lui Dick Macy, agentul special superior, şi a celorlalţi membri ai centrului de comandă. În vreme ce alţi agenţi înroşeau telefoanele, încercând să afle ce se întâmplase, Jack îi spuse şefului lui că nu avea nicio îndoială că asistaseră la un atac terorist bine planificat. La ora 9:03, când al doilea avion lovi turnul de sud, Macy nu spuse decât:

— Da, dar *ce* organizaţie teroristă?

A treia reacţie a lui Jack, mai târziu, îl surprinse şi pe el: spera că Anna Petrescu supravieţuise, dar prăbuşirea turnului de sud, după cincizeci şi şase de minute de la lovitură, îl făcea să creadă că va avea şi turnul de nord aceeaşi soartă.

Se întoarse la biroul lui şi porni computerul. De la centrul lor de teren din Masachusettes, informaţiile curgeau una după alta: cele două avioane ucigaşe plecaseră din Boston şi alte două aparate suspecte erau în aer. Telefoanele pasagerilor din acele curse sugerau că avioanele erau controlate de terorişti. Unul dintre ele se îndrepta spre Washington.

Când a explodat primul avion, preşedintele ţării vizita o şcoală din Florida şi a fost dus cu rapiditate la baza Barksdale Air Force din Louisiana. Vicepreşedintele Dick Cheney era la Washington. Dăduse deja ordin să fie doborâte cele două avioane aflate în aer. Ordinul nu i-a fost îndeplinit imediat. Cheney dorea şi el să afle care organizaţie teroristă era responsabilă, deoarece preşedintele urma să se adreseze naţiunii în aceeaşi seară şi avea nevoie de răspunsuri. Jack rămase la birou, preluând apelurile agenţilor de teren şi raportându-i noutăţile lui Macy. Un agent, Joe Corrigan, raportase că Fenston şi Leapman fuseseră văzuţi intrând într-o clădire de la Wall Street chiar înainte ca primul avion să lovească North Tower. Uitându-se la dosarele îngrămădite pe birou, Jack alungă soluţia care-l ademenise mai devreme: „Fenston, caz clasat”.

— Şi Petrescu? întrebă el.

— Habar n-am, mărturisi Joe. A fost văzută intrând în clădire la şapte patruzeci şi şase şi după aceea a dispărut.

Jack ridică ochii spre televizor. Al treilea avion lovise Pentagonul. Urmează Casa Albă, se gândi siderat.

— Şi South Tower a fost lovit de un avion, repetă o femeie din spatele Annei.

Anna refuza să creadă că un accident atât de ciudat se putea repeta în aceeaşi zi.

— Nu e un accident, zise o altă voce din spate, parcă citindu-i gândurile. Singurul avion care a lovit o clădire din New York a fost în ’45. A intrat în etajul şaptezeci şi nouă al clădirii Empire State. Dar era ceaţă şi n-aveau aparatura de acum. Şi nu uitaţi că spaţiul aerian de deasupra oraşelor e închis, aşa că trebuie să fi fost ceva planificat. Pun pariu că nu numai noi avem necazuri.

În câteva minute, oamenii discutau teorii ale conspiraţiei, atacuri teroriste şi accidente ciudate, derulând explicaţii care de care mai fanteziste. Dacă ar fi putut merge mai repede, s-ar fi creat o învălmăşeală. Anna îşi dădea seama că mulţi îşi mascau panica vorbind întruna.

„Ţineţi dreapta, nu vă opriţi!” continuau să strige toţi purtătorii de uniformă care se trudeau să urce. Unii dintre cei ce coborau începuseră să obosească şi Anna îi depăşi. Era recunoscătoare pentru orele de alergare din Central Park, pentru că datorită lor organismul ei pompa acum adrenalina care o ţinea în mişcare.

Cam pe la etajul patruzeci şi ceva, începu să miroasă a fum şi-i auzi pe cei din spate tuşind. Mai jos, fumul se îndesi şi-i umplu plămânii. Îşi acoperi ochii şi începu să tuşească necontrolat. Îşi amintea că citise undeva că 90 la sută din persoanele expuse incendiilor mor din cauza inhalării de fum. Temerile i-au fost exacerbate când cei din faţa ei au încetinit ritmul şi s-au oprit. Era o epidemie de tuse. Erau în capcană, fără cale de ieşire, în sus sau în jos?

— Nu vă opriţi, se auzi ordinul clar al pompierului care venea spre ei. Vreo două etaje va fi mai rău, dar după aceea aţi scăpat, îi asigura el pe cei ce ezitau.

Anna se uită la chipul omului care le vorbea atât de încrezător. Îl ascultă, sigură că lăsase în urmă ceea ce era mai rău. Îşi acoperi ochii şi coborî tuşind vreo trei etaje, după care fumul se rarefie, dovedind că pompierul avusese dreptate. Se hotărî să asculte numai opiniile profesioniştilor şi să nu ia seama la vorbăria amatorilor care coborau.

Cei care ieşiseră din fum încercau să se grăbească, simţindu-se uşuraţi. Dar erau prea mulţi. Anna încercă să rămână calmă, ajungând în spatele unui orb, tras în jos de câinele lui dresat.

— Să nu-ţi fie frică de fum, Rosie, spunea omul.

Câinele dădu din coadă.

Jos, jos, jos, în ritmul dictat de persoana din faţă. Când ajunse la cofetăria pustie de la etajul treizeci şi nouă, Anna văzu că pompierii erau ajutaţi şi de ofiţerii Autorităţii portuare şi de poliţiştii din Unitatea Serviciilor de Urgenţă, cei mai populari poliţişti din New York, pentru că se ocupă doar de siguranţă şi salvare, nu dau amenzi şi nu fac arestări.

Anna se simţea vinovată că ei urcau şi ea cobora; ajunse la etajul douăzeci şi patru şi văzu că mulţi făcuseră pauză de odihnă, ba chiar se adunaseră pe paliere la o şuetă, în timp ce alţii nu-şi părăseau birourile, convinşi că o problemă la etajul nouăzeci şi patru nu avea cum să-i afecteze pe ei. Anna privi în jur, căutând o figură familiară, Rebecca sau Tina, poate Barry, dar era pe un teritoriu parcă străin.

— Avem o urgenţă de gradul trei, poate chiar patru, vorbea un comandant de batalion în emiţător, aşa că golesc toate etajele.

Anna privea cum birourile se golesc sistematic, dar operaţiunea dura mult, pentru că fiecare etaj avea suprafaţa cât un stadion de fotbal.

La etajul douăzeci şi unu, un funcţionar stătea hotărât la birou; tocmai încheiase o tranzacţie de un miliard de dolari şi aştepta confirmarea.

— AFARĂ! strigă comandantul batalionului, dar bărbatul în costum elegant ignoră ordinul, continuând să apese pe tastatură. Am spus: AFARĂ, repetă pompierul şi doi oameni de-ai lui îl luară pe sus pe broker şi-l depuseră pe scări, unde convoiul continua să coboare. Omul se supuse ordinului fără tragere de inimă.

Ajungând la etajul douăzeci, se ivi o nouă problemă. Trebuia să treacă printre jeturile de apă care ţâşneau din ţevile sparte. Anna păşea cu grijă pe sticlă spartă şi printre gunoaie care luaseră foc. Se simţea ca un suporter de fotbal care doreşte să iasă de pe un stadion cu o singură turnantă.

Pe la etajele de jos, începu să înainteze mult mai repede, pentru că acestea fuseseră evacuate şi rândul se subţiase mult. La etajul zece, aruncă o privire prin uşa deschisă a unui birou părăsit. Ecranele computerelor clipeau încă şi scaunele erau împinse într-o parte, de parcă ocupanţii plecaseră la baie şi urmau să se întoarcă repede. Ceşti din plastic cu cafea rece şi cutii pe jumătate băute de Coca-Cola zăceau peste tot. Hârtii căzute pe podea erau împrăştiate, doar fotografiile de familie cu rame argintii mai rămâneau pe loc. Cineva care mergea după ea o împinse, aşa că Anna mări viteza.

La etajul şapte, numai apa şi gunoaiele cărate de ea o mai întârziau. Se străduia să păşească printre ele când auzi o voce: la început, mai slabă, apoi puţin mai tare, îndemnându-i pe oameni prin megafon: „Mişcaţi-vă, nu priviţi înapoi, nu folosiţi telefoanele mobile pentru că-i întârziaţi pe cei din spate!”

După încă trei etaje, se afla în hol, lipăind prin apa de câţiva centimetri, pe lângă liftul rapid care o urcase la birou cu o oră şi jumătate în urmă. Din tavan ţâşniră alte arteziene de la ţevile fisurate, dar Anna era deja udă până la piele.

Ordinele strigate prin megafon se auzeau tot mai tare, somându-i strident: „Mişcaţi-vă, ieşiţi din clădire, depărtaţi-vă cât mai mult!” Nu era aşa uşor, ar fi vrut Anna să spună. Porţile

prin care intrase de dimineaţă păreau mult mai uzate, probabil că fuseseră împinse de pompierii care-şi transportau echipamentul greu în clădire.

Anna se simţea dezorientată şi nu era sigură pe ce trebuia să facă. Să-şi aştepte colegii? Rămase neclintită un moment, dar auzi: „Mişcaţi-vă, doamnă, nu folosiţi mobilul, nu vă uitaţi înapoi.”

— Dar unde să mergem? strigă cineva.

— Jos pe scară, prin mall şi cât mai departe de clădire.

Anna se alătură hoardei obosite care supraîncărca scara rulantă. Se lăsă purtată spre punctul de unde o altă scară îi urcă în stradă, unde mâncase de multe ori cu Tina şi Rebecca, ascultând un concert în aer liber. Acum nu mai erau aer liber şi concerte, doar o voce răcnind: „Nu vă uitaţi înapoi, priviţi înainte!” De data asta, nu ascultă şi era o greşeală, pentru că nu numai că se opri, ci căzu în genunchi, copleşită de o stare violentă de rău. Se uita cum unul după altul, cei prinşi deasupra etajului nouăzeci se aruncau pe fereastră la moarte sigură, pentru a nu fi mistuiţi de flăcări.

— În picioare, doamnă! Mişcaţi-vă!

Anna se adună şi se ridică împleticindu-se, conştientă că personalul însărcinat cu evacuarea nu-i privea în ochi şi nici nu le răspundea la întrebări. Bănuia că în felul acesta economiseau timpul necesar pentru a salva cât mai mulţi oameni. Ridică ochii şi văzu vreo şase ofiţeri trăgând un cărucior de lenjerie spre ea. Se dădu la o parte să le facă loc spre turnul de nord. Când trecură pe lângă ea, văzu că în cărucior erau topoare, răngi, frânghii, rezerve de oxigen şi căşti stivuite.

Se opri la vitrina librăriei Borders şi privi bestseller-ul numărul unu, expus în faţă: *Ridicarea Valhallei.*

— Mişcaţi-vă, doamnă, repetă o voce.

— Dar încotro? întrebă disperată.

— Oriunde, dar mişcaţi-vă.

— În ce direcţie?

— Nu contează, să fie cât mai departe de turn.

Anna scuipă voma care-i rămăsese în gură şi porni mai departe. La intrarea în piaţetă, văzu maşinile de pompieri şi ambulanţele care îngrijeau răniţii şi pe cei care nu mai puteau să meargă. Ea îi lăsă în pace. Ajunse în sfârşit în stradă şi se uită la un indicator cu săgeata acoperită de funingine neagră. Abia distinse cuvântul „Primărie”. Începu să alerge. Alerga repede şi-i depăşi curând pe cei evacuaţi înaintea ei. Deodată, auzi în spate un zgomot neobişnuit. Parcă era un tunet care se înteţea. N-ar fi vrut să se uite înapoi, dar nu s-a abţinut.

Privi înmărmurită cum turnul de sud de prăbuşeşte de parcă ar fi fost din bambus. În câteva secunde, rămăşiţele clădirii se izbeau de pământ, stârnind un munte de praf şi de resturi care se ridică spre cer ca o ciupercă, înconjurat de o aură neagră de

flăcări şi fum ce plană o clipă, apoi se năpusti pe străzile aglomerate, înghiţindu-i pe toţi cei care-i stăteau în cale.

Anna alerga ca niciodată în viaţa ei, dar îşi pierduse speranţa. În doar câteva secunde, șarpele crud va fi în urma ei, sufocând-o. Nu se îndoia că va muri. Dar spera să se întâmple repede.

Fenston se uita la World Trade Center din siguranţa unui birou de pe Wall Street.

Privi neîncrezător cum al doilea avion intra în turnul de sud.

Majoritatea new-yorkezilor se întrebau îngrijoraţi cum să-şi ajute prietenii, rudele şi colegii sau ce însemna atacul acesta pentru America, dar Fenston avea în minte un singur gând. El şi Leapman ajunseseră la întâlnirea cu un client de pe Wall Street cu câteva momente înainte ca primul avion să se izbească de North Tower. Fenston anulă întâlnirea şi-şi petrecu ora următoare la un telefon public de pe coridor, încercând să contacteze pe cineva, oricine, de la birou, dar nu răspundea nimeni. Şi alţii ar fi vrut să folosească telefonul, dar Fenston nu se clintea. Leapman încerca acelaşi lucru ca şi stăpânul lui, de pe celular.

Auzind a doua erupţie vulcanică, Fenston aruncă telefonul şi se repezi la geam. Leapman se grăbi să i se alăture. Priviră tăcuţi amândoi cum se prăbuşeşte turnul de sud.

— Nu mai poate fi mult până cade şi North Tower, spuse Fenston.

— Cred că pot presupune că Petrescu nu va supravieţui, zise Leapman pe un ton neutru.

— Puţin îmi pasă de Petrescu, replică Fenston. Dacă pică North Tower, îmi pierd Monet-ul şi nici măcar nu e asigurat.

12

Anna alerga întins, tot mai conştientă că zgomotul din jur se diminua. Ţipetele amuţeau unul câte unul şi probabil că la rând urma ea. Parcă nu mai era nimeni în spate şi pentru prima dată în viaţă îşi dori ca cineva s-o depăşească, oricine, ca să nu mai fie singura fiinţă din lume. Înţelegea acum ce înseamnă să fii urmărit de o avalanşă de zece ori mai iute decât ar fi putut un om să alerge. Avalanşa era, de data aceasta, neagră.

Respira adânc şi-şi forţa trupul să mărească viteza, ca niciodată. Îşi ridică bluza de mătase albă – acum neagră, umedă şi boţită – şi şi-o puse pe gură cu doar câteva momente înainte de a fi prinsă de norul cenuşiu, neobosit şi atotcuprinzător.

O pală de suflu o azvârli în faţă şi la pământ, dar ea tot mai încerca să se mişte. Reuşi să mai facă doi-trei paşi, apoi începu să se sufoce. Mai înaintă un metru şi încă unul, apoi se izbi cu capul de ceva solid. Puse mâna pe suprafaţa ce semăna cu un zid, căutând loc de trecere. *Dar fugea de nor sau intra în el?* Avea cenuşă şi praf în gură, în ochi, în urechi, în nas şi în păr şi se simţea ca arsă de vie. Se gândea la cei ce se aruncaseră din South Tower pentru că le era mai uşor să moară aşa. Acum înţelegea cum se simţiseră, dar ea nu avea de pe ce clădire să sară şi se întreba cât va mai trece până se va sufoca. Îşi dorea doar să se întâmple repede. Mai făcu un ultim pas, îngenunche şi începu să se roage.

Tatăl nostru… Se simţea împăcată şi era pe punctul de a închide ochii şi a adormi, când văzu fasciculul lanternei unui poliţist. *Care eşti în ceruri…* Făcu un ultim efort să se ridice în picioare şi să se mişte spre lumina albastră. *Sfinţească-se numele Tău…* dar maşina a trecut, fără să oprească la strigătul ei slab de ajutor. *Vie împărăţia Ta…* Anna căzu din nou şi se tăie la genunchi în bordură. *Facă-se voia Ta…* dar n-o duru deloc. *Precum în cer, aşa şi pe pământ.* Se agăţă cu mâna dreaptă de balustrada de pe marginea străzii şi reuşi să mai facă un pas. Respiraţia i se oprea, dar i se păru că a atins ceva cald. Ceva viu?

— Ajutor, murmură slăbită, neaşteptând răspuns.

— Dă-mi mâna, se auzi un răspuns imediat. Încearcă să te ridici.

Ajutată, Anna reuşi cumva să stea în picioare.

— Vezi triunghiul de lumină de acolo? întrebă vocea, dar ea nu vedea nici în ce direcţie i se arăta. Se răsuci pe loc, holbându-se în 360 de grade de beznă. Deodată, un strigăt înăbuşit de bucurie îi scăpă când zări o rază de soare încercând să spargă norii denşi de fum. Luă mâna străinului şi începură să înainteze, centimetru cu centimetru spre lumina care se mărea, până când ieşiră din iad şi reveniră în New York.

Anna se întoarse spre silueta cu haine pline de cenuşă care-i salvase viaţa. Era atât de acoperit de praf şi funingine, încât dacă n-ar fi avut şapcă şi ecuson, n-ar fi ştiut că e poliţist. Omul îi zâmbi şi pe faţă îi apărură cute albe, când stratul gros de funingine se întinse ca un machiaj abundent.

— Ţine-o spre lumină, îi zise el şi dispăru înapoi în norul cenuşiu şi vâscos, înainte ca ea să-i poată spune mulţumesc.

Amin.

Fenston renunţă să mai sune la birou când văzu turnul de nord prăbuşindu-se în faţa ochilor lui. Lăsă din mână receptorul şi porni repede pe coridor, găsindu-l pe Leapman, care scria VÂNDUT pe uşa unui birou gol, care avea agăţată o tăbliţă cu „De închiriat”.

— Mâine, zece mii de oameni vor umbla după spaţiul ăsta, aşa că măcar am rezolvat o problemă, explică el.

— Poţi să-mi înlocuieşti biroul, dar nu-mi poţi da înapoi Monet-ul, zise Fenston nerecunoscător. Şi dacă nu pun mâna pe Van Gogh…

Leapman se uită la ceas:

— Acum ar trebui să fiu deasupra Atlanticului.

— Să sperăm, fiindcă nu mai avem niciun document prin care să dovedim că suntem proprietarii picturii, spuse Fenston, privind spre norul cenuşiu format pe locul unde cândva se înălţau mândre, turnurile gemene.

Anna se alătură unui grup de norocoşi care se îndepărtau de dezastru. Compatrioţii ei arătau de parcă ar fi alergat toată distanţa de maraton, fără să ajungă la linia de sosire. Ieşind din acel crepuscul, nici nu se putea uita la soarele orbitor; chiar şi să ridice pleoapele pline de praf îi era greu. Înainte, înainte, centimetru cu centimetru, pas cu pas, se târa tuşind praf şi mizerie, întrebându-se cât din infernul acela negru îi intrase în trup. După alţi câţiva paşi, se prăbuşi în genunchi, nu înainte de a se convinge că norul cenuşiu nu mai avea cum s-o ajungă. Continua să scuipe. Ridică privirea şi văzu chipurile unui grup de trecători, care se holbau la ea de parcă ar fi aterizat de pe altă planetă.

— Aţi fost într-un turn? o întrebă cineva.

Ea n-avea puterea să răspundă şi se hotărî să plece cât de repede putea, departe de ochii lor curioşi. Mai făcuse câţiva paşi, când se ciocni de un turist japonez care se apleca, încercând s-o fotografieze. Îi făcu semn cu mâna supărată şi omul se aplecă şi mai mult, cerându-şi scuze.

Ajungând la următoarea intersecţie, Anna se aşeză pe trotuar, uitându-se la numele străzii. Era pe colţul dinspre Franklin şi Church. Sunt la câteva sute de metri de apartamentul Tinei, se gândi. Dar Tina fusese în spatele ei, cum ar fi putut să

supravieţuiască? Un autobuz opri chiar lângă ea. Deşi era plin ca un tramvai din San Francisco la ora de vârf, oamenii se înghesuiră ca să-i facă loc şi ei. Autobuzul oprea la fiecare colţ de stradă, unii urcau şi alţii coborau, dar nimeni nu plătea bilet. Parcă toţi new-yorkezii se uniseră, dorind să joace un rol în drama care se desfăşura.

— O, Doamne! şopti Anna, aşezându-se pe un loc liber din autobuz şi îngropându-şi faţa în palme. Se gândi la toţi pompierii care urcau şi la Tina şi Rebecca; probabil că muriseră. Când ai o cunoştinţă implicată, o tragedie devine mult mai mult decât o ştire de presă.

Când autobuzul opri lângă parcul Washington Square, Anna aproape căzu. Reuşi să coboare pe trotuar, scuipând funinginea pe care o acumulase în gură. O femeie veni la ea şi-i oferi o sticlă cu apă. Se clăti de mai multe ori, scuipând negru, şi goli sticla fără să înghită niciun strop. Femeia îi arătă un mic hotel unde erau primiţi sinistraţii. O luă cu blândeţe pe Anna de braţ şi o conduse la toaletă. Încăperea era plină de femei şi bărbaţi care nu mai dădeau atenţie sexului. Anna se privi în oglindă şi înţelese de ce o înconjuraseră cu atâta curiozitate trecătorii. Parcă i-ar fi turnat cineva un sac de funingine în cap. Îşi ţinu mâinile sub robinetul deschis până când numai unghiile îi mai rămăseseră negre. Apoi încercă să elimine un strat cenuşiu din ceea ce i se depusese pe faţă. Aproape imposibil. Se întoarse să-i mulţumească străinei, dar, ca şi poliţistul, aceasta plecase să ajute pe altcineva.

Se întoarse şchiopătând pe stradă, cu gâtul uscat, genunchii tăiaţi, picioarele dureroase şi băşicate. Împleticindu-se încet spre Waverly Place, încercă să-şi amintească numărul apartamentului Tinei. Trecu de o cantină dezafectată şi se opri în faţa numărului 273. Se agăţă de balustrada din fier forjat ca de ultimul pai şi se săltă spre uşa de la intrare. Îşi trecu degetele peste numele de sub sonerii: Amato, Kravits, Gambino, O'Rourke, Forster… Forster, Forster, repetă bucuroasă, apăsând butonul. Dar cum putea să răspundă Tina? Doar era moartă. Apăsă îndelung soneria ca s-o trezească, dar nu se întâmplă nimic. Se întoarse să plece, cu dâre de lacrimi pe faţa prăfuită, dar deodată, o voce enervată întrebă:

— Cine e?

Anna căzu pe treapta de sus:

— Slavă Domnului, strigă ea, eşti în viaţă!

— Dar tu nu se poate să trăieşti, răspunse neîncrezătoare vocea.

— Deschide uşa şi o să te convingi.

Clicul care debloca intrarea a fost cel mai bun sunet pe care Anna l-a auzit în acea zi.

13

— Trăieşti! repetă Tina, deschizând larg uşa şi luându-şi în braţe prietena.

Anna arăta ca un hornar care curăţase un coş din epoca victoriană, dar Tina o ţinea strâns în braţe:

— Când ai sunat, mă gândeam cum mă făceai să râd şi dacă voi mai râde vreodată.

— Iar eu eram convinsă că n-ai reuşit să supravieţuieşti, chiar dacă ai ajuns jos înainte de prăbuşirea turnului.

— Dacă aveam o sticlă de şampanie, sărbătoream, spuse Tina, dându-i în sfârşit drumul prietenei ei.

— Mă mulţumesc cu o cafea şi încă una şi după aceea o baie.

— Cafea am, spuse Tina, luând-o pe Anna de mână şi conducând-o spre bucătăria micuţă.

Paşii Annei se imprimau cenuşii pe covor. Ea se aşeză la o măsuţă rotundă din lemn, cu mâinile în poală. Încerca să stea nemişcată, pentru că murdărea tot ce atingea, dar Tina părea că nu observă.

— Ştiu că pare puţin ciudat, zise Anna, dar nu am habar de ceea ce se întâmplă.

Tina dădu mai tare televizorul:

— Ascultă un sfert de oră şi o să ştii tot, o linişti ea, umplând ibricul de cafea.

Anna privi imaginile, reluate la nesfârşit, ale avionului care intra în South Tower, ale oamenilor care se aruncau de pe geamurile etajelor mai înalte şi ale prăbuşirii turnului de sud şi a celui de nord, la scurt timp după aceea.

— Şi alt avion a lovit Pentagonul? întrebă ea. Oare câte din astea mai sunt?

— A mai fost unul, spuse Tina, aşezând cănile de cafea pe masă, dar nimeni nu ştia sigur unde ţintea.

— Poate la Casa Albă, sugeră Anna, privind chipul preşedintelui Bush, care vorbea de la baza Barksdale Air Force din Louisiana. „Nu vă îndoiţi că Statele Unite îi vor vâna şi-i vor pedepsi pe cei responsabili de aceste acte de laşitate.”

Imaginile revenirӑ la al doilea avion care lovea South Tower.

— O, Doamne, zise Anna. Nici nu mă gândisem la pasagerii nevinovaţi din avioanele alea. Cine a făcut-o? întrebă, pe când Tina îi umplea bine cana cu cafea neagră.

— Departamentul de stat e destul de precaut, răspunse ea, iar suspecţii obişnuiţi – Rusia, Coreea de Nord, Iranul şi Irakul – s-au grăbit să strige „Nu eu!”, jurând americanilor că-i vor ajuta să-i găsească pe vinovaţi.

— Dar presa ce spune? Ei nu trebuie să fie prudenţi.

— CNN-ul arată spre Afganistan şi mai ales spre o grupare teroristă numită Al-Qaeda, parcă aşa pronunţă, dar eu nu cred că

am mai auzit de ea, se aşeză Tina în faţa Annei.

— Mi se pare că sunt o mână de fanatici religioşi, despre care credeam doar că vor să pună mâna pe Arabia Saudită, pentru petrol.

Anna se uită din nou la televizor, unde comentatorul încerca să-şi imagineze ce-au simţit oamenii din turnul de nord când au fost loviţi de avion. Cum ar putea să înţeleagă? O sută de minute reduse la câteva secunde, repetate încontinuu, ca un avertisment. Când turnul de sud se prăbuşi la televizor şi fumul se înălţă spre cer, Anna începu să tuşească tare, împroşcând în jur cu funingine.

— Te simţi bine? sări Tina de pe scaun.

— Da, îmi revin eu, spuse Anna, sorbindu-şi cafeaua. Te superi dacă închidem televizorul? Nu mai suport să mă uit.

— Bineînţeles, zise Tina, apăsând butonul telecomenzii şi făcând imaginile să dispară.

— Mă tot gândesc la prietenii noştri care erau acolo. Mă întreb dacă Rebecca…

Tina îi umplu din nou cana:

— Nu ştiu nimic de ea. Numai Barry a sunat până acum.

— Mda, îmi imaginez că Barry a coborât primul, călcându-i în picioare pe toţi care-i stăteau în cale. Dar Barry unde s-a dus?

— La Fenston. M-a sunat şi el acum o oră.

— La Fenston? repetă Anna. Cum a reuşit să scape, când am ieşit din biroul lui la câteva minute înainte de catastrofă?

— Era deja pe Wall Street atunci, avea întâlnire cu un client potenţial, proprietar al unui tablou de Gauguin. Aşa că a fost punctual.

— Şi Leapman? sorbi Anna din nou din cafea.

— Cu stăpânul, ca de obicei.

— De-asta aştepta liftul cu uşa deschisă, înţelese Anna.

— Liftul?

— N-are importanţă. Dar tu cum de n-ai fost la serviciu de dimineaţă?

— Aveam programare la dentist, o lămuri Tina. Tot amânam de câteva săptămâni. Cum am auzit ştirile, te-am sunat încontinuu pe mobil, dar nu răspundeai. Unde erai?

— Eram escortată afară, zise Anna.

— De un pompier?

— Nu, de gorila aia, Barry.

— Dar de ce?

— Pentru că Fenston tocmai mă concediase.

— Pe tine? întrebă Tina, neîncrezătoare. De ce să te concedieze tocmai pe tine?

— Pentru că în raportul meu am recomandat ca Victoria Wentworth să-şi vândă Van Gogh-ul ca să-şi plătească datoria la bancă şi restul averii să-i rămână intact.

— Dar Fenston a fost de acord cu împrumutul tocmai pentru Van Gogh, sublinie Tina. Credeam că ţi-ai dat seama. De ani de

zile vânează pentru asta. Să vândă pictura şi s-o scape din cârlig pe Victoria era ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Dar ăsta nu prea e motiv de concediere. Ce pretext…

— Am trimis şi clientei o copie a raportului, conform eticii bancare.

— Nu cred că Fenston are vreo insomnie din cauza eticii bancare. Totuşi, a scăpat de tine prea repede.

— Fiindcă eram pe cale să plec în Anglia şi să-i spun Victoriei Wentworth că am găsit un cumpărător. Un colecţionar japonez cunoscut, Takashi Nakamura, care ar încheia repede tranzacţia dacă i-am cere un preţ rezonabil.

— N-ai găsit omul potrivit, se exprimă Tina. Oricare ar fi preţul, Nakamura e ultimul om de pe pământ cu care ar face afaceri Fenston. Amândoi caută picturi de Van Gogh de ani de zile şi de obicei, rămân ultimii doi la licitaţiile de pictură impresionistă mare.

— De ce nu mi-a spus? se întrebă Anna.

— Fiindcă nu vrea întotdeauna să ştie alţii ce urmăreşte.

— Dar eram în aceeaşi echipă.

— Ce naivă eşti, Anna! N-ai înţeles că în echipa lui Fenston e doar un singur om?

— Dar n-o să poată să-i ia Van Gogh-ul decât…

— Eu n-aş fi atât de sigură, o contrazise Tina.

— De ce?

— Ieri, Fenston a sunat-o pe Ruth Parish şi a instruit-o să ridice imediat pictura şi l-am auzit repetând cuvântul „imediat”.

— Înainte ca Victoria să aibă şansa de a-mi urma recomandările.

— Asta explică şi de ce te-a dat afară aşa de repede. Să ştii că nu eşti prima persoană care a apucat-o pe drumul ăsta.

— Cum adică? se interesă Anna.

— De îndată ce un om îşi dă seama ce urmăreşte de fapt Fenston, i se arată uşa.

— Atunci pe tine de ce nu te-a concediat?

— Pentru că eu nu-i fac recomandări incomode, deci nu sunt o ameninţare. Încă.

Anna lovi masa supărată, stârnind un norişor de praf.

— Ce proastă sunt! Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar acum nu mai este nimic de făcut.

— Nu sunt chiar sigură, se exprimă Tina. Nu ştim sigur dacă Ruth Parish a ridicat pictura de la Wentworth Hall sau nu. Dacă n-a făcut-o, o poţi suna pe Victoria s-o avertizezi să nu dea pictura şi să o sfătuieşti să-l caute pe Nakamura. În felul ăsta, îi va plăti datoria lui Fenston şi el va fi cu mâinile legate.

Telefonul mobil începu să sune, cu melodia „California Here I Come”. Pe micul ecran se vedea cuvântul: ŞEF. Tina puse un deget pe buze:

— E Fenston. Vrea să ştie, probabil, dacă ai luat legătura cu mine.
— Îţi dai seama cine a rămas în dărâmături? începu Fenston direct.
— Anna?
— Nu. Petrescu e moartă.
— Moartă? întrebă Tina, privindu-şi prietena. Dar…
— Da. Barry mi-a confirmat că era pe punctul de a intra în lift când a lovit avionul, aşa că nu putea să supravieţuiască.
— Cred că…
— Las-o pe Petrescu, zise Fenston. Deja doream s-o înlocuiesc, dar Monet-ul meu e de neînlocuit.
Tina tăcu şocată, pe punctul de a-i spune că se înşela, apoi îşi dădu seama că putea întoarce obtuzitatea lui Fenston în favoarea Annei.
— Atunci, am pierdut şi Van Gogh-ul?
— Nu, zise Fenston. Ruth Parish ne-a confirmat deja că pictura e pe drum. Ar trebui să sosească la JFK în seara asta şi Leapman o s-o ridice de la aeroport.
Tina se lăsă pe spătarul scaunului, bosumflată.
— Mâine să vii la birou la cinci dimineaţa.
— La cinci?
— Da, zise Fenston. Să nu te plângi, azi ai avut liber.
— Şi unde să vin? întrebă Tina, fără să se obosească să-l contrazică.
— Am preluat un birou la etajul treizeci şi doi al clădirii Trump, la numărul 40 pe Wall Street, aşa că, măcar pentru noi, va fi o zi de lucru normală.
Şi închise.
— Crede că eşti moartă, spuse Tina, dar e mai ofuscat că şi-a pierdut Monet-ul.
— O să afle curând că n-am murit.
— Numai dacă vrei tu. Te-a mai văzut cineva de când ai reuşit să scapi?
— Numai aşa, murdară.
— Atunci lasă lucrurile aşa, până când chibzuim la ce e de făcut. Fenston zice că Van Gogh-ul e pe drum şi o să-l ridice Leapman la aterizare.
— Şi ce mai putem face?
— O să-l amân cumva pe Leapman, ca să iei tu tabloul.
— Şi ce să fac cu el? Fenston o să-şi dea seama şi-o să mă caute.
— Îl iei şi te urci înapoi în avionul de Londra şi duci pictura la Wentworth Hall.
— Nu pot face asta fără permisiunea Victoriei Wentworth.
— Doamne sfinte, Anna, când o să creşti mare? Nu mai gândi ca un pedagog de şcoală veche, încearcă să-ţi imaginezi ce-ar face Fenston în locul tău.

— Ar afla când aterizează avionul. Deci, primul lucru pe care trebuie să-l fac…

— Primul lucru e să faci o baie, cât timp aflu eu ora de aterizare şi cum va proceda Leapman, se ridică Tina. Dacă te duci aşa, nimeni n-o să te lase să te apropii de aeroport.

Anna goli cana de cafea şi o urmă pe Tina. Aceasta deschise uşa băii şi-şi privi în ochi prietena:

— Ne vedem peste… cam o oră.

Anna râse pentru prima dată în ziua aceea.

Anna îşi scoase toate hainele şi le puse pe jos, una peste alta. Se uită în oglindă şi văzu o persoană care arăta de parcă ar fi participat la un meci de luptă în noroi şi ar fi pierdut. Îşi desfăcu lanţul de argint de la gât şi-l aşeză pe marginea căzii, lângă macheta unui yaht. În fine, îşi dădu jos ceasul. Se oprise la opt patruzeci şi şase. După câteva secunde, ar fi fost în lift.

Intrând la duş, se gândi la planul îndrăzneţ al Tinei. Dădu drumul la ambele robinete şi lăsă apa să curgă şiroaie pe ea, fără să se spele încă. Privi apa devenind din neagră gri şi oricât se frecă, tot gri rămânea. Continuă până când pielea i se înroşi şi începu s-o doară, apoi văzu şamponul. Îşi spălă părul de trei ori, dar mai era nevoie de timp până când blondul ei natural avea să-şi recapete strălucirea. În cele din urmă, umplu cada cu apă şi zăcu în ea, gândindu-se la ce se întâmplase în ziua aceea.

Probabil că mulţi dintre colegii şi prietenii ei muriseră. Avea noroc că era în viaţă. Dar trebuia să lase jelitul pe altă dată, dacă voia s-o ajute pe Victoria să scape de a fi jefuită.

Tina bătu la uşă şi-i întrerupse gândurile. Intrând şi aşezându-se pe marginea căzii, prietena ei zâmbi:

— E o îmbunătăţire clară.

— M-am gândit la ideea ta, spuse Anna, şi dacă aş putea…

— Schimbăm planul, o întrerupse Tina. Tocmai s-a anunţat că au fost returnate toate zborurile spre America, aşa că Van Gogh-ul e acum în drum spre Heathrow.

— Atunci trebuie s-o sun imediat pe Victoria, spuse Anna, să-i dea instrucţiuni lui Ruth Parish să trimită pictura înapoi, la Wentworth Hall.

— De acord, zise Tina. Tocmai mi-am dat seama că Fenston a pierdut ceva mai important decât Monet-ul.

— Ce ar putea fi mai important pentru el decât tabloul de Monet?

— Contractul cu Victoria şi toate documentele care-l fac proprietar peste Van Gogh şi toată averea Wentworth, dacă nu i se plăteşte datoria.

— Dar n-ai păstrat copii? întrebă Anna.

— Ba da, spuse Tina după o scurtă ezitare. Într-un safe din biroul lui Fenston.

— Victoria trebuie să aibă şi ea documentele.

— Nu şi dacă le distruge.
— Victoria n-ar fi de acord cu aşa ceva, se exprimă Anna.
— De ce nu-i telefonezi ca să afli? Dacă o face, îţi rămâne timp destul să vinzi Van Gogh-ul şi să reglezi datoria lui Fenston înainte de a avea el timp să acţioneze.
— Însă avem totuşi o problemă.
— Care?
— N-am telefonul ei. L-am lăsat la birou şi am pierdut tot, inclusiv celularul şi agenda electronică, până şi portofelul.
— Cred că se rezolvă cu o carte de telefon internaţională, sugeră Tina. Ce-ar fi să te ştergi şi să-ţi pui un halat? Găsim nişte haine mai târziu.
— Mulţumesc, îi strânse Anna mâna.
— S-ar putea să nu-mi mai mulţumeşti după masa de prânz. Nu aşteptam oaspeţi, aşa că nu am decât nişte resturi de mâncare chinezească.
— Grozav, spuse Anna, ieşind din cadă şi înfăşurându-se cu un prosop.
— Ne vedem peste două minute, când cuptoraşul cu microunde va realiza festinul meu, glumi Tina.
— Pot să te întreb ceva, Tina?
— Orice.
— De ce mai lucrezi pentru Fenston, cu toate că-l deteşti la fel de mult ca mine?
Tina ezită.
— Asta nu poţi să mă întrebi. Şi închise încet uşa în urma ei.

14

Ruth Parish ridică telefonul internaţional.

— Bună, Ruth, auzi o voce familiară. Sunt Ken Lane de la United, vreau să-ţi spun că zborul nostru de New York, 107, a primit ordin de întoarcere şi-l aşteptăm la Heathrow peste o oră.

Mesajul era cu totul neobişnuit.

— De ce? întrebă Ruth.

— Nu avem prea multe detalii pe moment, zise Ken, dar de la JFK am primit un raport că s-ar fi comis un atac terorist asupra turnurilor gemene. Toate aeroporturile din SUA au primit ordin să returneze avioanele şi n-o să mai accepte aterizări până la o nouă înştiinţare.

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe la unu treizeci, ora noastră, cred că erai la masă. Găseşti informaţii pe orice canal de ştiri. Toată lumea transmite.

Ruth luă telecomanda de pe televizor şi-l deschise.

— Depozitezi Van Gogh-ul sau vrei să-l trimitem înapoi la Wentworth Hall? întrebă Ken.

— Sigur că nu-l trimitem înapoi. O să-l încui peste noapte într-un depozit dintr-o zonă scutită de taxe vamale şi-l îmbarc din nou dacă se ridică restricţia pe JFK. Mă anunţi cu treizeci de minute înainte de aterizare, ca să am camionul pregătit pe pistă?

— Se face, zise Ken.

Ruth închise telefonul şi privi televizorul. Formă pe telecomandă numărul 501. Şi văzu chiar imaginea cu avionul intrând în turnul de sud. Acum înţelegea de ce nu-i răspunsese Anna la telefon.

Ştergându-se, Anna găsea motive pentru ca Tina să lucreze pentru Fenston. Clătina din cap după fiecare ipoteză. Prietena ei era destul de deşteaptă pentru a-şi găsi o slujbă mult mai bună.

Se îmbrăcă în halatul şi papucii Tinei, îşi agăţă din nou lanţul cu cheia la gât şi-şi puse ceasul. Se uită în oglindă; era mult mai bine, dar o cuprindea greaţa când se gândea la ce se întâmplase. Nu ştia câte zile, luni sau ani i se va repeta în minte tot coşmarul.

Deschise uşa băii şi parcurse coridorul, evitând urmele cenuşii lăsate tot de ea mai devreme. Intrând în bucătărie, Tina, care punea masa, se opri şi-i întinse mobilul ei:

— E timpul s-o avertizezi pe Victoria de planul tău.

— Planul meu? repetă Anna.

— Deocamdată, întreab-o dacă ştie unde e Van Gogh-ul.

— Încuiat într-o zonă scutită de taxe vamale la Heathrow, pun pariu, dar nu avem decât o cale să aflăm, spuse Anna, formând 00.

— Operator internaţional.

— Doresc un număr din Anglia.

— Instituţie sau persoană.
— Persoană.
— Numele?
— Wentworth, Victoria.
— Adresa?
— Wentworth Hall, Wentworth, Surrey.
După o tăcere lungă, vocea operatoarei se auzi din nou:
— Regret, doamnă, numărul nu este public.
— Cum adică?
— Nu vi-l pot da.
— Dar e o urgenţă, insistă Anna.
— Îmi pare rău, doamnă, totuşi nu vă pot da numărul.
— Dar sunt o prietenă apropiată.
— Puteţi fi şi regina Angliei, tot nu vi-l pot da.
Contactul se întrerupse. Anna se încruntă.
— Care-i planul B? interveni Tina.
— N-am de ales. Plec în Anglia şi o văd personal pe Victoria, să-i spun ce pune Fenston la cale.
— Bun. Atunci trebuie să vedem pe unde treci graniţa.
— Ce şanse am s-o trec, când nici nu pot să merg la mine să-mi iau lucrurile, dacă nu vreau să afle toţi că sunt vie şi nevătămată?
— Pot să merg eu la tine, spuse Tina. Spune-mi ce vrei şi împachetez…
— Nu-i nevoie, zise Anna. Toate sunt pregătite în hol, ştii că trebuia să plec la Londra diseară.
— Atunci n-am nevoie decât de cheie.
Anna îşi desfăcu lanţul de la gât şi-i dădu cheia.
— Cum trec de portar? întrebă Tina. O să mă întrebe la cine am venit.
— Nu vei avea probleme. Pe portar îl cheamă Sam. Spune-i că-l vizitezi pe David Sullivan şi o să zâmbească şi o să-ţi cheme liftul.
— Cine a David Sullivan?
— Are un apartament la etajul patru şi rareori găzduieşte de două ori aceeaşi fată. Îi dă câţiva dolari pe săptămână lui Sam să nu le spună invitatelor că sunt atât de multe femei în viaţa lui.
— Dar mai avem problema banilor, spuse Tina. Ţi-ai pierdut portofelul şi cartea de credit, iar eu n-am bani gheaţă decât şaptezeci de dolari.
— Am scos trei mii din contul meu ieri, o informă Anna. Când ai de-a face cu valori de artă, nu rişti nimic şi trebuie să fii pregătit. Mai am cinci sute de dolari într-un sertar de la noptieră.
— Va trebui să iei ceasul meu, spuse Tina, uitându-se la limbile nemişcate ale ceasului Annei.
Anna îşi dădu jos ceasul şi îl înlocui cu al Tinei. Tina se uită cu atenţie la ceasul prietenei ei:

— N-o să poţi uita niciodată cât era ceasul când a intrat avionul în clădire, spuse ea.

Se auzi semnalul cuptorului cu microunde.

— S-ar putea să nu fie comestibil, avertiză Tina, servind puiul chinezesc din ziua precedentă, cu orez şi ouă prăjite. În timp ce mâncau, discutară posibilităţile de a părăsi ţara şi ce graniţă ar fi putut fi traversată mai în siguranţă.

Devoraseră toate rămăşiţele şi băuseră încă o cafea şi Anna tot nu se hotărâse dacă, plecând din Manhattan, va porni spre nord sau spre sud. Tina aşeză farfuriile în chiuvetă şi trase concluzia:

— Hotărăşte tu pe unde ai şanse să ajungi mai repede. Între timp, eu merg la tine să-ţi iau lucrurile înainte să intre Sam la idei fiindcă lipseşti prea mult.

Anna îşi îmbrăţişă din nou prietena:

— Ai grijă, afară e un iad.

— Cel puţin de data asta fac şi eu un lucru bun, spuse Tina.

Tina se opri pe treapta de sus a blocului şi aşteptă puţin. Ceva nu era în regulă. Apoi îşi dădu seama. New York-ul se schimbase într-o singură zi.

Străzile nu mai erau pline de oamenii care alergau fără să-şi îngăduie nicio clipă de zăbavă, cea mai energică populaţie citadină a globului. Tinei i se părea că semăna cu o zi de duminică. Nici măcar duminică. Oamenii stăteau pe loc, uitându-se către World Trade Center. Nu se auzea decât şuieratul continuu al sirenelor, reamintindu-le localnicilor – dacă mai era nevoie – că ceea ce priviseră la televizor acasă, la club, în bar, în vreo vitrină, se petrecea la doar câteva sute de metri mai încolo.

Porni pe stradă în căutarea unui taxi, dar familiarele maşini galbene fuseseră înlocuite de roşul, albul şi albastrul maşinilor de pompieri, de poliţie sau ambulanţe, îndreptându-se toate într-o singură direcţie. Mici grupuri de oameni îi aplaudau pe ocupanţii maşinilor, ca şi când ar fi plecat la război. Acum, războaiele nu se mai poartă în altă ţară, se gândi Tina.

Parcurgea stradă după stradă, remarcând că în oraş rămăseseră doar rezidenţii să tragă greul, în timp ce navetiştii dispăruseră în locuinţele lor, exact ca în weekend. Dar mai era un grup care rătăcea bezmetic prin oraş. Ei adăugau o nouă rasă la multele naţii ale pământului care migraseră spre New York de-a lungul unui secol. Păreau că au sosit din foalele pământului şi, ca orice rasă nouă, puteau fi distinşi prin culoarea lor – cenuşiu ca funinginea. Hoinăreau prin Manhattan ca nişte maratonişti care şchiopătează spre casă la câteva ore bune după încheierea competiţiei ce i-a epuizat. Şi mai era un semn foarte evident care marca seara de toamnă. Orizontul new-yorkez nu mai era dominat de linia mândră şi strălucitoare a zgârie-norilor, aceştia fiind acoperiţi de o ceaţă densă şi neagră, care atârna peste oraş ca un oaspete nepoftit. Din când în când, prin spărturile norului

blestemat se vedeau aşchii de metal zdrenţuit – tot ce mai rămăsese dintr-una din cele mai înalte clădiri din lume. Programarea la dentist îi salvase viaţa.

Tina mergea pe lângă magazine şi restaurante goale, într-un oraş care nu lua pauză niciodată. New York-ul îşi va reveni, dar nu va mai fi niciodată acelaşi. Teroriştii erau oameni care locuiau în ţinuturi îndepărtate: Orientul Mijlociu, Palestina, Israelul, chiar Spania, Germania şi Irlanda de nord. Se uită din nou la norul negru. Acum se instalaseră în Manhattan şi-şi lăsaseră cartea de vizită.

Flutură fără speranţă mâna, zărind în sfârşit un taxi. Maşina opri.

15

Anna se întoarse în bucătărie şi începu să spele vasele. Încerca să fie ocupată, ca să-şi scoată din minte feţele celor care urcau când ea cobora, dar îi era teamă că-i vor rămâne întipărite în suflet toată viaţa. De data aceasta, memoria ei vizuală fenomenală era un dezavantaj.

Se strădui să se gândească la Victoria Wentworth şi la cum l-ar fi putut opri pe Fenston să-i distrugă viaţa. Oare Victoria va crede că Anna nu ştiuse de planul lui Fenston de a-i fura Van Gogh-ul şi toată averea? De ce-ar crede-o, când Anna făcea parte din conducerea băncii şi fusese ea însăşi prostită atât de uşor?

Ieşi din bucătărie ca să caute o hartă. Găsi două pe raftul de cărţi din sufragerie, de deasupra biroului Tinei: un exemplar din „Străzile din Manhattan" şi „America de Nord, realizată de editura Columbia". Erau sprijinite de un bestseller recent despre John Adams, al doilea preşedinte al SUA. Se opri să admire posterul cu o reproducere după un Rothko, lipit lângă raftul de cărţi. Nu era perioada în care era ea expertă, dar ştia că pictorul era unul dintre favoriţii Tinei, pentru că avea o reproducere după el şi la birou. Nu mai exista biroul acela, aşa că-şi readuse gândurile în prezent. Se întoarse în bucătărie şi întinse pe masă harta New Yorkului.

Decise asupra drumului de ieşire din Manhattan, împături harta şi o luă pe cealaltă, sperând că o va ajuta să găsească un loc bun de ieşire din ţară. Căută la index Mexicul şi Canada şi începu să ia notiţe, de parcă ar fi pregătit un raport profesional; de obicei, sugera două alternative de acţiune, dar încheia cu propriile ei recomandări. Când îşi termină cercetarea, ştia foarte bine pe unde trebuia s-o ia dacă voia să ajungă la timp în Anglia.

În taxi, Tina se gândea cum să intre în blocul Annei şi să iasă cu bagajul fără să-i stârnească suspiciuni portarului. Când maşina opri în faţa clădirii Thornton House, duse mâna la buzunarul jachetei. Nu-şi luase jacheta pe ea. Se împurpură. Plecase fără niciun ban. Se uită prin geamul de plastic la ecusonul şoferului: Abdul Affridi şi un şirag de mătănii atârnate de oglinda retrovizoare. Şoferul îi aruncă o privire, dar nu zâmbi. Nimeni nu zâmbea azi.

— Am ieşit fără bani, izbucni Tina, aşteptând invectivele furioase.

— Nu-i nimic, mormăi şoferul şi sări să-i deschidă uşa.

Totul se schimbase în New York.

Tina îi mulţumi şi porni spre uşa de la intrare, repetând nervoasă în gând ce urma să spună. Dar scenariul ei se schimbă când îl văzu pe Sam la recepţie, suspinând cu fruntea în mâini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Aveai un prieten în World Trade Center?

Sam o privi. Pe masa din faţa lui era o poză a Annei alergând la maraton.

— N-a venit acasă, spuse el. Toţi ceilalţi care lucrau în WTC s-au întors în câteva ore.

Tina îl îmbrăţişa pe bătrân. Şi el era o victimă. Şi-ar fi dorit mult să-i spună că Anna era bine sănătoasă. Dar trebuia să aştepte.

*

La opt şi jumătate, Anna îşi luă inima în dinţi şi dădu drumul la televizor. Pe toate canalele, acelaşi lucru. Nu putea să privească reportaje nesfârşite pe acel subiect fără să-i vină în minte micul ei rol din tragedia care se consumase. Voia să închidă, dar se anunţă că preşedintele Bush se va adresa naţiunii.

„Bună seara. Astăzi, concetăţenii noştri…”

Anna ascultă concentrată şi dădu din cap când preşedintele spuse: „Victimele erau în avioane sau la birourile lor; secretare, oameni de afaceri şi femei…” Anna se gândi din nou la Rebecca. „Niciunul dintre noi nu va uita această zi…”, conchise preşedintele şi Anna ştia că aşa era. Opri televizorul când turnul de sud se prăbuşea din nou, reluând parcă punctul culminant al unui film catastrofal.

Anna se aşeză din nou la masa din bucătărie, verificându-şi a doua sau poate a treia oară traseul de ieşire din New York. Îşi lua note detaliate cu ce trebuia să facă înainte de plecare când se deschise uşa şi intră Tina, împleticindu-se cu un laptop în spate şi un geamantan greu în mână. Anna alergă s-o întâmpine. Prietena ei părea epuizată.

— Îmi pare rău că a durat atâta, scumpo, zise Tina, lăsând bagajul jos şi parcurgând holul pe unde Anna dăduse cu aspiratorul, spre bucătărie. Nu erau multe autobuze încoace, explică Tina mai departe, mai ales că plecasem fără bani.

Şi se prăbuşi pe un scaun din bucătărie.

— E rândul meu să-ţi fac cafea, râse Anna.

— Numai o dată am fost oprită de un poliţist prietenos, care ţi-a controlat bagajul şi a crezut că am fost întoarsă de la aeroport fiindcă n-am mai găsit loc în avion. I-am dat biletul tău să-l vadă.

— Ai avut probleme în bloc? o întrebă Anna, umplând a treia oară ibricul de cafea.

— A trebuit să-l consolez pe Sam, care te adoră în mod clar. Părea să fi plâns ore în şir. Nici n-a trebuit să-l menţionez pe David Sullivan, fiindcă Sam nu vorbea decât despre tine. Când m-am urcat în lift, nu părea să-i pese unde merg.

Tina se uită prin bucătărie. Nu mai fusese atât de curat acolo de când se mutase.

— Ai făcut un plan? o întrebă pe Anna, privind harta întinsă pe masă.

— Da. Se pare că varianta cea mai bună e să iau feribotul spre New Jersey şi apoi să închiriez o maşină, fiindcă tunelele şi podurile sunt închise, au spus la ştiri. Mai am peste şapte sute de kilometri până la frontiera canadiană, dar nu văd de ce n-aş ajunge la aeroportul din Toronto mâine seară, şi atunci aş fi în Londra poimâine dimineaţă.

— Ştii la ce oră pleacă primul feribot?

— Teoretic, e non-stop, dar în practică, pleacă din sfert în sfert de oră, începând de la cinci dimineaţa. Totuşi, nu se ştie dacă mâine o să funcţioneze, cu atât mai mult după program!

— Oricum, zise Tina, îţi sugerez să te culci devreme şi să furi un pic de somn. Pun ceasul să sune la patru şi jumătate.

— La patru, o rugă Anna. Dacă feribotul pleacă la cinci, vreau să fiu prima la coadă. Bănuiesc că partea cea mai grea a drumului o să fie până ies din New York.

— Atunci, ia tu dormitorul, zâmbi Tina. Eu dorm pe canapea.

— Nici gând, refuză Anna, turnându-i cafea proaspătă. Ai făcut şi aşa prea mult.

— Nici pe departe, spuse Tina fără alte explicaţii.

— Dacă află Fenston, te dă afară imediat.

— Asta ar fi cea mai mică dintre problemele mele, răspunse Tina.

Şovăia. Era cea mai bună ocazie de a-i dezvălui prietenei ei adevăratul motiv pentru care-l detesta pe Fenston chiar mai mult decât Anna.

Jack nu-şi stăpâni un căscat. Fusese o zi lungă şi avea sentimentul că noaptea va fi şi mai lungă.

Niciun om din echipa lui nu se gândise să plece acasă şi toţi începuseră să arate epuizaţi. Telefonul de pe birou sună.

— Şefu', cred că te-ar interesa să ştii, zise Joe, că Tina Forster, secretara lui Fenston, a apărut la Thornton House acum vreo două ore. După patruzeci de minute a ieşit cu un geamantan şi un laptop, pe care le-a dus acasă la ea.

Jack sări în sus:

— Atunci, Petrescu trăieşte.

— Deşi se pare că nu vrea să ştim şi noi asta, completă Joe.

— Deci, unde pleacă?

— Poate în Danville? sugeră Joe.

— Nu cred, reflectă Jack. Dacă s-ar duce la ea acasă, de ce nu şi-a luat singură bagajele? Nu, e ceva mai complicat şi n-avem decât o cale că să aflăm.

— Cum facem? întrebă Joe.

— Plantăm o supraveghere la apartamentul Tinei Forster până iese Petrescu.

— Dar nu ştim sigur dacă e înăuntru.

— Acolo e, încheie Jack convorbirea.

9/12

16

Anna închise ochii doar câteva minute toată noaptea, gândindu-se la viitor. Ajunse la concluzia că se putea întoarce în Danville, să deschidă o galerie pentru artiştii locali, în timp ce Fenston ar fi răspândit printre angajatori versiunea lui despre motivul concedierii ei. Începea să-şi dea seama că singura ei şansă de supravieţuire era să dovedească vinovăţia lui Fenston şi nu putea face asta fără cooperarea Victoriei, care trebuia să distrugă documentaţia despre tranzacţiile cu banca, inclusiv raportul Annei.

Tina îi bătu la uşă la scurt timp după ora patru şi Anna se miră de cât de trează se simţea.

Un duş şi încă un spălat pe cap şi se simţea aproape om.

La micul dejun, compus din baghete şi cafea neagră, Anna şi Tina îşi recapitulară planul. Hotărâră câteva reguli de bază pe care să le respecte când Anna va fi plecată. Ea avea să-i telefoneze Tinei numai acasă, de la un telefon public, niciodată de două ori de la acelaşi telefon şi se va recomanda „Vincent". Nu vor vorbi mai mult de un minut. Îşi strânseră mâinile, de parcă ar fi încheiat o afacere.

Anna plecă la 4:52 dimineaţa, purtând jeanşi, un tricou albastru, o jachetă de in şi o şapcă de baseball. Păşind pe trotuar în aerul rece şi întunecat, nu era sigură spre ce pornea. Pe străzi erau oameni puţini, care mergeau cu frunţile plecate – chipurile lor exprimau doliul oraşului. Nimeni n-o privea atent pe Anna, care mergea cu paşi mari, trăgând de geamantan şi cu laptopul agăţat pe umăr. În orice direcţie s-ar fi uitat, oraşul era acoperit cu o pâclă groasă, cenuşie. Norul dens se dispersase, dar se infiltrase în alte direcţii, ca o boală care invadează corpul. Cumva, Anna sperase că nu-i va fi dat să-l vadă tot acolo, dar norul, musafir nepoftit, nu se lăsa dus încă din oraş.

Trecu de o coadă de donatori de sânge pentru victimele care ar mai fi fost găsite în viaţă printre dărâmături. Şi ea era în viaţă, dar nu dorea să fie găsită.

În aceeaşi dimineaţă, la ora cinci, Fenston stătea la noul lui birou din Wall Street. Dar la Londra era deja ora zece. O sună pe Ruth Parish:

— Unde e Van Gogh-ul meu? o întrebă, fără să se deranjeze să se prezinte.

— Bună dimineaţa, domnule Fenston, spuse Ruth, dar nu primi niciun salut în schimb. După cum desigur că ştiţi, avionul care transporta tabloul dumneavoastră a fost returnat după tragedia de ieri.

— Deci, unde e Van Gogh-ul meu? repetă Fenston.

— Încuiat într-unul dintre safe-urile noastre securizate din zona scutită de taxe vamale. Desigur, va trebui să reînnoim cererea de trecere prin vamă şi licenţa de export. Dar nu-i nevoie să facem asta înainte…

— Faceţi-o azi, zise Fenston.

— În dimineaţa asta aveam de mutat patru picturi de Vermeer de la…

— Dă-l în mă-sa pe Vermeer. Prima dumitale prioritate e să te asiguri că tabloul meu e ambalat şi gata de drum.

— Birocraţia poate dura câteva zile, îl avertiză Ruth. Sunt convinsă că vă daţi seama ce blocaj e aici, datorită…

— Dă-l în mă-sa de blocaj, înjură iar Fenston. Imediat cum se ridică restricţia, îl trimit pe Karl Leapman să ia tabloul.

— Dar personalul meu lucrează deja non-stop să deblocheze toate comenzile…

— N-o spun decât o dată, o întrerupse Fenston. Dacă tabloul e gata de plecare când avionul meu ajunge pe Heathrow, îţi triplez, repet, îţi triplez comisionul.

Şi închise telefonul, convins că ea îşi va aminti doar ultima frază.

Dar se înşela. Ruth era nedumerită că nu vorbise despre atacul asupra turnurilor gemene şi nu făcuse nicio referire la Anna. Supravieţuise? Şi dacă da, de ce nu venea *ea* să ia tabloul?

Tina ascultase cuvânt cu cuvânt conversaţia lui Fenston cu Ruth Parish, de la extensia din biroul ei, fără ca şeful să-şi dea seama. Îi părea rău că nu o poate informa imediat pe Anna – nu se gândiseră cum vor lua legătura în situaţii de urgenţă. Poate Anna o va suna diseară.

Opri legătura telefonică, dar lăsă aprins ecranul fixat pe colţul biroului, care-i permitea să vegheze şi să-i vadă pe toţi cei care veneau la Fenston, acesta nefiind conştient de dotările secretarei. El nu s-ar fi deranjat niciodată să vină la ea în birou când o putea chema doar apăsând pe un buton, iar dacă intra Leapman, ca de obicei, fără să bată, ar fi încercat să-i distragă atenţia până stingea ecranul.

Când închiriase locaţia de la etajul treizeci şi doi, Leapman nu fusese prea interesat de biroul secretarei. Nu dorise decât ca preşedintele să ocupe spaţiul cel mai larg, iar el îşi adjudecase un birou din capătul coridorului. Tina tăcuse observând ce echipament avea la ea în birou; ştia că cineva va afla, mai devreme sau mai târziu, dar poate că până atunci ea îşi va strânge toate informaţiile necesare pentru a-i pregăti lui Fenston o soartă şi mai rea decât cea pe care i-o rezervase el ei.

Închizându-i telefonul lui Ruth Parish, Fenston apăsă butonul de pe birou. Tina îşi luă carnetul şi pixul şi intră la şeful ei.

— Primul lucru pe care-l faci, începu el, înainte ca Tina să închidă măcar uşa, e să actualizezi evidenţa personalului pe care-

l mai am. Comunică-le noua noastră locaţie, ca să nu întârzie la serviciu.

— Văd că şeful pazei a venit printre primii, zise Tina.

— Da, replică Fenston, şi mi-a raportat că a dispus să fie evacuat tot personalul nostru la câteva minute după ce primul avion a lovit North Tower.

— Şi mi s-a spus că a dat exemplul de evacuare primul, zise acid Tina.

— Cine ţi-a spus? ridică Fenston privirea.

Ea-şi regretase cuvintele imediat şi se întoarse să plece, asigurându-l că va face lista personalului până a doua zi. În restul timpului, încercă să ia legătura cu cei patruzeci şi trei de angajaţi ai băncii care lucrau în North Tower şi-i găsi pe treizeci şi patru dintre ei până la ora douăsprezece. Scrise o listă provizorie cu nouă nume care lipseau de la apel, probabil morţi, şi o depuse pe biroul lui Fenston înainte de pauza de masă.

Anna Petrescu era al şaselea nume de pe listă.

Când Tina aşeza lista pe biroul lui Fenston, Anna reuşise să ajungă la cheiul 42, cu taxiul, autobuzul, iar cu taxiul, până la îmbarcare, unde era deja formată o coadă lungă de persoane care aşteptau răbdătoare să traverseze spre New Jersey. Îşi ocupă locul în rând, cu o pereche de ochelari de soare şi şapca ascunzându-i chipul aproape complet. Stătea cu braţele strânse la piept şi cu gulerul ridicat, astfel încât numai persoana cea mai insensibilă ar fi început o conversaţie cu ea.

Poliţia verifica identitatea tuturor celor ce ieşeau din Manhattan. Se uită cum un tânăr brunet şi măsliniu la chip era tras la o parte. Bietul om privea buimac la cei trei poliţişti care-l înconjuraseră. Unul îl bombarda cu întrebări, în timp ce altul îl percheziţiona.

Trecu aproape o oră până-i veni şi Annei rândul. Îşi scoase şapca, arătându-şi părul lung şi blond şi pielea rozalie.

— De ce mergeţi în New Jersey? o întrebă poliţistul.

— O prietenă de-a mea lucra în North Tower şi e dispărută, spuse Anna. M-am gândit să stau o vreme cu părinţii ei.

— Îmi pare rău, doamnă. Să sperăm că o vor găsi.

— Mulţumesc, zise ea, cărându-şi repede bagajul prin gang, la feribot.

Se simţea atât de vinovată că minţise, încât nu se mai uită înapoi. Se sprijini de balustradă şi se uită la norul negru care marca încă zona din jurul World Trade Center. Se întreba câte zile, săptămâni sau luni va mai plana fumul acolo. Ce-o să facă până la urmă cu locul catastrofei, cum îi vor comemora pe morţi? Îşi ridică ochii, privind cerul albastru şi senin de deasupra. Lipsea ceva. Deşi erau la doar câţiva kilometri de aeroporturile JFK şi La Guardia, pe cer nu trecea niciun avion, de parcă ar fi emigrat toate, fără de veste, în altă parte a lumii.

Motorul greu se urni şi feribotul începu să plutească încet, depărtându-se de chei în scurta traversare a fluviului Hudson, spre New Jersey.

Ceasul de pe chei bătu ora unu. Trecuse o jumătate de zi.

— Primele zboruri de pe JFK pleacă abia peste două zile, spuse Tina.

— Asta include şi cursele particulare? întrebă Fenston.

— Nu există excepţii.

— Familia regală saudită are permisiunea să plece mâine, interveni Leapman, care stătea lângă preşedinte, dar se pare că ei sunt singura excepţie.

— Între timp, încerc să vă introduc pe lista de priorităţi, descrisă în presă, continuă Tina, fără să menţioneze că autorităţile nu considerau că ridicarea unui tablou de Van Gogh de pe aeroportul Heathrow era chiar o urgenţă.

— Avem prieteni la JFK? întrebă Fenston.

— Mai mulţi, spuse Leapman, dar au toţi mai multe rude bogate decât au nevoie, date fiind împrejurările.

— Aveţi vreo idee? îi privi Fenston pe cei doi angajaţi ai lui.

— Aţi putea trece graniţa spre Mexic sau Canada cu maşina, sugeră Tina, şi să luaţi de acolo un avion.

Dar ştia că nu-l va interesa propunerea ei. Fenston se întoarse spre Leapman:

— Vezi ca unul dintre prietenii noştri de la aeroport să ne ajute – trebuie să aibă vreunul nevoie de ceva. Toţi vor ceva, adăugă el.

17

— Iau orice maşină aveţi, spuse Anna.

— Pe moment, n-am nimic disponibil, răspunse tânărul cu mină obosită de la recepţia companiei Happy Hire, purtând un ecuson cu numele Hank la piept. Şi nu aştept nicio maşină înapoi până mâine dimineaţă, adăugă el, abătându-se de la motto-ul firmei, etalat pe tejghea: Nimeni nu pleacă de la „Happy Hire *(în româneşte: „Închiriere fericită", n. trad.) fără un zâmbet pe faţă".* Anna nu-şi putea ascunde dezamăgirea.

— Aţi dori o dubiţă? se aventură Hank. Nu e chiar ultimul model, dar dacă vreţi neapărat…

— O iau, zise Anna, conştientă de coada din spatele ei, care ciulea urechile s-o audă zicând nu.

Hank aşeză pe tejghea un formular în triplu exemplar şi se apucă să bifeze căsuţele. Anna îi dădu permisul de conducere, pe care-l pusese la un loc cu paşaportul.

— Cât timp vă trebuie maşina?

— O zi, poate două. O las la aeroportul din Toronto.

Hank termină de completat şi răsuci formularul să i-l semneze:

— Şaizeci de dolari, plus două sute garanţia.

Încruntându-se, Anna îi dădu două sute şaizeci de dolari.

— Am nevoie şi de cartea dvs. de credit.

Anna îi mai strecură o hârtie de o sută de dolari.

Era prima ei încercare de a mitui pe cineva.

Hank vârî bancnota în buzunar:

— E dubiţa albă de la poziţia douăzeci şi opt, îi spuse el, întinzându-i cheia.

Zărind poziţia douăzeci şi opt, Anna înţelese de ce vehiculul mic, de două locuri, era ultima ofertă posibilă. Descuie portiera şi-şi puse bagajul şi laptop-ul înăuntru. Apoi se strecură pe bancheta din plastic, la volan. Cercetă bordul. Avea la kilometraj 98617 şi nu putea prinde mai mult de nouăzeci de kilometri la oră, deşi se îndoia că ar fi ajuns şi acolo. Era clar pe la sfârşitul carierei şi încă 700 de kilometri s-ar fi putut s-o termine de tot. Se întreba dacă ar fi cumpărat-o cineva cu trei sute şaizeci de dolari.

Porni motorul şi încercă să plece în marşarier. În oglinda laterală, văzu un bărbat care se dădu repede la o parte. Nu făcuse niciun kilometru când se lămuri că în maşina ei, nu beneficia nici de viteză, nici de confort. Se uită la harta pe care o aşezase pe scaunul de lângă ea, apoi începu să caute indicatoarele. Deşi nu mai mâncase de dimineaţă, hotărî că mai bine avansa câţiva kilometri înainte de a se gândi la mâncare.

— Ai avut dreptate, şefu', zise Joe, nu se duce la Danville.

— Dar unde?

— La aeroportul din Toronto.
— Cu maşina sau cu trenul?
— Cu duba.
Jack încercă să calculeze durata călătoriei şi conchise că Anna va ajunge la Toronto a doua zi spre seară.
— I-am pus un dispozitiv de semnalizare pe bara din spate, adăugă Joe, aşa că putem să-i ţinem urma tot timpul.
— S-o aştepte un agent la aeroport.
— A fost deja detaşat, spuse Joe, şi are instrucţiuni să afle unde vrea să plece.
— O să plece la Londra, zise Jack.

*

La ora trei după-amiaza, Tina reuşise să scoată patru nume de pe lista cu dispăruţi provizoriu. Trei fuseseră la votare pentru primărie şi a patra pierduse trenul spre serviciu.
Fenston studie lista. Leapman arătă cu degetul numele care-l interesa. Fenston dădu din cap, cu ochii la litera P. Zâmbi:
— Ne-a scutit de o problemă, comentă laconic Leapman.
— Ce se mai aude de la JFK? întrebă Fenston.
— Permit mâine câteva zboruri, spuse Leapman, diplomaţi, urgenţe medicale şi câţiva politicieni de marcă. Dar am reuşit să asigur un loc pentru vineri dimineaţa. Cineva voia o maşină nouă, explică el.
— Ce model? întrebă Fenston.
— Ford Mustang.
— I-aş fi dat şi un Cadillac, spuse Fenston.

Anna ajunse la periferia oraşului Scranton în aceeaşi după-amiază, la ora trei şi jumătate, dar se hotărî să mai întindă coarda încă două ore. Era o vreme senină şi răcoroasă şi autostrada cu trei benzi era plină de maşini ce mergeau spre nord, aproape toate depăşind-o. Se relaxă puţin când peisajul cu zgârie-nori a fost înlocuit de copaci înalţi. Majoritatea autostrăzilor aveau limita de viteză la nouăzeci de kilometri, ceea ce convenea maşinii ei, dar tot trebuia să ţină bine volanul, ca să fie sigură că duba n-o ia într-o parte. Aruncă o privire la cesuleţul de pe bord. Va încerca să ajungă la Buffalo pe la şapte şi pe urmă poate se va odihni.
Se uită în oglinda retrovizoare, încercând deodată sentimentele unui criminal hăituit. Nu-şi putea folosi cartea de credit şi celularul şi sunetul îndepărtat al vreunei sirene îi dubla bătăile inimii. O viaţă petrecută în teamă, când te uiţi tot timpul peste umăr. Anna tânjea să fie înapoi la New York, printre prietenii ei, făcându-şi meseria care-i plăcea. Tatăl ei i-a zis o dată…
— O, Doamne! exclamă tare Anna.
Oare mama ei credea că era moartă? Dar unchiul George şi restul familiei din Danville? Să rişte un telefon? La naiba, nu

prea mergea să gândească la fel ca un criminal.

Leapman intră pe neaşteptate în biroul Tinei.
— Nu erai prietenă cu Anna Petrescu? începu, fără nicio explicaţie.
— Ba da, sunt, ridică Tina ochii.
— Eşti? sări Leapman.
— Eram, se corectă repede Tina.
— Şi n-ai nicio veste de la ea?
— Dacă aveam, nu i-aş mai fi trecut numele pe lista dispăruţilor, nu?
— Nu? repetă Leapman.
— Nu, îl privi Tina în ochi. Aşa că poate mă anunţaţi şi pe mine dacă aflaţi ceva despre ea.
Şi îşi văzu de treabă. Încruntându-se, Leapman părăsi camera.

*

Anna ieşi din trafic şi intră în curtea din faţă a unui local nu prea îmbietor. Văzu cu bucurie că în parcare nu erau decât alte două maşini şi înăuntru nu erau decât trei clienţi la tejghea. Se aşeză într-un loc retras, cu spatele la tejghea, îşi trase şapca pe ochi şi studie meniul plastifiat şi unsuros. Ceru supă de roşii şi specialitatea casei, pui la rotisor.
După treizeci de minute şi zece dolari cheltuiţi, era din nou pe drum. Deşi băuse tot timpul numai cafea, începea să-i fie somn. Acoperise 550 de kilometri în puţin mai mult de opt ore, înainte de a se opri să mănânce şi abia acum făcea eforturi să-şi ţină ochii deschişi.
Eşti obosit? Ia o pauză, citi pe o pancartă mare de pe marginea autostrăzii, dar nu putea decât să caşte cu poftă. Zări un camion de marfă în faţa ei, care intră într-un popas amenajat. Aruncă o privire la ceasul de bord – trecut de unsprezece. Era la volan de aproape nouă ore. Se hotărî să rupă câteva ore de somn înainte de a se angaja în restul călătoriei. Doar mai putea dormi şi în avion.
Se luă după camionul uriaş, intră în popas şi se opri în colţul cel mai îndepărtat. Ieşi din maşină şi se asigură că toate uşile erau închise, apoi se urcă în spate, uşurată că nu mai erau maşini prin preajmă. Încercă să se facă mai comodă, folosind geanta laptopului pe post de pernă. Era o poziţie cât se putea de incomodă, dar adormi în câteva minute.

— Mă îngrijorează totuşi Petrescu, spuse Leapman.
— De ce să te îngrijoreze o moartă? se miră Fenston.
— Fiindcă nu sunt convins că e moartă.
— Cum ar fi putut supravieţui? protestă Fenston, uitându-se pe fereastră la linţoliul negru omniprezent, care refuza să se ridice de peste locul unde fusese World Trade Center.

— Noi am supravieţuit.
— Dar noi am plecat mai devreme din clădire.
— Poate că şi ea, cugetă Leapman. Doar i-aţi ordonat să părăsească sediul în zece minute.
— Barry crede că a murit.
— Dar Barry trăieşte.
— Chiar dacă Petrescu a scăpat, tot nu poate face nimic, spuse Fenston.
— Ar putea ajunge la Londra înaintea mea, îl contrazise Leapman.
— Dar tabloul e în siguranţă, încuiat la Heathrow.
— Însă toate documentele care ne demonstrează proprietatea asupra lui au rămas în biroul din North Tower şi dacă Petrescu e în stare să convingă…
— Pe cine? Victoria Wentworth e moartă şi nu uita că şi Petrescu e dispărută, probabil moartă.
— Dar s-ar putea să-i convingă.
— Atunci hai să facem în aşa fel încât să nu-i mai convingă.

9/13

18

O bubuitură repetată o trezi brusc pe Anna din somnul ei adânc. Se frecă la ochi şi se uită prin parbriz. Un bărbat cu un burtoi revărsat peste marginea blugilor bătea în tabla dubiţei cu pumnul. În cealaltă mână avea o halbă de bere cu spumă. Anna era pe cale să-l ia la rost când îşi dădu seama că altcineva încerca să deschidă în spate. Deveni mai trează decât dacă ar fi stat sub un duş rece ca gheaţa.

Se târî pe locul şoferului şi băgă cheia în contact. Văzu îngrozită în oglinda laterală că alt camion de mare tonaj staţionase chiar în spatele ei, lăsându-i prea puţin spaţiu de manevră. Apăsă pe claxon, ceea ce-l încurajă pe omul cu berea să i se urce pe capotă. Anna îi văzu clar faţa, rânjindu-i prin parbriz. Îi era frig şi rău. Omul se aplecă, deschise gura fără dinţi şi începu să lingă geamul, în timp ce prietenul lui încerca mai departe să forţeze uşa din spate. Motorul se trezi în fine la viaţă.

Anna smuci volanul, dar spaţiul dintre cele două camioane îi permise să înainteze doar câţiva metri. Trebuia să dea înapoi. Auzi un răcnet în spate şi al doilea bărbat se aruncă într-o parte. Trecu la viteza întâi şi apăsă acceleratorul până la limită. Dubiţa porni înainte şi burtosul alunecă de pe capotă, izbindu-se de pământ. Anna dădu din nou înapoi, rugându-se ca, de data asta, să aibă destul loc de scăpare. Înainte de a răsuci volanul, se uită într-o parte şi văzu al doilea agresor prin geamul lateral. Îi apucă maşina cu mâinile lui masive şi începu s-o clatine încet. Ea apăsă tare pedala şi duba îl trase pe om înainte, dar tot nu reuşi să treacă, pentru câţiva centimetri. Dădu a treia oară înapoi şi văzu cu groază că primul apăruse iar şi se ridicase în picioare. Se repezi şi-şi lipi nasul de parbriz, făcându-i cu degetul mare semne obscene. Apoi îi strigă tovarăşului lui: „Eu sunt primul săptămâna asta." Celălalt lăsă maşina ei şi izbucni în râs.

Anna simţi pe spate o sudoare rece, văzându-l pe burtos înaintând nesigur spre camion. Privi rapid în oglinda laterală şi văzu că şi celălalt se urca la volan.

Înţelese într-o fracţiune de secundă la ce se gândeau. Era pe cale să devină carnea din sandvişul lor. Izbi acceleratorul atât de tare, încât se lipi de camionul din spate tocmai când i se aprindeau luminile. Schimbă viteza când primul camion pornea motorul, împroşcându-i duba cu fum negru. Smuci volanul icnind şi lovi din nou acceleratorul. Duba porni, în momentul în care camionul din faţă începea să dea înapoi. Se şterse de colţul barei de protecţie masive a camionului, jertfindu-şi bara din faţă. Se simţi împinsă din spate de camionul al doilea, care-i smulgea bara din spate. Dubiţa zbură din capcană la milimetru şi se răsuci cu trei sute şaizeci de grade, oprindu-se. Anna se uită şi văzu

camioanele ciocnindu-se unul de altul, incapabile de a se opri din elan.

Acceleră de-a curmezişul parcării, depăşi rapid alte câteva camionete staţionate şi ieşi pe autostradă. Se uită în oglinda retrovizoare urmărind cum cele două camioane se despleteau unul de altul. Drept urmare, auzi scrâşnet de frâne şi un concert de claxoane de la coloana care venea pe sensul doi, mulţi trebuind să ia stânga ca s-o evite. Primul şofer din coloană îşi ţinu mâna pe claxon îndelung, nelăsându-i Annei niciun dubiu cu privire la sentimentele lui. Îi făcu un semn rugător cu mâna pe când o depăşea, continuând să se uite în oglinda laterală, cu teamă că ar putea-o urmări camioanele. Apăsă acceleratorul până la capăt, hotărâtă să vadă ce viteză maximă atingea dubiţa. Răspunsul era 75 de kilometri pe oră.

Se uită din nou în oglinda laterală. Un camion lung mergea în spatele ei pe prima bandă. Ţinu bine volanul şi mări viteza, dar dubiţa nu putea mai mult. Camionul înghiţea metru după metru şi ştia că în curând, va acţiona ca un buldozer. Claxonă energic, dar zgomotul n-ar fi deranjat niciun stol de grauri. Pe marginea şoselei apăru un indicator verde, anunţând că vor intra pe ruta I-90 după un kilometru.

Anna intră pe banda a doua şi camionul o urmă ca un magnet, disperat să umple orice gol. Şoferul era atât de aproape, încât îl vedea în oglinda retrovizoare. Îi zâmbi din nou ştirb şi claxonă, puternic de ar fi înecat ultimele acorduri ale unui concert de Wagner.

O jumătate de kilometru până la ieşire, promitea un nou indicator. Trecu pe banda rapidă, obligând un şir de maşini ordonate să încetinească. Mulţi claxonară, dar îi ignoră şi reduse viteza, provocând o reacţie sonoră şi mai intensă.

Camionul trase lângă ea. Încetini, încetini şi el; mai erau două sute cincizeci de metri. Văzu rampa de ieşire şi cu recunoştinţă, primele sclipiri ale soarelui apărând printre nori. Luminile ei nu mai funcţionau.

Anna ştia că avea o singură şansă şi trebuia să-şi calculeze perfect timpul. Strânse bine volanul, ajungând la ieşirea spre I-90 şi depăşi triunghiul de iarbă ce despărţea cele două autostrăzi. Acceleră brusc şi deşi dubiţa nu ţâşni înainte, reuşi să câştige câţiva metri. Era destul? Şoferul camionului începu şi el să accelereze. Era la doar o lungime de maşină în spate, când Anna răsuci brusc volanul spre dreapta şi traversă benzile a doua şi întâi, urcându-se pe iarbă. Dubiţa săltă pe suprafaţa neregulată, către cealaltă autostradă. O maşină care circula acolo pe banda întâi trase tare spre stânga ca s-o evite, iar alta o depăşi pe interior. Anna echilibră dubiţa pe banda întâi şi văzu că urmăritorul ei o luase pe cealaltă autostradă şi se pierdea din vedere.

Încetini, deşi inima îi bătea foarte repede. Încercă să se relaxeze. Ca în atletism, conta viteza de refacere. Mergând pe I-90, se uită în oglinda laterală. Pulsul îi crescu din nou, când văzu al doilea camion după ea.

Tovarăşul burtosului nu se lăsase păcălit.

19

Când străinul intră în hol, Sam ridică ochii de la recepţie. Ca portar, trebuie să iei decizii de moment cu privire la oameni. Fac parte din categoria „Bună dimineaţa, domnule” sau „Vă pot ajuta?” sau doar „Bună”? Sam îl studie pe bărbatul înalt, de vârstă mijlocie. Purta un costum frumos, dar uzat, cu stofa cam lucioasă în coate şi manşetele cămăşii îi erau puţin scămoşate. Purta şi o cravată care – socoti Sam – îşi făcea datoria a mia oară la gâtul lui.

— Bună dimineaţa, se decise el.

— Bună dimineaţa, răspunse omul. Sunt de la Departamentul de Imigrări.

Sam se nelinişti. Deşi se născuse în Harlem, auzise poveşti despre oameni deportaţi din greşeală.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

— Verific ce oameni au dispărut în teribila catastrofă de marţi.

— Vă interesează cineva anume? se eschivă prudent Sam.

— Da, răspunse omul, aşezându-şi servieta pe masă, deschizând-o şi extrăgând o listă de nume.

Urmări cu degetul până la litera P:

— Anna Petrescu, zise. Aceasta e ultima adresă cunoscută pe care o avem.

— N-am mai văzut-o pe Anna de când a plecat la serviciu marţi dimineaţă, spuse Sam. Au întrebat mai mulţi de ea şi o prietenă a venit marţi seara şi i-a luat câteva obiecte personale.

— Ce obiecte?

— Nu ştiu, zise Sam. Am recunoscut geamantanul.

— Ştii numele domnişoarei care l-a luat?

— De ce vreţi să ştiţi?

— Ar putea să ne ajute şi vrem s-o contactăm. Mama Annei e neliniştită.

— Nu ştiu cum o cheamă, recunoscu Sam.

— Aţi recunoaşte-o dintr-o fotografie?

— Se poate, zise Sam.

Omul deschise din nou servieta, extrase din ea o fotografie şi i-o întinse lui Sam, care o studie:

— Da, ea e, o recunoscu. Drăguţă fată, dar nu aşa drăguţă ca Anna. Ea era frumoasă.

Trecând pe I-90, Anna observă că limita de viteză era de 80 de kilometri pe oră. Ar fi încălcat-o bucuroasă, dar nu atingea mai mult de 75, oricât ar fi accelerat.

Cel de-al doilea camion era destul de departe, dar recupera rapid şi, de data asta, nu avea o strategie de scăpare. Se ruga să vadă un indicator. Camionul era cam la cincizeci de metri în urma ei şi se apropia, când auzi sirena.

Era încântată că va fi oprită şi nu-i păsa dacă o vor crede când le va explica de ce traversase zona verde, fără bare de protecţie şi fără lumini. Începu să încetinească, iar maşina poliţiei depăşi camionul şi se strecură în spatele ei. Agentul de circulaţie îi făcu semn camionului să tragă pe dreapta. Anna se uită în oglinda retrovizoare şi văzu cum ambele vehicule opreau.

Abia după o oră era destul de calmă pentru a înceta să se uite în oglinda laterală din două în două minute.

După încă o oră, i se făcu foame şi hotărî să ia micul dejun la o cafenea de pe marginea autostrăzii. Parcă dubiţa, intră şi se aşeză la capătul tejghelei. Cercetă meniul şi-l comandă pe „cel mare”: ouă, şuncă, pâine graham, cârnăciori, clătite şi cafea. Nu era genul ei, dar nimic nu fusese normal în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Între îmbucături, se uită pe hartă. Cei doi beţivi care o urmăriseră o ajutaseră să-şi respecte programul. Calculă că mai avea în jur de cincizeci şi cinci de kilometri. Următoarea oprire o va face la Niagara, la graniţa canadiană şi bănuia că mai avea de mers cam o oră.

Televizorul din local transmitea ştirile de dimineaţă. Speranţa de a mai găsi supravieţuitori se risipea. New York-ul îşi plângea morţii şi se pregătea de bilanţ. Urma să fie ţinută o slujbă în memoria victimelor la Washington DC, în prezenţa preşedintelui, făcând parte din Ziua Naţională a Rememorării. Apoi, preşedintele intenţiona să zboare la New York, să viziteze punctul dezastrului. Următorul apărut pe ecran a fost primarul Giuliani. Purta un tricou cu sigla poliţiei new-yorkeze şi o şapcă de pompier. Lăudă spiritul new-yorkez şi se angajă să repună oraşul pe picioare în cel mai scurt timp.

Reportajul se mută la aeroportul JFK, de unde era confirmată reluarea zborurilor de pasageri din dimineaţa următoare. Ştirea aceasta îi acceleră programul Annei. Ştia că trebuia să ajungă la Londra înaintea mesagerului lui Fenston dacă dorea s-o convingă pe Victoria. Se uită pe geamul localului. În parcare intrau două camioane. Îngheţă, incapabilă să-i privească pe şoferi coborând. Se uita după ieşirea de incendiu când intrară cei doi. Se aşezară la tejghea şi-i zâmbiră chelneriţei, ignorând-o pe ea. Până în clipa aceea, Anna nu-i înţelesese pe paranoici.

Se uită la ceas: 7:55. Îşi termină cafeaua, lăsă şase dolari pe masă şi se duse la cabina telefonică din capătul sălii, formând un număr de New York.

— Bună dimineaţa, sunt agentul Roberts.

— ’Neaţa, agent Roberts, răspunse Jack, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ai ceva de raportat?

— Sunt într-un popas dintre graniţa statului New York şi frontiera canadiană.

— Şi ce faci acolo, domnule agent?

— Am în mână o bară de protecţie.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Jack, bara asta era ataşată la o dubă albă, condusă de suspectă.

— Da, domnule.

— Şi duba unde e? încercă Jack să păstreze un ton calm.

— N-am idee, domnule. Când suspecta s-a retras în popas să se odihnească, recunosc că am adormit şi eu. Când m-am trezit, duba ei dispăruse şi lăsase în urmă bara cu emiţătorul.

— Atunci ori e foarte deşteaptă, ori a suferit un accident, conchise Jack.

— De acord, zise interlocutorul, adăugând după o scurtă pauză: Ce credeţi că ar trebui să fac?

— Mută-te la CIA, îl tachină Jack.

— Bună, aici Vincent, ai veşti?

— Da, cum credeai, Ruth Parish a încuiat tabloul la Heathrow, în zona scutită de taxe.

— Atunci va trebui să-l iau.

— Nu va fi uşor, spuse Tina, fiindcă Leapman pleacă de pe JFK mâine la prima oră, să ia tabloul, aşa că nu ai decât douăzeci şi patru de ore avans. Şi mai avem o problemă, adăugă, şovăind puţin.

— Ce problemă? întrebă Anna.

— Leapman nu e convins că ai murit.

— Ce-l face să creadă asta?

— Nu sunt sigură, dar fii prudentă. Nu uita ce a zis Fenston când a căzut turnul de nord. Putea să-şi piardă jumătate din angajaţi, dar pe el îl interesa Monet-ul de la birou. Dumnezeu ştie ce-ar face ca să nu piardă şi Van Gogh-ul. Cred că-i consideră pe artiştii morţi mai importanţi decât oamenii vii.

Anna simţi broboane de sudoare pe frunte şi întrerupse legătura. Se uită la ceas: vorbiseră 32 de secunde.

— „Prietenul” nostru de la JFK mi-a confirmat că am un loc la şapte douăzeci mâine dimineaţă, zise Leapman. Dar nu i-am spus Tinei.

— De ce nu? întrebă Fenston.

— Fiindcă portarul blocului lui Petrescu mi-a zis că cineva care semăna cu Tina a fost văzută plecând din apartament marţi seara.

— Marţi seara? repetă Fenston. Dar asta înseamnă…

— Şi căra un geamantan.

Fenston se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Vreţi să întreprind ceva?

— Ai vreo idee?

— Punem un microfon la telefonul ei de acasă. Dacă o caută Petrescu, vom şti exact ce pun la cale.

Fenston nu răspunse, aşa că Leapman consideră că fusese de acord.

*

Frontiera canadiană, 7 kilometri, anunţa un indicator de pe marginea autostrăzii. Anna zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru când dădu colţul şi se opri în spatele unui şir de maşini, lung cât vedea cu ochii.

Ieşi pe şosea şi începu să-şi dezmorţească membrele obosite. Uitându-se la ce mai rămăsese din vehiculul ei prăpădit, făcu o grimasă. Cum o să le explice asta celor de la compania „Happy Hire”? În mod sigur, nu voia să mai dea bani – 500 de dolari pentru orice stricăciune, dacă-şi amintea bine rubrica din formular. Întinzându-se în continuare, nu putu să nu observe că sensul celălalt al drumului era pustiu: nimeni nu se înghesuia să intre în Statele Unite.

În următoarele douăzeci de minute, avansă doar cu vreo sută de metri, oprindu-se lângă o benzinărie. Luă o hotărâre subită – încălcându-şi o altă regulă de viaţă. Intră cu duba la benzinărie. Trecu de pompe şi parcă lângă un copac – sub un indicator care arăta că acolo era o *Spălătorie de maşini superioară.* Îşi recuperă cele două bagaje din dubiţă şi porni marşul de şapte kilometri spre graniţă.

20

— Îmi pare foarte rău, draga mea, spuse Arnold Simpson. Ce întâmplare groaznică! adăugă el, privind-o peste birou pe Arabella Wentworth.

Ea nu comentă, privind cum el se apleca şi-şi punea mâinile pe birou, de parcă s-ar fi pregătit să ţină o predică. Îi zâmbi bonom clientei şi ar fi început să vorbească, dacă ea n-ar fi intervenit.

— Ca avocat al familiei, îmi puteţi explica în cel fel au ajuns tatăl meu şi Victoria să aibă datorii atât de mari într-o perioadă atât de scurtă.

Simpson se lăsă pe spate, scrutând-o prin ochelarii cu lentile semilunare:

— Am fost prieten apropiat cu scumpul dvs. părinte mai bine de patruzeci de ani, începu el. Sunt sigur că ştiţi că am studiat amândoi la Eton.

Şi făcu o pauză, atingându-şi cravata bleumarin cu dungă bleu, care arăta de parcă ar fi purtat-o zilnic de când absolvise facultatea.

— Cred că tata spunea „în acelaşi timp”, nu „amândoi”, îşi aminti Arabella. Aş dori să-mi răspundeţi la întrebare.

— Tocmai doream s-o fac, rămase fără cuvinte Simpson, răscolind prin dosarele împrăştiate pe birou. A, da, declară într-un târziu, alegând unul pe care era trecut numele companiei londoneze Lloyd’s.

Deschise dosarul şi-şi potrivi ochelarii:

— Când tatăl dvs. a devenit cineva la Lloyd’s, în 1971, s-a înscris în mai multe sindicate, garantând cu averea personală. Mulţi ani de zile, industria de asigurări a avut profituri bune şi tatăl dvs. a primit un venit anual important.

Avocatul îşi trecu degetul în josul unei liste lungi de cifre.

— Dar i-aţi atras atenţia de atunci asupra implicaţiilor unui angajament pe termen nelimitat? întrebă Arabella.

— Mărturisesc, vorbi Simpson, ignorându-i întrebarea, că, la fel ca mulţi alţii, nu am anticipat nici eu o asemenea serie de ghinioane.

— Afacerea nu era diferită de jocul la ruletă, când aştepţi profitul după cum se învârte roata, spuse Arabella. De ce nu l-aţi sfătuit să se ridice de la masa verde ca să-şi reducă pierderile?

— Tatăl dvs. era un om încăpăţânat, pară Simpson, şi era convins că norocul lui se va schimba după un şir de ani mai răi.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, zise Arabella, uitându-se la o hârtie din dosarul gros pe care-l adusese cu ea.

— Din păcate, nu, acceptă Simpson, părând că se scufundă tot mai mult în adâncul scaunului.

— Şi ce s-a întâmplat cu acţiunile numeroase acumulate de familia mea de-a lungul anilor?

— Au fost printre primele bunuri lichidate de tatăl dvs. ca să-şi păstreze bilanţul pozitiv în contul curent. De fapt, întoarse avocatul o pagină din dosarul lui, în momentul morţii, mi-e teamă că retrăsese cu zece milioane de lire peste venitul lui.

— Dar nu de la Coutts, spuse Arabella. Acum trei ani şi-a transferat banii la o bancă mică din New York, numită Fenston Finance.

— E corect, scumpă doamnă, zise Simpson. Într-adevăr, pentru mine a fost întotdeauna un mic mister de ce tocmai la instituţia aceasta…

— Pentru mine nu e niciun mister, ripostă Arabella, extrăgând o scrisoare din dosarul ei. E clar că banca aceea l-a ales ca pe o ţintă evidentă.

— Dar tot nu pot pricepe cum de au ştiut că…

— Au citit pagina financiară dintr-un ziar serios, unde se raportau problemele companiei Lloyd's şi numele tatei apărea regulat alături de cel al sindicatelor ghinioniste sau corupte.

— Asta e o pură speculaţie, ridică Simpson vocea.

— Faptul că nu v-aţi gândit la timp la asta nu înseamnă neapărat că este o speculaţie, replică Arabella. De fapt, sunt surprinsă că l-aţi lăsat pe un prieten apropiat, cum spuneţi că vă era, să plece de la Coutts, care a slujit familia noastră timp de peste 200 de ani şi să-şi depună banii la nişte neaveniţi.

Simpson se împurpură:

— Doamnă, după război, mulţi viteji se arată.

— Nu, domnule, spuse Arabella. Şi răposatului meu soţ i s-a oferit ocazia de a participa la Lloyd's. Agentul de bursă l-a asigurat că firma noastră era o garanţie perfectă şi Angus i-a arătat uşa.

Simpson nu ştia ce să mai spună.

— Şi pot să vă întreb cum a reuşit Victoria să dubleze datoria în mai puţin de un an, cu dvs. ca sfătuitor?

— Eu nu am nicio vină, se repezi Simpson. Vă puteţi îndrepta mânia împotriva agentului fiscal, care-şi cere întotdeauna partea lui, zise, căutând într-un dosar intitulat „Taxe funerare". A, da, aici e. Ministerul de Finanţe are dreptul la 40 la sută din orice bunuri rămase după moartea cuiva, dacă aceste bunuri nu sunt transmise direct soţiei. Sunt sigur că răposatul dvs. soţ v-a explicat cum stă treaba asta. Totuşi, deşi mă laud singur, am izbutit să mă înţeleg cu inspectorii şi să reduc taxa la unsprezece milioane de lire, sumă care a mulţumit-o pe lady Victoria la acea vreme.

— Sora mea a fost o fată bătrână naivă, care nu ieşea nicăieri fără tata şi a avut cont personal la bancă abia după treizeci de ani, zise Arabella, şi totuşi i-aţi permis să încheie cu Fenston Finance un contract care nu făcea decât s-o îndatoreze şi mai tare.

— Dacă nu făcea asta, trebuia să-şi scoată averea pe piaţă.

— Nu, spuse Arabella. N-a fost nevoie decât să-i dau un telefon lordului Hindlip, preşedintele galeriei Christie's, ca să aflu că tabloul de Van Gogh al familiei s-ar fi vândut cu peste treizeci de milioane de lire sterline la o licitaţie.

— Dar tatăl dvs. n-ar fi îngăduit niciodată să fie vândut tabloul.

— Tata nu era în viaţă când aţi pus-o să semneze contractul, contraatacă Arabella. Dvs. aveaţi de luat o decizie în avantajul surorii mele.

— Scumpă doamnă, în termenii contractului original, nu aveam de ales.

— E evident că nu l-aţi citit cu atenţie, deşi aţi participat la întocmirea lui. Nu numai că sora mea s-a învoit să plătească o dobândă de 16 la sută la împrumut, dar a mai oferit şi Van Gogh-ul ca garanţie.

— Dar încă le mai puteţi cere să vândă pictura şi să rezolve problema.

— Iar greşiţi, domnule Simpson, îl corectă Arabella. Dacă citeaţi dincolo de pagina întâi contractul original, descopereaţi că, în cazul unei dispute, decizia aparţine unui tribunal din New York şi eu nu am mijloacele de a învinge banca Fenston Finance pe terenul ei.

— Nici autoritatea, ripostă Simpson, pentru că eu…

— Sunt ruda cea mai apropiată, rosti ferm Arabella.

— Dar nu există un testament prin care Victoria să indice intenţia ei de a vă lăsa moştenirea, strigă Simpson.

— Altă datorie pe care v-aţi îndeplinit-o cu prevederea şi abilitatea ce vă caracterizează.

— Eu şi sora dvs. ne aflam în discuţii cu privire la…

— E cam târziu pentru asta, îl întrerupse Arabella. Sunt confruntată cu un om lipsit de scrupule, care, datorită dvs., pare să aibă legea de partea lui.

— Am convingerea, îşi împreună Simpson mâinile ca la strană, că aş putea soluţiona problema asta în…

— Vă spun eu exact ce puteţi soluţiona, se ridică de pe scaun Arabella. Trimiteţi toate documentele referitoare la averea noastră la Wentworth Hall. Şi – îl privi ea de sus – veţi primi şi un cec – se uită la ceas – pentru că mi-aţi acordat sfaturile dvs. preţioase timp de o oră.

Jack se aplecă şi apăsă butonul de intercomunicaţie:

— Joe?

— Da, şefu'.

— Am pierdut-o pe Petrescu, nu mai are emiţătorul, dar n-avem motive să credem că nu mai merge la aeroportul din Toronto. Atenţie, nu vreau să adulmece că e filată.

— S-a-'nţeles.

— Sună-mă imediat când afli în ce avion s-a urcat.

21

Anna mergea pe mijlocul drumului, trăgându-şi geamantanul după ea şi cu laptop-ul bălăngănindu-i-se pe umărul drept. Cu fiecare pas făcut, devenea tot mai conştientă de privirile celor aflaţi în maşinile staţionate, urmărindu-i avansarea pedestră şi ciudată, de una singură.

Parcurse un sfert din distanţă într-un sfert de oră şi o familie care se adunase la un picnic pe marginea cu verdeaţă a şoselei îi oferi un pahar cu vin. Următorul sfert îi luă optsprezece minute, dar tot nu vedea postul de graniţă. După încă douăzeci de minute, trecu de borna care anunţa apropierea frontierei şi încercă să se grăbească.

Ultima etapă îi reaminti care muşchi dor mai tare după o cursă lungă şi obositoare, dar ajunsese aproape de linia de sosire şi găsi resurse fizice să mărească viteza.

Când ajunse la o sută de metri de barieră, privirile fixe ale celor de la coadă o făcură să se simtă ca o trişoare. Încetini şi când ajunse la linia albă, unde maşinile trebuie să oprească motorul şi să aştepte, rămase nemişcată.

În ziua aceea, erau de serviciu doi funcţionari, care trebuiau să se descurce într-o joi deosebit de aglomerată. Anna încercă să prindă privirea celui mai tânăr funcţionar, cu speranţa că se va milostivi de ea. N-avea nevoie de oglindă ca să ştie că, după ce trecuse prin atâtea în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu arăta cu mult mai bine decât atunci când se împleticise afară din North Tower.

În cele din urmă, grănicerul mai tânăr îi făcu semn să vină. Îi verifică documentele şi o privi nedumerit. De unde răsărise cu atâtea bagaje? Îi cercetă atent paşaportul. Totul părea în regulă.

— Cu ce scop vizitaţi Canada? o întrebă.

— Particip la un seminar despre artă la Universitatea Megill. Face parte din teza mea de doctorat despre mişcarea prerafaelită, îl privi ea în ochi.

— De ce artişti vă ocupaţi? întrebă el degajat.

Făcea pe isteţul sau era fan al artei. Anna se hotărî să intre în horă:

— Rossetti, Holman Hunt şi Morris, mai ales.

— Dar celălalt Hunt?

— Alfred? Nu e chiar prerafaelit, dar…

— Dar e un pictor bun.

— De acord, zise Anna.

— Cine ţine seminarul?

— Mm, Vern Swanson, spuse ea, sperând că ofiţerul nu auzise de eminentul expert în domeniu.

— Bun, atunci am şansa să-l cunosc şi eu.

— Cum adică?

— Păi, vine de la New Haven, nu, dacă e tot profesor de istoria artei la Yale şi cum din SUA nu poate decola, o să treacă tot pe aici graniţa.

Anna nu găsea un răspuns potrivit şi i-a fost recunoscătoare unei femei din spate, care s-a apucat să comenteze cu soţul ei, pe ton ridicat, că stătea de prea mult timp la coadă.

— Am studiat la McGill, îi zâmbi grănicerul cel tânăr Annei, înmânându-i paşaportul.

Ea se întrebă dacă nu cumva culoarea din obraji îi trăda stânjeneala.

— Ne pare rău de ce s-a întâmplat la New York, adăugă el.

— Mulţumesc, spuse Anna şi, ridicând ochii, văzu o pancartă cu urarea *Bine aţi venit în Canada.*

*

— Cine e? întrebă o voce.

— Aveţi o defecţiune electrică la etajul zece, spuse un bărbat aflat în faţa uşii blocului.

Purta o salopetă verde, şapcă de suporter al echipei de baseball Yankee şi ducea o trusă de scule. Închise ochii şi zâmbi la camera de luat vederi. Auzind soneria, împinse uşa şi intră fără alte vorbe.

Trecu de lift şi începu să urce scările. În felul acesta, existau mai puţine ocazii de a fi remarcat de cineva. La etajul zece, se opri şi aruncă priviri rapide pe coridor. Nu se vedea nimeni. Ora 15:30 era întotdeauna liniştită. N-ar fi putut spune de ce, dar se baza pe experienţă. Ajungând la uşă, apăsă butonul soneriei. Niciun răspuns. Oricum, primise asigurări că locatara mai avea încă două ore de stat la serviciu. Omul aşeză sacoşa cu scule pe jos şi examină cele două broaşte. Floare la ureche. Cu precizia unui chirurg ce se pregăteşte să execute o operaţie delicată, deschise sacoşa şi selectă câteva instrumente.

După două minute şi patruzeci de secunde, era în apartament. Localiză repede toate cele trei aparate telefonice. Primul era în sufragerie pe un birou, dedesubtul unei Marilyn Monroe reproduse după o lucrare a lui Warhol. Al doilea era pe noptiera din dormitor, lângă o fotografie. Intrusul privi femeia din fotografie. Stătea între doi bărbaţi care semănau atât de bine, încât probabil că erau tatăl şi fratele ei.

Cel de-al treilea telefon era în bucătărie. Privind uşa frigiderului, omul surâse: şi el ţinea cu aceeaşi echipă.

Era înapoi pe coridor cu şase minute şi nouă secunde mai târziu. Coborî scările şi ieşi din bloc.

Făcuse treaba în mai puţin de zece minute. Tarif, 1.000 de dolari. Cam ca al unui chirurg.

Anna se urcă printre ultimii în autobuzul companiei Greyhound, care urma să plece de la cascada Niagara la ora trei.

După două ore, autobuzul opri pe malul vestic al lacului Ontario. Anna coborî prima şi fără să se oprească să admire clădirile Mies van der Rohe care marcau peisajul citadin din Toronto, făcu semn unui taxi.

— La aeroport, vă rog, cât mai repede.

— La ce terminal? întrebă şoferul.

— Pentru Europa, răspunse ea după o scurtă şovăire.

— Terminalul trei, spuse şoferul, demarând, apoi întrebă: De unde sunteţi?

— Din Boston, zise Anna, fiindcă nu voia să vorbească despre New York.

— Groaznic ce s-a întâmplat la New York, continuă şoferul. E unul din momentele alea teribile din istorie care-ţi fixează precis în minte unde erai şi ce făceai. Eu eram în taxi, ascultam radioul. Dvs.?

— Eu eram în turnul de nord, zise Anna.

Şoferul tăcu, deranjat de replica pasagerei care făcea pe isteaţa. Nu mai rosti niciun cuvânt în cele douăzeci şi cinci de minute în care parcurse cei treizeci de kilometri până la aeroportul internaţional Lester B. Pearson. Când ajunseră în sfârşit la capătul terminalului trei, Anna plăti cursa şi păşi repede în aeroport. Se uită la tabela de plecări; cadranul luminos al ceasului electronic arăta ora cinci şi douăzeci şi opt după-amiaza.

Ultimul zbor spre Heathrow tocmai închisese porţile. Anna înjură. Scană repede restul zborurilor din seara aceea: Tel Aviv, Bangkok, Hong Kong, Sydney, Amsterdam. Da, Amsterdam. Ce convenabil, se gândi. Zborul KLM692 pleacă la orele 18:00 de la poarta C31. Îmbarcarea a început.

Anna alergă la ghişeul KLM şi-l întrebă pe funcţionar fără să răsufle:

— Mai am timp să iau avionul de Amsterdam?

Omul se opri din numărarea biletelor:

— Da, dar trebuie să vă grăbiţi, fiindcă se închide poarta.

— Aveţi un loc la geam?

— Geam, culoar, centru, orice doriţi.

— De ce e aşa liber?

— Nu prea vor mulţi oameni să zboare azi şi nu pentru că e treisprezece.

— Ni s-a confirmat zborul mâine la şapte douăzeci. Am locul asigurat, spuse Leapman.

— Bun, aprobă Fenston. Telefonează-mi când decolează avionul. La ce oră ajungi pe Heathrow?

— În jur de şapte, răspunse Leapman. Firma Art Locations va aştepta pe pistă să încarce tabloul. Se pare că tariful triplu le-a triplat şi concentrarea.

— Şi când e prevăzută întoarcerea?
— A doua zi de dimineaţă, la micul dejun.
— Ceva veşti despre Petrescu?
— Nu, spuse Leapman. Pe Tina n-a căutat-o decât o singură persoană, un bărbat.
— Ce ştii de…
Tina îi întrerupse, intrând în birou.

— E în drum către Amsterdam, spuse Joe.
— Amsterdam? repetă Jack, bătând darabana cu degetele pe birou.
— Da, a pierdut ultima cursă de Londra.
— Atunci o să zboare într-acolo mâine dimineaţă.
— Avem deja un agent la Heathrow, anunţă Joe. Mai vrei agenţi şi în altă parte?
— Da, la aeroporturile Gatwick şi Stansted.
— Dacă ai dreptate, va ajunge la Londra cu doar câteva ore înaintea lui Karl Leapman.
— Ce vrei să spui? întrebă Jack.
— Avionul particular al lui Fenston are permis de decolare de pe JFK mâine dimineaţă la şapte douăzeci şi Leapman e singurul pasager.
— Atunci s-ar putea să fi plănuit o întâlnire, spuse Jack. Sună-l pe agentul Crasanti de la ambasada noastră din Londra şi roagă-l să ne dubleze agenţii din cele trei aeroporturi. Vreau să aflu ce pun la cale ăştia doi.
— Nu e teritoriul nostru, îi reaminti Joe. Dacă află britanicii, asta ca să nu vorbesc de CIA…
— La toate aeroporturile! repetă Jack şi închise telefonul.

*

La câteva momente după intrarea Annei în avion, uşa a fost blocată. Personalul a condus-o la locul ei, instruind-o să-şi pună centura de siguranţă, pentru că urma să decoleze. Anna a observat încântată că celelalte două locuri de pe bancheta ei nu erau ocupate, aşa că, de îndată ce şi-a putut desprinde centura, a ridicat rezemătoarele şi s-a întins, acoperindu-se cu două pături şi punând capul pe o pernă adevărată. Moţăia încă dinainte ca avionul să atingă înălţimea de croazieră.
Cineva îi atingea cu blândeţe umărul. Anna înjură în gând. Uitase să le spună că nu vrea mâncare. Se uită la stewardesă, clipind somnoroasă:
— Nu, mulţumesc, spuse hotărâtă, închizând din nou ochii.
— Îmi pare rău, dar trebuie să vă ridicaţi şi să vă puneţi centura de siguranţă, anunţă stewardesa politicoasă. Vom ateriza în douăzeci de minute. Dacă doriţi să vă treceţi ceasul pe ora locală, în Amsterdam este 6:55 dimineaţa.

9/14

22

Leapman se trezise de mult când veni limuzina să-l ia. Nu era o zi potrivită pentru somn.

Se dăduse jos din pat şi porni spre baie. Oricât de atent se bărbierea, ştia că până seara va avea ţepi pe faţă. Îi creştea barba în două zile. Spălat şi bărbierit, nu se mai obosise să-şi prepare micul dejun. Urma să fie servit cu o ceaşcă de cafea şi croissante în avionul particular al băncii. Cine din blocul modest cu apartamente dintr-o zonă mărginaşă ar fi crezut că un locatar de acolo, Leapman, va fi peste o oră singurul pasager al unui avion marca Gulfstream V, în drum spre Londra?

Umblând la garderoba destul de săracă, îşi alesese cel mai nou costum, cămaşa favorită şi o cravată nouă. Nu voia ca pilotul să arate mai elegant decât el.

Aşteptând limuzina lângă fereastră, Leapman era conştient că micul lui apartament nu constituia cine ştie ce îmbunătăţire faţă de celula de închisoare în care îşi petrecuse patru ani din viaţă. Limuzina bătătoare la ochi străbătuse strada 43, oprind la uşa de la intrare.

Leapman se urcă pe bancheta din spate, fără să-i adreseze niciun cuvânt şoferului. Ca şi Fenston, ridică geamul cenuşiu în faţă, separându-se. Timp de douăzeci şi patru de ore urma să aparţină unei lumi diferite.

După patruzeci şi cinci de minute, limuzina ieşi de pe autostrada rapidă Van Wyck şi urmă ieşirea 21 spre JFK. Şoferul se prelinse printr-o intrare neobservabilă pentru majoritatea pasagerilor şi trase în faţa unui terminal mic, ce-i servea doar pe aceia destul de privilegiaţi pentru a zbura cu avioane proprii. Leapman coborî din maşină şi intră însoţit într-o mică sală unde-l întâmpină căpitanul companiei aeriene Gulfstream V.

— E vreo speranţă să decolăm mai devreme? întrebă Leapman, scufundându-se într-un fotoliu confortabil din piele.

— Nu, domnule, răspunse căpitanul, se decolează la fiecare patruzeci şi cinci de secunde şi noi avem liber la şapte douăzeci.

Mormăind ceva, Leapman îşi îndreptă atenţia asupra ziarelor de dimineaţă.

„New York Times” anunţa pe prima pagină că preşedintele Bush oferea o recompensă de 50 de milioane de dolari pentru capturarea lui Osama Bin Laden, ceea ce lui Leapman i se părea exact atitudinea tipică de abordare a legii a văcarilor texani din ultimul secol. „Wall Street Journal” consemna o scădere cu 12 cenţi a acţiunilor Fenston Finance, în ritm cu a altor firme care avuseseră sediul în World Trade Center. După ce va pune mâna pe Van Gogh, banca va putea traversa o perioadă mai slabă, în timp ce el se va ocupa ca acţiunile să nu scadă sub un anumit

nivel. Un membru al echipajului îi întrerupse gândurile lui Leapman:

— Vă puteţi îmbarca, domnule. Decolăm în aproximativ cincisprezece minute.

O altă maşină îl duse până la scara avionului, care începu să trepideze înainte ca Leapman să-şi fi terminat sucul de portocale. Avocatul nu se relaxă decât când ajunseră la altitudinea de zbor de nouă mii cinci sute de metri şi semnul luminos de prindere a centurii de siguranţă se stinse. Aplecându-se, luă telefonul şi-l sună pe Fenston pe linia privată:

— Sunt pe drum, anunţă, şi nu văd niciun motiv ca să nu fiu mâine înapoi. Cu un olandez pe scaunul de alături.

— Sună-mă când aterizezi, îi ceru şeful.

Tina întrerupse conexiunea cu telefonul preşedintelui băncii.

În ultima vreme, Leapman intrase deseori în biroul ei şi totdeauna fără să bată. Nu făcea niciun secret din bănuiala lui că Anna trăia şi ţinea legătura cu ea.

Avionul băncii decolase la timp de pe JFK şi Tina ascultase conversaţia şefului cu Leapman. Se împăcase cu ideea că Anna avea un avans de câteva ore şi asta doar dacă ajunsese la Londra.

Tinei îi era teamă că Leapman se va întoarce a doua zi la New York, cu rânjetul acela scârbos lipit de figură când îi va aduce şefului tabloul lui Van Gogh. Dacă se întâmpla aşa, îi va lua ea locul Annei. Nu va ezita să-şi facă propria lege, chiar dacă va fi arestată, posibil chiar condamnată la închisoare. Tina continuă să descarce ultimele contracte ale băncii, pe care şi le trimisese singură prin e-mail. Făcea asta numai când Leapman nu era la birou iar Fenston era foarte ocupat.

În dimineaţa aceea, primul zbor către Londra, cu aterizare pe Gatwick, era programat la ora zece. Anna cumpără un bilet de la ghişeul companiei British Airways şi află că decolarea va întârzia cu douăzeci de minute, pentru că avionul omolog încă nu aterizase. Profită de răgaz ca să facă un duş şi să se schimbe. Alese hainele cele mai conservatoare pe care le avea la ea, sperând că astfel ca câştiga bunăvoinţa Victoriei.

Sorbindu-şi cafeaua în Cafe Nero, Anna răsfoi ziarul „Herald Tribune”: „50 de milioane de dolari răscumpărare” stătea scris pe pagina a doua. Mai puţin decât ar fi valorat Van Gogh-ul la orice casă de licitaţie. Anna nu pierdu timp ca să citească articolul, pentru că trebuia să-şi stabilească priorităţile după confruntarea cu Victoria.

În primul rând, trebuia să afle unde era Van Gogh-ul. Dacă Ruth Parish îl depozitase, o va sfătui pe Victoria s-o sune şi să insiste să i-l aducă imediat înapoi la Wentworth Hall iar lui Ruth îi va spune că Fenston Finance nu putea reţine tabloul împotriva dorinţei Victoriei, mai ales dacă singurul contract existent urma să dispară. Avea sentimentul că Victoria nu se va învoi cu asta,

dar dacă o va convinge, va lua legătura cu domnul Nakamura la Tokyo şi va încerca să afle.

„Zborul British Airways 8112 spre Londra, Gatwick, va decola de la poarta D 14”, anunţă o voce în difuzor.

Traversând Canalul Mânecii, Anna îşi revizui de mai multe ori planul, încercând să-i găsească o fisură logică, dar nu ştia decât doi oameni care l-ar fi considerat o acţiune altfel decât de bun simţ. Avionul ateriză pe Gatwick cu treizeci şi cinci de minute întârziere.

Păşind pe pământ englez, Anna se uită la ceas, conştientă că nu mai erau decât nouă ore până când Leapman va ateriza pe Heathrow. După ce i se controla paşaportul şi-şi recuperă bagajele, plecă în căutarea unei maşini de închiriat. Evitând biroul companiei „Happy Car”, se aşeză la coadă la firma Avis. Nu-l observă pe tânărul spilcuit care şoptea la celular, din interiorul unui magazin duty-free:

— A aterizat.

Leapman se lăsă pe spătarul lat de piele al unui scaun mult mai confortabil decât tot ce avea în apartamentul lui din colţul străzilor 43 şi 10. Stewardesa îl servi cu cafea neagră într-o ceaşcă de porţelan cu margine aurie, adusă pe o tavă din argint. Avocatul se gândea la misiunea lui. Ştia că azi era un simplu curier, chiar dacă în coletul lui avea să se afle una dintre cele mai valoroase picturi de pe pământ. Îl dispreţuia pe Fenston, care nu-l tratase niciodată ca pe un egal. Măcar o dată de-ar fi recunoscut şi contribuţia lui la succesul companiei şi de i-ar fi tratat ideile ca pe ale unui coleg respectat, nu ca pe ale unui lacheu plătit – nici măcar nu-l plătea atât de bine. Măcar câteodată de-ar fi spus „mulţumesc”, lui i-ar fi ajuns. Adevărat, Fenston îl ridicase din mocirlă, dar numai ca să-l arunce în alta.

Îl slujea de un deceniu pe Fenston şi privise cum rudimentarul imigrant din Bucureşti urcase scara averii şi societăţii – o scară pe care i-o ţinuse el, deşi era constant dat la o parte. Dar asta s-ar fi putut schimba peste noapte. Dacă făcea o singură greşeală, rolurile li se inversau. Fenston ajungea la închisoare şi el rămânea cu o avere a cărei sursă era imposibil de depistat.

— Mai doriţi cafea, domnule Leapman? întrebă stewardesa.

Anna nu avea nevoie de o hartă pentru a găsi drumul spre Wentworth Hall, deşi trebuia să-şi amintească să nu aleagă drumul greşit printre numeroasele insule din trafic.

După patruzeci de minute, intra cu maşina pe poarta reşedinţei Wentworth Hall.

Înainte de a locui acolo, Anna nu cunoscuse arhitectura barocă dominantă pentru casele aristocraţilor englezi de la turnura secolelor şaptesprezece şi optsprezece. Grămada – aşa îşi descria Victoria căminul – fusese ridicată în 1697 de Sir John Vanbrugh.

Fusese primul lui comision înainte de a proiecta castelul Howard şi mai târziu, palatul Blenheim pentru un alt soldat triumfător. După asta, devenise cel mai căutat arhitect din Europa.

Aleea lungă până la casă era umbrită de plopi falnici de aceeaşi vârstă cu clădirea, deşi mai răriţi de furtunile violente din 1987. Anna conduse pe lângă un lac ornamental, populat de crapi negri Koi – aduşi din Japonia – şi în continuare, pe lângă două terenuri de tenis şi o zonă cu gazon amenajată pentru crichet, acoperită de primele frunze ale toamnei. După ultima curbă, măreţul conac înconjurat de o vastă curte englezească, plină de verdeaţă, îi apăru în faţă, profilat pe cer.

Victoria îi spusese Annei că în casă erau şaizeci şi şapte de camere, dintre care paisprezece erau pentru oaspeţi. Ea locuise într-un dormitor de la etajul întâi, camera lui Van Gogh, care avea suprafaţa întregului ei apartament din New York.

Apropiindu-se de clădire, Anna observă că blazonul familiei, arborat pe turnul estic, atârna în berna. Parcând maşina, se întrebă care dintre rudele vârstnice ale Victoriei murise.

Uşa masivă din stejar se deschise încă dinainte de a păşi ea pe ultima treaptă de sus. Se ruga ca Victoria să fie acasă şi Fenston să nu aibă habar de venirea ei în Anglia.

— Bună dimineaţa, doamnă, intonă majordomul. Cu ce vă pot ajuta?

Sunt eu, Andrews, ar fi vrut Anna să-i spună, surprinsă de tonul lui formal. Se purtase atât de prietenos când locuise ea acolo! Îi imită abordarea formală:

— Trebuie să vorbesc urgent cu lady Victoria.

— Mi-e teamă că nu este posibil, replică Andrews, dar voi vedea dacă vă primeşte stăpâna. Dacă aveţi amabilitatea să aşteptaţi aici, mă duc să întreb.

Cum adică „nu este posibil, dar voi vedea dacă vă primeşte stăpâna”?

Aşteptând în hol, Anna ridică ochii spre portretul lady-ei Catherine de Wentworth, pictat de Gainsborough. Îşi amintea fiecare pictură din casă şi-şi căută favorita din capul scărilor, *Doamna Siddons în rolul Portiei,* pictată de Romney. Întorcându-se spre intrarea în salonul de dimineaţă, Anna a fost întâmpinată de priveliştea tabloului lui Stubbs, *Actaeon, câştigător la derby.* Actaeon era calul favorit al lui sir Harry Wentworth – încă mai rezista în casă. Dacă Victoria îi va asculta sfatul, îşi va putea salva măcar restul colecţiei.

Majordomul se întoarse cu pas măsurat:

— Doamna vă primeşte acum, spuse el. Poftiţi în sufragerie.

Se înclină uşor şi porni în faţa ei, conducând-o. Anna încerca să se concentreze asupra planului ei în şase puncte, dar mai întâi trebuia să explice de ce întârziase cu patruzeci şi opt de ore la întâlnire, deşi probabil că Victoria era la curent cu oroarea din 11 septembrie şi ar fi putut fi chiar surprinsă că Anna supravieţuise.

Intrând în sufragerie, o văzu pe Victoria pe canapea, cu fruntea plecată, îmbrăcată în doliu şi cu un labrador negru moţăindu-i la picioare. Nu-şi amintea ca Victoria să aibă un câine şi o surprindea că nu-i venea în întâmpinare prietenoasă, ca de obicei. Femeia aşezată ridică ochii şi privirea ei rece îi tăie Annei răsuflarea. În acea fracţiune de secundă, realiză cu durere de ce stindardul familiei era în berna. Tăcu, încercând să asimileze şocul că n-o va mai vedea niciodată pe Victoria şi va trebui să încerce s-o convingă pe sora ei, pe care n-o cunoştea deloc. Nici măcar numele nu i-l mai ţinea minte. Sora geamănă a dispărutei nu se ridică în picioare şi nu-i întinse mâna.

— Doriţi un ceai, dr. Petrescu? întrebă Arabella pe un ton distant, care sugera refuzul.

— Nu, mulţumesc, se conformă Anna, rămânând în picioare. Vă pot întreba cum a murit Victoria? întrebă încet.

— Bănuiam că ştiţi deja, replică sec Arabella.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Atunci de ce aţi venit, dacă nu pentru a aduna şi restul averii familiei?

— Am venit s-o avertizez pe Victoria să nu-i lase să ia Van Gogh-ul, înainte de a putea…

— Tabloul a fost luat de aici marţi, o informă Arabella. N-au avut nici măcar politeţea de a aştepta să treacă înmormântarea.

— Am încercat să telefonez, dar numărul era la secret. Dacă aş fi reuşit… murmură incoerent Anna, adăugând: E prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Arabella.

— I-am trimis Victoriei o copie după raportul meu, în care îi recomandam…

— Da, v-am citit raportul, spuse Arabella, dar aveţi dreptate, acum e prea târziu. Noul meu avocat m-a avertizat deja că evaluarea averii ar putea dura ani de zile şi în timpul acesta, am putea pierde totul.

— Probabil că ăsta e motivul pentru care nu dorea să vin în Europa şi să vorbesc personal cu Victoria, zise Anna, fără să explice.

— Nu sunt sigură că vă înţeleg, o privi cu mai multă atenţie.

— Marţea aceasta am fost concediată, pentru că i-am trimis şi Victoriei raportul meu, o lămuri Anna.

— Victoria v-a citit raportul, spuse încet Arabella. Am o scrisoare unde confirma că dorea să vă urmeze sfatul, dar asta înainte de cruda-i moarte.

— Cum a murit? întrebă cu blândeţe Anna.

— A fost asasinată mişeleşte, cu laşitate, dezvălui Arabella, apoi o privi pe Anna în faţă: şi n-am nicio îndoială că domnul Fenston v-ar putea furniza detalii.

Anna înclină capul, incapabilă să mai spună ceva. Planul ei se făcuse ţăndări.

— Draga de Victoria era atât de credulă şi, mi-e teamă, naivă, continuă Arabella. Dar nicio fiinţă umană nu merită să i se întâmple aşa ceva şi cu atât mai puţin o persoană atât de bună ca scumpa mea soră.

— Îmi pare foarte rău, spuse Anna. Nu am ştiut. Trebuie să mă credeţi, nu ştiam nimic.

Arabella privi pe fereastră o vreme, fără să mai vorbească. Tremura când se întoarse spre Anna:

— Vă cred, zise, în cele din urmă. La început, v-am crezut pe dvs. responsabilă de şarada asta malefică. Acum, înţeleg că am greşit, adăugă după o pauză. Dar, din păcate, e prea târziu. Acum nu mai putem face nimic.

— Poate că nu e aşa, zise Anna, privind-o cu o hotărâre intensă pe Arabella. Dar dacă vrem să facem ceva, trebuie să aveţi la fel de multă încredere în mine ca şi Victoria.

— Cum adică, să am încredere? întrebă Arabella.

— Daţi-mi o şansă să dovedesc că nu am avut niciun amestec în moartea surorii dvs., ceru Anna.

— Dar cum aţi putea face aşa ceva?

— Redându-vă Van Gogh-ul.

— După cum v-am spus, tabloul a fost deja luat.

— Ştiu, zise Anna, dar este încă în Anglia, pentru că domnul Fenston l-a trimis pe un anume domn Leapman să ridice pictura în seara asta.

— Dar cum o să rezolvaţi problema, chiar dacă puneţi mâna pe tablou?

Anna îi expuse în detaliu planul ei şi observă cu plăcere că Arabella încuviinţa din când în când din cap.

— Am nevoie de sprijinul dvs., altfel aş putea fi arestată pentru ceea ce fac, încheie Anna.

După ce tăcu o vreme, Arabella vorbi:

— Sunteţi o tânără bravă, mă întreb dacă vă daţi seama cât riscaţi. Dar dacă doriţi să vă asumaţi un asemenea risc, doresc şi eu şi vă sprijin până în pânzele albe.

Anna zâmbi la exprimarea aceea de modă veche, apoi o întrebă:

— Îmi puteţi spune cine a ridicat Van Gogh-ul?

Arabella se ridică de pe canapea şi traversă camera spre birou, cu dulăul după ea. Luă de pe birou o carte de vizită:

— O doamnă Ruth Parish, citi, de la firma Art Locations.

— Aşa credeam şi eu, spuse Anna. Trebuie să plec imediat, am doar câteva ore avans faţă de Leapman.

Îi întinse mâna, dar Arabella o îmbrăţişa călduros:

— Dacă pot face ceva să te ajut să-mi răzbuni sora… o asigură ea.

— Orice?

— Orice, repetă Arabella.

— Când turnul de nord s-a prăbuşit, toată documentaţia împrumutului luat de Victoria a fost distrusă, zise Anna, inclusiv contractul original. Singura copie e în posesia dvs. Dacă…

— Nu e cazul să mai spui nimic.

Anna zâmbi. Se vedea că nu mai avea de-a face cu Victoria. Se întoarse să plece şi ajunse la uşă înainte ca valetul să apuce să-i deschidă.

Arabella privi pe fereastră maşina Annei, depărtându-se pe alee. Se întreba dacă o va mai vedea vreodată.

— Petrescu, anunţă o voce, pleacă acum de la Wentworth Hall. Se îndreaptă spre centrul Londrei. O urmăresc şi vă raportez.

23

Anna ieşi de pe domeniul casei Wentworth şi se îndreptă spre ruta M25, căutând un indicator către Heathrow. Se uită la ceasul de bord. Era aproape ora 14, aşa că ratase ocazia de a-i telefona Tinei, care trebuia să fie acum la biroul din Wall Street. Dar trebuia să mai dea un telefon, dacă dorea ca mica ei lovitură să aibă vreo şansă de reuşită.

Conducând prin localitatea Wentworth, încercă să-şi aducă aminte la ce local o invitase Victoria la cină şi deodată văzu unul pe acoperişul căruia fâlfâia stindardul în berna.

Intră în curtea hanului Wentworth Arms şi parcă maşina aproape de uşă. Trecu pe lângă recepţie şi pătrunse în bar:

— Îmi puteţi schimba cinci dolari? o întrebă pe fata care servea. Trebuie să dau un telefon.

— Sigur, iubito, auzi răspunsul prompt şi femeia deschise sertarul casei şi-i dădu două monede de o liră.

Furt la drumul mare, ar fi vrut Anna să-i spună, dar nu avea timp de discuţii.

— Telefonul e la ieşire, pe dreapta.

Formă un număr pe care nu-l putea uita. Se auzi de două ori soneria, apoi o voce răspunse:

— Bună ziua, galeriile Sotheby's.

Anna introduse moneda şi ceru:

— Cu Mark Poltimore, vă rog.

— Vă fac legătura.

— Aici Mark Poltimore.

— Mark, sunt Anna, Anna Petrescu.

— Anna, ce surpriză plăcută! Am fost îngrijoraţi pentru tine. Unde erai marţi?

— La Amsterdam, minţi ea.

— Slavă Domnului, zise Mark. Groaznică treabă. Şi Fenston?

— Nu era în clădire şi de aceea te sun. Vrea părerea ta în legătură cu un Van Gogh.

— Autenticitate sau preţ? întrebă Mark. Dacă e vorba de provenienţă, îmi eşti superioară ca pricepere.

— Provenienţa e indiscutabilă, spuse Anna, dar aş dori o a doua opinie referitoare la valoare.

— E o pictură cunoscută?

— *Autoportret cu ureche bandajată,* zise ea.

— Autoportretul de la Wentworth? exclamă Mark.

— Da, confirmă laconic Anna.

— Ai putea aduce tabloul să-l examinăm?

— Aş vrea, dar n-am un mijloc sigur de transport. Speram să mă poţi ajuta.

— Acum unde e?

— Într-o casă de fier la Heathrow.

— E uşor, o linişti Mark. Avem livrări zilnice de la Heathrow. Îţi convine mâine după-amiază?
— Dacă se poate, azi, forţă Anna. Îl ştii pe şeful meu.
— Stai puţin, să văd dacă au plecat deja.
Se lăsă tăcerea, Anna îşi auzea doar inima bătând tare. Adăugă şi moneda a doua – nu voia în niciun caz să fie întreruptă legătura. Mark reveni la telefon:
— Ai noroc. Omul nostru ridică unele obiecte pentru noi în jurul orei şaisprezece. Îţi convine?
— E bine, dar trebuie să-mi mai faci o favoare. Sunaţi-o voi pe Ruth Parish de la Art Locations înainte să vină maşina să ia tabloul.
— Sigur. Cât timp avem să evaluăm?
— Patruzeci şi opt de ore.
— Dacă te hotărăşti să vinzi *Autoportretul,* vii întâi la Sotheby's, nu-i aşa, Anna?
— Bineînţeles.
— Abia aştept să-l văd, zise Mark.
Anna puse la loc receptorul, şocată de cât de uşor îi venea să mintă. Acum înţelegea şi cât de uşor îi fusese lui Fenston s-o ducă de nas.
Ieşi cu maşina din curtea hanului Wentworth Arms, conştientă că totul depindea acum de prezenţa lui Ruth Parish la birou. Intrând pe şoseaua de centură, rămase pe banda lentă, întrebându-se dacă se putea întâmpla ceva care să-i dea planurile peste cap. Oare Ruth ştia că fusese concediată? Îi spusese Fenston că ea murise? Oare îi va accepta Ruth autoritatea şi va expedia tabloul în condiţiile ei? Nu era decât o cale de aflat. Chiar se gândi s-o sune pe Ruth, dar decise că un anunţ preliminar i-ar fi dat timp mai mult să chibzuiască. Dacă voia să aibă vreo şansă, trebuia s-o ia pe Ruth prin surprindere.
Anna era atât de adâncită în gânduri, încât era pe cale să treacă de ieşirea spre Heathrow. Ieşind de pe M25, trecu de indicatoarele terminalelor unu, doi, trei şi patru şi se îndreptă spre depozitele de marfă din afara perimetrului sudic.
Îşi lăsă maşina pe un loc de parcare destinat vizitatorilor, în faţa birourilor firmei Art Locations. Rămase o vreme pe loc, încercând să se adune. De ce nu pleca mai departe? Nu era nevoie să se implice şi cu atât mai mult să-şi asume un asemenea risc. Se gândi la Victoria şi la rolul necugetat pe care-l jucase în provocarea morţii ei.
— Hai odată, femeie, rosti Anna tare.
Ori ştiu, ori nu şi dacă le-a spus cineva, ea va fi în maşină în mai puţin de două minute. Se uită în oglinda laterală. Se trăda prin ceva?
— Hai odată, repetă hotărâtă, luând-o din loc.
Parcurgând pista spre intrarea clădirii, trase adânc aer în piept. Împinse uşile batante şi se trezi faţă în faţă cu o portăreasă pe

care n-o mai văzuse. Nu era un start bun.

— Ruth e pe aici? întrebă ea voioasă, de parcă ar fi fost o obişnuită a locului.

— Nu, ia masa de prânz la Academia Regală, unde se discută apropiata expoziţie Rembrandt.

Inima Annei rămase suspendată de vorbele acelea.

— Dar trebuie să se întoarcă.

— Atunci o aştept, reuşi ea să zâmbească.

Şi luă un loc în secretariat. Găsi o copie veche a revistei „Newsweek", cu Al Gore pe copertă şi o răsfoi. Se uita mereu la ceasul de perete, ale cărui minutare înaintau implacabil: 3:10, 3:15, 3:20.

În fine, Ruth intră pe uşă la 3:22 după-amiaza.

— Mesaje? o întrebă pe fata de la intrare.

— Nu, zise ea, dar vă aşteaptă cineva.

Anna îşi ţinu respiraţia când Ruth se răsuci spre ea.

— Anna! exclamă aceasta. Mă bucur să te văd.

Trecuse primul obstacol.

— Mă întrebam dacă te mai ocupi de afacerea asta după evenimentele de la New York.

Al doilea obstacol trecut.

— Mai ales după ce şeful tău mi-a comunicat că domnul Leapman va ridica personal tabloul.

Al treilea obstacol. Nu-i spusese nimeni lui Ruth că era dată dispărută şi se presupunea că murise.

— Eşti puţin palidă, continuă englezoaica. Te simţi bine?

— Sunt bine, se poticni Anna peste cel de-al patrulea obstacol, dar măcar era în picioare, chiar dacă mai avea şase de trecut până la linia de sosire.

— Unde erai pe unsprezece? o întrebă Ruth îngrijorată. Ne-am temut de ce era mai rău. L-aş fi întrebat pe domnul Fenston, dar el nu-ţi dă nicio şansă să-l întrebi ceva.

— Supervizam o tranzacţie la Amsterdam, spuse Anna, dar Karl Leapman m-a sunat aseară şi m-a rugat să vin aici şi să mă asigur că totul este în regulă, pentru ca lui să nu-i mai rămână decât să urce tabloul în avion.

— Suntem mai mult decât pregătiţi, zise acid Ruth, dar te duc până la depozit ca să vezi cu ochii tăi. Aşteaptă un minut, să-i comunic secretarei unde mergem.

Anna se plimba nervoasă înainte şi înapoi, întrebându-se dacă Ruth va suna la New York să-i verifice povestea. Dar de ce ar fi făcut-o? Ea fusese singura cu care tratase Ruth în trecut.

Ruth se întoarse după două minute:

— Am primit asta acum, spuse, înmânându-i Annei un e-mail.

Ei i se opri iar inima.

— Confirmă că domnul Leapman va ajunge în jur de şapte – şapte treizeci, diseară. Vrea să-l aşteptăm pe pistă, gata de livrat pictura, fiindcă doreşte să plece înapoi în mai puţin de o oră.

— Aşa e Leapman, îngăimă Anna.

— Atunci, să mergem, porni Ruth către uşă.

Dând din cap, Anna o urmă afară şi sări lângă ea în Range Rover.

— Îngrozitor, ce s-a întâmplat cu lady Victoria, comentă Ruth, întorcând maşina şi luând-o spre marginea sudică a terminalului de marfă. Presa tot mai face valuri în legătură cu crima – asasin misterios, gâtul tăiat cu un cuţit de bucătărie – dar poliţia n-a arestat încă pe nimeni.

Anna tăcu, pentru că vorbele „asasin misterios" şi „gâtul tăiat" îi reverberau în minte. Oare de aceea îi spusese Arabella că era o „tânără bravă"?

Ruth trase în faţa unei clădirii cenuşii, anonime, pe care Anna o vizitase de mai multe ori în trecut. Se uită la ceas: 3:40 după-amiaza.

Ruth îi arătă o legitimaţie paznicului, care le deschise imediat uşa din oţel, groasă de zece centimetri. Le însoţi pe amândouă de-a lungul unui coridor din ciment, lung şi gri, care-i părea Annei un buncăr. Omul se opri la a doua uşă de siguranţă, cu intrarea codată. Se dădu înapoi şi Ruth introduse un număr din şase cifre. Trăgând uşa grea, deschise drum către o cameră pătrată, din beton solid. Un termometru de pe perete indica o temperatură de douăzeci de grade Celsius.

Camera era plină de lăzi din lemn, burduşite cu picturi care aşteptau să fie transportate în diverse părţi ale lumii, împachetate în cutiile roşii personalizate ale firmei Art Locations. Verificându-şi inventarul, Ruth traversă camera şi se uită la un raft de sus. Apucă o casetă cu numărul 47 ştampilat în colţuri.

Anna se mişcă spre ea, ca să-şi mai salveze timpul. Verifică şi ea inventarul: numărul 47 avea în dreptul lui: Vincent Van Gogh, *Autoportret cu ureche bandajată,* 24 pe 18 inci.

— Totul pare în ordine, spuse Anna.

Paznicul reapăru la uşă:

— Mă scuzaţi că vă întrerup, doamnă Parish, dar sunt doi agenţi de la Sotheby's afară. Au instrucţiuni să ia un Van Gogh pentru evaluare.

— Ştii ceva de asta? o întrebă Ruth pe Anna.

— A, da, răspunse ea fără nicio şovăială, preşedintele m-a desemnat să mă ocup de evaluarea tabloului înainte de a fi expediat la New York. E necesar pentru asigurare. Vor ţine tabloul o oră şi pe urmă-l trimit înapoi.

— Domnule Leapman n-a menţionat nimic de asta, spuse Ruth. Nu era în e-mail.

— La drept vorbind, replică Anna, Leapman e un filistin: n-ar face diferenţa între un Van Gogh şi un Van Morrison.

După o mică pauză, riscă, deşi de obicei era prudentă, dar acum nu-şi permitea să o lase pe Ruth să-l sune pe Fenston şi să verifice:

— Dacă ai îndoieli, sună la New York să discuţi cu Fenston. Asta va lămuri problema.

Şi aşteptă nervoasă ca Ruth să-i cântărească sugestia.

— Şi să mă muşte iar de cap, zise Ruth. Nu, mulţumesc, mi-ajunge cuvântul tău. În cazul în care-ţi asumi responsabilitatea de a semna hârtiile de ieşire.

— Desigur, spuse Anna. E doar datoria mea de reprezentant al băncii, adăugă, sperând că replica ei suna destul de pompos.

— Şi-i explici tu schimbarea de plan domnului Leapman?

— Nu va fi necesar, spuse Anna. Tabloul va fi înapoi cu mult înainte de aterizarea lui.

Părând uşurată, Ruth îi spuse paznicului:

— E numărul patruzeci şi şapte.

Amândouă îl însoţiră pe drumul către duba securizată de la Sotheby's.

— Semnaţi aici, ceru şoferul.

Făcând un pas în faţă, Anna semnă documentele de ieşire.

— Când aduceţi tabloul înapoi? îl întrebă Ruth.

— Nu ştiu nimic…

— L-am rugat pe Mark Poltimore să înapoieze tabloul în limita a două ore, îl întrerupse Anna.

— Ar fi bine să sosească înainte de aterizarea domnului Leapman, se exprimă Ruth, fiindcă n-am nevoie să-l calc pe bătături pe unul ca el.

— Te-ar mulţumi dacă aş merge eu cu pictura la Sotheby's? întrebă cu ingenuitate Anna. Poate că reuşesc să grăbesc procesul.

— Vrei să mergi şi tu?

— Ar fi înţelept în condiţiile astea, spuse Anna, urcându-se în dubă şi aşezându-se între cei doi agenţi de la galerii.

Ruth făcu semn cu mâna maşinii care dispărea pe poarta aeroportului şi intra în traficul de după-amiază târzie, pornind spre Londra.

24

Avionul Gulfstream V al lui Bryce Fenston atinse solul la Heathrow la ora 19:22. Ruth îl aştepta pe reprezentantul băncii pe pistă. Avertizase deja vama despre livrare, astfel încât hârtiile puteau fi completate de îndată ce se întorcea Anna.

În ultimul ceas, Ruth se uitase tot mai des către poarta principală, dorindu-şi să reapară duba care luase tabloul. Telefonase la Sotheby's şi fata de la departamentul de pictură impresionistă o asigurase că primiseră Van Gogh-ul. Dar trecuseră mai bine de două ore de atunci. Poate ar fi trebuit să sune şi în State să întrebe, dar cum să-şi pună la îndoială unul din clienţii cei mai serioşi? Concentrându-se asupra avionului care aterizase, Ruth decise să nu spună nimic. La urma urmei, Anna trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

Uşa din fuselaj se deschise şi treptele coborâră până la pistă. Stewardesa se dădu într-o parte, permiţându-i unicului pasager să iasă din avion. Karl Leapman păşi pe pistă şi-i strânse mâna lui Ruth, înainte de a i se alătura pe bancheta din spate a unei limuzine din aeroport, care urma să-i transporte pe scurta distanţă până la sala particulară de aşteptare. Leapman nu se obosise să se prezinte, presupunând că ea ştia cine este.

— Ceva probleme? o întrebă.

— Niciuna, răspunse Ruth cu siguranţă. V-am respectat punct cu punct instrucţiunile, în pofida tragicei dispariţii a contesei Victoria.

— Mda, făcu Leapman, coborând din maşină. Firma va trimite o coroană la înmormântarea ei. Totul e gata pentru livrarea rapidă? întrebă, schimbând imediat subiectul.

— Da, spuse Ruth. Vom începe procedura de îndată ce termină căpitanul realimentarea avionului. Cred că nu va dura mai mult de o oră. Apoi, puteţi pleca.

— Mă bucur, zise Leapman, împingând uşile batante. Avem un traseu liber la opt treizeci şi n-aş vrea să pierd ora de decolare.

— Atunci e rezonabil să vă las şi să supraveghez transferul, zise Ruth, dar mă voi întoarce să vă confirm că pictura este la bord.

Leapman dădu din cap şi se aşeză într-un fotoliu capitonat cu piele. Ruth se întoarse să plece.

— Vă aduc ceva de băut, domnule? întrebă barmanul.

— Whisky cu gheaţă, ceru Leapman, aruncând o privire pe meniurile pentru cină.

Ajungând la uşă, Ruth îşi aminti ceva:

— Când se întoarce Anna, vreţi să-i transmiteţi că sunt la vamă şi aştept să completăm documentele?

— Anna? exclamă Leapman, sărind de pe scaun.

— Da, a fost aici mai devreme.

— Şi ce a făcut? o chestiona Leapman, apropiindu-se.
— O verificare, să se asigure că instrucţiunile domnului Fenston vor fi îndeplinite, încercă Ruth să pară relaxată.
— Ce instrucţiuni? mârâi Leapman.
— Să trimitem Van Gogh-ul la Sotheby's, pentru o evaluare de asigurare.
— Preşedintele n-a cerut asta, spuse Leapman.
— Dar galeriile Sotheby's au trimis maşina şi dr. Petrescu a confirmat cererea.
— Petrescu a fost concediată acum trei zile. Daţi-mi galeriile la telefon imediat.
Ruth alergă şi formă numărul.
— Cu cine tratează la Sotheby's? întrebă Leapman.
— Cu Mark Poltimore, îi întinse Ruth receptorul.
— Poltimore, lătră el, de îndată ce auzi cuvântul „Sotheby's", apoi realiză că vorbea cu un robot. Ai numărul lui de acasă? trânti telefonul.
— Nu, spuse Ruth, dar am un număr de celular.
— Sună-l.
Ruth căută repede numărul în agenda ei telefonică electronică şi începu să formeze:
— Mark? întrebă, dar Leapman înşfacă telefonul.
— Poltimore?
— La telefon.
— Mă numesc Leapman. Sunt…
— Ştiu cine sunteţi, domnule Leapman, spuse Mark.
— Bun, pentru că înţeleg că sunteţi în posesia unui Van Gogh al nostru.
— Am fost, ca să mă exprim precis. Dr. Petrescu, directoarea dvs. artistică, ne-a informat, înainte de a avea şansa să examinăm pictura, că v-aţi răzgândit şi doriţi e tabloul să fie adus înapoi la Heathrow, pentru a fi transportat imediat la New York.
— Şi aţi căzut în plasă? ridică Leapman vocea, din ce în ce mai enervat.
— Nu avem de ales, domnule Leapman. Pe documente era numele ei.

25

Fenston se înghesui într-un şir de demnitari cărora preşedintele Bush şi primarul Giuliani le strângeau mâna, după ce asistaseră la o slujbă funerară pe locul catastrofei din 11 septembrie.

Fenston aşteptă să decoleze elicopterul preşedintelui, apoi se duse către grupul de spectatori îndoliaţi. Rămase în spate, ascultând cum erau citite numele, însoţite fiecare de câte un dangăt de clopot.

Greg Adams.

Aruncă o privire spre mulţime.

Blanca Bezdekova.

Studia chipurile rudelor şi prietenilor adunaţi pentru a cinsti memoria dispăruţilor.

Anna Petrescu.

Fenston ştia că mama lui Petrescu locuia la Bucureşti şi nu se afla la slujbă.

Privi mai atent străinii strânşi unul lângă altul, întrebându-se care dintre ei era unchiul George din Danville, Illinois.

Rebecca Rangere.

Îi aruncă o privire Tinei. Avea ochii plini de lacrimi, sigur nu pentru Petrescu.

Brulio Real Polanco.

Preotul înclină capul. Rosti o rugăciune, apoi închise Biblia şi făcu semnul crucii.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, articulă el.

— Amin, răspunseră cu toţii în cor.

*

Tina se uită la Fenston; nu vărsase nicio lacrimă, se legăna doar de pe un picior pe altul, cum avea obiceiul să facă atunci când se plictisea. Ea aşteptase cu răbdare o ocazie şi o încurajase cu egoism pe Anna să plece în Europa, sperând că o va ajuta să facă treaba pe care şi-o propusese de mai bine de un an.

În vreme ce oamenii se strângeau în grupuri mai mici, pentru a-şi aminti, a se consola şi a-şi arăta respectul, Tina văzu cum Fenston pleca fără să bage în seamă pe nimeni. Mergea hotărât şi singur spre maşina care-l aştepta.

Tina rămase într-un grup de îndoliaţi, dar îl urmărea din ochi pe Fenston. Şoferul îi ţinea portiera din spate deschisă. Fenston se urcă şi se aşeză lângă o femeie pe care Tina nu o cunoştea. Amândoi tăceau, aşteptând să fie izolaţi de şofer prin geamul fumuriu. Fără zăbavă, maşina demară şi intră în trafic. Tina o urmări până când o pierdu din vedere. Îi părea rău că nu-i telefona Anna – avea multe să-i spună şi acum trebuia să afle

cine era femeia din maşină. Discutau oare despre Van Gogh? Oare-şi pusese prietena în pericol, fără să fie nevoie?

Femeia aşezată lângă Fenston purta un compleu gri, cu pantaloni. Bunul ei cel mai preţios era anonimatul. Nu-l vizitase nici măcar o dată pe Fenston la birou sau la el acasă, deşi-l cunoştea de aproape douăzeci de ani. Prima dată îl întâlnise când Nicu Munteanu era curier al preşedintelui Nicolae Ceauşescu.

Responsabilitatea principală a lui Fenston în timpul regimului Ceauşescu fusese să împartă sume mari de bani în numeroase conturi bancare din toată lumea – rezerve pentru oamenii din garda dictatorului. Atunci când aceştia nu mai erau loiali, femeia îi elimina, iar el le redistribuia fondurile îngheţate. Specialitatea lui Fenston era spălarea banilor, în locuri depărtate precum insulele Cook sau apropiate, precum Elveţia. Specialitatea ei era să ucidă cu instrumentul favorit, un cuţit de bucătărie, uşor de găsit în orice magazin de menaj din orice oraş şi care, spre deosebire de armele de foc, nu se vindea pe bază de permis.

Amândoi ştiau prea bine unde erau îngropate cadavrele.

În 1985, Ceauşescu a decis să-şi trimită bancherul particular la New York, să-i deschidă o sucursală peste ocean. Timp de patru ani, Fenston n-a mai ţinut legătura cu femeia ce stătea acum lângă el. În 1989, Ceauşescu a fost arestat de conaţionalii lui, judecat şi executat, în cele din urmă, în ziua de Crăciun. Printre cei care au fugit de aceeaşi soartă s-a aflat şi Olga Krantz, care a traversat şapte graniţe, ajungând până în Mexic, de unde s-a strecurat în America, devenind una dintre nenumăratele persoane imigrate ilegal, care nu pretind ajutor de şomaj şi trăiesc din sume de bani lichizi încasate de la patroni veroşi. Acum stătea lângă patronul ei.

Fenston era printre puţinii oameni în viaţă care-i cunoşteau lui Krantz adevărata identitate. Prima dată o văzuse la televizor când ea avea paisprezece ani şi reprezenta România la o competiţie internaţională de gimnastică, încercând să învingă echipa Uniunii Sovietice.

Krantz ieşise a doua după colega ei, Mara Moldoveanu, şi presa le dădea deja favorite la medaliile de aur şi argint ale viitoarei olimpiade. Din nefericire, niciuna dintre ele n-a ajuns să concureze la Moscova. Moldoveanu a murit în împrejurări tragice şi neaşteptate, căzând de pe bârnă în timp ce încerca un dublu salt mortal şi frângându-şi gâtul. Krantz era singura calificată pentru olimpiadă în momentul acela şi jurase să câştige aurul pentru colega ei.

Dar trebuise să iasă din joc, mult mai puţin dramatic, deoarece îşi întinsese un tendon în timp ce se încălzea la sol, cu câteva zile înainte de olimpiadă. Krantz ştia că îşi ratase şansa. Ca toţi sportivii care nu confirmă, numele îi dispăruse repede din memoria publică. Fenston nu credea c-o va mai vedea vreodată,

până într-o dimineaţă când i se păruse că o zăreşte ieşind din biroul lui Ceauşescu. Fata scundă şi vânoasă mai îmbătrânise puţin, dar nu-şi pierduse agilitatea şi privirea oţelită, de neuitat, a ochilor cenuşii.

După câteva întrebări bine plasate, Fenston aflase că domnişoara Krantz conducea trupa de protecţie personală a lui Ceauşescu. Avea atribuţii speciale: le frângea oasele celor care-i supărau pe dictator sau pe soţia lui.

Ca toate gimnastele, Krantz voia să fie prima în disciplina ei. Perfecţionându-şi rutina la individual compus braţe, picioare şi gâturi fracturate – trecuse la aparate preferate, „tăiat de gâturi”, un exerciţiu la care nu-i putea lua nimeni medalia de aur. Orele de antrenament pasionat dăduseră roade. În vreme ce alţii asistau la meciuri de fotbal sau se duceau la film sâmbăta după-amiaza, Krantz îşi petrecea timpul într-un abator de la marginea Bucureştiului. Tăia gâturi de miei şi viţei cât ţinea weekendul. Recordul ei olimpic era de patruzeci şi două pe oră. Niciun măcelar nu avea calificarea de a concura în finală.

Ceauşescu o plătise bine. Fenston o plătea şi mai bine. Termenii angajării lui Krantz erau simpli. Trebuia să fie disponibilă zi şi noapte şi să nu mai lucreze pentru altcineva. În doisprezece ani, tariful ei crescuse de la 250.000 la 1 milion de dolari pe an. Viaţa de la mână până la gură a majorităţii imigranţilor ilegali nu era pentru ea.

Fenston extrase un dosar din servietă şi i-l întinse fără comentarii lui Krantz. Deschizându-l, ea studie cinci fotografii recente ale Annei Petrescu.

— Unde e acum? întrebă cu un accent central european pe care nu reuşea să-l mascheze.

— La Londra, răspunse Fenston, dându-i încă un dosar.

Asasina îl deschise şi extrase de acolo o singură fotografie.

— Cine e ăsta?

— E chiar mai important decât fata, spuse Fenston.

— Cum se poate? privi Krantz fotografia cu mai multă atenţie.

— Ăsta e de neînlocuit, îi explică Fenston, nu ca Petrescu. Dar, orice ai face, nu omorî fata până nu te duce la tablou.

— Şi dacă nu mă duce?

— O va face, o asigură Fenston.

— Cât primesc dacă răpesc un tip care nu mai are o ureche? întrebă ea.

— Un milion de dolari. O jumătate în avans şi cealaltă când mi-l dai, nevătămat şi întreg.

— Şi fata?

— Acelaşi tarif, dar numai după ce-mi aduci urechea stângă; i-am dat instrucţiuni lui Leapman să-ţi depună banii în locul obişnuit, nu mai aşteptă Fenston următoarea întrebare.

Ea dădu din cap. Fenston ciocăni în geamul despărţitor şi şoferul trase pe dreapta.

— Apropo, zise Fenston înainte ca ea să iasă, pe asta n-o să ţi-o poată pune nimeni în cârcă, fiindcă tocmai am asistat la înmormântare.

Krantz nu zise nimic, doar coborî şi se pierdu în mulţime.

— Bună, aici Vincent.

— Bună. E adevărat ce am aflat?

— Ce-ai aflat?

— Că ai furat Van Gogh-ul.

— A aflat poliţia?

— Nu, nu poate risca asta, mai ales că acţiunile noastre sunt încă în coborâre.

— Ce pune la cale?

— Trimite pe cineva la Londra să-ţi ia urma, dar nu aflu pe cine.

— Poate că n-o să mai fiu la Londra când ajunge.

— Unde o să fii?

— Plec acasă.

— Şi tabloul e în siguranţă?

— Absolută.

— Bun, dar trebuie să mai ştii ceva.

— Ce anume?

— Fenston nu ţi-a şters numele de pe lista dispăruţilor.

Legătura se întrerupse. Cincizeci şi două de secunde. Anna aşeză la loc receptorul mai îngrijorată pentru Tina decât pentru ea. Ce-o să facă Fenston dacă va afla motivul pentru care ea reuşea să i-o ia întotdeauna cu un pas înainte?

Anna se duse la biroul de plecări.

— Aveţi bagaj? o întrebă femeia de la ghişeu.

Anna ridică de pe căruţul de bagaje cutia roşie şi geamantanul şi le aşeză pe cântar.

— Depăşiţi puţin greutatea admisă, doamnă, o informă funcţionara. Va trebui să plătiţi o taxă suplimentară de treizeci şi două de lire.

Anna plăti, în timp ce i se ataşa o etichetă cu „Fragil" la cutia cea roşie.

— Poarta patruzeci şi trei, o îndrumă funcţionara, dându-i tichetul de bagaje. Îmbarcarea începe în treizeci de minute. Călătorie plăcută.

Anna porni spre poarta de plecare. Pe oricine ar fi trimis Fenston să-i ia urma, va ateriza când ea va fi de mult plecată. Dar Anna ştia că dacă îi citeau cu atenţie raportul vor şti încotro se îndrepta pictura. Avea nevoie să ajungă acolo înaintea lor. Mai întâi, trebuia să-i telefoneze unui om cu care nu mai vorbise de zece ani, să-l avertizeze că venea. Urcă la etajul întâi pe scara rulantă şi aşteptă la coadă să fie controlată.

— Se îndreaptă spre poarta patruzeci şi trei, raportă o voce, şi pleacă la Bucureşti cu zborul BA 272, la douăzeci patruzeci şi

patru…

9/15

26

— Adio, Sam, zise Jack, tocmai când mobilul lui începea să cânte primele acorduri din „Danny Boy”. Îl lăsă să sune până ieşi pe strada 54 Est, fiindcă nu voia ca Sam să audă conversaţia.

Îndreptându-se spre Bulevardul 5 pe jos, apăsă butonul gri:

— Ce-mi dai, Joe?

— Petrescu a aterizat pe Gatwick, zise Joe. A închiriat o maşină şi s-a dus direct la Wentworth Hall.

— Cât a stat acolo?

— Nu mai mult de treizeci de minute. Când a ieşit, a intrat într-un local să dea un telefon şi pe urmă s-a dus la Heathrow, unde s-a întâlnit cu Ruth Parish la birourile firmei Art Locations.

Jack asculta fără să-l întrerupă.

— În jur de patru după-amiaza, apare o dubă de la Sotheby’s, ridică o cutie roşie…

— Ce mărime?

— Cam un metru pe şaptezeci de centimetri.

— Şi-un repetent ar ghici conţinutul, zise Jack. Şi unde a plecat duba?

— Au livrat tabloul la biroul lor din West End.

— Şi Petrescu?

— Pleacă la plimbare. Când apare duba în strada Bond, doi hamali iau tabloul şi ea intră după ei.

— Cât a stat acolo?

— Douăzeci de minute, dar a ieşit singură, cu tabloul. A făcut semn la un taxi, l-a luat şi a dispărut.

— A dispărut? ridică Jack vocea. Cum adică a dispărut?

— Nu avem prea mulţi agenţi disponibili pe moment, zise Joe. Majoritatea oamenilor noştri lucrează non-stop să-i identifice pe teroriştii implicaţi în atacul din 11 septembrie.

— Înţeleg, se calmă Jack.

— Dar am reperat-o după câteva ore.

— Unde?

— La aeroportul Gatwick. Înţelegi, comentă Joe, o blondă atrăgătoare cu o cutie roşie iese în evidenţă în mulţime.

— Agentul Roberts ar fi scăpat-o, glumi Jack, făcând semn la un taxi.

— Agentul Roberts? încercă Joe să se prindă.

— Îţi spun altă dată, îl dezamăgi Jack, urcându-se în spate în taxi. Şi unde a mai plecat acum?

— La Bucureşti.

— De ce s-ar duce cu un Van Gogh la Bucureşti?

— Bănuiesc că aşa i-a ordonat Fenston, specula Joe. La urma urmei, e oraşul lor natal şi probabil au acolo cea mai bună ascunzătoare.

— Dar de ce s-o ascundă Fenston şi în acelaşi timp să-l trimită şi pe Leapman la Londra să ia pictura?

— Perdea de fum? oferi Joe soluţia. Asta explică şi de ce Fenston a lăsat-o pe Petrescu pe lista dispăruţilor, deşi ştie prea bine că e vie şi lucrează pentru el.

— Mai avem o alternativă de luat în considerare, reflectă Jack.

— Şi anume, şefule?

— Că nu mai lucrează pentru Fenston şi a furat Van Gogh-ul.

— De ce ar risca asta, când ştie că el ar urmări-o peste tot?

— Nu ştiu, dar nu am decât un singur mod de a afla, spuse Jack, închizând telefonul şi dându-i şoferului o adresă din West Side.

*

Fenston opri înregistrarea încruntat. O ascultau amândoi pentru a treia oară.

— Când o concediaţi pe căţeaua asta? întrebă Leapman.

— Când n-o să mai fie singura persoană care ne poate conduce la tablou, replică Fenston.

Leapman se încruntă şi el:

— Aţi reţinut singurul cuvânt care contează din conversaţia lor? întrebă, stârnind curiozitatea lui Fenston, *Mă duc.* Dacă zicea *vin,* „Vin acasă.”, ar fi însemnat la New York.

— Dar a zis *mă duc* şi asta înseamnă Bucureşti.

Jack se rezemă de spătarul banchetei din taxi, încercând să prevadă următoarea mişcare a lui Petrescu. Încă nu se hotăra în privinţa ei: era o criminală versată sau o amatoare totală? Şi Tina Forster cum intra în ecuaţie? Era posibil ca Fenston, Petrescu şi Forster să lucreze mână în mână? Dacă era aşa, de ce a rămas Leapman atât de puţin în Londra?

Dar dacă Petrescu a luat totul pe cont propriu, îşi dădea, desigur, seama, că nu era decât o chestiune de timp până când o va găsi Fenston. Deşi, recunoştea Jack, Petrescu juca pe terenul ei şi nu părea să realizeze că urma să piardă.

Ceea ce-l nedumerea pe el era motivul pentru care Petrescu ar fi furat o pictură de milioane, când nu avea speranţe să plaseze un obiect de artă atât de faimos fără să afle vreunul dintre foştii ei colegi. Lumea artei e mică şi lumea celor care-şi permit să achiziţioneze o capodoperă, şi mai mică. Şi chiar dacă reuşea, ce voia să facă ea cu banii? FBI-ul ar fi reperat în câteva ore o sumă atât de mare, oriunde ar fi încercat s-o ascundă, mai ales după atacurile teroriste. Nu se potrivea nimic.

Totuşi, dacă-şi va duce la bun sfârşit aventura, Fenston îi pregătea o surpriză sinistră, pe măsura dezamăgirii lui.

Taxiul intră în Central Park şi Jack tot mai încerca să înţeleagă ce se întâmplase în ultimele zile. Nu-i fusese greu să obţină un

mandat de percheziţie pentru apartamentul Annei, fiindcă era pe lista dispăruţilor în turnuri. Trebuia ca rudele şi prietenii să-i fie contactaţi şi întrebaţi dacă aveau vreo veste de la ea. Şi Jack avusese şi argumentul că Anna ar fi putut fi închisă în apartament, încercând să-şi revină după tragedie. Judecătorul semnase mandatul fără să stea prea mult pe gânduri:

— Sper s-o găsiţi, îi urase.

Rostise propoziţia aceea de multe ori în ultimele zile.

Sam izbucnise în lacrimi doar la auzul numelui Annei. Îi spusese lui Jack că-l va ajuta cu orice şi chiar îi însoţise în apartament.

Jack străbătuse camerele mici şi ordonate, în timp ce Sam aştepta în hol. Nu aflase mult mai mult decât ceea ce ştia deja. Un carnet de adrese îi confirmase telefonul unchiului din Danville, Illinois şi pe un plic citise adresa din Bucureşti a mamei Annei. Poate că fusese surprins doar de un mic desen al lui Picasso, expus în hol şi semnat în creion de artist. Studiase atent matadorul şi taurul desenaţi şi-şi dăduse seama că nu era o reproducere. Nu-i venea să creadă că furase desenul şi-l agăţase în hol, să i-l admire toată lumea. Sau poate era o răsplată de la Fenston, pentru că-l ajutase să obţină Van Gogh-ul? Dacă aşa era, măcar îi putea prevedea planul de acum. Apoi intrase în dormitor şi găsise indiciul care-i confirma că Tina fusese în apartament în seara de 11 septembrie. Tina lăsase un ceas pe noptiera Annei, oprit la ora 8:46.

Întorcându-se în sufragerie, aruncase o privire la o altă fotografie din colţul biroului, cu Anna şi părinţii ei. Găsise o cutie plină cu scrisori pe care nu le putuse citi, semnate „Mama”. Una singură era de la cineva pe nume Anton. Se întreba dacă era o rudă sau un prieten. Uitându-se din nou la chipul ei din fotografie, Jack se pomenise gândindu-se că mama lui ar fi invitat cu drag o fată ca Anna să-i guste tocana irlandeză.

— Fir’ar să fie! exclamă tare Jack, făcându-l pe şofer să întrebe ce se întâmplase. Am uitat s-o sun pe mama.

— Atunci aţi încurcat-o rău, zise şoferul. Ştiu ce înseamnă, şi eu sunt irlandez.

Aşa de tare se observă? se înciuda Jack. Oricum, ar fi trebuit să-şi sune mama să-i spună că nu putea ajunge la „seara cu tocană irlandeză”, când se întâlnea cu părinţii pentru a afirma superioritatea rasei celtice asupra tuturor celorlalte creaturi ale Domnului. Faptul că era singur la părinţi înrăutăţea situaţia. Va trebui s-o sune de la Londra.

Tatăl lui dorise să-l facă pe Jack avocat şi amândoi părinţii făcuseră sacrificii pentru a realiza această dorinţă.

După douăzeci şi şase de ani de muncă în poliţia new-yorkeză, tatăl lui Jack ajunsese la concluzia că avocaţii şi infractorii câştigă cel mai bine, aşa că fiul lui trebuia să se integreze într-una din cele două categorii.

În ciuda sfaturilor criptice ale tatălui, Jack se înrolase în FBI, la doar câteva zile după ce absolvise dreptul la Universitatea Columbia. În fiecare sâmbătă, tatăl bombănea că fiul lui nu devenise avocat, iar mama îl întreba când o va transforma în bunică.

Jack iubea toate aspectele slujbei lui, din primul moment de antrenament la Quantico, până la munca pe teren şi noile atribuţii de agent superior de investigaţii, după ce fusese promovat. Dintre colegii lui de promoţie, era printre primii aleşi pentru promovare, ceea ce-l surprinsese doar pe el. Până şi tatăl îl felicitase, cu ranchiună.

— Asta dovedeşte ce avocat bun ai fi fost.

Richard W. Macy îi spusese clar lui Jack că-l viza să-i preia postul după ce se va transfera înapoi, la Washington DC. Dar înainte de a se întâmpla asta, Jack trebuia să-l aresteze pe omul care-i putea zădărnici promovarea. Până acum, trebuia s-o recunoască, nu-l atinsese decât cu vârful degetelor pe Bryce Fenston şi trebuia să se bazeze pe o amatoare pentru a-i da lovitura de graţie.

Oprindu-se din visare, îşi sună secretara:

— Sally, rezervă-mi primul loc disponibil într-un avion de Londra, cu continuare spre Bucureşti. Mă duc acasă să-mi fac bagajul.

— Să ştii, Jack, că JFK e burduşit de călători săptămâna asta, îl avertiză secretara.

— Urcă-mă într-un avion de Londra, Sally. Nu-mi pasă nici dacă stau lângă pilot.

Regulile erau simple. Krantz fura în fiecare zi câte un telefon mobil. Îl suna o singură dată pe şef, vorbeau în limba lor maternă şi după încheierea conversaţiei, arunca telefonul. În felul acesta, nimeni n-o putea localiza.

Fenston stătea la birou când se aprinse butonul roşu de la linia telefonică particulară. Numai o singură persoană avea numărului acela.

— Bucureşti, spuse el şi puse jos receptorul.

Krantz aruncă telefonul în Tamisa şi opri un taxi:

— La Gatwick.

Coborând treptele aeroportului Heathrow, Jack n-a fost surprins să-l vadă pe Tom Crasanti aşteptându-l. În spatele vechiului lui prieten aştepta maşina cu motorul pornit şi uşa deschisă, ţinută de un agent.

Nu vorbiră deloc până când nu porni maşina.

— Unde e Petrescu? întrebă Jack prima dată.

— A aterizat la Bucureşti.

— Şi tabloul?

— L-a scos din vamă pe un căruţ de bagaje, spuse Tom.

— Femeia asta are tupeu.
— De acord, dar s-ar putea să nu ştie în ce s-a băgat.
— Bănuiesc că e pe cale să afle, spuse Jack, fiindcă e sigur un lucru: dacă a furat tabloul, nu voi fi numai eu pe urmele ei.
— Atunci trebuie să fii atent şi în această privinţă, îl sfătui Tom.
— Asta e clar, zise Jack. Dacă ajung la Bucureşti înainte de a pleca ea spre destinaţia următoare.
— Nu e timp de pierdut, spuse Tom. Avem un elicopter care o să te ducă la Gatwick şi am anunţat avionul de Bucureşti să aştepte treizeci de minute peste ora de decolare.
— Cum aţi reuşit? se miră Jack.
— Elicopterul e al nostru, întârzierea e a lor. Ambasadorul a sunat Ministerul de Externe. Nu ştiu ce le-a spus, recunoscu Tom, în timp ce maşina oprea lângă elicopter, dar ai treizeci de minute.
— Mulţumesc pentru tot! spuse Jack, coborând şi pornind spre elicopter.
— Fii atent! strigă Tom peste zgomotul elicei, nu avem prezenţă oficială la Bucureşti. Eşti pe cont propriu.

27

Anna ieşi din vamă împingând un căruţ încărcat cu o ladă de lemn, o valiză mare şi un laptop. Văzând un bărbat repezindu-se spre ea, se opri, privindu-l cu suspiciune. Avea aproximativ un metru optzeci, chelea, era roşcovan la faţă şi se remarca printr-o mustaţă neagră şi deasă. Trebuia să aibă peste şaizeci de ani. Purta un costum strâmt, sugerând că fusese mai suplu. Rămase pe loc în faţa ei:

— Sunt Serghei, se prezentă. Anton mi-a spus că ai sunat şi l-ai rugat să te aştepte cineva. Ţi-a rezervat loc la un hotel mai mic.

Şi Serghei împinse căruţul Annei spre un taxi care aştepta. Deschise portiera Mercedesului galben, cu peste 400.000 de kilometri la bord şi aşteptă să se aşeze Anna, apoi încărcă bagajul şi se urcă şi el pe locul şoferului.

Privind pe geamul maşinii, Anna se gândea la schimbările petrecute în oraşul ei natal. Acum era o capitală vibrantă şi înfloritoare, cerându-şi locul la masa europeană. Clădiri moderne de birouri şi un centru comercial atrăgător înlocuiseră faţada cenuşie şi roasă a oraşului comunist din deceniul precedent.

Serghei o conduse la un hotel mic, vârât pe o stradă îngustă. Ridică ambalajul roşu, Anna luă restul bagajului şi intrară înăuntru.

— Aş vrea s-o vizitez pe mama mâine dimineaţă, spuse Anna după ce se cază.

Serghei se uită la ceas:

— Vin să te iau pe la nouă. Aşa, o să ai puţin timp ca să dormi.

— Mulţumesc, spuse Anna.

Jack o zărise de când stătea la coadă la îmbarcare. Era o tehnică simplă: rămâi ultimul, să vezi dacă eşti urmărit. După aceea, nu trebuie să-i dai urmăritorului de înţeles că l-ai descoperit. Te porţi normal, nu te uiţi în spate. Nu era uşor.

Şeful grupei lor de la Quantico făcea o cursă de urmărire în fiecare seară, filându-l până acasă pe unul dintre recruţi. Dacă reuşeau să scape de el, nou-veniţii erau citaţi în faţa tuturor. Jack reuşise ceva şi mai şi. Scăpase de supraveghere şi-l urmărise el pe urmăritor până la casa acestuia, fără să fie detectat.

Jack urcă treptele până la avion. Nu se mai uită în urma.

Ieşind din hotel la câteva minute după ora nouă, Anna îl găsi pe Serghei aşteptând-o lângă maşina lui veche.

— Bună dimineaţa, Serghei, îl salută, în timp ce el îi deschidea portiera.

— Bună dimineaţa, doamnă. Mai doreşti s-o vizitezi pe mama dumitale?

— Da, răspunse ea. Stă…

Serghei făcu un semn cu mâna, arătând că ştia exact unde trebuia s-o ducă.

Trecând pe lângă fântâna magnifică, asemănătoare celor de la Versailles, Anna zâmbi încântată. Dar când Serghei ajunse către periferie, fotografia color se schimbă iute într-una alb-negru. În cartierul neglijat Berceni, Anna îşi dădu seama că noul regim mai avea multe de făcut dacă dorea să realizeze programul de prosperitate pentru toţi cu care câştigase alegerile după răsturnarea lui Ceauşescu. În doar câţiva kilometri, regăsea un peisaj familiar din copilărie. Uitându-se pe străzi, îi văzu pe compatrioţii ei abătuţi, arătând probabil mai bătrâni decât erau. Numai puştii care jucau fotbal pe stradă păreau nepăsători la degradarea din jurul lor. Pe Anna o şoca rezistenţa de oţel a mamei ei la ideea plecării în America, după ce tatăl ei fusese ucis la revoluţie. Ori de câte ori încercase s-o convingă să vină la ei, mama nici nu dorise să audă.

Anna fusese invitată în 1987 să viziteze statul Illinois, de către un unchi pe care nu-l cunoştea. Îi trimisese chiar două sute de dolari, s-o ajute să vină. Tatăl îi spusese să plece repede, dar mama ei prevăzuse că nu se va mai întoarce. Îşi luase doar bilet de dus şi tatăl promisese că-i va trimite bani de îndată ce se va hotărî să se întoarcă.

Anna avea şaptesprezece ani pe atunci şi se îndrăgostise de America încă înainte de acostarea vaporului. După câteva săptămâni, Ceauşescu îşi sporise persecuţia celor ce îndrăzneau să se opună regimului lui draconic. Tatăl îi scrise Annei că nu era sigur să se întoarcă.

Fusese ultima lui scrisoare. După aceea se alăturase rebelilor şi dispăruse. Annei îi era foarte dor de mama ei şi o implorase să vină şi ea în Illinois. Dar primise mereu acelaşi răspuns. În lungile-i scrisori, mama îşi explica sentimentele: „Aceasta e patria mea, unde m-am născut şi unde voi muri. Sunt prea bătrână ca să încep o viaţă nouă şi cine se va îngriji de mormântul tatălui tău?” Prea bătrână, se supăra Anna. Avea doar şaizeci şi unu de ani, dar erau ani petrecuţi cu încăpăţânare în România, aşa că acceptase cu greutate că nimic n-o va face pe mama ei să se răzgândească. După o lună, unchiul George o înscrisese pe Anna la un liceu local. În vreme ce tulburările sociale din România continuau, ea terminase facultatea şi profitase de ocazia de a-şi pregăti doctoratul la Penn, într-o disciplină în care nu existau bariere lingvistice.

Dr. Petrescu îi scria mamei ei o dată pe lună, dar pricepea că multe scrisori nu ajungeau la destinaţie, pentru că, în răspunsurile ei, mama îi punea întrebări la care Anna deja se referise.

Prima decizie a Annei după ce se angajase la Sotheby’s fusese să deschidă un cont separat în bancă pentru mama ei, transferându-i câte 400 de dolari pe data de întâi a fiecărei luni. Deşi mai degrabă…

— Te aştept aici, spuse şoferul, când maşina opri în fine în faţa unui bloc jumulit din piaţa Reşiţei.

— Mulţumesc, zise Anna, privind imobilul unde se născuse şi unde mama ei încă locuia. Se întreba doar pe ce cheltuise mama banii.

Îi dădu şoferului o bancnotă de zece dolari şi străbătu poteca buruienoasă care i se părea în copilărie foarte largă, pentru că nu putea sări peste ea.

Copiii care jucau fotbal pe stradă o urmăriră cu ochi suspicioşi pe străina în sacou elegant de in, blugi cu rupturi la modă şi adidaşi fistichii, care mergea pe poteca plină de gropi. Şi ei purtau blugi rupţi. Liftul nu-i răspunse la comandă – nu se schimbase nimic şi de aceea se căutau mai ales apartamentele de la etajele inferioare. Nu înţelegea de ce nu se mutase mama ei de acolo în atâţia ani. Anna îi trimisese bani destui ca să-şi închirieze un apartament confortabil în altă parte a oraşului. Cu cât urca scările, sentimentul de vinovăţie îi creştea. Nu-şi mai amintise cât de rău era, dar pe atunci nu ştiuse că exista şi altceva, la fel ca şi copiii de pe stradă.

Ajungând în fine la etajul şaisprezece, Anna se opri să-şi tragă răsuflarea. Nu se mira că mama ei ieşea atât de rar. La etajele de deasupra locuiau sexagenari obligaţi să stea în casă. Ezită înainte de a bate la uşa nevopsită de când plecase ea.

Hotărându-se, bătu uşor şi aşteptă destul înainte ca o femeie fragilă, cu părul alb şi îmbrăcată în negru, să crape uşa cu câţiva centimetri. Mamă şi fiică se priviră şi deodată, Elsa Petrescu îşi luă fata în braţe, strigând cu o voce îmbătrânită ca şi ea:

— Anna, Anna, Anna!

Apoi izbucni în lacrimi. Agăţându-i-se de braţ fiicei, o conduse în apartamentul unde se născuse. Era foarte curat şi nu se schimbase nimic, totul era aşa cum îşi amintea Anna. Canapeaua şi scaunele de la bunica ei, fotografii de familie alb-negru neînrămate, un cuptoraş fără cărbuni, un covor atât de vechi, încât era greu să-i desluşeşti modelul original. Singura îmbunătăţire era o pictură magnifică expusă pe un perete complet alb. Admirând portretul tatălui ei, Anna îşi aminti începuturile iubirii ei pentru artă.

— Anna, Anna, câte întrebări am să-ţi pun! începu mama ei, încă strângându-i mâna.

Anna vorbi cu ea până la apusul soarelui şi tot nu-i răspunsese la toate.

— Te rog, mamă, vino cu mine în America, o imploră ea din nou.

— Nu, răspunse sfidător mama, prietenii şi amintirile mele sunt aici. Sunt prea bătrână ca să încep o viaţă nouă.

— Atunci, de ce nu te muţi în alt cartier? Ţi-aş putea găsi ceva mai jos…

— Aici m-am măritat, spuse mama liniştită, aici te-ai născut, aici am trăit peste treizeci de ani cu iubitul tău tată şi aici o să mor când Dumnezeu îmi va hotărî timpul.

Apoi zâmbi:

— Cine o să se îngrijească de mormântul tatii?

De parcă o spunea prima dată. Îşi privi în ochi fiica:

— Ştii că era încântat că te-ai stabilit în America, la fratele lui. Şi-acum, adăugă după o scurtă pauză, văd că a avut dreptate.

Anna se uită în jur:

— De ce nu cheltuieşti din banii pe care ţi-i trimit?

— Cheltuiesc, spuse mama repede, dar nu pentru mine, fiindcă eu nu duc lipsă de nimic.

— Atunci pentru cine?

— Anton.

— Anton? repetă Anna.

— Da, Anton, repetă şi mama ei. Ştiai că a ieşit din închisoare?

— A, da, răspunse Anna, mi-a scris după ce a fost arestat Ceauşescu, să-mi ceară cu împrumut o fotografie cu tata.

— Seamănă bine, zise mama.

— În mod sigur, zâmbi Anna.

— I-au dat înapoi slujba de la Academie. Acum e savant de viitor. Dacă te-ai fi măritat cu el, ai fi fost nevastă de academician.

— Mai pictează? întrebă ea, evitând un subiect neplăcut.

— Da, dar mai mult predă la Universitatea de Arte. În România, artiştii n-au din ce trăi, spuse mama tristă. Cu talentul lui, Anton ar fi trebuit să plece şi el în America.

Anna ridică din nou ochii spre magnificul portret al tatălui ei pictat de Anton. Mama avea dreptate, cu un asemenea har, ar fi prosperat la New York.

— Dar la ce-i trebuie banii? întrebă.

— Cumpără pânză, culori, pensule, tot ce nu-şi permit elevii lui, aşa că vezi, generozitatea ta dă roade. Anton a fost prima ta iubire, nu, Anna?

Anna n-ar fi crezut că mama ei mai putea s-o facă să roşească:

— Da, recunoscu, şi cred că şi eu a lui.

— S-a însurat şi are un băieţel, Petre. Tu ai pe cineva? şovăi mama.

— Nu, mamă.

— De asta te-ai întors acasă? Fugi de ceva sau de cineva?

— De ce mă întrebi asta? se miră Anna.

— În ochii tăi e tristeţe şi frică, zise mama. Nu te puteai ascunde nici când erai mică.

— Am câteva mici probleme, recunoscu Anna, încercând să râdă, dar nimic grav. De fapt, speram că Anton mă va ajuta să rezolv ceva şi vreau să mă întâlnesc cu el la Academie. Vrei să-i transmit ceva?

Mama nu-i răspunse. Aţipise în linişte. Anna o acoperi şi o sărută pe frunte:

— Mă întorc mâine dimineaţă, îi şopti.

Se strecură tăcută afară. Coborî scara pătată, observă că maşina cea veche o aştepta pe trotuar, cu toată ora înaintată.

28

Anna se întoarse la hotel şi după ce făcu duş repede şi se schimbă, proaspătul ei şofer o duse în Piaţa Universităţii, la Facultatea de Arte[1]. Clădirea nu-şi pierduse nimic din eleganţă şi farmec o dată cu trecerea timpului şi urcând scările spre uşile masive, sculptate, pe Anna o năpădiră amintirile din vremea când făcuse cunoştinţă cu operele de artă aflate în galeriile din străinătate. Întrebă la poartă unde ţinea curs profesorul Teodorescu.

— În amfiteatrul de la etajul trei, spuse fata de la poartă, dar a început deja.

Mulţumindu-i, Anna urcă scara largă de marmură până la etajul trei. Se opri să citească un poster lipit în hol:

INFLUENŢA LUI PICASSO ÎN ARTA SECOLULUI DOUĂZECI

Conferenţiază: Profesor Anton Teodorescu

Astă seară, 19,00.

Nu avea nevoie de indicaţii pentru a găsi sala. Împinse cu grijă uşa deschisă, bucurându-se că în amfiteatru era întuneric. Urcă treptele laterale şi se aşeză în spate.

Pe tablă era proiectat un diapozitiv cu *Guernica.* Anton explica istoria uriaşului tablou, pictat în 1937, în timpul războiului civil din Spania, când Picasso era pe culmea forţei lui creatoare. Pictorul exprimase bombardamentul şi carnagiul lucrând trei săptămâni, imaginea rezultată fiind influenţată, fără îndoială, de ura lui Picasso faţă de dictatorul spaniol Franco.

Studenţii ascultau cu atenţie, mulţi luându-şi notiţe. Discursul înflăcărat al lui Anton îi aminti Annei de ce fusese fulgerată de dragoste cu atâţia ani în urmă, îşi pierduse virginitatea cu un artist şi intrase într-o poveste de dragoste durabilă cu arta.

La finalul cursului lui Anton, aplauzele îndelungate ale studenţilor nu-i lăsară Annei nicio îndoială că tuturor le plăcuse foarte mult. Nu-şi pierduse abilitatea de a motiva şi hrăni entuziasmul tinerilor pentru obiectul lor de studiu.

Anna îşi privi primul iubit adunându-şi diapozitivele şi aşezându-le într-o servietă veche. Era înalt şi colţuros, cu o claie de păr negru şi buclat, îmbrăcat într-un sacou de catifea reiată castanie şi cu o cămaşă fără guler, având aerul unui student perpetuu. Nu putu să nu observe că se mai îngrăşase puţin, dar asta nu-l făcea mai puţin atrăgător. După ieşirea ultimului student, Anna avansa spre catedră.

Anton se uită peste ochelarii semilunari, părând că anticipează o întrebare de la un student. Văzând-o pe Anna, o privi doar, fără să spună nimic.

— Anna! reuşi să articuleze în cele din urmă. Slavă Domnului că n-am ştiut că erai în sală, fiindcă, ştii mai multe decât mine despre Picasso.

Sărutându-l pe amândoi obrajii, Anna râse:

— Nu ţi-ai pierdut farmecul şi nici ştiinţa de a măguli.

Anton ridică mâinile, apărându-se în glumă şi râzând şi el.

— Te-a luat Serghei de la aeroport? o întrebă.

— Da, mulţumesc. Cum l-ai cunoscut?

— La închisoare, recunoscu Anton. A avut noroc că a supravieţuit regimului Ceauşescu. Şi pe sfânta ta măicuţă ai vizitat-o?

— Da, zise Anna. Nu trăieşte în condiţii mult mai bune decât la închisoare.

— Sunt de acord şi să nu crezi că n-am încercat să fac ceva, dar măcar dolarii tăi şi generozitatea ei le permit câtorva din cei mai buni studenţi…

— Ştiu, îl întrerupse Anna. Mi-a spus.

— N-ai cum să ştii, o contrazise Anton. Dă-mi voie să-ţi arăt nişte rezultate ale investiţiei tale.

Luând-o de mână, o conduse pe scări până la coridorul lung de la primul etaj, ai cărui pereţi erau acoperiţi până la refuz cu picturi.

— Studenţii laureaţi de anul ăsta, întinse Anton braţele, ca un tată mândru de copiii lui. Toţi au pictat pe pânză primită de la tine. De fapt, un premiu îl dăm în numele tău: premiul Petrescu.

După o pauză, mărturisi:

— Ce bine ar fi să selectezi chiar tu câştigătorul! Aş fi foarte mândru, ca să nu mai vorbesc de studentul ales.

— Sunt flatată, zâmbi Anna, plimbându-se pe lângă şirurile lungi de tablouri.

Nu se grăbea, oprindu-se din loc în loc, să studieze o pictură cu mai multă atenţie. Era clar că Anton îi învăţase importanţa decorului, înainte de a le da voie să utilizeze culoarea. Dar gama subiectelor şi abordările îndrăzneţe dovedeau că le lăsase libertate de exprimare. Unii nu prea ieşeau în evidenţă, alţii arătau un talent considerabil. În fine, Anna se opri în faţa unei picturi în ulei, intitulate *Libertate,* care înfăţişa un răsărit de soare deasupra Bucureştiului.

— Ştiu un domn care ar aprecia asta, spuse ea.

— Nu ţi-ai pierdut flerul, zâmbi Anton. Dănuţa Sekalska e steaua anului şi i s-a oferit un loc la Slade, în Londra, pentru a-şi continua studiile, dacă strângem destui bani să acoperim costurile. Ai timp să bem ceva? o întrebă, uitându-se la ceas.

— Bineînţeles, spuse Anna, pentru că mărturisesc că vreau să-ţi cer o favoare. De fapt, două.

Anton o luă din nou de mână, de parcă ar fi fost amândoi studenţi. O conduse pe coridor la cantina personalului. Intrând în sala destinată profesorilor, Anna înregistră atmosfera plăcută,

destinsă, a intelectualilor adunaţi în mici grupuri şi savurându-şi cafelele. Nu păreau să observe că mobila, ceştile, farfurioarele, probabil că şi fursecurile ar fi fost respinse de orice activist serios care le-ar fi găsit într-o cantină pentru săraci din Bronx.

Anton turnă cafea în două ceşti:

— Neagră, dacă-mi aduc aminte. N-avem calitatea întâi, dar mai sperăm, glumi el.

Apoi îşi conduse fosta elevă spre o masă din colţ, făcând colegii să întoarcă admirativ capetele după ei. Se aşezară.

— Cu ce te pot ajuta, Anna? Îţi sunt, indiscutabil, îndatorat.

— E vorba de mama, spuse ea încet. Am nevoie de ajutor. Nu pot s-o fac să cheltuiască nici măcar un cent pentru ea. I-ar prinde bine un covor nou, o canapea, un televizor şi chiar un telefon, ca să nu mai vorbesc de o mână de vopsea pe uşa de la intrare.

— Crezi că n-am încercat? repetă Anton. De unde crezi că ai moştenit încăpăţânarea? I-am sugerat chiar să se mute cu noi. Nu e un palat, dar e cu mult mai bine decât în mahalaua ei, sorbi el o gură mare de cafea. O să mai încerc.

— Mulţumesc, zise Anna, privindu-l cum îşi scotea o ţigară. Văd că nu te-am convins să renunţi la fumat.

— N-am luminile strălucitoare ale New Yorkului care să mă distragă, râse el şi-şi aprinse ţigara, adăugând: Care e a doua favoare?

— Va trebui să te gândeşti foarte bine înainte să hotărăşti dacă vrei, spuse ea pe un ton egal.

Anton lăsă cafeaua, trase fum în piept şi ascultă atent explicaţiile amănunţite ale Annei.

— Ai discutat asta cu mama ta?

— Nu, recunoscu ea. Cred că cel mai bine e să nu ştie de ce am venit la Bucureşti.

— Cât timp am?

— Trei, poate patru zile. Depinde de cât succes am la următoarea cursă, adăugă ea laconic.

— Şi dacă sunt prins? trase el din ţigară.

— Probabil că vei intra iar la închisoare.

— Şi tu?

— Tabloul ar fi expediat la New York şi folosit ca probă împotriva mea. Dacă mai ai nevoie de bani pentru…

— Nu, mai am peste opt mii de dolari de la mama ta, aşa că…

— Opt mii?

— Un dolar ţi-ajunge mult timp în România.

— Pot să te mituiesc?

— Să mă mituieşti?

— Dacă accepţi să mă ajuţi, plătesc pentru studenta ta, Dănuţa Sekalska, să studieze în Anglia.

Anton se gândi o clipă:

— Şi te întorci în trei zile, sublinie el, strivindu-şi ţigara.

— Cel mult patru, spuse Anna.

— Atunci să sperăm că sunt aşa bun cum crezi.

— Aici Vincent.
— Unde eşti?
— Să-mi văd mama.
— Nu mai sta acolo.
— De ce?
— Urmăritorul ştie unde eşti.
— Atunci mi-e teamă c-o să mă piardă din nou.
— Nu sunt convinsă că e un bărbat.
— De ce?
— L-am văzut pe Fenston vorbind cu o femeie în maşină la el, în ziua înmormântării tale.
— Asta nu dovedeşte…
— De acord, dar n-o mai văzusem până atunci.
— Ar putea fi o iubită de-a lui Fenston.
— Femeia aia nu e iubita nimănui.
— Descrie-mi-o.
— Un metru cincizeci, suplă, brunetă.
— Aşa o să arate toţi unde merg eu.
— Iei tabloul cu tine?
— Nu, l-am lăsat acolo unde nu-l poate privi nimeni. Şi legătura se întrerupse.

*

Leapman opri înregistrarea.
— Unde nu-l poate privi nimeni, repetă el.
— Nu poate, reflectă Fenston. N-a zis „nu vrea”, înseamnă că l-a lăsat în cutie.
— De acord, dar acum unde pleacă?
— Într-o ţară cu oameni scunzi, zvelţi şi bruneţi.
— Japonia, înţelese Leapman.
— Cum poţi fi sigur, întrebă Fenston.
— Fiindcă o să încerce să vă vândă tabloul singurei persoane care n-ar rezista tentaţiei de a-l cumpăra.
— Nakamura, încheie Fenston discuţia.

9/16

29

Jack se cazase la un hotel cu firmă luminoasă de neon, descris ambiţios ca hotelul „Internaţional Bucureşti”. Toată noaptea încercă să regleze căldura, pornind-o fiindcă era frig sau oprind-o fiindcă făcea zgomot. Se sculă imediat după 6 dimineaţa şi sări peste micul dejun, temându-se să nu fie de aceeaşi calitate cu încălzirea.

De când se urcase în avion, n-o mai zărise pe femeia care-l urmărea. Ori greşise, ori era o profesionistă. Dar nu mai avea nicio îndoială că Anna lucra pe cont propriu, ceea ce însemna că Fenston va desemna curând pe cineva să recupereze Van Gogh-ul. Dar ce-avea Petrescu în minte şi cum de nu realiza în ce pericol intrase? Jack socotise deja că o va ajunge pe Anna din urmă când ea îşi va vizita mama. De data asta, n-o va mai pierde. Se întreba dacă nu cumva şi femeia care-l urmărise în avion gândea la fel şi dacă nu era recuperatoarea lui Fenston.

Portarul hotelului îi oferi o hartă turistică, pe care erau reprezentate în culori diferite zonele de interes din centrul oraşului, dar nu şi periferia, aşa că-şi achiziţionă de la un chioşc un ghid intitulat *Tot ce trebuie să ştiţi despre Bucureşti.* Nu exista niciun paragraf despre cartierul Berceni, unde locuia mama Annei, dar autorii ghidului avuseseră totuşi iniţiativa de a include Piaţa Reşiţei în harta mare de la sfârşit. Cu ajutorul unui băţ de chibrit aşezat lângă scara hărţii, Jack socoti că blocul natal al Annei trebuia să fie la vreo nouă kilometri nord de hotel.

Hotărî să parcurgă jumătate din distanţă pe jos, ca să-şi menţină forma, dar şi ca să-şi dea seama dacă era sau nu urmărit. Ieşi din hotelul Internaţional la 7:30 şi porni întins la drum.

Şi Anna avusese o noapte agitată, venindu-i greu să doarmă cu lada cea roşie sub pat. Începea să aibă îndoieli şi în privinţa riscurilor pe care şi le asuma Anton ajutând-o, deşi era doar pentru câteva zile. Se înţeleseseră să se întâlnească la facultate la ora opt, o oră inexistentă pentru orice student adevărat.

Ieşind din hotel, Anna l-a văzut imediat pe Serghei aşteptând-o lângă maşina lui veche. Se întreba de când stătea acolo.

— Bună dimineaţa, doamnă, o salută el, punând cutia roşie în portbagaj.

— Bună dimineaţa, Serghei, îi răspunse. Aş vrea să mergem la facultate, unde o să las lădiţa asta.

Serghei dădu din cap şi-i deschise portiera. Pe drumul către Piaţa Universităţii, află despre el că era căsătorit de peste treizeci de ani şi avea un băiat care lucra în armată. Tocmai voia să-l întrebe dacă-l cunoscuse pe tatăl ei, când îl zări pe Anton pe treptele facultăţii, frământându-şi neliniştit degetele.

Serghei opri, coborî şi scoase cutia din portbagaj.

— Asta e? întrebă Anton, privind suspicios ambalajul roşu.

Anna dădu din cap. Anton şi Serghei urcară treptele cu lădiţa, Anton îi deschise uşa lui Serghei şi dispărură amândoi în clădire.

Uitându-se mereu la ceas, Anna aşteptă, privind spre intrare. Simţea că nu era singură. Oare omul lui Fenston o urmărea în clipa aceea? Îşi dăduse seama unde era Van Gogh-ul? Cei doi bărbaţi reveniră, în fine, cu o altă cutie, de aceeaşi mărime ca prima, dar mai simplă şi fără niciun marcaj. Serghei o aşeză în portbagaj, îl închise şi se urcă la volan.

— Mulţumesc, spuse Anna, sărutându-l pe amândoi obrajii pe Anton.

— N-o să prea dorm cât o să fii plecată, recunoscu el.

— Voi fi înapoi în trei, cel mult patru zile, promise Anna. O să iau pictura şi nimeni n-o să afle nimic.

Şi se urcă în maşină. În timp ce se îndepărtau, privi pe geamul din spate silueta însingurată a lui Anton, care stătea pe treptele facultăţii cu un aer rătăcit. Oare era în stare să o ajute? se întrebă.

Jack nu se uită înapoi, dar după un kilometru şi jumătate, intră într-un supermarket şi se ascunse după un stâlp, aşteptând ca urmăritoarea să treacă pe lângă el. Nu trecu. O amatoare ar fi trecut şi n-ar fi rezistat să arunce o privire, poate chiar să intre înăuntru. Nu zăbovi mult, ca să nu-i trezească bănuieli. Cumpără un sandviş cu ou şi costiţă şi ieşi iar pe stradă. Ronţăindu-şi micul dejun, încerca să-şi dea seama de ce era urmărit. Pentru cine lucra femeia? Ce misiune avea? Spera că o va conduce la Anna, era ţinta ei pentru contra-supraveghere – teama nerostită a oricărui agent FBI – sau era el paranoic?

Trecând de zona centrală a oraşului, Jack se opri să studieze harta. Se hotărî să ia un taxi, fiindcă se îndoia că ar fi găsit vreunul în Berceni, de unde ar fi putut avea nevoie să plece repede. Cu un taxi, putea să-şi piardă mai uşor şi „coada”, fiindcă un taxi urmărindu-l pe al lui ar fi ieşit în evidenţă la periferie. Studie din nou harta, coti la stânga la primul colţ şi nu se uită înapoi, nici măcar într-o vitrină mare şi reflectorizantă nu privi. Dacă era profesionistă, s-ar fi dat el de gol dacă se uita. Opri un taxi, aparent calm.

*

Anna îşi rugă şoferul – aşa cum îl considera acum pe Serghei – s-o ducă până la blocul unde fusese cu o zi înainte. Ar fi vrut s-o sune pe mama ei şi să-i spună la ce oră venea, dar nu se putea, pentru că Elsa Petrescu nu era de acord cu telefoanele. Odată, îi spusese fiicei ei că telefoanele erau la fel ca lifturile: când se stricau, nu venea nimeni să le repare. Ştia că mama ei se trezise la şase ca să se asigure că în apartamentul curat lună şi aşa, totul fusese lustruit şi şters de praf a treia oară.

Serghei opri la capătul potecii năpădite de buruieni din Piaţa Reşiţei. Anna îi spuse că stătea o oră, apoi dorea să meargă la aeroportul Otopeni, ca să prindă un avion. Serghei dădu din cap.

Un taxi opri lângă el. Jack se apropie de şofer, făcându-i semn să coboare geamul:

— Vorbeşti engleza?

— Puţin, spuse ezitant şoferul.

Jack desfăcu harta şi-i arătă Piaţa Reşiţei, apoi se aşeză lângă el. Şoferul îl privi mirat şi el dădu din cap, ca să-l asigure că acolo voia să meargă. Acesta ridică din umeri şi porni spre zona indicată, unde nu prea se ducea nimeni cu taxiul.

Intră pe banda a doua şi ambii bărbaţi se uitară în oglinda retrovizoare. Un alt taxi mergea după ei, dar nu se vedea niciun pasager; oricum, urmăritoarea n-ar fi mers în faţă. O pierduse sau era într-unul din cele trei taxiuri pe care le vedea acum în oglinda retrovizoare? Era o profesionistă, probabil că urcase într-un taxi şi avea sentimentul că ştia şi unde mergeau.

Jack acceptă că toate oraşele mari au cartiere sărace, dar nu mai văzuse niciodată unul ca Berceni-ul, cu blocurile lui înalte, cenuşii şi posomorâte din beton, umplând toate colţurile unui loc ce arăta ca o mahala dezolantă. Până şi graffiti-urile ar fi fost primite cu strâmbături, chiar şi în Harlem.

Taxiul încetinise, când Jack zări o altă maşină veche parcată pe trotuar în faţa lor, la câţiva metri, pe o stradă mărginaşă.

— Condu mai departe, spuse tăios, dar taxiul încetinea.

Jack îl bătu pe umăr pe şofer, făcându-i semn cu mâna că voia să meargă mai departe.

— Nu, aici aţi dorit, insistă şoferul.

— Dă-i drumul! ţipă Jack.

Nedumerit, şoferul apăsă pe acceleraţie.

— Întoarce aici, îi arătă Jack următorul colţ.

Şoferul ascultă şi mai nedumerit, aşteptând următoarea comandă.

— Întoarce-te, pronunţă rar Jack, şi opreşte la capătul străzii.

Şoferul se conformă, aruncându-i din când în când priviri perplexe lui Jack. Acesta coborî şi se îndreptă încet spre colţ, supărat pe propria-i greşeală. Urmăritoarea n-o repetase şi ea şi se întreba unde era. Ar fi trebuit să anticipeze că Anna era şi ea acolo şi că nu putea veni decât cu maşina.

Privind blocul de beton cenuşiu unde stătea mama Annei, se jură că nu se va mai plânge niciodată de apartamentul lui înghesuit, cu un singur dormitor, situat în West Side. Aşteptă patruzeci de minute, până când Anna ieşi din clădire şi o privi străbătând poteca şi urcându-se în maşină.

Sări în taxiul lui şi îi arătă cu gesturi exagerate maşina:

— Urmăreşte-o, dar de la distanţă, până se mai aglomerează traficul.

Nici nu era sigur că şoferul îl înţelegea. Ieşiră de pe strada laterală şi deşi Jack îl bătea pe umăr pe şofer, repetând:

— Rămâi în urmă, cele două maşini stăteau lipite una de alta ca două cămile în deşert.

Jack înjură, ştiind că se fripsese. În felul acela, până şi un amator l-ar fi descoperit.

*

— Ştii că te urmăreşte cineva? întrebă Serghei în timp ce demara.

— Nu, dar nu mă surprinde, zise Anna, simţind totuşi un fior rece şi greţos când Serghei îi confirmă temerea cea mai rea. Te-ai uitat la el? întrebă.

— Numai în treacăt, răspunse Serghei. Un bărbat la treizeci, treizeci şi cinci de ani, zvelt, brunet, cam atât am observat.

Deci Tina greşea crezând că urmăritoarea era o femeie, se gândi Anna.

— E profesionist, adăugă Serghei.

— De ce crezi asta? întrebă ea neliniştită.

— Nu s-a uitat înapoi când taxiul lui ne-a depăşit. Dar nu-mi dau seama de care parte a legii stă.

Anna se cutremură, în timp ce Serghei privea în oglinda retrovizoare.

— Sunt sigur că ne urmăreşte, dar nu te uita, fiindcă o să-şi dea seama că l-am descoperit, zise Serghei.

— Mulţumesc, spuse Anna.

— Tot mai vrei să te duc la aeroport?

— N-am de ales, răspunse ea.

— Aş putea să scap de el, zise Serghei, dar atunci ar şti sigur că l-am descoperit.

— N-are rost, spuse ea. Ştie deja unde plec.

Jack îşi lua totdeauna la el paşaportul, portofelul şi cartea de credit, tocmai pentru urgenţe ca asta.

— La naiba! exclamă, văzând indicatorul de aeroport şi amintindu-şi de bagajul lui desfăcut, lăsat în camera de hotel.

Alte trei-patru taxiuri mergeau spre Otopeni şi se întreba în care dintre ele era femeia şi dacă-şi rezervase deja loc în acelaşi avion cu Anna Petrescu.

Cu mult înainte de a ajunge la aeroport, Anna îi dădu lui Serghei douăzeci de dolari şi-i spuse când urma să se întoarcă.

— Poţi să vii să mă iei? îl întrebă.

— Sigur că da, o să te aştept, promise el, oprind în faţa terminalului internaţional.

— Tot ne mai urmăreşte?

— Da, răspunse Serghei coborând.

Un hamal o ajută să-şi ducă valiza şi cutia pe banda de bagaje.

— Te voi aştepta, o asigură Serghei pe Anna, înainte de a se despărţi.

Taxiul lui Jack frână în spatele Mercedesului galben. Pasagerul sări jos şi fugi spre şofer, fluturând o hârtie de zece dolari. Serghei dădu jos geamul fără să se grăbească şi luă bancnota. Jack îl zâmbi:

— Ştii unde merge doamna pe care ai adus-o?

— Da, răspunse Serghei, mângâindu-şi mustaţa groasă.

Jack mai scoase zece dolari, pe care Serghei îi înşfacă bucuros.

— Unde merge?

— În străinătate, zise Serghei şi demară imediat.

Înjurând, Jack alergă la taxiul lui, plăti cursa – trei dolari – şi intră repede în aeroport. Rămase nemişcat, privind atent în toate părţile. După câteva clipe, o zări pe Anna plecând de la vamă şi urcând o scară rulantă. Nu se mişcă decât când o pierdu din vedere. Când ajunse la capătul scării, Anna era deja la cafenea. Se aşezase într-un colţ retras, de unde putea observa orice şi, mai important, pe oricine. Nu numai că era urmărit, dar şi persoana pe care-o urmărea el era în gardă. Depăşise stadiul de simplă unealtă în jocul lui Fenston şi acum încerca să se iniţieze în jocul urmăritului. Lui Jack îi era teamă că acţiunea lui începea să semene cu un studiu de caz despre „cum să nu urmăreşti suspectul”.

Se întoarse la primul nivel al aeroportului şi examină tabela de plecări. În ziua aceea, de la Bucureşti plecau doar cinci curse internaţionale: spre Moscova, Hong Kong, New Delhi, Londra şi Berlin.

La Moscova nu pleca, pentru că mai erau patruzeci de minute până la decolare şi ea stătea la cafenea. Pentru New Delhi şi Berlin ar fi trebuit să aştepte prea mult, erau programate seara. Şi Hong Kong i se părea improbabil, deşi avionul pleca în două ore, iar cel de Londra, cu cincisprezece minute mai târziu. La Londra mergea, hotărî el, dar totuşi, nu-şi putea asuma riscul. Va trebui să cumpere două bilete, unul pentru Hong Kong şi unul pentru Londra. Dacă nu se ducea la poarta de Hong Kong, se va îmbarca pentru Londra, cu aterizare la Heathrow. Se întreba dacă şi urmăritoarea cealaltă avea aceeaşi dilemă, deşi avea impresia că ea ştia deja unde pleca Anna.

După ce-şi cumpără două bilete şi explică de două ori că nu avea bagaje, Jack se îndreptă spre poarta 33, să facă un tur al zonei. Apoi se aşeză printre pasagerii care aşteptau să se îmbarce pentru Moscova, la poarta 31. La un moment dat, se gândi că ar fi putut să meargă înapoi la hotel şi să-şi ia bagajul şi să plătească pentru cazare, dar avea de ales între a-şi pierde bagajul şi a-şi pierde suspecta, aşa că alungă repede gândul respectiv.

Îl sună pe celular pe directorul hotelului, rugându-l să-i împacheteze lucrurile şi să lase bagajul la recepţie. Omul păru

mirat de o asemenea cerere, dar auzind că putea adăuga douăzeci de dolari la nota de plată, se grăbi să răspundă:

— Mă voi ocupa de asta personal, domnule.

Jack se mai întreba dacă nu cumva Anna venise la aeroport ca diversiune, plănuind de fapt să se întoarcă la Bucureşti şi să ia cutia roşie. Se purtase foarte imatur, apelând la şoferul ei. Dar dacă ar fi descoperit că o urmăreşte cineva, o amatoare ar fi încercat să scape imediat de supraveghere. Numai un profesionist ar născoci o asemenea schemă ca să se scuture de „umbre”. Să fi fost Anna o profesionistă care lucra, totuşi, pentru Fenston? În cazul acesta, el era cel urmărit.

Pasagerii zborului 3211 spre Moscova se îmbarcau deja când trecu Anna. Părea relaxată şi se aşeză la coadă pentru zborul 017 către Hong Kong al companiei Cathay Pacific.

După ce o văzu în sala de aşteptare, ascultă ultimul anunţ pentru zborul 017 înainte de a se îmbarca şi el. Se urcară toţi trei în avionul Boeing 747, cu destinaţia Honk Kong. Unul la clasa întâi, unul la business şi altul la economic.

9/17

30

— Mă scuzaţi ca vă întrerup, milady, dar un colet mare cu documente a fost livrat de firma Simpson and Simpson şi nu ştiu unde doriţi să-l pun.

Arabella lăsă stiloul jos şi-l privi pe deasupra biroului:

— Andrews, mai ţii minte când erai ajutor de majordom şi eu eram mică?

— Da, milady, răspunse el, puţin nedumerit.

— Şi jucam de Crăciun un joc numit „Vânează pachetul", mai ştii?

— Într-adevăr, milady.

— Odată, de un Crăciun, ai ascuns o cutie cu bomboane de ciocolată şi eu şi Victoria am pierdut toată după amiaza căutând-o, dar nu am găsit-o.

— Da, milady. Lady Victoria m-a acuzat că i-am mâncat eu bomboanele şi a izbucnit în lacrimi.

— Dar tu tot nu ne-ai spus unde erau.

— Adevărat, milady, dar trebuie să mărturisesc că tatăl dumneavoastră mi-a promis şase pence dacă nu spuneam unde le-am ascuns.

— De ce a făcut asta? întrebă Arabella.

— Înălţimea sa spera să petreacă o după-amiază liniştită de Crăciun, cu un păhărel de porto şi un trabuc savurat în tihnă şi se bucura să vă vadă ocupate pe amândouă.

— Dar nu le-am găsit niciodată, spuse Arabella.

— Nici eu nu mi-am primit cele şase pence, replică Andrews.

— Mai ţii minte unde le-ai ascuns?

Andrews chibzui puţin, apoi pe chip îi apăru un zâmbet.

— Da, milady. Şi, din câte ştiu, bomboanele sunt tot acolo.

— Bun, fiindcă aş vrea să pui cutia de la „Simpson şi Simpson" în acelaşi loc.

— Cum doriţi, milady, spuse Andrews, încercând să pară că pricepea cât de cât ce i se cerea.

— Şi dacă o să încerc să găsesc cutia asta de Crăciun, Andews, să nu cumva să-mi spui unde ai ascuns-o.

— Şi de data asta voi primi şase pence, milady?

— Un şiling întreg, promise Arabella, dar numai dacă nimeni nu descoperă ascunzătoarea ta.

Anna se instală într-un loc la fereastră, la clasa economică. Dacă omul pe care-l trimisese Fenston să-i ia urma era în avion, după cum bănuia, măcar Anna ştia cu ce se confrunta. Se gândi la el, la faptul că aflase că era la Bucureşti. Ştia adresa mamei ei. Oare ştia şi că se ducea la Tokyo?

Bărbatul pe care-l văzuse din aeroport cum alerga spre maşina lui Serghei nu voia o cursă, cu toate că Serghei îl taxase ca pentru

una lungă. Anna conchise că telefoanele date Tinei o trădaseră. Prietena ei sigur n-ar fi dat-o de gol, aşa că probabil că fusese o complice inconştientă. Leapman era capabil să-i pună telefonul sub urmărire şi chiar mai rău.

În ultimele ei două conversaţii, Anna dăduse intenţionat indicaţii după care putea fi găsită: „mă duc acasă" şi „toată lumea arată aşa acolo unde merg eu". Data viitoare, va da o indicaţie care o să-l trimită pe omul lui Fenston într-o direcţie total greşită.

Jack stătea la clasa business, sorbind o Cola light şi încercând să pună cap la cap întâmplările din ultimele două zile. Dacă pleci, eşti pe cont propriu şi fii mereu pregătit pentru ce-i mai rău, le repeta înnebunitor superiorul tuturor recruţilor.

Jack încercă să gândească logic. Urmărea o femeie care furase un tablou de şaizeci de milioane de dolari, dar îl lăsase la Bucureşti sau fusese cumva mutat în noua cutie, cu intenţia de a fi vândut cuiva din Hong Kong? Gândurile i se abătură asupra celeilalte persoane care o urmărea pe Anna. Explicaţia era mai uşoară: dacă Petrescu furase tabloul, femeia aceea fusese angajată de Fenston s-o urmărească până afla unde era pictura. Dar cum de ştia dinainte unde se ducea Anna şi îşi dăduse oare seama că el o reperase? Şi ce instrucţiuni avea după ce găsea Van Gogh-ul? Jack simţea că nu-şi putea răscumpăra greşelile decât dacă le lua cu un pas înainte celor două femei şi rămânea prezent în ecuaţie.

Se pomenea alunecând într-o capcană de care-şi avertiza întotdeauna colegii mai tineri să se ferească. Nu te amăgi că suspectul e inocent. Juraţii vor decide ce trebuie, dacă va avea loc un proces. Trebuie să presupui întotdeauna că sunt vinovaţi şi ocazional, foarte ocazional, te poţi înşela. Nu-şi amintea de vreun sfat al superiorului pentru agenţii care se simt atraşi de suspect, deşi în manualul de operare al FBI exista o regulă care spunea că „un agent nu trebuie să se implice într-o relaţie personală cu subiectul unei investigaţii, în nicio împrejurare." În 1999, ca urmare a unei directive aprobate de Congres, regula fusese reformulată, adăugându-se cuvintele „bărbat sau femeie" după termenul „subiectul".

Dar Jack încă era nedumerit asupra intenţiilor Annei în legătură cu Van Gogh-ul. Dacă era pe cale să vândă pictura în Hong Kong, unde spera să depoziteze uriaşa sumă obţinută şi cum voia să tragă profituri din fărădelegea ei? Lui Jack nu-i venea să creadă că ea era dispusă să-şi petreacă restul vieţii în Bucureşti. Atunci îşi aminti că fusese la Wentworth Hall.

Krantz stătea singură la clasa întâi. Călătorea întotdeauna la clasa întâi, pentru că se îmbarca ultima şi cobora prima din orice avion; era mai uşor când ştia exact unde călătoreşte victima ei.

Acum însă, văzând că o mai urmărea şi altcineva pe Petrescu, trebuia să fie şi mai prudentă. La urma urmei, nu-şi putea permite s-o omoare pe Petrescu în public, chiar dacă publicul era format dintr-o singură persoană.

Pe Krantz o nedumerea identitatea tânărului brunet şi se întreba pentru cine lucra. Trimisese Fenston un om s-o verifice sau lucra pentru un guvern străin? Dacă era aşa, pentru care anume? Nu putea fi decât român sau american. Era sigur profesionist, pentru că, după greşeala grosolană cu taxiul, nu-l mai detectase. Presupunea că era american. Aşa spera, fiindcă, dacă va trebui să-l omoare, o va face cu plăcere.

Krantz nu se relaxă în timpul drumului lung spre Hong Kong. Instructorului ei din Moscova îi plăcea să repete că a patra zi de urmărire e cea mai periculoasă, fiindcă scade concentrarea. Şi a patra zi era mâine.

9/18

31

— Pasagerii care călătoresc în continuare spre alte destinaţii…

— Asta-mi mai lipsea, mormăi Jack.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule? întrebă o stewardesă atentă.

— Sunt în tranzit.

— Care e destinaţia dvs. finală, domnule?

— N-am idee, zise Jack. Dintre ce locuri am de ales?

Stewardesa râse:

— Tot către est doriţi să călătoriţi?

— Aşa e logic.

— Atunci aveţi Tokyo, Brisbane, Sydney sau Auckland.

— Mulţumesc, spuse Jack, gândindu-se că tot nu-i folosea la nimic, dar adăugă: Dacă mă hotărăsc să dorm la Hong Kong, mi se verifică paşaportul, dacă sunt în tranzit…

Stewardesa îi făcu pe plac:

— Domnule, la debarcare, există indicatoare care vă dirijează spre banda de bagaje sau spre tranzit. V-aţi asigurat şi tranzitarea bagajului sau îl luaţi dvs.?

— N-am bagaj, recunoscu Jack.

Stewardesa înclină capul zâmbind şi plecă să se ocupe de pasagerii mai întregi la minte.

Jack îşi dădea seama că după debarcare, va trebui să se mişte rapid dacă spera să găsească un loc ferit de unde s-o observe pe Anna şi să nu fie descoperit de cealaltă urmăritoare a ei.

De când avionul cobora uşor pe aeroportul Chek Lap Kok, Anna privea absentă pe fereastra din dreptul ei. Nu va uita niciodată prima ei călătorie la Hong Kong, acum câţiva ani. La început, păruse o coborâre normală, dar în ultimul moment, pe neaşteptate, pilotul înclinase mult aparatul şi pornise drept spre munţi. Apoi coborâse printre zgârie-norii oraşului, făcându-i pe novici să caşte gurile, după care coborâse în forţă pe pista scurtă de la Kowloon, de parcă dădea probe pentru un film cu subiect din al doilea război mondial. Când avionul se oprise, mai mulţi pasageri aplaudaseră. Anna era bucuroasă că noul aeroport al oraşului nu mai făcea necesare astfel de exhibiţii.

Se uită la ceas. Deşi aveau o întârziere de douăzeci de minute, legătura ei era abia peste două ore. O să aibă timp să-şi cumpere un ghid al oraşului Tokyo, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Oprindu-se la poarta terminalului, pasagerii coborau unul câte unul şi Anna rămase printre ultimii. Se uită în jur, întrebându-se dacă omul lui Fenston îi supraveghea fiecare mişcare. Încerca să fie calmă, deşi pulsul îi creştea la peste o sută pe minut ori de câte ori un bărbat se uita în direcţia ei. Era sigură că debarcase deja şi o pândea. Poate chiar îi cunoştea destinaţia finală.

Decisese deja ce informaţie falsă să-i strecoare Tinei la telefon data viitoare, ca să-l trimită pe urmăritor pe o pistă greşită.

Coborî din avion şi căută în jur indicatorul. La capătul unui coridor lung, o săgeată îi trimitea spre stânga pe pasagerii aflaţi în tranzit. Se alătură unui mic grup de persoane care nu-şi încheiaseră călătoria, în timp ce majoritatea pasagerilor o luau la dreapta.

Păşind în zona de tranzit, Anna zări în faţa ei oraşul neoanelor, mai nou decât o firmă de ceasuri elveţiene, pândindu-şi clienţii apucaţi în fălcile lui şi aşteptând să-i deposedeze de valută. Anna se plimbă prin magazine, admirând hainele, electronicele, celularele şi bijuteriile. Deşi văzu câteva obiecte care ar fi interesat-o în împrejurări normale, acum, datorită resurselor ei financiare pe sponci, se opri doar într-o librărie ce etala presă străină şi toate best-seller-urile noi, traduse în mai multe limbi. Se îndreptă spre secţiunea de călătorii, unde rafturile erau pline de ghidurile cele mai exotice ale unor ţări diverse. Găseai orice, de la Azerbaidjan până la Zanzibar.

La litera J, mai multe cărţi despre Japonia erau expuse ordonat şi pentru Tokyo exista un raft întreg. Anna luă ghidul Japoniei editat de Lonely Planet şi un minighid al Tokyoului scos la Berlitz şi începu să le răsfoiască.

Jack se strecură într-un magazin de electronice dintr-o latură a mall-ului, de unde-şi putea observa nestingherit obiectivul. Nu izbuti să vadă decât că stătea în dreptul unor rafturi multicolore, deasupra cărora scria „Călătorie”. I-ar fi plăcut să se apropie ca să vadă ce titlu o făcea să întoarcă paginile atât de absorbită, dar ştia că nu putea risca. Începu să numere rafturile, în speranţa de a localiza ţara care-i monopolizase atenţia Annei.

— Vă pot ajuta, domnule? îl întrebă tânăra de la tejghea.

— Numai dacă aveţi un binoclu, răspunse el, fără să-şi piardă ţinta din vedere.

— Avem mai multe, răspunse vânzătoarea. Vă recomand un model, ofertă specială, redus de la nouăzeci de dolari la şaizeci, până la lichidarea stocului.

Jack se uită spre fată, care luă dintr-un raft un binoclu şi-l puse pe tejghea.

— Mulţumesc, spuse, luându-l şi concentrându-se asupra Annei.

Întorcea paginile aceleiaşi cărţi, dar Jack tot nu-i vedea titlul.

— Aş vrea unul mai performant, ceru el, punând binoclul redus ca preţ pe tejghea. Unul care să mă ajute să disting un semn rutier de la o sută de metri.

Vânzătoarea extrase un alt binoclu din vitrină:

— Este un Leica ultimul model, îl asigură. Puteţi vedea ce marcă de cafea au la cafeneaua din capătul mall-ului.

Jack se concentră asupra librăriei. Anna punea la loc cartea din care citise şi o lua pe cea de lângă ea. Trebuia să fie de acord cu vânzătoarea: binoclul era foarte bun. Acum vedea cuvântul „Japonia” şi chiar „Tokyo”, deasupra raftului unde era Anna. Ea închise cartea, zâmbi şi porni spre casă, luând şi o copie din ziarul „Herald Tribune” şi aşezându-se la coadă.

— Este bun, nu? întrebă vânzătoarea.

— Foarte bun, confirmă Jack, aşezând binoclul pe tejghea, dar mi-e teamă că preţul îmi depăşeşte posibilităţile. Mulţumesc, adăugă şi ieşi din magazin.

— Ciudat, îi spuse fata colegei de la casă. Nici măcar nu i-am spus preţul.

Anna îşi plătea cumpărăturile când Jack trecu pe lângă librărie, aşezându-se la o coadă de la capătul îndepărtat al aeroportului. Ajungând în faţă, ceru un bilet până la Tokyo.

— Da, domnule, ce cursă doriţi? Cathay Pacific sau Japan Airways?

— Când pleacă? întrebă Jack.

— Japan Airways va începe îmbarcarea, decolează peste patruzeci de minute. Zborul 301 al companiei Cathay e programat peste o oră şi jumătate.

— Japan Airways. Un bilet la clasa business, vă rog.

— Cât bagaj aveţi?

— Numai bagaj de mână.

Funcţionara completă biletul, îi verifică paşaportul şi-l îndrumă spre poarta şaptezeci şi unu.

— Într-acolo, domnule Delaney, începe îmbarcarea.

Jack se întoarse către cafenea. Anna stătea în faţă, adâncită în cartea pe care tocmai o cumpărase. Îi evită privirea, fiindcă era convins că se ştia urmărită. În următoarele minute, făcu nişte cumpărături din magazine pe care nu le-ar fi băgat în seamă în alte împrejurări, dar acum îl obligase la asta femeia cocoţată pe taburetul din cafenea. Se alese cu o sacoşă pe care avea s-o ia cu el, ca bagaj de mână, în care avea o pereche de blugi, patru cămăşi, patru perechi de ciorapi, patru perechi de chiloţi, două cravate (ofertă specială), un pachet de aparate de ras, spumă de ras, loţiune după ras, săpun, pastă de dinţi şi periuţă. Mai rămase în farmacie, să vadă dacă Anna va pleca.

— Ultimul anunţ pentru pasagerii zborului 416 către Tokyo, Japan Airlines. Vă rugăm să vă deplasaţi la poarta şaptezeci şi unu pentru îmbarcare.

Anna mai întoarse o pagină a cărţii, convingându-l pe Jack că avea bilet pentru zborul companiei Cathay Pacific de peste o oră. De data asta, el va ajunge primul. Îşi luă sacoşa şi urmă indicatoarele spre poarta 71. Se îmbarcă printre ultimii.

Anna se uită la ceas, mai ceru o cafea şi-şi îndreptă atenţia asupra ziarului „Herald Tribune”. Paginile erau pline de reportaje rezultate din evenimentele din 11 septembrie, inclusiv o relatare

despre slujba funerară din Washigton DC, la care asistase şi preşedintele. Oare familia şi prietenii ei credeau că murise sau doar că dispăruse? Oare zvonul că fusese văzută la Londra ajunsese până la New York? Era clar că Fenston dorea ca toţi s-o creadă moartă, cel puţin până punea mâna pe Van Gogh. Totul se va schimba la Tokyo, dacă… Ceva o făcu să ridice ochii şi văzu un tânăr arătos, cu păr negru bogat, privind-o fix. Surprins, se uită repede în altă parte. Ea sări de pe taburet şi merse drept spre el:

— Nu cumva mă urmăriţi? îi ceru socoteală.

Omul o privi surprins:

— Non, non, mademoiselle, mais peut-être voulez-vous prendre un verre avec moi?

— Primul anunţ pentru…

Alţi doi ochi o priveau pe Anna cum se scuză la francez, plăteşte cafeaua şi plecă agale spre poarta 69.

Krantz n-o slăbi din priviri decât după ce se îmbarcă în avion. Ea urcă printre ultimii pasageri al zborului CX 301. Pătrunzând înăuntru, îşi ocupă locul ei obişnuit de la fereastră, în primul rând. Ştia că Anna stătea în spate, la clasa economică, dar habar n-avea unde era americanul. Pierduse avionul sau hoinărea prin Hong Kong, încercând s-o regăsească pe Petrescu?

32

Avionul lui Jack ateriză pe aeroportul internaţional Narita cu o jumătate de oră întârziere, dar nu era îngrijorat, pentru că avea o oră întreagă avans faţă de ambele femei, care se aflau încă la 10000 de metri deasupra Pacificului. După ce trecu de vamă, se opri la biroul de informaţii şi întrebă când era aşteptată aterizarea cursei companiei Cathay. Mai erau doar patruzeci de minute.

Se întoarse spre singura ieşire pe unde putea apărea Anna. Încerca să-şi dea seama cum va proceda ea după ce va ieşi din vamă. Ce mijloc de transport va alege: taxiul, trenul rapid, autobuzul? Va trebui să se hotărască după aproximativ cincizeci de metri. Dacă tot mai avea cutia, va fi nevoită să ia un taxi. După ce verifică toate ieşirile posibile, Jack schimbă cinci sute de dolari la un ghişeu al băncii Tokyo şi obţinu 53.868 de yeni. Îşi vârî bancnotele mari în portofel şi se întoarse în sala de sosiri, privind cum oamenii îşi aşteptau cunoştinţele. Ridică ochii. Deasupra lui, la stânga, era un mezanin cu vedere asupra sălii. Urcă scările şi inspectă spaţiul. Deşi era foarte aglomerat, era locul ideal. Existau două cabine telefonice fixate de un perete şi dacă stătea în spatele celei de-a doua, îi putea privi pe nou-sosiţi fără a fi zărit. Se uită la tabelă. CX 301 urma să aterizeze peste douăzeci de minute. Îi era uşor să mai facă şi ultima treabă.

Ieşi din aeroport şi se aşeză la coada pentru taxiuri, organizată de un funcţionar cu costum albastru deschis şi mânuşi albe, care controla taxiurile şi-i orienta şi pe pasageri. Ajungând în faţă, Jack se urcă în spate într-o Toyota de un verde caracteristic pentru taxiuri şi-i comandă şoferul surprins să parcheze peste drum.

— Aşteaptă până mă întorc, adăugă, lăsându-şi sacoşa nouă pe banchetă. Durează treizeci, patruzeci de minute.

Şi-i dădu 5000 de yeni, adăugând:

— Poţi să laşi ceasul să meargă.

Şoferul dădu din cap, tot mai nedumerit.

Jack se întoarse în aeroport, unde află că CX 301 tocmai aterizase. Urcă la locul lui de observaţie, din spatele cabinei telefonice. Aşteptă să vadă cine va ieşi primul pe poarta de debarcare, cu bagajul însemnat cu eticheta familiară a companiei Cathay Pacific, în culorile alb şi verde. De mult nu mai aşteptase Jack o fată la aeroport, cu atât mai puţin două! Oare o va recunoaşte pe cea pe care n-o văzuse la faţă niciodată?

Tabela înregistra o modificare. Pasagerii zborului CX 301 erau în sala bagajelor. Jack începu să se concentreze. N-a avut mult de aşteptat. Krantz a ieşit prima pe poartă; aşa trebuia, era în timpul serviciului. Se îndreptă spre un grup de localnici care aşteptau nerăbdători. Aveau cam aceeaşi înălţime ca şi ea. Se adăposti în spatele lor, apoi se uită în jur. Mulţimea se desfăcea în valuri,

unii plecau şi alţii veneau. Krantz se mişca în ritmul lor, trecând neobservată. O blondă în mulţimea de capete brunete îi uşura însă munca lui Jack. Dacă o vedea urmărind-o pe Anna, însemna că şi-a identificat adversara.

Ţinând ochii pe femeia subţire, scundă şi musculoasă, cu părul blond tuns scurt, Jack îi supraveghea în acelaşi timp şi pe cei ce soseau în grupuri de pe pistă, unii cu etichete alb-verzi la bagaje. Făcu un pas atent în faţă, rugându-se ca femeia să nu se uite în sus, dar ea nu privea decât către pasagerii care ieşeau.

Probabil că îşi dăduse şi ea seama că nu existau decât trei rute de ieşire pentru Anna, fiindcă se plasase strategic, la distanţă egală cu toate trei, gata să-şi urmărească obiectivul în orice direcţie.

Jack îşi strecură o mână într-un buzunar interior, scoase încet un telefon mobil marca Samsung, ultimul model, îl deschise şi-l întinse deasupra mulţimii de jos. O clipă, n-o mai văzu, apoi un bărbat vârstnic păşi înainte să-şi salute cunoştinţa care venea şi femeia se expuse o fracţiune de secundă. Clic, apoi dispăru din nou. Jack îşi împărţea atenţia, cercetând mereu şi grupurile de nou-veniţi care se revărsau în sală. Pe urmă, o mamă se aplecă să-şi prindă copilul care voia să fugă şi femeia se aflã iar în obiectivul aparatului încastrat în telefon. Clic, apoi dispăru, ca şi înainte. Întorcându-se, Jack o văzu pe Anna ieşind cu pas întins dintre uşile batante. Închise telefonul, sperând că una din cele două imagini le vor permite băieţilor de la laborator s-o identifice pe femeia scundă.

Nu numai capul lui Jack se întoarse după americana zveltă şi blondă care ieşea din sala de bagaje cu un căruţ încărcat cu un geamantan şi o cutie din lemn. Petrescu se opri şi privi în sus, iar el făcu un pas înapoi, intrând în umbră. Căuta ieşirile. O lua la dreapta. Mergea pe taxi.

Ştia că Petrescu va fi nevoită să stea la o coadă lungă înainte de a primi o maşină, aşa că-şi permise să le lase pe amândouă femeile să iasă din aeroport şi abia după aceea coborî. Apoi se îndreptă pe ocolite spre taxiul lui. Traversă toată sala şi ieşi pe la capătul străzii. Se aplecă pe lângă autobuze şi ajunse la parcarea subterană, unde se bucură să vadă că Toyota verde îl aştepta cu motorul şi contorul pornite. Se urcă pe bancheta din spate, spunându-i şoferului.

— Vezi blonda tunsă scurt care e a şaptea la coadă? Vreau s-o urmăreşti, dar să nu-şi dea seama.

Apoi se uită la Petrescu. Ea era a cincea la coadă, dar, ajungând în faţă, nu se urcă în maşină, ci porni înapoi şi se aşeză din nou la coadă. Deşteaptă fată, se gândi Jack, aşteptând să vadă cum va reacţiona femeia scundă.

— Nu te mişca, îi spuse şoferului.

Scunda se urcă într-un taxi în spate şi maşina dispăru după colţ. Jack ştia că va parca în apropiere, aşteptând-o pe Petrescu.

În cele din urmă, aceasta ajunse din nou în faţă la coadă şi el îşi bătu pe umăr şoferul:

— Urmăreşte femeia aia, rămâi mult în spate, dar să n-o pierzi.

— Dar nu e aceeaşi femeie, observă şoferul.

— Ştiu, ripostă Jack. S-a schimbat planul.

Şoferul părea perplex. Pentru japonezi, schimbarea unui plan e ceva de neînţeles.

Taxiul lui Petrescu trecu de ei şi intră pe autostradă şi Jack remarcă un vehicul similar ieşind de pe o străduţă laterală şi strecurându-se în spatele maşinii Annei. În sfârşit, venise şi rândul lui Jack să fie urmăritor, nu doar urmărit. Era prima dată când îl mulţumeau curbele întortocheate şi blocajele de trafic notorii pentru oricine a încercat vreodată să ajungă de la aeroportul Narita în centrul oraşului. Jack reuşea să păstreze distanţa fără să-şi piardă din ochi subiectul.

Mai trecu o oră până când taxiul lui Petrescu se opri în faţa hotelului Seiyo din cartierul Ginza. Un portar veni s-o ajute la bagaj, dar, văzând lada de lemn, chemă un coleg să-şi împartă greutatea. Jack nici nu se gândi să intre în hotel până când Petrescu şi bagajele ei nu dispăruseră de mult înăuntru. Dar şi scunda era la post. Se ascunsese într-un colţişor din hol, de unde putea vedea clar casa scărilor şi lifturile, dar nu intra în raza de observaţie a recepţionerilor.

Zărind-o, Jack se retrase prin uşile batante, întorcându-se în curte. Un băiat de serviciu se repezi spre el:

— Doriţi un taxi, domnule?

— Nu, mulţumesc, spuse el şi întrebă, arătând spre o uşă de sticlă de la capătul curţii: ce e acolo?

— Clubul de sănătate al hotelului, domnule, răspunse băiatul.

Jack dădu din cap, făcu înconjurul curţii în pas de plimbare şi intră abia după aceea, îndreptându-se agale spre recepţie.

— Ce număr de cameră aveţi, domnule? îl întrebă un tânăr îmbrăcat în uniforma hotelului.

— Nu-mi aduc aminte, răspunse el.

— Cum vă numiţi?

— Petrescu.

— A, da, dr. Petrescu, pronunţă tânărul, cu ochii la ecranul computerului. Camera 118. Doriţi o căsuţă poştală?

— Mai târziu, zise Jack. Deocamdată, o aştept pe soţia mea.

Se aşeză lângă o fereastră cu vedere spre curte şi aşteptă apariţia Annei. Observă că afară stăteau permanent două-trei taxiuri, aşa că urmărirea ei nu ridica probleme. Dar dacă venea fără cutie, scunda ar fi născocit în mod sigur un plan de a o uşura de bagaje pe „soţia” lui Jack.

Aşteptând răbdător lângă fereastră, îl sună pe Tom la Londra pe celular, încercând să nu ţină cont de fusul orar.

— Unde eşti? îl întrebă Tom, care-l introdusese în memoria telefonului cu numele „Poliţist bun”.

— La Tokyo.
— Ce face Petrescu acolo?
— Nu sunt sigur, dar nu m-ar surprinde să încerce să vândă un tablou rar unui colecţionar cunoscut.
— Ai aflat cine mai e interesat de asta?
— Nu, răspunse Jack, dar am reuşit să-i fac două fotografii la aeroport.
— Bravo, îl felicită Tom.
— Îţi trimit acum pozele, continuă Jack.
Introducând un cod în telefon, îi expedie imaginile lui Tom în câteva secunde.
— Sunt puţin neclare, comunică acesta, dar sunt sigur că băieţii de jos de la tehnic pot să la clarifice destul ca să obţină o identificare. Mai ai şi alte informaţii?
— Are în jur de un metru cincizeci, slabă, blondă, tunsă scurt şi cu umeri de înotătoare.
— Altceva? întrebă din nou Tom, luându-şi notiţe.
— Da, după ce termini cu sectorul american, treci la Europa de est. Am senzaţia că ar putea fi rusoaică, posibil ucraineană.
— Poate chiar româncă, sugeră Tom.
— Doamne, ce tâmpit sunt! Sigur că da.
— Eşti destul de deştept să-i faci poze, când nimeni n-a mai reuşit asta până acum şi sunt cele mai importante indicii pe care le avem.
— Nu pot să mă scald în glorie, fiindcă amândouă m-au detectat, mărturisi Jack.
— Atunci ar trebui să aflu repede cine e necunoscuta. Cum află băieţii de jos ceva, îţi spun la telefon.

Tina porni dispozitivul camerei de filmat de la butonul de sub birou. Micul ecran din colţ se lumină. Fenston vorbea la telefon. Declanşă şi dispozitivul de ascultare.
— Aţi avut dreptate, spunea o voce. E în Japonia.
— Probabil că are întâlnire cu Nakamura. Ai toate detaliile despre el în dosar. Nu uita că tabloul e mai important decât s-o omori pe Petrescu.
Şi Fenston închise telefonul.
Când o să sune Anna, o va avertiza. Tina era sigură că vocea pe care o auzise era a femeii din maşină, din ziua înmormântării victimelor din turnuri.

33

Anna ieşi de la duş, apucă un prosop şi se şterse bine pe cap. Aruncă o privire la ceasul electronic din colţul ecranului televizorului. Era puţin trecut de douăsprezece, ora când majoritatea afaceriştilor japonezi iau masa de prânz la cluburi. Nu era momentul potrivit ca să-l deranjeze pe domnul Nakamura.

Uscându-se, Anna se îmbrăcă în halatul alb agăţat de uşa băii. Se aşeză pe marginea patului şi deschise laptopul. Introducând parola ei, MIDAS, accesă un document despre cei mai bogaţi colecţionari de artă de pe glob: Gates, Cohen, Lauder, Magnier, Nakamura, Rales, Wynn. Mută cursorul la numele care o interesa. *Takashi Nakamura, industriaş. Universitatea din Tokyo 1966-70, licenţă în inginerie. Masterat în economie la UCLA, 1971-73. Se angajează la Compania de oţel Mistui 1974, director 1989, director executiv 1997, preşedinte 2001.* Bilanţul anului anterior arăta o cifră de afaceri de aproape trei miliarde de dolari, cu profituri de peste patru sute de milioane. Domnul Nakamura controla 22 la sută din companie şi ierarhia Forbes îl cota al nouălea între cei mai bogaţi oameni ai planetei. Era căsătorit, cu trei copii, două fete şi un băiat. La pasiuni colaterale apăreau golful şi arta. Nu se dădeau detalii despre defectul de care se vorbea peste tot sau despre colecţia lui de pictură impresionistă, una dintre cele mai valoroase colecţii particulare.

De-a lungul anilor, declarase de mai multe ori că picturile aparţineau companiei. Deşi galeriile Christie's nu dezvăluiau astfel de informaţii, se ştia bine în lumea artei că Nakamura pierduse la limită licitaţia pentru *Floarea Soarelui* a lui Van Gogh în 1987, fiind învins de vechiul lui prieten şi rival Yasuo Goto, preşedintele companiei de asigurări Yasuda, a cărui ofertă finală fusese de 39.921.750 dolari.

De când plecase de la Sotheby's, Anna nu mai adăugase prea multe date la fişa domnului Nakamura. Tabloul de Degas pe care-l achiziţionase pentru el, *Lecţia de dans cu madame Minette,* se dovedise o investiţie bună şi spera că-şi va aminti de asta. Nu avea nicio îndoială că apela la omul potrivit pentru problema ei.

Desfăcându-şi geamantanul, scoase un compleu elegant, albastru, cu fusta puţin peste genunchi, o cămaşă crème şi pantofi din piele bleumarin, cu tocul jos. Nu se machie şi nu-şi asortă nicio bijuterie. Călcându-şi lucrurile, Anna se gândi la omul pe care nu-l întâlnise decât o dată, întrebându-se dacă o mai ţinea minte cât de cât. Îmbrăcându-se, se uită în oglindă. Arăta exact aşa cum s-ar aştepta un afacerist japonez să se prezinte o delegată a galeriilor Sotheby's.

Îi căută numărul de telefon pe laptop. Se aşeză pe marginea patului, luă receptorul, trase aer adânc în piept şi formă cele opt cifre.

— Hai, Shancho-Shitso desu, anunţă o voce cu tonalităţi înalte.
— Bună ziua, numele meu e Anna Petrescu. Poate că domnul Nakamura mă mai ţine minte de la galeriile Sotheby's.
— Doriţi un interviu?
— Ăă, nu, vreau doar să vorbesc cu domnul Nakamura.
— O clipă, vă rog, să văd dacă e liber.
Cum ar fi putut s-o tină minte după doar o întâlnire?
— Dr. Petrescu, mă bucur să vă aud. Ce mai faceţi?
— Bine, mulţumesc, Nakamura san.
— Sunteţi în Tokyo? Dacă nu mă înşel, la New York e acum miezul nopţii.
— Da, sunt în Toyko şi v-aş ruga să-mi acordaţi o întâlnire, dacă se poate.
— Gata, vă trec în agenda mea. Azi la ora şaisprezece am o jumătate de oră liberă. Vă convine?
— Da, e foarte bine, răspunse Anna.
— Ştiţi unde am biroul?
— Am adresa.
— Unde staţi?
— La Seiyo.
— Nu e alegerea obişnuită a galeriilor Sotheby's. Dacă-mi amintesc bine, ei preferă hotelul Imperial.
Anna îşi simţi gura uscată.
— Biroul meu e la douăzeci de minute de hotelul dvs. Vă aştept la ora patru. La revedere, dr. Petrescu.
Anna aşeză la loc receptorul şi rămase o vreme nemişcată, încercând să-şi amintească exact cuvintele lui Nakamura. De ce o întrebase secretara lui dacă doreşte un interviu şi de ce o introdusese el atât de repede în programul lui de audienţe? Nu cumva se aştepta să-l caute?

Jack se aplecă să se uite mai bine. Doi băieţi de serviciu ieşeau din hotel cu lădiţa din lemn pe care o văzuse schimbată de Anton Teodorescu cu Anna pe treptele Facultăţii de Arte din Bucureşti. Unul dintre ei vorbi cu şoferul primului taxi, care sări din maşină şi aşeză lada în portbagaj. Ridicându-se fără grabă de pe scaun, Jack se apropie de fereastră, cât mai neobservat. Aştepta, anticipând o nouă alarmă falsă. În faţa hotelului erau patru taxiuri. Aruncă o privire spre intrare, calculând că putea ajunge în a doua maşină în douăzeci de secunde.
Se uită din nou spre uşile glisante ale hotelului, întrebându-se dacă va apărea Petrescu. Dar apăru în schimb femeia scundă, care se strecură pe lângă portar şi ieşi în stradă. Jack ştia că nu va lua un taxi din faţa hotelului, pentru a înlătura posibilitatea de a fi remarcată de cineva. El trebuia însă să-şi asume riscul ăsta.
Îşi îndreptă din nou atenţia asupra intrării în hotel, conştient că scunda stătea ascunsă undeva într-un taxi, pândindu-i şi pe Anna

şi pe el.

După câteva secunde, Petrescu apăru îmbrăcată ca pentru o întâlnire de afaceri. Portarul o conduse la primul taxi şi-i deschise portiera din spate. Şoferul porni motorul şi intră în trafic.

Jack stătea în al doilea taxi înainte ca portarul să-i poată deschide portiera.

— Urmăreşte taxiul ăla, indică el, şi dacă nu-l pierzi, îţi dau tarif dublu.

Şoferul ţâşni înainte.

— Stai mai departe, îl domoli Jack, să nu ieşim în evidenţă.

Ştia că scunda stătea într-unul din taxiurile verzi din faţa lor.

La Ginza, taxiul lui Petrescu o luă la stânga, spre nord, depărtându-se de luxoasele magazine la modă şi mergând către Marunouchi, prestigiosul cartier de afaceri al oraşului. Întrebându-se dacă va urma întâlnirea cu potenţialul cumpărător, Jack se aplecă nerăbdător în faţă, anticipând acţiunea.

La următorul semafor, taxiul ei coti la stânga.

— N-o pierde, îi repetă Jack şoferului.

Şoferul schimbă banda, se apropie la trei maşini şi se ţinu scai de maşina urmărită. La alt semafor, ambele maşini opriră la roşu. Maşina lui Petrescu semnaliza dreapta şi la culoarea verde, mai multe alte maşini o urmară. Jack ştia că scunda era într-una din ele. Intrând pe o autostradă, Jack văzu în faţă o serie de semafoare, toate pe verde, şi înjură printre dinţi. Prefera să fie roşu; să opreşti şi să porneşti era mai uşor când urmăreai o maşină.

Trecură cu bine de primele două semafoare, dar la al treilea, taxiul lor prinse la limită culoarea galbenă. Jack îl bătu pe umăr pe şofer, pe când treceau pe lângă parcul palatului imperial. Se aplecă, dorindu-şi ca următoarea culoare verde să ţină mai mult. În timp ce taxiul lui Petrescu intra în intersecţie, se făcu galben.

— Du-te, du-te! strigă Jack, în timp ce alte două taxiuri treceau şi ele.

În loc să apese pe accelerator şi să treacă pe roşu, şoferul frână şi opri la semafor. Jack era pe cale să explodeze, dar o maşină de patrulare a poliţiei îi depăşi şi înţelese de ce nu forţase şoferul. Se uită în faţă şi văzu taxiul urmărit oprind la alt stop. Mai avea o şansă. Semafoarele erau sincronizate, culorile se schimbau la diferenţe de doar câteva secunde. Îşi dorea ca maşina poliţiei să facă dreapta, dar aceasta rămânea pe banda alăturată. Privi taxiul ei virând pe bulevardul Eitai-dori. Îşi ţinu respiraţia, dorindu-şi din nou ca verdele să rămână verde, dar se aprinse stopul galben şi taxiul din faţa lor, observând maşina poliţiei, se opri. Cel mai lung minut din viaţa lui Jack se scurse cu greutate şi se aprinse din nou culoarea verde. Şoferul coti repede la stânga, dar în faţa lor se vedeau zeci de taxiuri. După ce că o pierduse pe Petrescu, gândul că scunda era tot în urma ei îl făcu pe Jack să se întoarcă

şi să înjure maşina poliţiei, tocmai când aceasta întorcea la dreapta şi se pierdea în zare.

Krantz privea atentă cum taxiul din faţă trece pe banda întâi şi opreşte în faţa unei clădiri moderne, din marmură albă, aflată în cartierul Otemachi. Numele firmei, ca al majorităţii companiilor din Tokyo, era scris deasupra intrării în japoneză şi în engleză: *Compania de oţel Mistui.*

Krantz lăsă taxiul ei să depăşească ţinta, apoi îl puse pe şofer să oprească. Se uită prin fereastra din spate cum cobora Anna. Şoferul deschise portbagajul şi scoase lădiţa şi portarul clădirii veni să-l ajute. Amândoi cărară lădiţa pe trepte şi intrară cu ea în clădire.

După ce dispărură înăuntru, Krantz plăti cursa şi coborî din maşină. Nu ţinea niciodată un taxi pe loc, decât dacă era absolut necesar. În felul acesta, era mai puţin probabil ca şoferul s-o ţină minte. Trebuia să se gândească repede, în caz că Petrescu nu stătea mult înăuntru. Prioritatea ei era să recupereze tabloul. După aceea, o putea omorî pe Petrescu, deşi deocamdată nu avea armă. Era mulţumită că americanul nu mai reprezenta o ameninţare şi se întreba dacă încă mai hoinăreşte prin Hong Kong, căutând-o pe Petrescu sau pictura sau pe amândouă.

Lucrurile începeau să arate ca şi cum tabloul ar fi ajuns la destinaţie; în dosarul dat de Fenston, avea o pagină întreagă despre Nakamura. Dacă Petrescu reapărea cu lada, însemna că eşuase, ceea ce ar fi uşurat mult însărcinările lui Krantz. Dacă ieşea doar cu servieta, Krantz trebuia să ia o decizie pe moment. Verifică ritmul taxiurilor de pe stradă, asigurându-se că erau destule. În câteva minute, trecură pe lângă ea o mulţime şi jumătate erau goale.

Următoarea mişcare îi aparţinu şoferului taxiului, care ieşi din clădire şi se aşeză la volanul Toyotei lui verzi. Dar n-o aşteptă pe Petrescu; ieşi pe stradă, aşteptând un nou client. Krantz avea sentimentul că aşteptarea ei va dura mult.

Se strecură într-un magazin de peste drum, aşteptând. Îşi aruncă ochii pe strada plină de magazine de firmă, pe care le dispreţuia. Dar observă deodată un loc despre care citise şi-şi dorise întotdeauna să intre acolo: magazinul de unelte de tăiat Nosaki, strecurat printre vecinii lui aroganţi, afişând nume precum Gucci, Burberry sau Calvin Klein.

Krantz avansă spre intrare, atrasă ca pilitura de fier de magnet. Traversă strada cu ochii pe intrarea de la Mistui, în caz că Anna ar fi ieşit pe neaşteptate. Dar bănuia că întâlnirea ei cu domnul Nakamura va dura un oarecare timp. Doar n-o să-i dea atâţia bani fără să-i pună mai întâi tot felul de întrebări.

Trecând strada, Krantz se uită la vitrină ca un copil pentru care Crăciunul a venit cu o lună mai devreme. Pensete, unghiere, foarfece pentru stângaci, briceaguri militare elveţiene, foarfece

mari de croitorie, o macetă Victorinox cu lama de cincizeci de centimetri: toate erau puse în umbră de o sabie ceremonială de samurai, datând aproximativ din 1783. Krantz simţea că s-a născut mult prea târziu.

Păşi înăuntru, străbătând rânduri după rânduri de cuţite de bucătărie, care-l făcuseră faimos pe domnul Takai, un descendent al samurailor. Îl observă pe proprietar într-un colţ, ascuţind cuţite pentru clienţii lui. Îl recunoscu imediat şi i-ar fi plăcut să-i strângă mâna – maestrul era pentru ea cum e Brad Pitt pentru adolescente – dar ştia că trebuia să amâne plăcerea.

Supraveghind constant intrarea în clădirea Mistui, Krantz luă în mână cuţitele finisate de mână, înşelător de uşoare, cu lame extrem de ascuţite, purtând marca Nosaki, de parcă, asemenea produselor Cartier, producătorii doreau să sublinieze că falsurile erau imposibil de realizat.

Cu multă vreme în urmă, Krantz acceptase că nu se putea să-şi care arma după ea în avion şi că nu avea de ales decât să-şi procure pe plan local instrumentul cel mai adecvat din ţara unde Fenston dorea să încheie definitiv conturile cu un client.

Începu atentul proces de selecţie, cu urechile mângâiate de muzica suzumushi, clopoţei ce vibrau în mici abajururi de bambus suspendate de tavan. Se uită din nou peste drum, dar nici urmă de Petrescu. Reveni la preocuparea ei, testând cuţitele pentru carne, fructe, pâine şi legume, apreciindu-le greutatea, armonia şi dimensiunile lamei. Nu voia mai mult de douăzeci şi cinci de centimetri sau mai puţin de doisprezece.

După câteva minute, Krantz se mai uita la doar trei cuţite şi se hotărî să-şi cumpere cuţitul premiant Global GS5 – cu lama de paisprezece centimetri, lăudat pentru că tăia cu aceeaşi uşurinţă friptură crocantă şi pepeni copţi.

Îi dădu vânzătoarei obiectul ales. Aceasta zâmbi – ce gât subţire avea! — şi-i împachetă cuţitul în hârtie de orez. Krantz plăti în yeni. Dolarii ar fi atras atenţia asupra ei şi nu umbla cu cărţi de credit. Aruncându-i o ultimă privire domnului Takai, se întoarse cu resentiment la anonimatul străzii.

Aşteptând să reapară Petrescu, îşi despachetă achiziţia, dornică să-i încerce lama. O strecură într-o teacă făcută pe comandă pentru interiorul blugilor. Se potrivea perfect, ca un pistol în toc.

34

Secretara nu-şi ascunse surpriza când îl văzu pe portar cărând lada de lemn. Îşi puse mâinile pe gură, o reacţie neobişnuit de animată pentru o japoneză.

Anna nu-i oferi nicio explicaţie, spunându-şi doar numele. Secretara verifică lista de persoane înscrise pentru interviu la domnul Nakamura şi bifă „Dr. Petrescu".

— Momentan, domnul Nakamura intervievează un alt candidat, spuse ea, dar nu va dura mult.

— Pentru ce îl intervievează? întrebă Anna.

— Nu ştiu, răspunse secretara, tot mai nedumerită că o aplicantă la interviu punea o astfel de întrebare.

Aşezându-se în secretariat, Anna aruncă o privire lăzii sprijinite de un perete. Gândindu-se cum dorea să procedeze pentru a convinge un om să se despartă de şaizeci de milioane de dolari, zâmbi.

Japonezii sunt obsedaţi de punctualitate, aşa că n-o surprinse faptul că, la ora patru fără două minute, o doamnă elegantă apăru şi înclinându-se, o invită s-o urmeze. Se uită şi la lada de lemn, dar nu avu nicio reacţie de mirare:

— Doriţi s-o ducem în biroul domnului preşedinte?

— Da, vă rog, spuse Anna, fără să dea explicaţii nici acum.

Secretara o conduse de-a lungul unui coridor ce avea de-o parte şi de alta uşi fără nicio tăbliţă şi niciun înscris. La ultima, secretara bătu încet, intră şi anunţă:

— Dr. Petrescu.

Domnul Nakamura se ridică de la birou, venindu-i în întâmpinare tinerei. Anna rămăsese cu gura căscată, dar nu din cauza bărbatului scund, zvelt şi brunet, îmbrăcat într-un costum ce părea croit la Paris sau la Milano, ci din cauza biroului. Era perfect pătrat, cu un perete numai din sticlă. Dincolo de el se vedea o grădină liniştită, cu un pârâu şerpuind, peste care se arcuia un pod din lemn, străjuit de sălcii ce-i înecau balustrada cu ramurile lor. Pe peretele din spatele biroului preşedintelui era expus un tablou magnific, părând o copie a grădinii de afară. Reuşind să-şi revină, Anna se întoarse spre gazda ei.

Domnul Nakamura zâmbi, evident încântat de efectul pe care montajul tabloului de Monet îl avusese asupra ei. Dar şi prima lui întrebare a fost şocantă pentru Anna:

— Cum aţi reuşit să supravieţuiţi pe 11 septembrie? Dacă-mi amintesc bine, aveaţi biroul în North Tower.

— Am avut mult noroc, spuse ea încet, deşi mi-e teamă că unii dintre colegii mei…

— Ce lipsit de tact sunt! se scuză domnul Nakamura, ridicând o mână. Vă rog să mă iertaţi. Începem interviul testându-vă excepţionala memorie fotografică şi rugându-vă să-mi spuneţi

proveniența celor trei tablouri din acest birou. Pornim de la Monet.

— *Sălcii la Vetheuil,* se conformă Anna. Proprietarul anterior a fost un domn Clark din Sangton, statul Ohio. A făcut parte din bunurile obținute de doamna Clark după divorț. Era a treia nevastă a domnului Clark; despărțindu-se de ea, a trebuit să se despartă și de al treilea tablou de Monet din colecția lui. Galeriile Christie's au vândut pictura în ulei pentru douăzeci și șase de milioane de dolari, dar nu aveam idee că dvs. ați fost cumpărătorul.

Același zâmbet satisfăcut apăru pe buzele domnului Nakamura. Întorcându-se spre peretele opus, Anna se gândi puțin:

— Mă întrebam de ceva vreme unde a ajuns acest tablou, vorbi ea. Este, desigur, un Renoir. *Madame Duprez și copiii ei,* cunoscut și sub numele *Lecția de citire.* A fost vândut de Roger Duprez la Paris. Bunicul lui Duprez îl achiziționase de la artist în 1868. Prin urmare, nu am de unde să știu cât ați plătit pe el.

Apoi Anna privi al treilea tablou:

— E ușor, zâmbi ea. E una din ultimele lucrări ale lui Manet, pictată probabil în 1871. Se numește… *Cină la cafeneaua Guerbois.* Ați observat, desigur, că iubita artistului se află în colțul din dreapta și se uită la el.

— Cine a fost proprietarul anterior?

— Lady Charlotte Churchill. Ca urmare a morții soțului, a fost obligată să-l vândă ca să achite taxa funerară.

Nakamura se înclină:

— Postul e al dvs.

— Postul, Nakamura san? se arăta ea nedumerită.

— N-ați venit să solicitați postul de director la fundației mele?

— Nu, își dădu Anna seama de ce secretarele îi vorbiseră despre interviuri. Deși sunt flatată că mă considerați un candidat serios la această poziție, în realitate am venit să discutăm cu totul altceva.

El dădu din cap, evident dezamăgit, apoi se uită la lada din lemn.

— Un mic cadou, zâmbi Anna.

— În cazul acesta, îmi scuzați tradiția, dar nu-l pot aprecia decât după plecarea dvs., ca să nu vă insult.

Anna încuviință, cunoscând prea bine obiceiul.

— Vă rog să luați loc, doamnă.

Ea zâmbi și se așeză.

— Cu ce scop mă vizitați? întrebă Nakamura, așezându-se și el și privind-o insistent.

— Cred că am un tablou la care nu veți putea rezista.

— La fel de bun ca pastelul lui Degas? întrebă Nakamura, începând să se simtă din nou bine.

— Desigur, spuse ea, puțin cam entuziastă.

— Pictorul.
— Van Gogh.
Nakamura zâmbi impenetrabil, netrădându-şi prin nimic interesul:
— Titlul?
— *Autoportret cu ureche bandajată.*
— Cu o reproducere japoneză cunoscută pictată pe peretele din spatele artistului, dacă-mi aduc bine aminte, completă Nakamura.
— *Gheişe în peisaj,* spuse Anna. Demonstrează fascinaţia lui Van Gogh pentru cultura japoneză.
— M-aţi surprins, zise Nakamura. Dar acum e rândul meu.
Anna îl privi tăcută.
— Bănuiesc că e autoportretul de la Wentworth, achiziţionat de al cincilea marchiz.
— Conte.
— Conte. Of, voi înţelege vreodată titlurile nobiliare englezeşti? Mie mi se pare că titlul „Conte" seamănă cu un prenume american.
— Cine a fost proprietarul original? testă Anna.
— Dr. Gachet, prietenul şi admiratorul lui Van Gogh.
— Şi data picturii?
— 1889, când Van Gogh locuia la Arles, împărţind studioul cu Paul Gauguin.
— Şi cât a plătit doctorul Gachet pentru lucrare? forţă nota Anna, conştientă de îndrăzneala ei.
— Se cunoaşte că, în timpul vieţii, Van Gogh n-a vândut decât un tablou, *Via roşie.* Dr. Gachet nu era numai prietenul lui apropiat, ci şi binefăcătorul lui incontestabil. În scrisoarea prin care-i mulţumea pentru tablou lui Van Gogh, a inclus un cec de şase sute de dolari.
— Opt sute, îl corectă Anna, deschizând servieta şi întinzându-i o copie după scrisoare. Clientul meu este în posesia originalului, îl asigură ea.
Nakamura citi scrisoarea în limba franceză, fără să aibă nevoie de traducere. Ridică ochii şi zâmbi:
— La ce cifră v-aţi gândit?
— Şaizeci de milioane de dolari, spuse Anna imediat.
Chipul impenetrabil al magnatului trăda o uşoară surpriză, dar el nu spuse nimic.
— De ce e subevaluată o capodoperă celebră? întrebă în cele din urmă. Există şi alte condiţii?
— Vânzarea nu trebuie făcută publică.
— Asta a fost întotdeauna procedura mea obişnuită, după cum ştiţi.
— Nu trebuie să revindeţi pictura o perioadă de zece ani.
— Eu cumpăr picturi, zise Nakamura. Şi vând oţel.
— Timp de zece ani, tabloul nu trebuie expus într-o galerie publică.

— Pe cine protejaţi, doamnă? o întrebă direct Nakamura. Pe Bryce Fenston sau pe Victoria Wentworth?

Anna nu răspunse, înţelegând de ce preşedintele de la Sotheby's le zisese cândva că subestimarea unui om te duce la pierzanie.

— A fost o întrebare impertinentă, retractă Nakamura. Îmi cer scuze. Vă rog să aveţi amabilitatea să mă gândesc până mâine la oferta dvs.

Şi se înclină, indicând că întâlnirea se sfârşise.

— Desigur, Nakamura san, îi întoarse ea plecăciunea.

— Lăsaţi deoparte „san", dr. Petrescu. În domeniul dvs., nu vă sunt egal.

Ar fi vrut şi ea să replice: „Spuneţi-mi Anna. În domeniul dvs., sunt o ignorantă", dar îşi pierduse tupeul.

Nakamura o conduse la uşă, aruncând o privire spre lada de lemn.

— Abia aştept să aflu ce este în cutie. Ne putem întâlni mâine, după ce voi cântări propunerea dvs.

— Mulţumesc, domnule Nakamura.

— Să zicem, la ora zece? Îl trimit pe şoferul meu să vă ia la nouă patruzeci.

Anna se înclină şi Nakamura îi răspunse la fel. O conduse la uşă şi deschizându-i-o, adăugă:

— Îmi pare foarte rău că n-aţi candidat la postul meu liber.

Krantz aştepta încă în umbră când ieşi Petrescu din clădire. Probabil că întâlnirea mersese bine, pentru că afară o aştepta o limuzină, şoferul ţinându-i portiera deschisă şi, fapt şi mai semnificativ, lada de lemn nu se vedea nicăieri. Krantz avea de ales dintre două posibilităţi. Era convinsă că Petrescu va petrece noaptea la hotel şi tabloul va rămâne în clădirea aceea. Hotărî ce avea de făcut.

Anna se lăsă pe spate în maşină, relaxându-se pentru prima dată după atâtea zile. Era încrezătoare că domnul Nakamura îi va face o ofertă realistă, chiar dacă nu se va învoi cu şaizeci de milioane. Altfel, de ce i-ar fi pus limuzina lui la dispoziţie şi ar mai fi invitat-o să revină a doua zi?

Intrând în hotelul Seiyo, Anna se îndreptă spre recepţie şi-şi luă imediat cheia, înainte de a porni spre lift. Dacă ar fi luat-o la dreapta şi nu la stânga, s-ar fi ciocnit de un american frustrat.

Jack o urmări din priviri până se urcă în liftul gol. Era singură. Nici urmă de pachet şi, mai interesant, nici urmă de femeia scundă. Probabil că luase decizia de a rămâne cu pictura, nu cu mesagera. Jack trebuia să se hotărască repede ce urma să facă dacă Petrescu reapărea cu bagajele şi pleca la aeroport. Măcar de data asta nu-şi mai despachetase lucrurile lui.

Krantz stătu în diverse ascunzişuri aproape o oră, până văzu limuzina preşedintelui companiei parcând în faţa intrării la Mistui. După câteva momente, uşile din faţă glisară şi secretara domnului Nakamura apăru cu un bărbat în uniformă roşie, care ducea lada de lemn. Şoferul deschise portbagajul, aşezând pachetul, apoi ascultă indicaţiile secretarei. Peste noapte, preşedintele trebuia să dea câteva telefoane în America şi în Anglia şi urma să doarmă în apartamentul din clădirea firmei. Dorea ca pictura din ladă să fie dusă la casa lui de la ţară.

Krantz verifică traficul. Ştia că nu avea decât o şansă, numai dacă semaforul era roşu. Era recunoscătoare că se aflau pe o stradă cu sens unic. Ştia deja că la capătul ei, culoarea verde rămânea aprinsă timp de patruzeci şi cinci de secunde. În timpul acesta, calculase că puteau trece treisprezece maşini. Ieşi din ascunzătoare, păşind cu fereală pe asfalt, ca o pisică înfricoşată, care urma să-şi rişte una dintre cele nouă vieţi.

Limuzina neagră a industriaşului ieşi pe carosabil şi se încadră în traficul de seară timpurie. Semaforul era verde, dar avea cincisprezece maşini în faţă. Krantz stătea exact peste drum de locul unde vehiculul urma să oprească, după cum apreciase. La culoarea roşie, porni fără grabă spre limuzină, avea la dispoziţie patruzeci şi cinci de secunde. La doar un pas distanţă, căzu pe dreapta, rostogolindu-se sub roţile maşinii. Apucă strâns cele două bare ale cadrului exterior, depărtă picioarele şi se ridică sub maşină. Era unul din avantajele faptului de a fi înaltă de un metru cincizeci şi a cântări sub patruzeci de kilograme. Când semaforul îşi schimbă culoarea şi maşina porni, ea se făcuse nevăzută.

În România, în timpul revoluţiei, scăpase de urmărire agăţându-se dedesubtul unui camion şi mergând kilometri întregi pe teren accidentat. Supravieţuise cincizeci şi unu de minute, apoi se prăbuşise epuizată la pământ, o dată cu apusul soarelui. Continuase drumul pe jos, alergând douăzeci de kilometri.

Limuzina traversă oraşul în ritm inegal şi după douăzeci de minute, şoferul ieşi de pe autostradă şi începu să urce dealurile. Alte câteva minute şi o altă curbă, trecând pe o şosea mult mai îngustă şi mai neumblată. Krantz s-ar fi lăsat să cadă, dar ştia că încă un minut de rezistenţă era în avantajul ei. La o intersecţie, maşina opri, coti mult la stânga şi urmă o cărare largă şi denivelată. La următoarea intersecţie, Krantz ascultă cu atenţie: un camion îi ţinea pe loc.

Îşi eliberă încet braţul drept, amorţit de durere, scoase cuţitul din teacă, se răsuci într-o parte şi-l vârî adânc în cauciucul din spate dreapta, de mai multe ori, până auzi un fâsâit puternic. Maşina porni şi ea căzu la pământ, rămânând nemişcată până când nu mai auzi motorul. Se rostogoli spre marginea drumului şi urmări maşina care urca panta. Nu se ridică în picioare decât când pierdu din ochi limuzina.

Se ridică şi începu să execute câteva întinderi. Nu se grăbea. Şoferul o va aştepta după deal. Când îşi reveni, Krantz începu să alerge uşor spre vârful dealului. La câţiva kilometri în faţă, vedea un conac magnific, bine cuibărit între dealurile ce dominau peisajul.

Depăşind creasta, îl văzu pe şofer în genunchi, uitându-se la cauciucul desumflat. Verifică din ochi drumul, probabil o rută particulară care ducea numai la reşedinţa lui Nakamura. Când se apropie, şoferul ridică ochii şi zâmbi. Ea-i răspunse la fel, alergând pe lângă el. Omul voia să-i vorbească, dar ea îl lovi rapid cu piciorul în gât, apoi în vintre. Îl privi prăbuşindu-se ca o păpuşă cu sforile tăiate. O clipă, se gândi să-i spintece gâtul, dar de ce să o facă? Avea tabloul şi diseară va avea plăcerea de a spinteca beregata altcuiva. Şi în orice caz, pentru ăsta nu era plătită.

Din nou, Krantz se uită atentă la drum. Liber. Merse şi luă cheile din contactul limuzinei, apoi se întoarse să descuie portbagajul. Ridică brusc capota şi se uită la lada de lemn. Ar fi zâmbit, dar trebuia să se asigure că obţinuse primul milion de dolari.

Găsi o şurubelniţă grea în cutia cu scule a maşinii şi o vârî într-o crăpătură din capacul de lemn. Depuse multă forţă pentru a deschide capacul, dar văzu că obiectul era învelit în ambalaj de plastic protector. Îl sfâşie cu mâinile şi rămase uitându-se la pictura premiată a Dănuţei Sekalska, intitulată *Libertate.*

*

Jack aşteptă o oră, cu un ochi la lift după Petrescu şi altul la uşă, după femeia scundă, dar niciuna dintre ele nu apăru. Mai trecu o oră şi Jack se convinse că Anna rămânea peste noapte. Îndreptându-se obosit spre recepţie, întrebă dacă mai erau camere libere.

— Numele, îi ceru funcţionarul.

— Fitzgerald.

— Paşaportul, vă rog.

— Desigur, zise Jack scoţând din haină un paşaport şi arătându-l.

— Câte nopţi rămâneţi, domnule Fitzgerald?

Jack ar fi vrut şi el să ştie răspunsul la întrebare.

9/19

35

A doua zi de dimineaţă, când se trezi, Anna telefonă la Wentworth Hall.

— Va trebui să ne grăbim, o avertiză Arabella, după ce Anna îi împărtăşi noutăţile.

— Ce vrei să spui? întrebă Anna.

— Fenston a emis un ordin de faliment asupra proprietăţii şi mi-a dat paisprezece zile să lichidez datoria, altfel scoate Wentworth Hall la vânzare. Să sperăm că nu află Nakamura, fiindcă asta ţi-ar slăbi poziţia în negociere şi chiar l-ar putea face să se răzgândească.

— Mă întâlnesc azi la zece cu el, îi relată Anna. Te sun imediat să-ţi spun ce-a hotărât, dar o să fie miezul nopţii în Anglia.

— Nu-mi pasă cât e ceasul. Voi fi trează, o asigură Arabella.

Aşezând receptorul în furcă, Anna recapitulă tactica întâlnirii cu Nakamura. De fapt, în ultimele douăsprezece ore se gândise numai la asta.

Ştia că Arabella ar fi mulţumită cu o sumă care i-ar acoperi datoria la Fenston Finance şi ar asigura-o împotriva altor creditori, permiţându-i să plătească toate taxele. Anna calculase că cincizeci de milioane de dolari ar fi fost o sumă suficientă. Se hotărâse să accepte şi atât şi să se întoarcă la New York, să anunţe că nu era dispărută şi să se reobişnuiască definitiv cu tururile din Central Park. Poate chiar îi va cere detalii lui Nakamura despre slujba pe care i-o oferise.

Anna întârziase în baia fierbinte până când apa devenise călâie. De obicei, îşi permitea luxul ăsta doar în weekend. Se gândea în continuare la întâlnirea importantă care urma. Zâmbi imaginându-şi-l pe japonez despachetându-şi cadoul. Pentru toţi colecţionarii serioşi, să descopere un viitor maestru este la fel de incitant ca achiziţionarea unei capodopere. Când o să vadă Nakamura liniile îndrăzneţe şi flerul picturii, sigur va include *Libertate* în colecţia lui particulară. Acesta era totdeauna testul ultim pentru validarea pictorilor tineri.

Se gândise îndelung cum să se îmbrace pentru cea de-a doua întâlnire. Se oprise la o rochie bej din in, cu un tiv modest marcat, o curea lată din piele maronie şi un lanţ simplu din aur. Ţinuta ar fi fost considerată scorţoasă la New York, dar părea aproape impertinentă la Tokyo. Ieri se îmbrăcase pentru mişcarea de deschidere, azi încheia partida.

Îşi deschise a treia oară servieta, controlând dacă avea copia scrisorii doctorului Gachet către Van Gogh, precum şi contractul simplu, de o pagină, în formatul standard pentru tranzacţiile din lumea artei. Dacă se înţelegea la preţ cu Nakamura, îi va cere să depună în avans 10 la sută, ca act de bună-credinţă, urmând să primească totul înapoi dacă nu va fi mulţumit după examinarea

picturii. Însă ea simţea că dacă Nakamura va privi o dată originalul…

Se uită la ceas. Întâlnirea era la zece şi industriaşul promisese că-i va trimite maşina la nouă patruzeci. Trebuia să fie în hol la timp. Japonezii îşi pierd repede răbdarea dacă încerci să-i joci pe degete.

Luă liftul până la parter şi se duse la recepţie:

— Plec astăzi, mai târziu, anunţă. Aş dori să-mi pregătiţi nota de plată.

— Desigur, dr. Petrescu, spuse recepţionerul. Aţi consumat ceva din mini-bar?

Anna se gândi puţin şi răspunse:

— Două ape minerale Evian.

— Mulţumesc, spuse recepţionerul, apucându-se de lucru la computer.

Un băiat de serviciu se repezi spre Anna:

— Un şofer a venit să vă ia, spuse el, şi o conduse la maşina care aştepta.

Jack stătea deja în taxi când o văzu la intrare. Era hotărât să n-o mai piardă şi a doua oară. Dar scunda o aştepta şi ea, probabil că ştia şi încotro mergea Anna.

Şi Krantz îşi petrecuse noaptea în centrul oraşului Tokyo, dar nu într-un pat de hotel, ca Petrescu. Dormise în cabina unei macarale, la vreo cincizeci de metri deasupra solului. Era sigură că n-o s-o caute nimeni acolo. Se uită la oraş, în momentul când soarele se ridica deasupra Palatului Imperial. Era ora 5:56. Venise timpul să coboare, dacă nu dorea să fie observată.

Ajunsă pe pământ, Krantz intră în mulţimea de muncitori din schimbul întâi şi navetişti de dimineaţă, care umpleau metrourile, în drum spre serviciu.

După şapte staţii, Krantz coborî la Ginza şi ajunse repede înapoi la hotelul Seiyo. Se strecură înăuntru, ca un client obişnuit, dar unul care nu se înregistrează la recepţie şi nu rămâne peste noapte.

Găsi o poziţie în colţul holului. De acolo, putea observa ambele lifturi, fără să fie remarcată decât de cel mai vigilent funcţionar. A fost o aşteptare lungă, dar răbdarea era o abilitate antrenată îndelung – ca şi alte abilităţi.

Şoferul închise portiera. Anna observă că nu era cel din seara precedentă – ţinea minte întotdeauna feţele oamenilor. Limuzina demară silenţios şi încrederea ei crescu.

Portiera se deschise şi Anna o văzu pe secretara domnului Nakamura aşteptând-o în hol. Şaizeci de milioane de dolari, repeta ea în gând, urcând scările, n-o să accept niciun cent mai puţin. Uşile din sticlă glisară şi secretara se înclină adânc.

— Bună dimineaţa, dr. Petrescu. Nakamura san vă aşteaptă.

Zâmbind, Anna o urmă pe coridorul cu uşi nemarcate. După o bătaie uşoară, secretara deschise uşa biroului preşedintelui companiei şi o anunţă pe dr. Petrescu.

Încă o dată, Anna a fost uluită de efectul interiorului asupra ei, dar de data aceasta a reuşit să se controleze. Nakamura se ridică de la birou şi se înclină. Anna făcu la fel, apoi se aşeză pe scaunul indicat de magnat. Se aşeză şi el, dar zâmbetul din ziua precedentă se transformase într-o mină posomorâtă. Anna presupuse că figura aceasta era o stratagemă obişnuită în orice tranzacţie.

— Dr. Petrescu, începu el, deschizând un dosar pe care-l avea în faţă, se pare că la întâlnirea de ieri nu aţi fost deloc sinceră.

Anna simţi că i se usucă gura, în timp ce el răsfoia nişte hârtii. Îşi scoase ochelarii şi o privi direct, iar ea încercă să nu clipească.

— De exemplu, nu mi-aţi spus că nu mai lucraţi pentru Fenston Finance şi nici n-aţi făcut aluzie la faptul că aţi fost recent concediată de la bancă pentru conduită nedemnă de un funcţionar superior al instituţiei.

Anna încerca să respire regulat.

— De asemenea, nu m-aţi informat că, din nefericire, lady Victoria a fost asasinată, în vremea când acumulase datorii la banca dvs.

Îşi puse la loc ochelarii şi citi:

— Datorii de peste patruzeci de milioane de dolari. De asemenea, nu aţi menţionat faptul că poliţia din New York a fost mistificată să vă considere dispărută, probabil moartă. Dar cel mai condamnabil este faptul că nu mi-aţi spus că pictura este de furat, ca să folosesc o exprimare din jargonul poliţiei.

Nakamura închise dosarul, îşi scoase ochelarii şi o privi direct:

— Există vreo explicaţie pentru acest atac subit de amnezie?

Anna ar fi vrut să sară de pe scaun şi să alerge afară, dar nu se putea mişca. Tatăl ei o învăţase că atunci când eşti prins cu minciuna, trebuie să mărturiseşti. Mărturisi totul. Îi spuse până şi unde era ascuns tabloul. După ce termină, Nakamura tăcu o vreme. Anna se aştepta să fie dată afară cu brutalitate, cum i se întâmplase şi pe 11 septembrie.

— Acum înţeleg de ce nu aţi dorit ca pictura să fie vândută timp de zece ani şi mai ales să nu fie expusă. Dar trebuie să vă întreb cum doriţi să încheiaţi socotelile cu fostul dvs. şef. Pentru mine este clar că domnul Fenston e mai interesat să-şi adauge capodopera la colecţie decât să-şi recupereze datoria.

— Tocmai aceasta e cheia, răspunse Anna. După ce se plăteşte datoria, moştenitoarea Wentworth poate vinde tabloul oricui doreşte ea.

Domnul Nakamura dădu din cap:

— Presupunând că vă accept versiunea asupra evenimentelor şi că aş fi într-adevăr interesat să achiziţionez *Autoportretul,* aş

dori să pun şi eu câteva condiţii.

Anna dădu din cap.

— În primul rând, tabloul va fi cumpărat direct de la lady Arabella, numai după ce se restabileşte temeiul legal al tranzacţiei.

— Nu am nicio obiecţie, acceptă Anna.

— În al doilea rând, mă aştept ca autenticitatea picturii să fie confirmată de Muzeul Van Gogh din Amsterdam.

— Nicio problemă, spuse Anna.

— Poate că a treia condiţie vi se va părea mai dificilă. Este vorba de preţul pe care sunt dispus să-l dau, deoarece sunt, ca să folosesc tot o expresie americană, pe scaunul şoferului.

Anna dădu cu greutate din cap, aşteptând.

— Dacă şi numai dacă, repet, îmi puteţi îndeplini condiţiile, voi oferi bucuros pentru *Autoportretul cu ureche bandajată* al lui Van Gogh de la Wentworth, cincizeci de milioane de dolari, o sumă care înţeleg că va acoperi atât datoria proprietarei, cât şi taxele pe care le-ar mai avea de plătit.

— Dar la o licitaţie ar obţine şaptezeci, poate optzeci de milioane, protestă Anna.

— Asta dacă nu sunteţi dvs. lichidată mai devreme, replică Nakamura. Îmi cer scuze, adăugă imediat. Ştiţi că-mi plac jocurile de cuvinte.

Pe chip îi apăru un prim zâmbet, în timp ce continua:

— Totuşi, am aflat că domnul Fenston a emis recent un ordin de faliment contra clientei dvs. şi cunoscându-i bine pe americani, ştiu că ar putea trece ani de zile până s-ar încheia procesul legal, iar avocaţii mei din Londra m-au asigurat că lady Arabella nu şi-ar permite costurile ridicate ale unei acţiuni în justiţie în acest moment.

Anna trase adânc aer în piept:

— Dacă şi numai dacă – Nakamura îi zâmbi politicos – accept termenii dvs., mă aştept în schimb la un gest de bunăvoinţă.

— La ce vă gândiţi?

— Să plasaţi 10 la sută, adică 5 milioane de dolari, ca garanţie, la avocaţii londonezi ai lui lady Arabella.

Nakamura clătină din cap:

— Nu, dr. Petrescu, nu pot accepta solicitarea dvs.

Anna era dezamăgită.

— Totuşi, voi depozita cinci milioane de dolari ca garanţie la avocaţii *mei* din Londra, urmând să plătesc restul după încheierea contractului.

— Vă mulţumesc, spuse Anna, fără să-şi poată reprima un suspin de uşurare.

Nakamura nu terminase:

— Acceptându-vă termenii, mă aştept şi eu la un gest de bunăvoinţă.

Se ridică de la birou şi Anna imită gestul lui, aşteptând cu nervozitate.

— Dacă tranzacţia se va încheia cu succes, gândiţi-vă serios să acceptaţi slujba de director al fundaţiei mele.

Anna zâmbi, dar nu se înclină. Îi întinse mâna:

— Ca să folosesc şi eu o expresie americănească neaoşă, domnule Nakamura, s-a făcut.

— Încă ceva, replică el, luând un plic de pe birou.

Anna se întoarse, sperând că nu-şi trăda neliniştea.

— Aveţi amabilitatea să-i transmiteţi acest plic domnişoarei Dănuţa Sekalska, un talent uriaş care sper că va avea şansa de a se maturiza.

Anna zâmbi şi magnatul o conduse până la limuzină. Pe drum, discutară despre evenimentele tragice de la New York şi despre consecinţele lor imediate şi pe termen lung. Cu toate acestea, Nakamura nu pomeni nimic despre faptul că cel de-al doilea şofer al lui se recupera în spital în urma unor răni serioase, ca să nu mai vorbim de mândria lui rănită.

Însă japonezii au obiceiul de a păstra anumite secrete doar în familie.

Când se afla într-un oraş străin, Jack nu avea interesul să apeleze la ambasadă, anunţându-şi prezenţa. I se puneau acolo prea multe întrebări la care nu dorea să răspundă. Nici acum, la Tokyo, nu-şi încălcă obiceiul, dar avea nevoie de anumite răspunsuri şi ştia foarte bine unde să le caute.

Un escroc pe care-l vârâse după gratii pentru câţiva ani buni îi spusese cândva că, dacă eşti în străinătate şi ai nevoie de informaţii, trebuie să te cazezi la un hotel bun. Dar să nu-l întrebi pe director şi să nu-ţi baţi capul cu recepţionerul, să mergi direct la portarul-şef. Acesta trăieşte din informaţii; salariul îl ia doar incidental.

Pentru cincizeci de dolari, Jack află tot ce dorea să ştie despre domnul Nakamura, inclusiv că-i plăcea golful, dar avea ghinion la joc.

Krantz o privi pe Petrescu ieşind din clădire. Opri repede un taxi şi-l luă până la o sută de metri depărtare de hotelul Seiyo. Dacă pleca, Petrescu trebuia să-şi ia bagajele şi să achite camera.

Când şoferul o lăsă la hotel, Anna intră, nerăbdătoare să încheie socotelile şi să plece. Îşi luă cheia de la recepţie şi urcă în cameră. Se aşeză pe marginea patului şi o sună pe Arabella, care părea foarte trează:

— O veritabilă Portia, comentă ea în final, înainte de a-şi lua la revedere.

Dar care Portia? se întreba Anna. Justiţiara din piesa lui Shakespeare sau soţia lui Brutus? Îşi desfăcu lanţul din aur şi centura, îşi dădu jos pantofii şi se dezbrăcă de rochie. Îşi înlocui

ţinuta formală cu blugi, tricou şi adidaşi. Deşi trebuia să predea camera la prânz, mai avea timp să dea un telefon. Trebuia să planteze informaţia falsă, chiar dacă o trezea din somn pe Tina.

Sună de mai multe ori înainte de a auzi o voce somnoroasă:

— Cine-i acolo?

— Vincent.

— Cristoase, cât e ceasul? Am adormit.

— Poţi să te culci la loc după ce-ţi spun noutăţile.

— Ai vândut tabloul?

— Cum ai ghicit?

— La ce preţ?

— Suficient.

— Felicitări. Şi acum, unde pleci?

— Să-l iau.

— De unde?

— De unde a fost la început. Culcă-te la loc, zise Anna, întrerupând legătura.

Întinzându-se la loc, Tina zâmbi. În sfârşit, Fenston va fi învins la propriul lui joc.

— O, Doamne! exclamă deodată, trează de-a binelea. N-am avertizat-o că o urmăreşte într-adevăr o femeie şi că ştie că e la Tokyo.

36

Fenston întinse braţul peste pat, bâjbâind după telefon, în timp ce se străduia să ţină ochii deschişi.

— Cine dracu' e?

— A sunat Vincent.

— Şi ce-a mai zis acum? întrebă el, complet treaz dintr-odată. De unde suna?

— Din Tokyo. Pretinde că a vândut tabloul.

— Nu poţi vinde ceea ce nu-ţi aparţine, spuse Fenston, aprinzând veioza de pe noptieră. A spus unde se duce acum?

— Să ia tabloul.

— A dat vreun indiciu despre locul unde s-ar putea afla?

— Unde a fost la început, replică Leapman.

— Atunci e la Londra, deduse Fenston.

— Cum puteţi fi sigur? întrebă Leapman.

— Pentru că, dacă ar fi avut tabloul la Bucureşti, de ce nu l-ar fi luat cu ea la Tokyo? Nu, l-a lăsat la Londra, spuse convins Fenston, unde a fost la început.

— Nu sunt atât de sigur, opina Leapman.

— Atunci, unde crezi că e?

— La Bucureşti, unde a fost la început, în cutia roşie.

— Nu, cutia a fost doar o diversiune.

— Atunci, cum vom găsi tabloul? întrebă Leapman.

— E destul de simplu. Acum, când Petrescu zice că i l-a vândut lui Nakamura, se va duce direct să-l ia. Şi de data asta, Krantz o s-o aştepte şi Petrescu va sfârşi prin a avea ceva în comun cu Van Gogh. Însă mai am un telefon de dat.

Şi Fenston trânti telefonul înainte ca Leapman să mai întrebe ceva.

Anna plecă de la hotel imediat după prânz. Luă un tren până la aeroport, pentru că nu-şi mai putea permite luxul unui taxi. Presupunea că urmăritorul se ţinea după ea şi intenţiona să-i uşureze sarcina. La urma urmei, probabil că fusese informat de destinaţia ei.

Nu ştia că urmăritorul se afla în tren, la opt scaune în spatele ei.

Krantz deschise ziarul *Shinbui Times,* gata să-l ridice şi să-şi acopere faţa dacă Petrescu s-ar fi uitat în spate, însă ea nu se uită.

Era momentul să telefoneze. Formă numărul şi aşteptă să sune de zece ori. La al zecelea apel, cineva ridică receptorul, dar ea nu vorbi.

— Londra, spuse Fenston şi închise imediat.

Krantz aruncă telefonul celular pe fereastră, privind cum ateriza în faţa unui tren de pe linia alăturată.

Ajungând la aeroport, Anna se duse direct la biroul companiei British Airways şi se interesă de preţul unui bilet economic până la Londra, deşi nu avea de gând să-l cumpere. De fapt, nu mai avea la ea decât treizeci şi cinci de dolari. Numai că Fenston nu ştia asta.

Se uită la tabela de plecări. Între cele două zboruri erau nouăzeci de minute. Se îndreptă încet spre poarta 91B, asigurându-se că urmăritorul n-o putea scăpa din ochi. Se uită la toate vitrinele de pe traseu şi ajunse la poartă chiar când începea îmbarcarea. Îşi alese locul în sala de aşteptare, stând lângă un copil mic.

— Pasagerii din rândurile…

Copilul ţipă şi o luă la fugă, urmărit de un părinte agasat.

Jack se relaxase un singur moment şi ea nu mai era. Se urcase în avion sau se întorsese? Poate-şi dăduse seama că o urmăreau doi oameni. Înţelesese că era în pericol? Cercetă din ochi pista. Acum urcau pasagerii de la clasa business şi ea nu se vedea nicăieri. Scrută ceilalţi pasageri din sală şi n-ar fi observat-o pe femeia scundă dacă aceasta nu şi-ar fi atins părul. Nu mai era blondă, purta o perucă neagră. Şi ea părea nedumerită.

Krantz ezită când pasagerii de la clasa întâi erau invitaţi la bord. Intră la toaleta doamnelor, aflată exact în spatele locului unde stătuse Petrescu. Ieşi după câteva momente şi-şi reluă locul. Se prezentă printre ultimii la avion, abia când se anunţa ultima dată îmbarcarea.

Jack o privi pe scundă dispărând pe pistă. Cum de era atât de sigură că Anna era în avionul de Londra? Iar le pierduse pe amândouă?

Aşteptă până se închise poarta, dureros de conştient că cele două femei se aflau în cursa de Londra. Dar comportamentul Annei de când plecase de la hotel părea schimbat, de parcă, de data asta, ar fi dorit să fie urmărită.

Jack aşteptă până când şi ultimul funcţionar al companiei aeriene britanice plecase. Era pe punctul de a coborî în aeroport ca să-şi rezerve un bilet la primul zbor de Londra, când se deschise uşa de la toaleta bărbaţilor.

Anna apăru în cadrul ei.

— Daţi-mi-l pe dl Nakamura.

— Cine să transmit că-l caută?

— Bryce Fenston, preşedintele băncii Fenston Finance.

— Să văd dacă este disponibil, domnule Fenston.

— O să fie, spuse Fenston.

După o perioadă destul de lungă de aşteptare, auzi o altă voce:

— Bună dimineaţa, domnule Fenston, aici Takashi Nakamura. Cu ce vă pot ajuta?

— Am sunat să vă avertizez…

— Să mă avertizaţi?

— Am aflat că Petrescu a încercat să vă vândă un Van Gogh.

— Da, aşa este, admise Nakamura.

— Şi cât a cerut? întrebă Fenston.

— Ca să folosesc o expresie americănească, pielea de pe mine.

— Dacă aţi avut nesăbuinţa să acceptaţi să cumpăraţi tabloul, domnule Nakamura, s-ar putea chiar să vă lăsaţi pielea în afacerea asta, pentru că tabloul îmi aparţine.

— Nu aveam idee că vă aparţine. Credeam că…

— Aţi crezut greşit. Poate că nici nu ştiaţi că Petrescu nu mai lucrează pentru bancă.

— De fapt, dr. Petrescu mi-a explicat clar…

— Şi v-a spus că a fost concediată?

— Da, mi-a spus.

— Dar v-a spus şi de ce?

— În detaliu.

— Şi totuşi, aţi fost capabil să faceţi afaceri cu ea?

— Da. De fapt, încerc s-o conving să vină în compania mea, ca director al fundaţiei.

— În ciuda faptului că a trebuit s-o concediez pentru comportament nedemn de un funcţionar superior al băncii.

— Al băncii dumneavoastră, domnule Fenston.

— Nu vă jucaţi cu vorbele cu mine.

— Fie, zise Nakamura. Atunci voi fi clar: dacă dr. Petrescu va lucra în compania mea, va descoperi repede că noi nu încurajăm politica extorcării moştenirii clienţilor noştri.

— Dar încurajaţi directorii care fură bunuri ale băncii în valoare de o sută de milioane de dolari?

— Sunt încântat să aflu că, în opinia dvs., tabloul valorează atât, deoarece proprietarul…

— Eu sunt proprietarul, răbufni Fenston, după legile statului New York.

— Acestea nu au nicio putere la Tokyo.

— Firma dvs. nu are birouri şi la New York?

— În sfârşit, suntem de acord într-o privinţă, zise Nakamura.

— Atunci nu mă opreşte nimeni să vă servesc o citaţie la New York, dacă aveţi nesăbuinţa să-mi cumpăraţi pictura.

— Şi în numele cui veţi emite citaţia? întrebă Nakamura.

— Ce insinuaţi? strigă Fenston.

— Numai că avocaţii mei din New York vor afla cu cine au de-a face. Cu Bryce Fenston, preşedintele băncii Fenston Finance sau cu Nicu Munteanu, spălător de bani al lui Ceauşescu, fostul dictator român.

— Nu mă ameninţa, Nakamura, că…

— O să-i rupi gâtul şoferului meu?

— Data viitoare, nu va mai fi doar şoferul.

Urmă o pauză lungă, apoi Nakamura zise:

— În cazul acesta, poate ar trebui să chibzuiesc dacă într-adevăr merită să cumpăr tabloul de Van Gogh.
— E o decizie raţională, spuse Fenston.
— Mulţumesc, domnule Fenston. M-aţi convins că ceea ce plănuisem iniţial nu este totuşi modul de acţiune cel mai potrivit.
— Ştiam eu că o să-ţi vină mintea la cap, spuse Fenston şi închise telefonul.

Îmbarcându-se pentru Bucureşti după o oră, Anna era convinsă că scăpase de omul lui Fenston. Urmând indiciul dat Tinei, credea că plecase la Londra, să ia tabloul de unde *fusese la început.* Era genul de indiciu pentru care Fenston şi Leapman se ciorovăiseră sigur puţin.
Poate că exagerase şi ea, stând atât de mult în faţa biroului companiei British Airways şi apoi îndreptându-se imediat spre poarta 19B, deşi nici n-avea alt bilet. Copilul se dovedise providenţial, chiar şi ea fusese surprinsă de tămbălăul pe care-l făcuse când îl ciupise de picior.
Anna nu era îngrijorată cu adevărat decât pentru Tina. Mâine pe vremea asta, Fenston şi Leapman vor înţelege că primiseră informaţii false şi că se aflase că discuţiile celor două femei erau ascultate de ei. Anna se temea că pierderea slujbei va fi cea mai mică problemă a Tinei.
Pe când trenul avionului se lipea de fuselaj, gândurile Annei se mutară la Anton. Spera doar că trei zile fuseseră de ajuns.

Omul lui Fenston o urmărea pe o alee. La capătul ei era un zid înalt, cu sârmă ghimpată sus. Anna ştia că nu avea scăpare. Se întoarse spre adversarul care se oprise la un metru de ea. Bărbatul scund şi urât scoase un pistol, îl armă, rânji şi o ţinti drept în inimă. Se întoarse şi simţi glonţul zgâlţâindu-i umărul…
— Dacă doriţi să vă potriviţi ceasurile, la Bucureşti este ora cincisprezece şi douăzeci de minute.
Tresărind, Anna se trezi:
— Ce zi e? îl întrebă pe stewardul care trecea.
— Joi, doamnă.

9/20

37

Frecându-se la ochi, Anna îşi potrivi ceasul. Îşi ţinuse promisiunea făcută lui Anton, de a se întoarce înainte de a se împlini patru zile. Acum, problema cea mai mare o să fie transportul tabloului la Londra, dar în aceiaşi timp…

— Doamnelor şi domnilor, puneţi-vă centurile de siguranţă, în circa 20 de minute, aterizăm la Bucureşti.

Anna zâmbi, gândindu-se că omul lui Fenston trecuse prin Hong Kong şi n-o mai găsise în zona de tranzit. Oare va continua deplasarea spre Londra sau va risca, schimbând cursa cu cea de Bucureşti? Poate că va veni la Bucureşti de la Londra.

Ieşind din aeroport, Anna îl văzu pe Serghei, care-i zâmbea lângă Mercedes-ul lui galben. Serghei îi deschise portiera, dar ea abia dacă mai avea bani să-i plătească benzina.

— Unde mergem? întrebă el.

— La Facultatea de arte, în primul rând, îl rugă.

l-ar fi plăcut să-i împărtăşească lui Serghei aventurile ei, dar simţea că nu-l cunoştea destul de bine pentru a risca. Lipsa de încredere în oameni era o consecinţă a ultimelor ei experienţe şi nu-i plăcea acest sentiment.

Serghei o lăsă în faţa treptelor, unde se despărţise de Anton. Nu mai era nevoie să-l pună pe şofer să aştepte. Fata de la poartă îi spuse că profesorul Teodorescu tocmai urma să-şi înceapă cursul despre „Atribuiri”.

Anna se duse către amfiteatrul de la etajul întâi. Intră după doi studenţi, exact când se stingea lumina, şi se strecură într-un loc de la capătul rândului doi. Abia aştepta să evadeze pentru câteva clipe din lumea reală.

— Atribuirile şi provenienţa, începu Anton, trecându-şi mâna prin păr cu un gest caracteristic, pe care studenţii îl imitau pe la spatele lui, provoacă în lumea experţilor în artă mai multe discuţii şi polemici decât orice alt subiect. De ce? Pentru că e sexy, deschis dezbaterilor şi rareori se ajunge la o concluzie definitivă. Totuşi, nu există nicio îndoială că multe dintre cele mai populare galerii de artă din lume expun lucrări care nu au fost pictate de artistul al cărui nume apare pe ramă. Desigur, este posibil ca maestrul să fi pictat figura principală, Fecioara sau pe Cristos, de exemplu, şi să-şi lase un ucenic să completeze fundalul. Prin urmare, trebuie să ne întrebăm dacă mai multe lucrări cu acelaşi subiect au fost executate de un maestru sau este mai probabil ca unele dintre ele, poate mai multe, să fi fost pictate de elevii lui străluciţi, ale căror opere au fost confundate, după sute de ani, cu acelea create de maestru.

Auzind expresia „elevi străluciţi”, Anna zâmbi amintindu-şi scrisoarea pe care trebuia să i-o transmită Dănuţei Sekalska.

— Să studiem câteva exemple, continuă Anton, ca să vedem dacă putem detecta mâna unui pictor mai modest. Iată un tablou expus permanent la Muzeul Frick din New York.

Şi pe ecran apăru proiectată imaginea din diapozitiv.

— Rembrandt, o să strigaţi, dar experţii care i-au cercetat opera, în cadrul unui proiect iniţiat în 1974, n-o să fie de acord. Ei cred că *Polonezul călăreţ* este pictat de cel puţin două mâini, dintre care una se poate – repet, se poate – să fi fost a lui Rembrandt. Muzeul Metropolitan, aflat la mică distanţă de Frick, pe cealaltă parte a bulevardului 5, nu a fost capabil să-şi ascundă neplăcerea când aceiaşi experţi distinşi au declarat că două portrete ale *Familiei Beresteyn,* achiziţionate în 1929, nu sunt executate de maestrul olandez.

Dar să nu credeţi că numai aceste două mari muzee au probleme: dintre cele douăsprezece tablouri atribuite lui Rembrandt aflate în colecţia londoneză Wallace, numai unul, *Titus, fiul artistului,* s-a dovedit autentic.

Captivată, Anna începu să ia notiţe.

— Cel de-al doilea artist la care ne putem referi este marele maestru spaniol Goya. Spre stânjeneala conducerii Muzeului Prado din Madrid, Juan Jose Junquera, autoritatea mondială numărul unu în materie de Goya, a sugerat că „picturile negre”, ce includ viziuni obsedante precum *Satana devorându-şi copiii,* nu puteau fi pictate de Goya, pentru că încăperea pe ai cărei pereţi au fost zugrăvite n-a fost finisată decât după moartea artistului. Distinsul critic de artă australian Robert Hughes a scris o carte despre Goya în care presupune că aceste picturi sunt opera fiului artistului.

Şi acum, să ajungem la impresionişti. Mai multe tablouri semnate Manet, Monet, Matisse şi Van Gogh, expuse permanent în mari galerii din lume, nu au fost autentificate de experţii în domeniu. *Florile soarelui,* de exemplu, vândute de Christie’s în 1987 cu o sumă puţin mai mică de patruzeci de milioane de dolari, încă nu au fost autentificate de Louis van Tillborgh şi de Ella Hendriks de la Muzeul Van Gogh.

Întorcându-se să schimbe diapozitivul, Anton o zări pe Anna. Ea îi zâmbi şi el puse un diapozitiv cu Rafael în loc de Van Gogh, stârnind hohote de râs printre studenţi.

— După cum vedeţi, şi eu sunt capabil de atribuiri greşite.

Râsetele au fost înlocuite de aplauze. Dar, spre surprinderea Annei, Anton se uită din nou la ea:

— Oraşul nostru a dat un expert în atribuiri, care lucrează în străinătate, spuse el, fără să mai citească. Acum câţiva ani, în perioada noastră de formare, pierdeam nopţile discutând despre acest tablou.

Pe ecran apăru din nou reproducerea picturii lui Rafael.

— După câte un curs, ne întâlneam la localul nostru favorit – o privi din nou pe Anna – la *Koskies,* unde am aflat din surse sigure

că vă place să vă adunaţi şi dumneavoastră. Ne întâlneam întotdeauna la *ora nouă,* după prelegerea de seară.

În continuare, se uită la imaginea de pe ecran şi reveni la curs:

— Acest portret este cunoscut sub numele *Madona cu trandafiri* şi a fost achiziţionat recent de Galeriile naţionale din Londra. Experţii în Rafael nu se pun de acord; mulţi dintre ei sunt preocupaţi de numărul de tablouri cu acelaşi subiect, atribuite aceluiaşi artist. Unii aduc argumente că această pictură face parte din şcoala Rafael sau post-Rafael.

Uitându-se din nou la auditoriu, Anton văzu că scaunul din capătul rândului al doilea nu mai era ocupat.

Anna ajunse la Koskies cu câteva minute înainte de ora sugerată. Numai un ascultător atent ar fi observat că profesorul se abătuse de la firul cursului pentru a-i da un loc şi o oră de întâlnire. Nu-i scăpase expresia de teamă din ochii lui Anton, o expresie comună oamenilor care au trăit într-un regim poliţienesc.

Privind în jur, Anna constată că refugiul ei de adolescentă nu se schimbase prea mult. Aceleaşi mese şi scaune din plastic şi, probabil, acelaşi vin falsificat. Nu era un local prea potrivit pentru un profesor universitar de perspectivă şi o expertă în artă din New York. Comandă două pahare de vin roşu.

Anna încă îşi amintea vremurile când o noapte la Koskies i se părea colosală. Discuta cu prietenii calităţile lui Constantin Brâncuşi şi ale lui U2, ale lui Tom Cruise şi John Lennon. Pe drum, până acasă, mesteca gumă mentolată ca să nu-şi dea seama părinţii că băuse alcool şi fumase. Tatăl ei îşi dădea mereu seama; îi făcea cu ochiul şi-i arăta unde era mama, ca s-o ocolească.

Îşi aminti când făcuse prima oară dragoste cu Anton. Era aşa de frig, încât nici nu-şi scoseseră hainele şi la sfârşit, ea se întrebase dacă merita să mai repete experienţa. Lui Anton nu-i explicase nimeni pe atunci că o femeie are nevoie de mai mult timp ca să ajungă la orgasm.

Ridicând ochii, zări un bărbat înalt apropiindu-se. O clipă, n-a fost sigură că era Anton. Bărbatul purta o manta militară care nu i se potrivea, avea un fular de lână şi o căciulă rusească. Ţinuta ideală pentru o iarnă la New York, se gândi ea.

Aşezându-se în faţa ei, Anton nu-şi scoase decât căciula. Ştia că nu funcţiona decât caloriferul din capătul îndepărtat al sălii.

— Ai tabloul? îl întrebă Anna, nerăbdătoare.

— Da. Pânza n-a ieşit din studioul meu cât ai fost plecată, deoarece până şi un student neatent ar fi remarcat că distona cu stilul meu, zise el, sorbind din vin. Îţi mărturisesc că aş fi bucuros să scap de el. Am fost închis pentru mai puţin şi n-am dormit de patru zile. Până şi soţia mea bănuieşte că s-a întâmplat ceva.

— Îmi pare foarte rău, spuse Anna.

El îşi aprinse o ţigară.

— N-ar fi trebuit să te pun într-un asemenea pericol, continuă ea, şi acum, uite, trebuie să te mai rog ceva.

Anton părea îngândurat, dar aşteptă să audă urmarea.

— Mi-ai spus că ai păstrat opt mii de dolari de la mama.

— Da, majoritatea românilor bagă banii sub saltea, în caz că se schimbă guvernul peste noapte, o lămuri Anton.

— Am nevoie de un împrumut, spuse Anna. Îţi trimit banii înapoi după ce ajung la New York.

— Sunt banii tăi, Anna, poţi să-i iei pe toţi.

— Nu, sunt ai mamei, dar să nu-i spui nimic, fiindcă o să creadă că am încurcături financiare şi o să înceapă să vândă mobila.

Anton nu râse:

— Dar eşti într-o încurcătură, nu-i aşa?

— Nu atâta vreme cât am tabloul.

— Vrei să-l mai ţin o zi? întrebă el, sorbind din vin.

— Eşti drăguţ, refuză Anna, dar asta înseamnă să avem amândoi insomnii. A venit timpul să-ţi iau pictura de pe cap.

Şi se ridică, fără să-şi fi atins vinul.

Anton îl bău pe al lui, strivi mucul ţigării şi lăsă câteva monede pe masă. Îşi puse la loc căciula şi ieşi cu Anna afară. Ea nu mai ţinea minte când ieşiseră de acolo amândoi data trecută.

Se uită pe stradă cu atenţie, apoi i se alătură lui Anton, care sporovăia febril cu Serghei.

— O să ai timp să-ţi vezi mama? o întrebă Anton, în timp ce Serghei deschidea portiera.

— Nu. Cineva îmi supraveghează fiecare mişcare.

— Eu n-am văzut pe nimeni, se miră Anton.

— Nu e nevoie să-l vezi, zise Anna. Eu îl simt şi ştiu că e acolo. Şi avusesem iluzia că am scăpat de el, adăugă, ezitând.

— N-ai scăpat, vorbi şi Serghei, demarând.

Cât merseră până la casa lui Anton, nu mai vorbiră deloc. Serghei opri şi Anna intră după Anton în locuinţă. El o conduse repede la o mansardă de la ultimul etaj. Anna auzea muzică dintr-o cameră de dedesubt, dar era clar că el nu voia să i-o prezinte pe soţia lui.

Intrară într-o cameră plină de picturi în lucru. Ea îl descoperi imediat pe Van Gogh cu urechea bandajată şi zâmbi. Era în rama lui şi în cutia roşie.

— Nici nu se putea mai bine, spuse Anna. Acum trebuie să mă asigur că ajunge la destinaţie.

Anton nu comentă. Întorcându-se, Anna îl văzu în genunchi într-un colţ, ridicând o scândură din parchet. Băgă mâna în deschizătură şi scoase un plic gros, pe care-l băgă în buzunar. Apoi puse capacul cutiei roşii şi începu să-l bată în cuie. Era clar că voia să scape cât mai repede de tablou. După ce termină, Anton luă cutia şi coborâră scările.

Anna îi ţinu uşa blocului, ca să iasă în stradă, unde, spre bucuria ei, Serghei îi aştepta deja cu portbagajul deschis. Anton puse cutia acolo şi-şi frecă mâinile, uşurat. Serghei trânti capota şi se întoarse la volan.

Anton îi dădu Annei plicul cel gros.

— Mulţumesc, spuse ea, înmânându-i un alt plic, care nu-i era adresat.

El se uită la nume, zâmbi şi o sărută pe obraz.

— Orice ai pune la cale, îţi doresc să reuşeşti, îi ură, iar ea îi făcu semn cu mâna, urmărindu-l din ochi până intră în casă.

— Unde stai la noapte? o întrebă Serghei, când Anna se urcă în faţă lângă el.

Ea îi spuse.

9/21

38

Când se trezi Anna, Serghei stătea pe capotă, fumând o ţigară. Ea se întinse şi se frecă la ochi. Era prima dată când dormea pe bancheta din spate a unei maşini; mai dormise, e drept, într-o dubiţă, lângă frontiera canadiană, lipsită de orice protecţie. Acum nu fusese chiar atât de rău.

Coborî din maşină, dezmorţindu-şi picioarele. Cutia roşie era la locul ei.

— Bună dimineaţa, o salută Serghei. Ai dormit bine?

— Mai bine decât dumneata, mi se pare, râse Anna.

— După douăzeci de ani de armată, somnul devine un lux, spuse Serghei. Te rog, vino la micul dejun.

Şi scoase o cutiuţă de sub scaunul şoferului. Ridicând capacul, îi dezvălui conţinutul: un adevărat festin, compus din două chifle, un ou fiert, o bucată de brânză, două roşii, o portocală şi un termos cu cafea.

— De unde au apărut toate astea? întrebă Anna, curăţând portocala de coajă.

— E cina de ieri, pregătită de iubita mea soţie, spuse Serghei.

— Cum o să-i explici de ce n-ai dormit acasă?

— O să-i spun adevărul. Mi-am petrecut noaptea cu o femeie frumoasă.

Anna roşi.

— Dar mi-e teamă că sunt prea bătrân ca să mă creadă, adăugă el. Deci, acum ce urmează? Jefuim o bancă?

— Numai dacă are cincizeci de milioane de dolari la îndemână, râse Anna. Altfel, trebuie să pun asta – şi arătă spre cutie – în cala următorului avion de Londra, aşa că trebuie să aflu când deschide biroul de transport de marfă.

— Când vine primul client, o informă Serghei, decojind oul. De obicei, pe la şapte, îi spuse, întinzându-i-l.

Anna muşcă o dată:

— Atunci trebuie să ajung la şapte, când deschid, ca să fiu sigură că o să ia acum cutia. Ar trebui să pornim, spuse ea, uitându-se la ceas.

— Nu prea cred.

— Cum adică? îl chestiona ea neliniştită.

— Dacă o femeie ca dumneata îşi petrece noaptea în maşină, nu la hotel, trebuie să aibă un motiv. Am sentimentul că *asta* e motivul, sublinie Serghei, arătând cutia. Aşa că poate n-ar fi înţelept să fii văzută de dimineaţă cu asta la aeroport.

Anna privea atentă, fără să vorbească.

— E posibil ca în cutie să fie ceva ce trebuie să rămână departe de ochii autorităţilor? continuă prudent Serghei.

Anna nu confirmă, tăcând mai departe.

— Exact cum mă gândeam, înţelese Serghei. Ştii, când eram colonel de armată şi trebuia să rezolv o treabă fără să ştie nimeni, îl puneam pe un caporal s-o execute. În felul ăsta, nimeni nu-i acorda importanţă. Cred că azi va trebui să fiu caporalul dumitale.

— Dar dacă eşti prins, ce vom face?

— Măcar voi contribui la un lucru bun şi eu. Crezi că e amuzant să taci pe şoferul de taxi după ce ai condus un regiment? Nu-ţi face griji, doamnă dragă. Am vreo doi băieţi la vamă şi dacă plătim cât trebuie, n-o să pună întrebări.

Anna deschise servieta, scoase plicul de la Anton şi-i dădu lui Serghei cinci hârtii de douăzeci de dolari.

— Nu, nu, doamnă dragă, îşi azvârli el braţele în lături, teatral. Nu încercăm să-l mituim pe şeful poliţiei, doar pe doi funcţionăraşi, adăugă, luând o singură bancnotă. În plus, s-ar putea să mai am nevoie de serviciile lor, aşa că nu vreau să aibă aşteptări mai mari decât se cade.

Anna râse:

— Când semnezi formularul, Serghei, ai grijă să fie ceva ilizibil.

El o privi îndeaproape:

— Înţeleg, până la un punct. Dumneata stai aici, fără să te arăţi. Am nevoie de biletul de avion.

Anna deschise iar servieta, puse la loc în plic cei optzeci de dolari şi-i întinse biletul ei pentru Londra.

Serghei se urcă la volan, porni motorul şi-i făcu semn cu mâna.

Anna se uită după maşina care dădea colţul cu tabloul, bagajul, biletul de Londra şi douăzeci de dolari. Garanţia ei erau o bucată de brânză, o chiflă cu roşie şi un termos cu cafea rece.

Fenston ridică receptorul după al zecelea apel.

— Tocmai am sosit la Bucureşti, spuse ea, cu accentul est-european sunând şi mai pronunţat la telefon. Cutia roşie a fost încărcată într-un avion de Londra care aterizează la Heathrow azi la patru după-masă.

— Şi fata?

— Nu ştiu ce planuri are, dar când aflu…

— Ai grijă să-i laşi leşul la Bucureşti.

Şi legătura se întrerupse.

Krantz ieşi din aeroport, aşeză celularul sub roata din faţă a unui camion cu motorul ambalat şi aşteptă să-l vadă strivit înainte de a se strecura înapoi în terminal.

Verifică tabela de plecări, dar, de data aceasta, nu presupuse imediat că Petrescu va pleca la Londra. În aceeaşi dimineaţă decola şi o cursă de New York. Dacă avea rezervare la aceea, va trebui s-o omoare pe Petrescu în aeroport. N-o să fie prima crimă pe care o comitea în aeroportul ăsta.

Krantz se înghesui în spatele unui automat mare de băuturi şi aşteptă. Se asigurase că putea supraveghea toate taxiurile care veneau. N-o interesa decât un taxi, cu o anume clientă. Petrescu n-o s-o mai prostească şi a doua oară, fiindcă, de data asta, intenţiona să-şi ia măsuri de asigurare.

*

După treizeci de minute, Anna începu să se simtă neliniştită. După patruzeci de minute, îngrijorată. După cincizeci, aproape în panică. La o oră de la plecarea lui, se întreba chiar dacă Serghei nu lucra pentru Fenston. Însă câteva minute mai târziu, bătrânul Mercedes condus de un şofer şi mai bătrân apăru de după colţ. Serghei zâmbi:

— Pari uşurată, îi spuse, deschizându-i portiera şi dându-i biletul înapoi.

— A, nu, protestă Anna, simţindu-se vinovată.

— Pachetul e în avionul de Londra cu care o să pleci şi dumneata, continuă Serghei să zâmbească, urcându-se la volan.

— Bun, conchise ea, a sosit vremea s-o iau şi eu din loc.

— De acord, spuse Serghei, învârtind cheia în contact. Dar trebuie să fii atentă, fiindcă americanul e deja acolo, te aşteaptă.

— Nu-l interesez eu, zise Anna, doar pachetul.

— Dar m-a văzut ducându-l la mărfuri şi cu douăzeci de dolari, va afla unde pleacă.

— Nu-mi mai pasă, îl linişti Anna, fără alte explicaţii.

Părând nedumerit, dar fără să comenteze, Serghei intră pe autostradă, urmând indicatoarele către aeroport.

— Îţi sunt foarte îndatorată, spuse Anna.

— Patru dolari, zise Serghei, plus masa de dimineaţă. Mă mulţumesc cu cinci dolari.

Anna deschise servieta, luă plicul lui Anton şi scoase toţi banii din el, în afară de cinci sute de dolari, apoi lipi plicul. Când Serghei se opri în faţa terminalului principal, îi dădu plicul:

— Cinci dolari, zise.

— Mulţumesc, doamnă.

— Anna, spuse ea, sărutându-l pe obraz.

Nu se mai uită înapoi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut lacrimi în ochii unui bătrân soldat.

*

Oare ar fi trebuit să-i spună că el, colonelul Serghei Slătinaru, stătea lângă tatăl ei când a fost executat?

Ieşind din lift, Tina îl zări pe Leapman închizând uşa de la biroul ei. Se strecură la toaletă, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce încerca să evalueze consecinţele. Oare aflase că-i putea

asculta lui Fenston toate convorbirile şi putea vedea tot ce se petrecea în biroul şefului? Mai rău, îşi dăduse seama că-şi expedia singură prin e-mail toate documentele confidenţiale ale băncii? Tina încercă să rămână calmă, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre biroul ei. Era sigură doar de faptul că Leapman nu lăsase nicio urmă a trecerii lui pe acolo.

Se aşeză la birou şi porni ecranul. I se făcu rău. Leapman era la Fenston în birou, îi spunea ceva şi preşedintele companiei asculta cu toată atenţia.

Jack se uită cum Anna îl săruta pe obraz pe şofer, fără să poată uita că omul acela îl extorcase de douăzeci de dolari – o sumă pe care nu avea de gând s-o deconteze. Se gândi că el şi scunda stătuseră treji toată noaptea, în timp ce Anna dormise. Lui Jack îi fusese teamă că, dacă aţipea, scunda putea ajunge la cutie s-o fure, deşi n-o mai văzuse de când se îmbarcase în avionul de Londra, plecând de la Tokyo. Se întreba unde era acum. Bănuia că nu prea departe. Cu trecerea timpului, Jack înţelegea că şoferul Annei nu era un oarecare, ci un om dispus să-şi rişte viaţa pentru ea, poate chiar fără să ştie ce era în cutia roşie. Trebuia să existe o explicaţie. Ştia că ar fi fost pierdere de timp să încerce să-l mituiască pe şofer, după cum aflase deja pe pielea lui. Totuşi, şeful serviciului de marfă îl invitase pe Jack la el în birou şi chiar îi arătase formularul de expediţie, asigurându-l că pachetul fusese deja încărcat în avionul de Londra. Nu cheltuise degeaba cincizeci de dolari, deşi nu putuse descifra semnătura de pe formular. Dar oare va lua şi ea acelaşi avion? Jack nu se dumirea. Dacă Van Gogh-ul era în cutia roşie, în drum spre Londra, ce era în lada de lemn pe care Petrescu i-o dusese la Tokyo lui Nakamura? Nu avea de ales, trebuia să aştepte să vadă dacă va urca şi ea la bord.

Serghei o privi pe Anna ducându-şi geamantanul către intrarea în aeroport. Avea de gând să-l sune mai târziu pe Anton şi să-l asigure că plecase cu bine. Anna se întoarse să-i facă semn cu mâna, aşa că nu-şi dădu seama că i se urcase un client în maşină decât când auzi portiera închizându-se. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare:

— Unde vă duc, doamnă?

— La aeroportul vechi, spuse clienta.

— Nu ştiam că mai e deschis, se miră el, dar ea nu spuse nimic. Aşa erau unii clienţi.

Ajungând la al doilea sens giratoriu, Serghei făcu prima la dreapta şi se mai uită o dată în oglinda retrovizoare. Clienta avea un aer familiar – o mai dusese cu taxiul? La intersecţie, o luă la stânga spre aeroportul vechi. Şoseaua era pustie. Avea dreptate el, de la încercarea de scăpare a lui Ceauşescu, din decembrie 1989, niciun avion nu mai decolase de acolo. Aruncă iar o privire în oglindă, încercând să menţină viteza constantă şi deodată îşi

aminti. Acum ştia unde o mai văzuse. Avea părul mai lung şi blond şi deşi trecuseră peste zece ani de atunci, ochii îi rămăseseră la fel – inexpresivi când ucidea, care te perforau când mureai.

Plutonul lui fusese înconjurat la graniţa cu Bulgaria. Fuseseră escortaţi rapid spre cea mai apropiată închisoare. Încă mai auzea plânsetele voluntarilor tineri, unii care abia absolviseră liceul. După ce-i spuneau tot ce voia să ştie sau nu-i spuneau nimic, le spinteca dintr-odată gâtlejul, privindu-i în ochi. Când erau morţi, le reteza capul dintr-o singură mişcare şi-l arunca în mijlocul celulei pline. Chiar şi cei mai hârşâiţi tovarăşi ai ei îşi fereau ochii.

Înainte de a pleca, se uita la cei care mai erau în viaţă şi se despărţea de ei cu aceleaşi vorbe în fiecare seară:

— Încă nu m-am hotărât cine urmează.

Nu supravieţuiseră decât trei din oamenii lui, pentru că fuseseră capturaţi alţi prizonieri, cu informaţii mai proaspete. Timp de treizeci şi şapte de nopţi albe, colonelul Serghei Slătinaru se întrebase când îi va veni rândul. Ultima ei victimă fusese tatăl Annei, unul dintre oamenii cei mai bravi pe care-i cunoscuse, care ar fi meritat să moară luptând cu duşmanul şi nu măcelărit ca o vită.

Când se repatriaseră, una din îndatoririle lui de comandant fusese să-i spună mamei Annei cum murise căpitanul Petrescu. O minţise, asigurând-o că murise eroic pe câmpul de luptă. De ce să-i transfere şi ei coşmarul lui? Apoi îl sunase Anton, să-i spună că primise un telefon de la fiica lui Petrescu; venea la Bucureşti şi îl ruga… n-avea de gând să-i spună nici ei secretul.

După încheierea ostilităţilor, zvonurile despre soarta lui Krantz fuseseră confuze: era la închisoare, fugise în America, fusese ucisă. El se rugase să fie în viaţă, fiindcă voia s-o ucidă el.

Dar se temea că nu-şi va mai arăta chipul în România, pentru că prea mulţi din foştii ei camarazi ar fi stat la coadă să-i taie beregata. De ce se întorsese? Ce era în cutia aia ca s-o facă să-şi asume un asemenea risc?

Ajungând în zona pistei, acum pustie şi invadată de buruieni, Serghei încetini. Rămase cu o mână pe volan, în timp ce pe cealaltă o băga sub banchetă, după pistolul pe care nu-l mai folosise de la moartea lui Ceauşescu.

— Unde vă las, doamnă? o întrebă, de parcă ar fi fost pe o stradă aglomerată.

Ea nu răspunse. Serghei îşi încleştă degetele pe patul armei. Se uită în oglinda retrovizoare, conştient că orice mişcare bruscă ar fi alertat-o. Nu numai că avea avantajul de a fi în spatele lui, dar îi mai şi supraveghea fiecare mişcare. Ştia că în următoarele secunde, unul din ei doi va fi mort.

Puse degetul pe trăgaci şi începu să-şi ridice mâna, centimetru cu centimetru. Era pe cale să frâneze, când ea îl apucă de păr şi-i

trase brusc capul în spate. Maşina se opri în mijlocul pistei. El mai ridică pistolul un centimetru.

— Unde merge fata? întrebă ea, trăgându-i şi mai tare capul pe spate, ca să-l poată privi în ochi.

— Ce fată? reuşi să spună, simţind lama cuţitului pe gât, sub mărul lui Adam.

— Nu te juca de-a popa prostu' cu mine, moşule. Fata pe care ai lăsat-o la aeroport.

— N-a spus.

Încă un centimetru.

— N-a spus, deşi ai dus-o peste tot cu maşina? Unde pleacă? strigă ea vârându-i lama în piele.

Încă un centimetru.

— Îţi mai dau o şansă, zbieră ea, tăindu-l şi făcând sângele cald să-i curgă pe gât. Unde a plecat?

— Nu ştiu! urlă Serghei şi ţintind spre capul ei, apăsă pe trăgaci.

Glonţul scrijeli umărul lui Krantz, aruncând-o în spate, dar ea nu-i dădu drumul. Apăsă din nou pe trăgaci, dar în secunda dintre cele două împuşcături, ea avu destul timp să-i spintece gâtlejul dintr-o singură mişcare.

Ultima imagine de dinaintea morţii lui Serghei a fost privirea sfredelitoare a ochilor ei cenuşii.

39

Leapman nu dormea când sună telefonul. În general, nu prea dormea, cu toate că doar o singură persoană îi putea telefona la o oră atât de inumană.

Ridică receptorul:

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse, ca şi când ar fi fost la birou.

— Krantz a localizat tabloul.

— Unde era? întrebă Leapman.

— La Bucureşti, dar acum e în drum spre Heathrow.

V-am spus eu, ar fi vrut Leapman să exclame, dar se rezumă la o întrebare practică:

— Şi când aterizează avionul?

— Puţin după şaisprezece, ora Londrei.

— O să fie cineva acolo să ia coletul.

— Şi să-l urce la bordul primei curse disponibile de New York.

— Şi Petrescu unde e? întreba Leapman.

— N-am idee, zise Leapman, dar Krantz o aşteaptă la aeroport. Aşa că n-o s-o revedem.

Leapman auzi clic-ul de întrerupere. Fenston nu spunea niciodată „la revedere". Se dădu jos din pat, îşi luă agenda şi o răsfoi până la litera P. Se uită la ceas şi o sună la birou:

— Ruth Parish.

— Bună dimineaţa, d-ra Parish. Aici Karl Leapman.

— Bună dimineaţa, rosti Ruth cu prudenţă.

— Ne-am găsit tabloul.

— Aveţi Van Gogh-ul?

— Nu, nu încă, dar de aceea vă sun.

— Cum vă pot ajuta?

— E în cala de bagaje al unui avion al companiei British Airways, care vine de la Bucureşti şi aterizează la dvs. Azi după-amiază, chiar după patru. Asiguraţi-vă că de data asta nu-l mai pierdeţi.

— Voi fi la avion. Dar cine a semnat formularul?

— Cui îi pasă? E tabloul nostru în cutia dvs. A doua oară să nu-l mai rătăciţi.

Şi Leapman închise telefonul, înainte ca Ruth Parish să poată exprima vreun protest.

Când cursa 019 de la Bucureşti ateriză la Heathrow, Ruth Parish şi patru transportatori aşteptau pe pistă. De îndată ce se dădu liber pentru descărcare şi vehiculele se depărtară, Range Rover-ul lui Ruth şi o dubă securizată a firmei Art Locations se apropiară la douăzeci de metri de cala de bagaje.

Dacă ar fi ridicat ochii, Ruth ar fi zărit la o ferestruică de la coada avionului chipul zâmbitor al Annei. Dar nu-l ridică.

În schimb, coborî din maşină şi se duse la vameş. Îl informase deja că doreşte să transfere o pictură dintr-un avion în altul. Ofiţerul păruse plictisit, sugerând că nu trebuia ca un funcţionar atât de înalt să fie deranjat pentru un transport de rutină, dar apoi Ruth îi dezvăluise, confidenţial, valoarea tabloului. Urma să fie promovat peste trei săptămâni. Dacă dădea greş cu operaţiunea asta, putea să uite de tresa argintie pe care-i promisese nevestei că o va purta pe mânecă înainte de sfârşitul lunii. Ca să nu mai vorbim de mărirea de salariu.

Când cala a fost deschisă, s-au apropiat amândoi, dar numai vameşul a vorbit cu şeful transportului.

— Aveţi la bord o cutie din lemn, de… – se uită pe tabelul lui – un metru pe şaptezeci de centimetri, adâncimea 10-15 centimetri. Are ştampila firmei Art Locations pe ambele laturi şi numărul 47 marcat în toate colţurile. Vreau s-o descărcaţi prima.

Şeful transportului trimise ordinul celor doi oameni din cală, care dispărură în întuneric. Când reapărură, Anna se îndrepta spre punctul de control al paşapoartelor.

— Aceea e, spuse Ruth când încărcătorii se iviră, ţinând de margini cutia roşie.

Vameşul dădu din cap. O maşină specială ridică uşor coletul din cală şi-l depuse pe pistă. Vameşul verifică formularul şi marcajul cutiei, apoi se hotărî:

— Totul pare în ordine, dră Parish. Semnaţi aici.

Ruth semnă formularul, dar nu reuşi să descifreze semnătura expeditorului. Vameşul urmări atent drumul coletului până la duba Art Locations, unde oamenii lui Ruth l-au preluat.

— Trebuie să vă acompaniez până la celălalt avion, ca să mă asigur că tabloul a pornit spre destinaţia următoare, explică ofiţerul. Abia după aceea vă pot semna certificatul.

— Desigur, spuse Ruth, obişnuită cu procedura de care se lovea de două-trei ori pe zi.

Anna ajunsese la recuperarea bagajelor când duba securizată îşi porni traseul ocolit dinspre terminalul trei spre terminalul patru. Şoferul parcă lângă un avion al companiei United Airlines, cu destinaţia New York.

Duba aşteptă peste o oră pe pistă să fie deschisă cala, timp în care Ruth află povestea vieţii ofiţerului de vamă, şcoala la care intenţiona să-şi trimită cel de-al treilea copil şi data când se aştepta la promovare. După aceea, tabloul urmă o procedură inversă celei anterioare. Uşa din spate a dubei s-a deschis, pictura a fost aşezată pe maşina de încărcare, purtată la marginea calei, ridicată şi primită de doi încărcători, care au luat-o cu ei în pântecul aeronavei.

Vameşul a semnat documentele de transport în trei exemplare şi s-a despărţit de Ruth, luându-şi la revedere. În condiţii normale, Ruth s-ar fi întors la birou, ar fi completat formularele necesare, şi-ar fi verificat mesajele şi ar fi plecat acasă. Totuşi,

acestea nu erau condiţii normale. Rămase în maşină până când bagajele tuturor au fost încărcate şi uşa calei s-a încuiat. Nu s-a mişcat nici când avionul a început să trepideze, înaintând către pista de nord. Abia când s-au ridicat roţile şi a văzut aparatul în aer, i-a telefonat domnului Leapman la New York. Mesajul transmis era simplu: coletul e pe drum.

Jack era nedumerit. O privise pe Anna intrând în sala de sosiri, schimbând câţiva dolari la casa Travelex şi aşezându-se la coada lungă pentru taxiuri. Taxiul lui Jack aştepta deja pe trotuarul opus, cu două rânduri de bagaje înăuntru şi motorul rulând.

— Unde mergem? întrebă şoferul.

— Nu sunt sigur, recunoscu Jack, dar cred că la depozitul de marfă.

Presupunea că Anna va merge direct să-şi recupereze coletul pe care şoferul din Bucureşti o ajutase să-l încarce în avion. Dar greşea. În loc s-o ia la dreapta, urmând indicatorul mare, albastru, către depozitul care se profila în faţă, taxiul Annei viră la stânga şi-şi continuă drumul spre vest, pe şoseaua M25.

— Nu se duce la marfă, boierule, aşa că încotro mergem? La Gatwick?

— Ce-i în cutie? întrebă Jack.

— N-am idee, domnule.

— Sunt un prost, spuse Jack.

— N-aş îndrăzni să-mi dau cu părerea despre asta, domnule, dar mi-ar fi de ajutor dacă aş şti unde mergem.

Jack râse:

— Cred că la Wentworth.

— În regulă, boierule.

Jack încercă să se relaxeze, dar, uitându-se pe fereastra din spate, ar fi jurat că-i urmărea un alt taxi negru. O siluetă indistinctă ocupa bancheta din spate. De ce o mai urmărea pe Anna când tabloul fusese recuperat?

Când şoferul lui ieşi de pe M25 şi intră pe drumul spre Wentworth, taxiul despre care crezuse că-i urmărea continuă în direcţia aeroportului Gatwick.

— Nu eşti prost până la urmă, boierule, se pare că mergem la Wentworth.

— Nu, sunt doar paranoic, recunoscu Jack.

— Hotărăşte-te, domnule, zise şoferul, când taxiul Annei intră pe aleea de la Wentworth Hall. Vrei s-o mai urmăresc?

— Nu, zise Jack. Dar trebuie să mă cazez pe aproape la noapte. Ştii cumva vreun hotel pe aici?

— În sezonul de golf, las mulţi clienţi la Wentworth Arms. Pe vremea asta, găseşti o cameră acolo.

— Hai să vedem, îi ceru Jack.

— Că bine zici, boierule.

Jack se lăsă pe spate şi formă un număr pe celular.

— Aici ambasada americană.
— Cu Tom Crasanti, vă rog.

Revenindu-şi după operaţie, primul lucru pe care l-a simţit Krantz a fost o durere ascuţită în umărul drept. A reuşit să ridice puţin capul de pe pernă, cercetând cu greutate cămăruţa simplă, cu pereţi albi, unde se afla doar strictul necesar: un pat, o masă, un scaun, un cearşaf, o pătură şi o ploscă. Era un spital, dar nu dintre cele private, pentru că nu vedea nicio fereastră, nici flori, fructe, bileţele vesele sau alte accesorii. Uşa era zăvorâtă.

Krantz încerca să pună cap la cap întâmplările. Îşi amintea că şoferul o ţintise în inimă şi după aceea, nimic. Se răsucise la timp – trei centimetri, nu mai mult – înainte ca glonţul să-i sfâşie umărul. Nimeni n-o prinsese aşa până atunci. Al doilea glonţ n-o nimerise, pentru că avusese un răgaz de o secundă în care-l spintecase. Era profesionist, fost poliţist poate, sau soldat. După aceea, leşinase.

40

Jack se cază peste noapte la hanul Wentworth Arms şi rezervă o masă pentru cină la ora opt. După un duş şi alte haine pe el, abia aştepta să devoreze o friptură mustoasă.

Deşi Anna era aparent în siguranţă la Wentworth Hall, nu se putea relaxa atâta vreme cât avea sentimentul că scunda ar fi putut bântui prin preajmă. O să-l roage pe Tom să pună la curent poliţia locală şi-şi va continua şi el supravegherea.

Se aşeză în sala de la parter, bucurându-se de o bere Guiness şi gândindu-se la Anna. Cu mult înainte de ora opt, intră Tom şi privind în jur, îl zări lângă şemineu. Jack se ridică să-şi salute prietenul, scuzându-se că-l adusese până la Wentworth, în loc să-l lase să-şi petreacă seara cu Hank şi Chloe.

— Dacă în localul ăsta se pricep să prepare un cocktail bun, n-o să mai plâng, replică Tom.

Se apucă să-i explice lui Jack cum a înscris Hank „o jumătate de secol” – ce-o mai fi fost şi asta – când veni ospătarul-şef să le ia comanda. Amândoi au cerut fripturi, deşi Tom, care era texan, încă nu se obişnuise cu varianta engleză, care arăta ca un cotlet de miel la tavă.

— Vă anunţ când puteţi veni la masă, spuse ospătarul.

— Mulţumesc, zise Jack iar Tom se aplecă să-şi deschidă servieta.

Scoase de acolo un dosar mare şi-l puse între ei. Nu prea era un maestru al conversaţiei fără rost.

— Hai să începem cu veştile importante, spuse ei, deschizând dosarul. Am identificat-o pe femeia din fotografia asta pe care ne-ai trimis-o de la Tokyo.

Jack lăsă jos berea, concentrându-se.

— O cheamă Olga Krantz şi are un lucru în comun cu dr. Petrescu.

— Anume? întrebă Jack.

— Şi ea a fost dispărută, presupus moartă, conform datelor agenţiei. După cum vezi, adăugă Tom, împingând o foaie spre Jack, am pierdut-o din evidenţă în 1989, când n-a mai fost membră a corpului personal de pază al lui Ceauşescu. Acum, însă, suntem convinşi că lucrează exclusiv pentru Fenston.

— E o prăpastie mare în logica asta, sugeră Jack, în timp ce ospătarul reapărea cu un cocktail şi încă o halbă de Guiness.

— Nu şi dacă judeci pas cu pas, îl contrazise Tom, sorbind din cocktail. Hm, nu e rău. La urma urmei, ea şi Fenston au lucrat în acelaşi timp pentru Ceauşescu.

— O coincidenţă, zise Jack. N-ar rezista ca probă la tribunal.

— Ba s-ar putea, când o să afli ce slujbă avea Krantz.

— Uimeşte-mă, spuse Jack.

— Era responsabilă cu înlăturarea tuturor celor care reprezentau o ameninţare pentru Ceauşescu.
— Tot nu e suficient.
— Dar stai să vezi ce tehnică de lucru avea.
— Cuţit de bucătărie? propuse Jack, fără să citească de pe foaia din faţa lui.
— Ai ghicit.
— Mi-e teamă că s-a mai creat o fisură în logica ta.
— Şi anume? întrebă Tom.
— Anna ar trebui să fie următoarea ei victimă.
— Nu. Aici, din fericire, logica se întrerupe, pentru că pe Krantz au arestat-o de dimineaţă, la Bucureşti.
— Cum? izbucni Jack.
— A ridicat-o poliţia locală.
— E greu de crezut că i-au luat urma, comentă Jack. Eu o tot pierdeam, chiar şi când ştiam unde era.
— Poliţia locală a recunoscut că era inconştientă când au arestat-o, îl informă Tom.
— Dă-mi detalii, ceru Jack nerăbdător.
— Se pare că s-a antrenat într-un conflict cu un şofer de taxi care avea asupra lui cinci sute de dolari. Încă mai primeam rapoarte când am plecat de la birou. Şoferul s-a ales cu gâtlejul tăiat şi ea cu un glonţ înfipt în umărul drept. Încă nu ştiu de la ce a pornit cearta, dar şoferul a fost ucis cu puţin timp înainte de decolarea avionului tău, aşa că sperăm că ne luminezi tu.
— Krantz încerca probabil să afle unde pleca Anna, după ce se făcuse de râs la Tokyo, dar omul ăla nu i-ar fi spus niciodată. O proteja ca un tată, nu ca un şofer, şi cinci sute de dolari sunt o gogoaşă. Krantz nu se deranjează să omoare oameni pentru atâta lucru, iar şoferul ăla nu lucra după regulament.
— Ei, oricum, Krantz e închisă şi, cu puţin noroc, o să-şi petreacă în temniţă tot restul vieţii, deşi s-ar putea ca asta să nu se întâmple, fiindcă am auzit că o mulţime de români ar strânge-o bucuroşi de gât.
Tom se uită încă o dată în dosar:
— Se pare că şoferul nostru, colonelul Serghei Slătinaru, a fost erou al rezistenţei anticomuniste.
Mai sorbi din pahar şi adăugă:
— Deci nu mai ai motive să-ţi faci griji pentru siguranţa lui Petrescu.
Chelnerul veni să-i invite în restaurant.
— Ca şi o mulţime de români, n-o să mă liniştesc decât după ce o s-o văd moartă pe Krantz, mărturisi Jack. Până atunci, mă nelinişteşte soarta Annei.
— Anna? Voi doi vă tutuiţi? întrebă Tom, aşezându-se în faţa lui la cină.
— Nu prea, deşi am putea. Mi-am pierdut pentru ea mai multe nopţi decât pentru majoritatea iubitelor mele.

— Atunci, n-ar fi trebuit s-o invităm şi pe dr. Petrescu să stea aici cu noi?

— Las-o baltă, zise Jack. Ia masa probabil cu lady Arabella la Wentworth Hall, în timp ce noi stăm aici la han.

Un chelner le aduse supă de cartofi şi lăptucă pentru Tom şi salată Caesar pentru Jack.

— Ai mai aflat ceva despre Anna?

— Nu prea mult, recunoscu Tom. Dar pot să-ţi spun că a sunat la poliţia new-yorkeză din aeroport de la Bucureşti. A cerut să-i fie şters numele de pe lista dispăruţilor şi a explicat că a fost în vizită la mama ei, în România. A mai vorbit şi cu unchiul ei din Danville, Illinois şi cu lady Arabella Wentworth.

— Înseamnă că întâlnirea ei de la Tokyo a dat greş, zise Jack.

— Explică-mi şi mie, îi ceru Tom.

— S-a întâlnit la Tokyo cu un magnat al oţelului, Nakamura, care deţine una din cele mai mari colecţii de pictură impresionistă din lume, după cum am aflat de la portarul hotelului Seiyo. Evident că n-a reuşit să-i vândă Van Gogh-ul lui Nakamura, ceea ce ar explica de ce l-a trimis înapoi la Londra, permiţând chiar să fie dus mai departe, la New York.

— Mie nu mi se pare genul care renunţă uşor, comentă Tom, extrăgând o altă filă din dosar. Apropo, o caută şi compania Happy Hire. A închiriat o dubă de la ei şi a abandonat-o lângă frontiera canadiană, fără bare de protecţie faţă şi spate şi cu toate farurile defecte.

— Nu e o infracţiune majoră, spuse Jack.

— Te îndrăgosteşti de fata asta? îl chestionă Tom.

Tocmai venea chelnerul cu fripturile şi Jack nu răspunse.

— Două fripturi, una în sânge, una medie, anunţă chelnerul.

— A mea e în sânge, spuse Tom.

Chelnerul puse pe masă farfuriile:

— Poftă bună, le ură.

— Ai mai aflat ceva despre Leapman? se interesă Jack.

— Da, răspunse Tom, ştim foarte multe despre domnul Leapman.

Şi scoase pe masă alt dosar:

— E cetăţean american la a doua generaţie, a făcut dreptul la Columbia. Nu ca tine, rânji el. După absolvire, a lucrat pentru mai multe bănci, schimbându-şi repede slujbele, până când a fost prins cu o fraudă cu acţiuni. Vindea obligaţiuni unor văduve care nu existau, asta era specialitatea lui. Dar în realitate, existau văduvele şi obligaţiunile, nu.

Jack râse.

— A ispăşit o sentinţă de doi ani la închisoarea corecţională Rochester din statul New York şi i-a fost ridicat pe viaţă dreptul de a mai lucra într-o bancă sau în altă instituţie financiară.

— Dar e mâna dreaptă a lui Fenston, nu?

— A lui Fenston, se poate, dar nu a băncii. Numele lui Leapman nu apare în registrele lor, nici măcar ca om de serviciu. Plăteşte taxe doar pentru venitul lunar cunoscut de fisc, un cec provenind de la o mătuşă din Mexic.

— Du-te de aici! se miră Jack.

— Nu mai spune nimic, adăugă Tom, fiindcă departamentul meu nu are nici resursele financiare şi nici relaţiile necesare pentru a afla dacă mătuşa aia chiar există.

— Ceva legături cu România? întrebă Jack, tăind o bucăţică de friptură.

— Niciuna de care să ştim, răspunse Tom. E ieşit direct din Bronx, într-un costum de marcă.

— Totuşi, Leapman ar putea fi cel mai bun fir al nostru, îşi exprimă Jack părerea. Dacă l-am putea face să mărturisească…

— Nicio şansă, zise Tom. De când a ieşit din închisoare, n-a mai plătit nici măcar amendă de parcare şi bănuiesc că îi e mai frică de Fenston decât de noi.

— Ce păcat că nu mai trăim în vestul sălbatic, râse Jack.

Ridicară paharele, apoi Tom întrebă:

— Când pleci înapoi în State? Te întreb ca să ştiu când o să mai am şi eu program de lucru normal.

— Mâine, presupun, răspunse Jack. Trebuie să mă întorc la New York, Krantz e sub lacăt şi Macy o să vrea să ştie dacă am vreo dovadă că lucrează pentru Fenston.

— Şi ai? întrebă Tom.

Niciunul dintre ei nu-i observă pe cei doi bărbaţi care discutau cu responsabilul sălii. Nu doreau o rezervare, pentru că nu-şi lăsaseră pardesiurile la garderobă. După ce responsabilul răspunse la întrebările adresate de cei doi, aceştia traversară hotărâţi sala.

Când ajunseră la masa lor, Tom băga dosarele la loc în servietă.

— Bună seara, domnilor, spuse cel mai înalt dintre nou-veniţi. Sunt sergentul Frankham şi acesta e colegul meu, comisarul Ross. Îmi cer scuze că vă deranjez de la masă, dar trebuie să discut ceva cu dvs., domnule, continuă, atingându-l pe Jack pe umăr.

— Dar ce am făcut? întrebă Jack, lăsând jos cuţitul şi furculiţa. Am parcat pe linia galbenă dublă?

— Mi-e teamă că e ceva mai serios, domnule, spuse sergentul. Trebuie să vă cer să mă însoţiţi la secţie.

— Sub ce motiv? ceru Jack dreptate.

— Domnule, ar fi mai înţelept să nu continuăm această conversaţie într-un restaurant aglomerat.

— Şi cu a cui autoritate… începu Tom.

— Nu cred că trebuie să vă implicaţi în asta, domnule.

— E hotărârea mea, spuse Tom, căutându-şi insigna de agent FBI.

Tocmai voia s-o arate, când Jack îl atinse pe cot:

— Hai să nu facem o scenă. Nu e nevoie să implicăm biroul.

— Ce dracu', oamenii ăştia cred…

— Calmează-te, Tom. O să merg la secţia de poliţie şi o să ne lămurim.

Fără convingere, Tom puse la loc portofelul cu legitimaţia şi deşi nu spuse nimic, expresia lui era cât se poate de grăitoare. Jack se ridică în picioare şi sergentul îl luă de braţ, punându-i repede cătuşe.

— Hei, asta chiar e necesar? interveni Tom.

— Lasă, Tom, nu te amesteca, spuse liniştit Jack.

Tom ieşi cu ei din restaurant, printre oamenii care mâncau şi conversau ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ajungând la uşa de la intrare, Tom întrebă:

— Vrei să vin la secţie?

— Nu, stai pe aici. Nu-ţi face griji, mă întorc până la cafea.

Niciunul dintre ei nu le observase pe cele două femei care stăteau într-un colţ, privindu-l fix pe Jack.

— Da, el este, confirmă una dintre ele.

*

Auzind uşa deschizându-se, Tina stinse repede ecranul. Nu ridică ochii, pentru că o singură persoană intra fără să bată.

— Bănuiesc că ştii că Petrescu s-a întors la New York.

— Am auzit, spuse Tina, continuând să dactilografieze.

— Dar ai auzit şi că a încercat să fure Van Gogh-ul? întrebă el, punându-şi amândouă mâinile pe biroul ei.

— Cel din biroul şefului? întrebă Tina inocentă.

— Nu te juca cu mine, zise Leapman. Crezi că nu ştiu că-i asculţi toate convorbirile preşedintelui?

Tina se opri din bătut şi se uită la el.

— Poate că a venit vremea, continuă Leapman, să-l informăm pe domnul Fenston despre butonul de sub birou, cu ajutorul căruia îi spionezi toate întâlnirile.

— Mă ameninţaţi, domnule Leapman? îl înfruntă Tina. În cazul acesta, s-ar putea să am şi eu o discuţie cu domnul preşedinte.

— Şi ce-ai putea să-i spui care să mă afecteze? spuse Leapman dispreţuitor.

— De exemplu, aş putea să-i menţionez conversaţiile săptămânale pe care le aveţi cu domnul Pickfort, ca să se vadă clar cine se joacă aici.

Leapman îşi luă mâinile de pe birou şi se îndreptă.

— Sunt convinsă că ofiţerul dvs. de eliberare condiţionată va fi interesat să afle că hărţuiţi personalul unei bănci pentru care nu lucraţi, unde nu aveţi birou şi de unde nu primiţi salariu.

Leapman făcu un pas în spate.

— Data viitoare când intraţi la mine, domnule Leapman, vă rog să bateţi la uşă, ca orice străin de instituţie.

Leapman mai făcu un pas în spate, ezită, apoi plecă fără niciun cuvânt.

Când se închise uşa, Tina tremura atât de tare, încât trebui să se ţină de marginile scaunului.

41

Când maşina poliţiei ajunse la secţie, Jack a fost percheziţionat de un sergent şi detectivii care-l arestaseră l-au escortat la subsol, într-o cameră de interogatoriu. Frankham i-a cerut să ia loc la o masă, într-o poziţie pe care Jack n-o mai experimentase. Comisarul Ross se aşeză liniştit într-un colţ.

Jack se întreba care dintre cei doi va juca rolul poliţistului bun.

Sergentul Frankham se aşeză, puse pe masă un dosar şi extrase din el un formular lung.

— Numele? începu.

— Jack Fitzgerald Delaney.

— Data naşterii?

— Douăzeci şi doi noiembrie şaizeci şi trei.

— Ocupaţia?

— Ofiţer superior de investigaţii la FBI, ataşat la biroul de teren din New York al agenţiei.

Sergentul scăpă pixul din mână, se uită la el şi întrebă, năucit:

— Aveţi acte de identitate?

Jack scoase cartea de identitate şi legitimaţia de la FBI.

— Mulţumesc, domnule, spuse sergentul, după ce le verifică. Puteţi aştepta o clipă?

Apoi se întoarse spre colegul lui:

— Te ocupi tu de o cafea pentru agentul Delaney? S-ar putea să dureze puţin.

Şi, ajungând la uşă, adăugă:

— Să-i daţi înapoi cravata, cureaua şi şireturile.

Sergentul avusese dreptate când spunea că aşteptarea va dura, pentru că abia după o oră uşa grea se deschise din nou şi intră un bărbat mai în vârstă, cu faţa zbârcită de vreme. Purta o uniformă bine croită, cu însemne argintii pe mânecă, pe epoleţi şi pe cozorocul şepcii pe care şi-o scoase, dând la iveală un cap acoperit cu păr cărunt. Nou-venitul se aşeză în faţa lui Jack:

— Bună seara, domnule Delaney. Mă numesc Renton, sunt şeful poliţiei locale. Acum, după ce identitatea dvs. a fost confirmată, v-am ruga să ne răspundeţi la câteva întrebări.

— Dacă pot, se eschivă Jack.

— Sunt convins că puteţi, replică Renton. Mă interesează să aflu dacă vreţi s-o faceţi.

Jack nu spuse nimic.

— Am primit o plângere din partea unei persoane serioase, cum că în ultima săptămână aţi urmărit o doamnă fără să-i cereţi permisiunea. În Anglia, faptul acesta constituie o infracţiune, conform legii protecţiei împotriva hărţuirii din 1997. Sunt sigur că sunteţi conştient de asta şi că există o explicaţie pentru faptele dvs.

— Dr. Petrescu e amestecată într-o investigaţie de care se ocupă departamentul meu.
— Această investigaţie are vreo legătură cu moartea doamnei Victoria Wentworth?
— Da, răspunse Jack.
— Dr. Petrescu e suspectă în acest caz?
— Nu, spuse ferm Jack. Dimpotrivă. De fapt, ne gândeam că ar putea fi următoarea victimă.
— Vă gândeaţi? repetă şeful poliţiei.
— Da, răspunse Jack, dar, din fericire, asasinul a fost reţinut la Bucureşti.
— Şi de ce nu ne-aţi împărtăşit aceste informaţii? întrebă Renton. Ştiaţi doar că anchetăm o crimă în această circumscripţie.
— Îmi cer scuze, domnule, spuse Jack. Şi eu am aflat asta acum câteva ore. Dar sunt convins că biroul nostru din Londra intenţiona să vă informeze.
— Domnul Tom Crasanti m-a informat, dar bănuiesc că a făcut-o deoarece colegul lui era reţinut.
Jack tăcu.
— În continuare, m-a asigurat totuşi, urmă Renton, că o să ne informaţi în legătură cu orice alte schimbări ar apărea în viitor?
Jack tăcu din nou. Şeful poliţiei se ridică în picioare:
— Bună seara, domnule Delaney. Am dispus eliberarea dvs. imediată şi vă doresc drum bun spre casă.
— Mulţumesc, domnule, îi spuse Jack.
Renton îşi luă şapca şi ieşi afară. Jack simţea o oarecare simpatie pentru el. Şi poliţia new-yorkeză, ca să nu mai vorbească de CIA, făcea rareori schimb de informaţii cu FBI-ul. După câteva momente, se întoarse Frankham:
— Vă rog să mă însoţiţi, domnule. Avem o maşină care aşteaptă să vă ducă la hotel.
— Mulţumesc, spuse Jack şi urcă scările după el. La despărţire, îi strânse mâna sergentului care lăsă capul în jos, stânjenit şi se urcă în maşina poliţiei. Tom îl aştepta.
— Încă un studiu de caz pentru şcoala de poliţie, comentă el. Cum se poate isca un incident diplomatic din cauza unei neînţelegeri între aliaţi tradiţionali.
— Cred că va trebui să redefinim relaţiile între instituţiile noastre, adăugă Jack.
— Oricum, ai şansa să te reabilitezi, îl anunţă Tom.
— Cum adică?
— Suntem invitaţi mâine amândoi la Wentworth Hall, să luăm micul dejun cu lady Arabella şi cu dr. Petrescu. Apropo, Jack, am înţeles şi eu ce ai văzut la Anna.

9/22

42

Jack ieşi din hanul Wentworth Arms imediat după şapte şi jumătate şi văzu un Rolls Royce parcat la intrare. Şoferul îi deschise imediat portiera.

— Bună dimineaţa, domnule. Lady Arabella m-a rugat să vă transmit că abia aşteaptă să vă cunoască.

— Şi eu la fel, zise Jack, urcându-se în maşină.

— Ajungem în câteva minute, mai spuse şoferul, demarând.

O jumătate din drum a durat numai parcurgerea domeniului, pe aleea ce se întindea de la porţile de fier până la uşa conacului. Şoferul opri şi sări să-i deschidă portiera. Jack se dădu jos pe pietrişul aleii şi ridică ochii spre un majordom care stătea pe ultima treaptă, aşteptându-l în mod evident.

— Bună dimineaţa, domnule, îl salută acesta. Bine aţi venit la Wentworth Hall. Dacă aveţi amabilitatea să mă urmaţi, lady Arabella vă aşteaptă.

— O persoană serioasă, mormăi Jack, amintindu-şi discuţia cu şeful poliţiei.

Majordomul nu păru să-l audă, îl conduse fără niciun comentariu în sufragerie.

— Domnul Delaney, milady, anunţă el, pe când doi câini înaintau voioşi să-l întâmpine.

— Bună dimineaţa, domnule Delaney, spuse Arabella. Vă datorăm scuze. Este evident că nu sunteţi un infractor.

Jack se uită la Anna, care părea şi ea destul de stânjenită şi apoi se întoarse spre Tom, care nu-şi putea şterge zâmbetul de pe faţă.

Andrews reapăru în uşă:

— Micul dejun e gata, milady.

A doua oară când se trezi, un doctor tânăr îi schimba bandajul de la umăr.

— Cât mai durează până mă fac bine? întrebă.

Doctorul păru surprins auzindu-i vocea – un ton atât de piţigăiat şi strident nu se potrivea cu legendele care circulau despre ea. Nu-i răspunse până când nu potrivi cu foarfecele bandajul.

— Trei, patru zile, cel mult, o privi el. Dar în locul tău nu m-aş grăbi să mă însănătoşesc, fiindcă de aici pleci la Jilava. Cred că locul ţi-e familiar de când lucrai pentru fostul regim.

Krantz nu uitase nicio clipă clădirea cu pereţi goi din piatră şi plină de şobolani, pe care o vizita în fiecare seară pentru a interoga prizonierii, înainte de a se întoarce la căldura căsuţei ei frumos mobilate de la periferia oraşului.

— Am auzit că deţinuţii sunt nerăbdători să te vadă, după o absenţă atât de lungă, continuă doctorul.

Se aplecă, apucă o margine a bandajului de la umăr şi o avertiză:

— O să te doară.

Apoi smulse bandajul într-o clipă. Krantz nu se clinti. N-avea de gând să-i ofere satisfacţie.

Doctorul dezinfectă rana cu iod şi o bandajă din nou. Apoi îi înfăşură cu pricepere umărul şi-i sprijini braţul drept într-o faşă.

— Câţi gardieni sunt? întrebă ea pe un ton neutru.

— Şase şi toţi sunt înarmaţi. În caz că vrei să scapi, o informă doctorul, ar fi bine să ştii că au ordin să tragă fără avertisment. Le-am pregătit şi un certificat de deces, trebuie doar să-l semnez.

Krantz nu mai întrebă nimic. După plecarea doctorului, rămase întinsă, privind tavanul. Dacă voia să scape, avea şanse doar cât era la spital. De la Jilava nu evadase nimeni, nici măcar Ceauşescu.

După încă opt ore, verificase programul gardienilor, permanent câte şase, în schimburi de câte opt ore. Primul schimb se făcea la şase, al doilea la două şi al treilea la zece seara.

În timpul unei nopţi albe, Krantz descoperi că gardienii din schimbul de noapte se simţeau nedreptăţiţi. Unul era chiar leneş şi dormea o jumătate din schimb. Altul se strecura să fumeze pe scara de incendiu, fumatul fiind interzis în incinta spitalului. Al treilea era un afemeiat, credea că rolul lui pe pământ e să satisfacă femeile şi se ţinea tot timpul după câte o asistentă. Al patrulea bombănea că e plătit prea puţin şi nevasta-i papă tot înainte de salariul următor. Krantz ar fi rezolvat problema lui dacă i s-ar fi dat prilejul. Ceilalţi doi gardieni erau mai bătrâni şi o ţineau minte foarte bine din regimul trecut. I-ar fi găurit bucuroşi mutra numai dacă ar fi ridicat capul de pe pernă.

Dar chiar şi ei mai luau o pauză de masă.

Jack se aşeză la masa încărcată cu ouă, costiţă, rinichi de vită, ciuperci, roşii, pâine prăjită, marmeladă englezească şi cafea.

— Cred că vă e foame după asemenea chin, remarcă Arabella.

— Dacă nu era Tom, ar fi trebuit să mă mulţumesc cu raţia de prizonier.

— Mi-e teamă că vina îmi aparţine, zise Anna.

— Nu-i adevărat, interveni Tom. Mulţumeşte-i doamnei Arabella că a pus să fie arestat Jack şi tot ei pentru că a fost eliberat.

— Nu e numai meritul meu, spuse Arabella, mângâind un câine care venise lângă ea. Recunosc că am provocat arestarea lui Jack, dar ambasadorul dvs. e cel care a reuşit să-l scotă din chingi, cum spuneţi dvs., americanii.

— Tot nu înţeleg ceva, spuse Anna, cu toate că Tom ne-a dat toate detaliile. De ce m-ai mai urmărit la Wentworth după ce ai văzut că tabloul fusese trimis mai departe, spre America?

— Pentru că am crezut că femeia care l-a omorât pe şoferul tău o să te urmărească la Londra.

— Şi o să vrea să mă omoare? întrebă Anna încet.

Jack dădu din cap.

— Slavă Domnului că n-am ştiut, spuse Anna, împingând farfuria la o parte.

— Dar fusese deja arestată pentru uciderea lui Serghei, interveni Arabella.

— Da, însă eu n-am ştiut până când nu m-am întâlnit cu Tom aseară.

— Deci FBI-ul a fost tot timpul cu ochii pe mine? întrebă Anna, întorcându-se spre Jack, care-şi punea unt pe pâine.

— Da, te urmărim de ceva timp, recunoscu el. La un moment dat, ne întrebam dacă tu eşti asasinul plătit.

— Cum aţi ajuns la bănuiala asta? ceru ea să ştie.

— Un consilier artistic era o acoperire bună pentru un om al lui Fenston, mai ales o persoană sportivă şi de origine română, pe deasupra.

— Şi de când sunt investigată? mai întrebă ea.

— De două luni, îi dezvălui Jack, luând o gură de cafea. Dar voiam să-ţi închidem dosarul când ai furat Van Gogh-ul.

— Nu l-am furat, zise tăios Anna.

— L-a recuperat, pentru mine, explică Arabella. Şi chiar cu binecuvântarea mea.

— Şi mai speraţi ca Fenston să-l vândă şi să vă lichidaţi datoria? Dacă l-aţi convinge, ar fi o premieră.

— Nu, spuse cam repede Arabella. E ultimul lucru pe care-l doresc.

Jack părea nedumerit.

— Mai întâi, poliţia trebuie să rezolve misterul asasinării surorii tale, spuse Anna.

— Toţi ştim cine a omorât-o, punctă Arabella tăios. Dacă ar intra aici în clipa asta, aş împuşca-o imediat în cap.

Amândoi câinii ei ciuliră urechile.

— Să ştii nu e acelaşi lucru cu să dovedeşti, observă Jack.

— Deci Fenston scapă nevătămat, spuse Anna încet.

— Bănuiesc că nu e prima dată, recunoscu Jack. Îl investigăm de mai multă vreme. Sunt patru… acum cinci crime comise în toată lumea, în stilul lui Krantz, dar încă n-am putut s-o legăm direct de Fenston.

— Krantz i-a omorât pe Victoria şi pe Serghei, spuse Anna.

— Fără îndoială, întări Jack.

— Colonelul Serghei Slătinaru a fost comandantul tatălui tău, adăugă Tom. Şi prieten bun cu el.

— Aş face orice ca să vă ajut, spuse Anna, aproape în lacrimi. Absolut orice.

— Avem un mic fir, le dezvălui Tom, dar nu suntem siguri că ne va duce undeva. Când a fost dusă la spital să i se scoată

glonţul din umăr, Krantz avea asupra ei, în afară de cuţit şi ceva bani, o cheie.

— Pentru o broască din România? întrebă Anna.

— Nu cred, zise Jack, mestecând o ciupercă. E marcată cu litere şi cifre: NYRC. Nu e cine ştie ce, dar dacă am reuşi să aflăm unde se potriveşte, poate, cine ştie, am găsi legătura între Krantz şi Fenston.

— Vreţi să rămân în Anglia? întrebă Anna.

— Nu, trebuie să te întorci la New York, răspunse Jack. Dă-le tuturor de ştire că eşti sănătoasă, poartă-te normal, caută-ţi o slujbă. Nu-i da de bănuit nimic lui Fenston.

— Să ţin legătura cu foştii colegi? Secretara lui Fenston, Tina, e una din cele mai bune prietene ale mele.

— Eşti sigură? o întrebă Jack, punând deoparte cuţitul şi furculiţa.

— Ce vrei să spui? replică Anna.

— Cum explici faptul că Fenston ştia întotdeauna unde pleci, dacă nu prin faptul că i-a spus Tina?

— Nu-mi pot explica, spuse Anna, dar ştiu că-l urăşte pe Fenston la fel de mult ca mine.

— Poţi s-o dovedeşti? întrebă Jack.

— N-am nevoie s-o fac, ripostă Anna.

— Eu am, spuse el calm.

— Ai grijă, Jack, îl avertiză ea. Dacă te înşeli, şi viaţa ei e în pericol.

— În cazul acesta, ai un motiv în plus să te întorci la New York şi să iei legătura cu ea, încercă Tom să calmeze atmosfera.

Jack încuviinţă din cap.

— Am rezervare la avion după-amiază, le spuse Anna.

— Şi eu, zise Jack. De pe Heathrow?

— Nu, de pe Stansted.

— Păi, unul dintre voi trebuie să schimbe biletul, se exprimă Tom.

— Eu nu, spuse Jack. Nu vreau să fiu arestat a doua oară pentru urmărire.

— Înainte de a decide dacă schimb biletul, vreau să ştiu dacă mai sunt încă investigată, spuse Anna. Dacă mai sunt, poţi să mă urmăreşti în continuare.

— Nu, zise Jack. Ţi-am închis dosarul acum câteva zile.

— Ce anume te-a convins? întrebă Anna.

— Când a fost ucisă sora Arabellei, ai avut un alibi indestructibil, oferit de un martor inatacabil.

— Cine, dacă mi-e permis să întreb?

— Eu, o informă Jack. Te urmăream în Central Park, nu puteai să fii în Anglia.

— Alergi în Central Park?

— În fiecare dimineaţă îi dau ocol. Duminica trec pe lângă rezervor.

— Şi eu, zise Anna. Nu lipsesc niciodată.

— Ştiu, o linişti Jack. Te-am depăşit de mai multe ori în ultimele şase săptămâni.

Anna îl privi cu atenţie:

— Bărbatul cu tricou verde smarald. Nu alergi rău.

— Nici tu…

— Îmi pare rău că întrerup colocviul atleţilor din Central Park, zise Tom, împingându-şi scaunul în spate, dar trebuie să mă întorc la birou. Am un vraf de dosare legate de 11 septembrie. Mulţumesc pentru masă, i se adresă Arabellei. Îmi pare rău că ambasadorul v-a deranjat aşa de dimineaţă.

— Mi-ai adus aminte, spuse Arabella, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să-mi torn cenuşă în cap, să le scriu scrisori de mulţumire şi de scuze ambasadorului şi poliţiştilor din comitatul Surrey.

— Şi mie? glumi Jack. Am de gând să acţionez în justiţie casa Wentworth, poliţia din Surrey şi Ministerul de Interne, cu Tom ca martor.

— Nicio şansă, i-o reteză Tom. N-aş vrea să mi-o fac duşman pe lady Arabella.

Jack zâmbi:

— Atunci trebuie să mă mulţumesc cu o călătorie la Wentworth Arms în maşina ta.

— S-a făcut, spuse Tom. O să avem ocazia să mai discutăm câteva puncte neclare din cazul nostru.

— Acum, că m-am hotărât să plec şi eu de la Heathrow, vorbi Anna, ridicându-se de pe scaun, unde ne întâlnim?

— Intri pe uşa turnantă, urci pe scara rulantă la etajul unu, o iei la dreapta şi vezi o librărie W. H. Smith. Chiar dincolo de raftul cu bestseller-uri e un stâlp de marmură. Voi fi în spatele lui.

43

Leapman ajunse la JFK să ia tabloul cu o oră înainte de aterizarea programată a avionului. Pe drumul către aeroport, Fenston îi telefonă din zece în zece minute şi din cinci în cinci pe drumul de întoarcere, ca să se asigure că pachetul roşu era în siguranţă în portbagaj.

Când Leapman ajunse în faţa clădirii de birouri, Fenston se plimba ca un leu în cuşcă şi ieşi pe coridor, aşteptând cutia adusă de Barry şi de şofer cu liftul.

— Deschideţi-o, ordonă el, înainte ca cei doi cărăuşi să rezeme pachetul de peretele biroului.

Barry şi şoferul desfăcură clemele şi începură să extragă cuiele lungi bătute în marginea cutiei, sub ochii lui Fenston, ai lui Leapman şi ai Tinei. Când capacul a fost în fine desfăcut şi stratul de polistiren protector, îndepărtat, Barry a ridicat cu atenţie tabloul şi apoi l-a sprijinit de biroul şefului. Fenston s-a repezit, smulgând şi ultimul ambalaj de pe obiectul pentru care fusese în stare să ucidă.

Dându-se înapoi, îl privi cu gura căscată. Nimeni dintre cei prezenţi nu îndrăznea să vorbească înainte de a-i afla opinia. Deodată, cuvintele îi izbucniră ca un torent de pe buze:

— E şi mai magnific decât mă aşteptam! Ce culori proaspete, ce pensulă sigură! Cu adevărat, o capodoperă!

Cu toţii răsuflară uşuraţi.

— Ştiu exact unde o să-mi expun Van Gogh-ul, declară Fenston.

Ridică ochii spre peretele din spatele biroului, dominat de o fotografie mare a lui dând mâna cu preşedintele George W. Bush cu ocazia comemorării victimelor din World Trade Center.

Anna aştepta nerăbdătoare călătoria de întoarcere în State şi şansa de a-l cunoaşte puţin mai bine pe Jack în decursul celor şapte ore. Spera chiar că-i va răspunde la câteva nelămuriri ale ei. Cum aflase adresa mamei ei, de ce o mai bănuia pe Tina şi dacă avea vreo dovadă că Fenston şi Krantz se cunoşteau.

Jack nu stătea ascuns după stâlp, cum promisese, ci o aştepta la biroul de verificare al companiei British Airways. La început, Anna nu se putea simţi în largul ei cu omul pe care nu-l putea ierta pentru că o urmărea de nouă zile şi o investiga de opt săptămâni, dar pe când urcau treptele avionului, el aflase că era fan al echipei Knicks şi-i plăceau spaghetele şi Dustin Hoffman, iar ea descoperise că şi Jack ţinea cu echipa Knicks, pictorul lui favorit dintre moderni era Fernando Botero şi nimic nu putea înlocui tocăniţa irlandeză gătită de mama lui.

Anna se întreba dacă-i plăceau femeile grase, când capul lui căzu pe umărul ei. Deoarece ştia că din cauza ei nu prea dormise

noaptea trecută, nu se putea plânge. Îi împinse capul în sus, cu blândeţe, ca să nu-l trezească. Tocmai făcea o listă cu treburile pe care le avea de făcut la New York când Jack se prăbuşi la loc, pe umărul ei. Renunţă şi încercă să doarmă, cu capul lui lipit de umăr. Citise undeva că greutatea capului unui om reprezintă o şeptime din greutatea lui corporală. Acum se convinse că era adevărat.

Se trezi cu aproximativ o oră înainte de aterizare, descoperind că Jack tot mai dormea, dar îşi petrecuse braţul pe după umerii ei. Se îndreptă somnoroasă şi primi o cafea de la o stewardesă. Nu bău decât o gură şi se strâmbă, gândindu-se că British Airways ar trebui să servească numai ceai şi acesta ar trebui preparat de majordomul Andrews.

Jack se aplecă spre ea:

— Cum a fost noaptea? o întrebă, surâzând.

— Am avut şi mai rele, replică ea, cu bărbaţi care nu dormeau.

— Şi acum, când te-ai întors din morţi în mod miraculos, care-i primul lucru pe care-l vei face la New York?

— O să-mi sun familia şi prietenii să le spun că sunt vie şi pe urmă o să caut pe cineva care să mă angajeze. Tu ce o să faci?

— Trebuie să-i dau raportul şefului că nu m-am apropiat niciun pic de capturarea lui Fenston, ceea ce-l va provoca să-mi spună una din maximele lui favorite: „Joacă mai tare, Jack" sau „Urcă-te mai sus".

— Nu e cinstit. Krantz e după gratii, spuse Anna.

— Dar nu datorită mie. Şi apoi, va trebui să înfrunt o mânie mult mai puternică decât a şefului, când o să încerc să-i explic mamei de ce n-am sunat-o de la Londra ca să-i cer scuze că n-am venit la seara cu tocană irlandeză. Nu, nu mă voi mântui decât dacă descopăr ce înseamnă NYRC.

Jack duse mâna la buzunarul de sus:

— După ce mi-am făcut bagajul, am trecut pe la ambasadă cu Tom şi graţie tehnologiei moderne, am obţinut un duplicat al cheii, deşi originalul a rămas în România.

Şi scoase din buzunar cheia, arătându-i-o Annei. Ea o răsuci în palme:

— NYRC 13. Ai vreo idee?

— Numai din cele evidente.

— New York Racing Club, New York Rowing Club? încercă Anna.

— Mai e şi New York Racquet Club, dar dacă mai găseşti şi altele, dă-mi de ştire, fiindcă în weekend-ul ăsta încerc să le cercetez. Trebuie să găsesc ceva să-i spun luni şefului.

— Poate alergi mai încet luni dimineaţa, ca să-mi spui şi mie ce ai aflat.

— Speram să-ţi spun chiar în seara asta, la cină, se încumetă Jack.

— Nu pot. Îmi pare rău, Jack, mi-ar plăcea mult, dar cinez cu Tina.

— Aşa? zise Jack. Bine, dar ai grijă.

— Mâine la şase dimineaţa îţi convine? îi ignoră Anna comentariul.

— Asta înseamnă că o să-mi pun ceasul să sune la şase treizeci, ca să ne întâlnim pe traseu.

— La ora aia voi fi deja înapoi acasă, făcând duş.

— Îmi pare rău că n-o să fiu şi eu de faţă.

— Apropo, îl rugă Anna, poţi să-mi faci un serviciu?

Leapman intră în biroul şefului fără să bată la uşă.

— Aţi văzut asta? îl întrebă, aşezând pe birou ziarul „New York Times" şi arătând cu degetul o rubrică din pagina internaţională.

Fenston studie titlul: POLIŢIA ROMÂNĂ ARESTEAZĂ ASASINA. Citi scurtul articol de două ori înainte de a risca o opinie:

— Află cât vrea şeful poliţiei.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de uşor, sugeră Leapman.

— Totdeauna e, îl privi în ochi pe Fenston. Dificil e doar să te înţelegi la preţ cu ei.

— Mai e o chestiune de analizat, se încruntă Leapman.

— Care? întrebă Fenston.

— Van Gogh-ul. Trebuie să vi-l asiguraţi, după ce s-a întâmplat cu Monet-ul.

— Nu-mi asigur niciodată tablourile. Nu-i nevoie să afle fiscul cât valorează colecţia mea şi în orice caz, o catastrofă ca cea din 11 septembrie nu se va mai repeta.

— S-a repetat deja pentru noi, îl corectă Leapman.

Făcând o grimasă, Fenston rămase tăcut o vreme:

— În regulă, dar numai Van Gogh-ul, spuse în cele din urmă. La compania Lloyd's din Londra şi să nu-i urci valoarea de catalog peste douăzeci de milioane.

— De ce aşa puţin? întrebă Leapman.

— Fiindcă ultimul lucru de care am nevoie e să mi se evalueze Van Gogh-ul la o sută de milioane tocmai acum, când sper să pun mâna şi pe restul colecţiei Wentworth.

Dând din cap, Leapman se întoarse să plece.

— Apropo, îl opri Fenston, uitându-se din nou la articol. Mai ai a doua cheie?

— Da, răspunse Leapman. De ce?

— Fiindcă după ce scapă, trebuie să-i mai depui nişte bani.

Leapman zâmbi. O raritate pentru el, după cum observase până şi Fenston.

Krantz făcu în pat şi-i explică doctorului că avea vezica slabă. El autoriză deplasări mai dese la baie, dar numai însoţită de cel puţin doi gardieni.

Micile ieşiri îi permiseră lui Krantz să studieze etajul: la intrare, un punct de triaj controlat de o singură asistentă; o farmacie unde se putea intra numai în prezenţa unui doctor; un dulap de lenjerie; alte trei rezerve, în afară de a ei, o baie şi la capătul opus al coridorului, un salon cu şaisprezece paturi, vizavi de scara de incendiu.

Dar ieşirile îi mai serveau şi pentru altceva, care în mod sigur nu-i trecea prin minte doctorului pe care-l convinsese să-i permită să meargă la toaletă. După ce au încuiat-o în cabina fără ferestre, Krantz s-a aşezat pe capacul toaletei şi şi-a extras din rect un prezervativ. L-a spălat în apa dinăuntru, l-a desfăcut şi a scos de acolo un sul strâns înfăşurat de bancnote de douăzeci de dolari. A luat două, le-a vârât în faşa de la mână şi pe restul le-a ascuns după aceeaşi tehnică.

A tras apa la toaletă şi a fost escortată înapoi în rezerva ei. A folosit restul zilei pentru a dormi. Avea nevoie să fie complet trează în schimbul de noapte.

*

Jack se aşeză pe bancheta din spate a taxiului, uitându-se pe geam.

Ceaţa cenuşie a zilei de 11 septembrie încă mai învăluia Manhattan-ul, deşi new-yorkezii nu-şi mai ridicau ochii, privind-o neîncrezători. Terorismul fusese înghiţit de ritmul agitat al celui mai frenetic oraş de pe pământ.

Lăsându-se pe spate, Jack se gândea la ce-i promisese Annei. Formă numărul dat de ea. Sam ridică receptorul. Jack îi spuse că Anna era bine sănătoasă, că-şi vizitase mama în România şi că se întorcea în seara aceea. Era plăcut să începi ziua dându-i cuiva o veste bună, dar al doilea telefon pe care trebuia să-l dea nu era de natură să-l binedispună. Îşi sună şeful, raportându-i că se întorsese la New York. Macy îi spuse că Olga Krantz fusese internată la un spital din Bucureşti şi urma să fie operată la umăr. Era păzită în permanenţă de şase gardieni.

— Voi fi mai bucuros când o bagă la închisoare, mărturisi Jack.

— Am auzit că ai căpătat experienţă cu privire la subiectul ăsta, replică Macy.

Jack voia să comenteze, dar şeful nu-l lăsă:

— Ia-ţi restul săptămânii liber, Jack, meriţi.

— E sâmbătă, îi reaminti el şefului.

— Deci ne vedem luni la prima oră.

Jack îi scrise un mesaj Annei pe mobil: „Am vorbit cu Sam, i-am zis că vii. Te aşteaptă. E singurul bărbat din viaţa ta?”

Aşteptă câteva minute, dar nu primi niciun răspuns şi se hotărî să-şi sune mama.

— Vii diseară la cină? îl somă ea autoritară.

Aproape că simţea mirosul tocanei în aer.

— Cum să lipsesc, mamă?

— Săptămâna trecută ai lipsit.

— Da, am vrut să te sun, zise el repede, dar a intervenit ceva.

— O s-o aduci cu tine la masă?

Jack ezită şi mama lui deveni sigură că era vorba de o femeie.

— E o fată catolică şi cumsecade? îl interogă ea.

— Nu, mamă, îşi reveni Jack. E divorţată, a fost măritată de trei ori şi doi din foştii soţi i-au murit în împrejurări misterioase. A, şi are cinci copii, nu toţi din căsătorii legale, însă doar patru sunt toxicomani; al cincilea e în închisoare pe moment.

— Are slujbă bună?

— Da, mamă, câştigă bani gheaţă. Oferă servicii mai ales în weekend, dar m-a asigurat că poate rupe o oră de la lucru ca să guste o farfurie de tocană irlandeză.

— Dar cu ce se ocupă? insistă mama lui.

— Fură opere de artă, mai ales Van Gogh şi Picasso. Obţine profituri uriaşe la fiecare afacere.

— Atunci e o îmbunătăţire faţă de ultima, care se specializase să-ţi cheltuiască ţie banii.

— La revedere, mamă, spuse Jack. Ne vedem diseară.

Închise telefonul şi văzu că avea un mesaj de la Anna: „Dă-ţi drumul la creier, urmăritorule. M-am gândit la R: ai timp până mâine dimineaţă la şase."

— Afurisită femeie, zise tare Jack.

Îl sună pe Tom la Londra, dar îi răspunse doar robotul: „Tom Crasanti, nu sunt aici pe moment. Mă întorc repede. Lăsaţi un mesaj, vă rog."

Jack nu-i mai lăsă niciun mesaj, pentru că taxiul se oprise în faţa blocului lui.

— Treizeci şi doi de dolari.

Jack îi întinse patru hârtii de zece, nu ceru restul şi nu primi nici măcar un „mulţumesc".

Lucrurile reveneau la normal în New York.

Schimbul de noapte se prezentă la datorie la ora zece seara. Cei şase gardieni îşi făcură simţită prezenţa timp de două ore, străbătând în sus şi în jos coridorul. La câteva minute, unul dintre ei intra în rezervă, aprindea becul care atârnă deasupra patului şi verifica prezenţa arestatei, apoi stingea lumina şi pleca, încuind uşa. După două ore, controlul se rări la intervale de câte o jumătate de oră.

La patru şi cinci, când doi gardieni plecară în pauza de masă, Krantz apăsă butonul de lângă pat. Apărură alţi doi gardieni, nemulţumitul de salariu şi fumătorul. O însoţiră la baie, ţinând-o fiecare de câte un cot. Ea intră la toaletă, păzită de un om, în timp ce al doilea rămăsese pe coridor. Krantz îşi mai extrase două bancnote din rect, le făcu ghemotoc în palme şi trase apa.

Gardianul deschise uşa. Ea zâmbi şi-i dădu bancnotele. El se uită la ele şi le băgă repede în buzunar, ieşind apoi pe coridor. O însoţiră pe Krantz înapoi în rezervă şi o încuiară.

După douăzeci de minute, cei doi gardieni plecaţi la masă se întoarseră. Unul din ei deschise uşa, aprinse lumina şi fiindcă era atât de micuţă, trebui să vină până la marginea patului ca să se asigure că prizoniera era acolo. După îndeplinirea ritualului, se întoarse pe coridor, încuie uşa şi se apucă să joace dame cu colegul lui.

Krantz ajunsese la concluzia că nu avea şanse de evadare decât între patru douăzeci dimineaţa, când gardienii mai bătrâni mergeau întotdeauna la masă, somnorosul, fumătorul şi afemeiatul erau ocupaţi cu alte treburi, iar complicele ei fără voie o va însoţi bucuros de unul singur la baie.

Înainte de a face duş şi a se schimba, Jack începu să răsfoiască repede cartea de telefon a oraşului New York, căutând literele NYRC. Nu reuşi să detecteze R-ul „evident” despre care-i vorbise Anna. Aprinse laptop-ul şi căută prin Google cuvintele „new york racquet club”. Obţinu un istoric concentrat al clubului, mai multe fotografii ale unei clădiri elegante de pe bulevardul Park şi o poză a preşedintelui în funcţie, Darius T. Mablethorpe III. Nu avea nicio îndoială că nu va trece de uşa de la intrare decât dacă arăta ca un membru al clubului. Nu trebuia să pună FBI-ul într-o situaţie delicată.

Îşi despachetă bagajul şi făcu un duş, apoi se îmbrăcă într-un costum închis la culoare, cu dungi discrete în material, o cămaşă albastră şi o cravată cu sigla Universităţii Columbia. Ieşi din casă şi luă un taxi până la bulevardul Park, la numărul 370. Păşi pe trotuar, admirând clădirea magnifică, de patru etaje, în stil renascentist, ce-i amintea de acele *palazzo* atât de populare printre italienii stabiliţi la New York la începutul secolului XX. Urcă scările până la intrarea cu marca discretă NYRC.

Portarul îl întâmpină cu „Bună ziua, domnule”, ţinându-i uşa deschisă de parcă era membru pe viaţă. Intră degajat într-un hol elegant, cu pereţii plini până la refuz de portrete ale foştilor preşedinţi, îmbrăcaţi în bluze albastre şi pantaloni albi, cu nelipsita rachetă în mână. Scara largă, în spirală, era străjuită de alte portrete, mai vechi, înfăţişând tot foşti preşedinţi, în mâini cu rachete mai primitive. Jack se îndreptă spre recepţie.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă un tânăr.

— Nu sunt sigur că puteţi, recunoscu Jack.

— Încercaţi, se oferi tânărul.

Jack scoase dublura cheii din buzunar şi-o puse pe recepţie:

— Aţi mai văzut aşa ceva?

Tânărul luă cheia, răsucind-o pe partea cealaltă şi privind-o atent câtva timp.

— Nu, domnule, n-am mai văzut o cheie ca asta. Ar putea fi cheia unui depozit de valori, dar nu e a noastră.

Şi-i arătă cheile clubului, din bronz masiv, cu numele membrilor gravate pe partea mai lată şi literele NYRC pe partea alungită.

— Aveţi vreo sugestie? încercă Jack să-şi mascheze disperarea din voce.

— Nu, domnule, zise tânărul. Dar poate sunt un model mai vechi. Eu lucrez aici doar de unsprezece ani. Poate că Abe v-ar putea ajuta. El se afla aici în vremurile când tenisul de abia se inventase.

— Iar gentilomii jucau pelotă cu rachetele, completă un bărbat mai în vârstă, care apăruse între timp la recepţie. Cu ce anume doriţi să vă ajut?

— Uite o cheie, zise colegul lui. Domnul acesta doreşte să ştie dacă ai mai văzut vreuna la fel.

Abe răsuci şi el cheia în palme:

— Sigur nu e a noastră, confirmă el. Nici n-a fost, dar ştiu de la ce vine litera R, continuă triumfător. L-am văzut acum douăzeci de ani, cred, când era Dinkins primar.

Făcu o pauză şi se uită la Jack:

— A venit un tânăr care abia lega două vorbe şi ne-a întrebat dacă aici e Clubul Românesc.

— Desigur, murmură Jack. Ce prost sunt!

— Ţin minte că a fost dezamăgit, continuă Abe, fără să-i bage în seamă remarca, după ce a aflat că R vine de la „rachetă” (Racquet). Cred că nici nu ştia că „Racquet” înseamnă „rachetă de tenis”. Nu prea înţelegea engleza, aşa că a trebuit să-i caut eu adresa. Îmi aduc aminte după atâta timp, pentru că adresa clubului era undeva pe bulevardul Lincoln.

Se uită cu înţeles la Jack, dar el tăcu.

— Mă cheamă Abe, ca pe preşedintele Abe Lincoln, explică omul.

Jack îi zâmbi încurajator:

— E undeva în cartierul Queens, dar nu-mi aduc aminte exact unde, spuse Abe.

Mulţumindu-i, Jack puse cheia în buzunar şi plecă înainte de a mai fi nevoit să asculte şi alte amintiri.

Tina dactilografia discursul la computerul de la birou. Şeful nici nu-i mulţumise că venise sâmbăta la lucru.

În orice împrejurare, băncile trebuie să fixeze standarde aflate cu mult deasupra îndatoririlor lor legale.

Asociaţia bancherilor din New York îl invitase pe Fenston să ţină un discurs introductiv la întâlnirea anuală de la Sherry Netherland.

Deşi viza onoarea aceasta de mai mult timp, Fenston fusese surprins şi încântat de invitaţie. Până atunci, elita bancherilor nu

ajunsese la o opinie pozitivă despre el.

Fenston era decis să facă impresie bună asupra colegilor lui şi alcătuise deja mai multe schiţe de discurs.

Clienţii trebuie să se poată baza pe judecata noastră independentă, să aibă încredere că acţionăm în interesul lor, nu pentru propriul nostru profit.

Tinei i se părea că scrie un scenariu pentru un serial comic despre bancheri, cu Fenston în rolul principal. Oare ce rol juca Victoria Wentworth în povestioara lui morală?

Trebuie să ne privim pe noi înşine ca pe păzitorii bunurilor clienţilor noştri – mai ales dacă posedă un Van Gogh, ar fi vrut Tina să adauge – *şi să nu le neglijăm bunăstarea.*

În timp ce continua să redacteze cuvântarea neruşinată a lui Fenston, Tina îşi lăsă gândurile să se abată la Anna. Vorbise cu ea chiar înainte de a pleca la birou, de dimineaţă. Anna ar fi vrut să-i povestească despre bărbatul care intrase în viaţa ei în împrejurări atât de neobişnuite. Se înţeleseseră să ia cina împreună, pentru că şi Tina avea noutăţi. Se hotărâse, în sfârşit, să-i dezvăluie Annei adevărul despre fratele ei, Chris.

Şi să nu uităm niciodată că, dacă o singură bancă îşi coboară standardele, vom suferi cu toţii consecinţele.

Trecând pe o nouă pagină, Tina se întreba cât va mai rezista la bancă după ce va afla Fenston cine era şi ce punea la cale de un an de zile. De când îl dăduse pe Leapman afară din biroul ei, nu mai schimbase nicio vorbă civilizată cu el. O s-o concedieze înainte de a reuşi să adune probele care o să-l trimită pe Fenston la răcoare pentru tot restul vieţii?

Daţi-mi voie să închei mărturisindu-vă că unicul meu scop în viaţă va fi întotdeauna să servesc această comunitate, care mi-a arătat ce înseamnă visul american.

În sfârşit, un document pe care Tina nu se va obosi să-l copieze. Beculeţul de pe telefonul ei se aprinse şi ridică repede receptorul:

— Da, domnule preşedinte.

— Ai terminat de scris discursul pentru adunarea bancherilor?

— Da, domnule preşedinte, repetă ea.

— E bun, nu?

— E remarcabil, zise Tina.

Jack opri un taxi şi-i ceru să-l ducă pe strada Lincoln, în Queens. Şoferul dădu drumul la contor, căutând adresa în ghidul lui uzat. La jumătatea drumului către aeroport, maşina opri pe colţul dintre străzile Lincoln şi Harris. Se uită de-a lungul străzii, conştient că ţinuta selectă, adecvată pentru bulevardul Park nu se mai potrivea în cartierul Queens. Intră într-un magazin de băuturi de pe colţ:

— Caut Clubul Românesc, îi spuse vânzătoarei, o femeie mai în vârstă.

— E închis de ani de zile, îl informă ea. Acum e pensiune, îi mai spuse, măsurându-l din priviri. Dar nu cred că vreţi să vă cazaţi acolo.

— Nu ştiţi la ce număr e? întrebă Jack.

— Nu, dar e cam pe la jumătatea străzii, pe celălalt trotuar.

Mulţumindu-i femeii, Jack coborî pe strada Lincoln şi traversă. Încerca să aprecieze care era jumătatea străzii, când remarcă un afiş decolorat pentru camere de închiriat. Oprindu-se, văzu nişte trepte care coborau spre o uşă deasupra căreia atârna o pancartă şi mai decolorată. Literele NYRC, fondat în 1919, erau aproape indescifrabile.

Coborând treptele, Jack împinse uşa, care se deschise scârţâind. Păşi pe un hol soios şi neluminat, duhnind a tutun stătut. Chiar în faţa lui era o recepţie cu un birou mic şi prăfuit, în spatele căruia stătea, aproape nevăzut, un bătrân învăluit în fum de ţigară, cu ziarul „New York Times" deschis în faţă.

— Am nevoie de o cameră pentru noapte, încercă Jack să pară convingător.

Ochii bătrânului se îngustară, în timp ce-l măsura neîncrezător. Oare voia să intre cu o fată care aştepta afară?

— Şapte dolari, spuse el, adăugând repede: în avans.

— Şi mai am nevoie de o casă de valori, ceru Jack.

— Atunci mai daţi un dolar. În avans, repetă bătrânul cu ţigara mişcându-i-se odată cu buzele.

Jack îi întinse opt dolari şi primi în schimb o cheie.

— Etajul doi, numărul trei. Casele de valori sunt la capătul coridorului, îi dădu recepţionerul a doua cheie. Apoi se întoarse la ziarul lui, fără să renunţe nicio clipă la ţigară.

Jack străbătu încet coridorul, ajungând la un perete pe care erau montate, una lângă alta, casele de valori. Păreau solide şi greu de forţat, chiar dacă şi-ar fi pus cineva mintea cu ele. Îşi deschise cutia lui şi se uită înăuntru. Era lată cam de treizeci şi cinci de centimetri şi adâncă de vreo şaptezeci. Jack aruncă o privire spre recepţie. Bătrânul dăduse pagina ziarului, dar încă nu aruncase ţigara.

Scoase dublura din buzunarul interior şi după ce mai aruncă o privire, se deplasă şi descuie casa de valori cu numărul 13. Se uită înăuntru, încercând să-şi păstreze calmul, deşi inima îi zvâcnea în piept. Luă o singură bancnotă şi o puse în portofel, încuie cutia şi băgă cheia la loc în buzunar.

Când ieşi în stradă, bătrânul mai dăduse o pagină şi studia rezultatele la curse, din rubrica de sport. A fost nevoit să meargă câteva sute de metri înainte de a găsi un taxi, dar nu şi-a sunat şeful decât când a ajuns în apartamentul lui. A descuiat uşa, a fugit în bucătărie şi a aşezat pe masă bancnota de o sută de dolari. Apoi s-a gândit la dimensiunile căsuţei goale, pentru a încerca să calculeze cam câţi bani erau îngrămădiţi la numărul 13. Folosi mai multe foi de carnet şi delimită un spaţiu în

bucătărie, pentru a izbuti o estimare realistă, apoi îl sună pe Macy.

— Parcă-ţi spusesem să-ţi iei liber, zise Macy.

— Am găsit broasca în care se potriveşte cheia cu marcajul NYRC13.

— Ce era înăuntru?

— E greu să fim siguri, spuse Jack, dar aş zice că în jur de două milioane de dolari.

— Ţi-am suspendat zilele libere, zise Macy.

9/23

44

— Veşti bune, declară doctorul în dimineaţa celei de-a treia zile. Ţi s-a vindecat aproape complet rana şi voi recomanda autorităţilor să fii mutată mâine la penitenciarul Jilava.

Doctorul îi stabilise astfel orarul. După ce-i schimbase bandajul şi plecase, Krantz se întinsese pe pat, revizuindu-şi de mai multe ori planul. Nu ceru să meargă la baie decât la ora paisprezece. Între cincisprezece şi douăzeci şi unu dormi buştean.

— Azi nu ne-a făcut probleme, îl auzi pe unul dintre gardieni spunându-i colegului din schimbul de noapte, în timp ce-i preda cheia.

În următoarele două ore, Krantz nu se mişcă, ştiind că doi dintre gardieni aşteptau nerăbdători să o însoţească la baie şi să-şi primească bacşişul. Dar trebuia să se sincronizeze. Va apela la ei la patru şi patru minute, nu înainte, când unul va primi douăzeci de dolari, din care-i va oferi şi celuilalt pentru un pachet de ţigări bune. Nu erau mite de aceeaşi valoare, dar se potriveau cu rolurile gardienilor respectivi în planul ei.

Anna ieşi din apartamentul ei pentru alergarea de dimineaţă puţin mai înainte de ora şase. Sam se repezi să-i deschidă uşa: un zâmbet larg, de motan, i se întipărise pe figură din clipa în care o văzuse înapoi.

Se întreba când o va ajunge Jack din urmă. Trebuia să recunoască, de ieri, de când se despărţiseră, se gândise mult la el şi spera ca relaţia lor să treacă dincolo de interesul lui profesional.

— Ai grijă, o avertizase Tina la cină. După ce o să obţină ce vrea, o s-o ia din loc şi nu trebuie neapărat să vrea sex.

Ce păcat, se gândise ea.

— Lui Fenston îi place la nebunie Van Gogh-ul, o asigurase Tina. I-a acordat un loc de cinste, pe peretele din spatele biroului.

De fapt, Tina o pusese la curent cu tot ce făcuseră Fenston şi Leapman în ultimele zile. Cu toate acestea, în ciuda unor sondări uşoare, aluzii şi întrebări bine plasate, Anna tot nu reuşise să afle cu ce o atrăgea Fenston pe Tina să lucreze pentru el şi cele două prietene se despărţiseră la ieşirea din restaurant, la fel cum se întâlniseră.

Anna nu putea uita că ultima oară când alergase în Central Park era unsprezece septembrie. Poate că norul negru se mai dispersase, dar existau încă destule elemente care le aminteau locuitorilor oraşului de tragedie, printre ele şi denumirea de pe buzele tuturor: „punctul zero”, terenul unde fuseseră turnurile. Îşi alungă din minte ororile acelei zile când îl zări pe Jack alergând pe loc sub poarta Artiştilor.

— Aştepţi de mult, urmăritorule? îl întrebă Anna, intrând în ritmul lui şi depăşindu-l.

— Nu, răspunse el, ajungând-o din urmă. Am făcut deja două tururi şi acum mă relaxam.

— Deja te relaxai? se miră Anna, accelerând.

Ştia că nu va putea rezista mult şi într-adevăr, după câteva secunde, el o ajunse din nou.

— Nu e rău, o lăudă, dar cât poţi menţine ritmul?

— Credeam că asta-i o problemă masculină, îl tachină Anna, străduindu-se să nu încetinească. Decise că singura ei şansă era să-i distragă atenţia şi aşteptă să se apropie de muzeul Frick.

— Numeşte cinci pictori expuşi acolo, îi ceru, sperând că ignoranţa lui va compensa încetineala ei.

— Bellini, Mary Cassait, Renoir, Rembrandt, doi Holbein, More şi Cromwell.

— Da, dar care Cromwell? îl testă Anna.

— Thomas, nu Oliver, răspunse Jack.

— Nu e rău, urmăritorule, recunoscu ea.

— Poţi să dai vina pe tata, îi spuse Jack. De câte ori îi venea rândul la patrulare duminica, mama mă ducea la un muzeu sau la o galerie de artă. Credeam că-i o pierdere de timp, până m-am îndrăgostit.

— De cine te-ai îndrăgostit? îl întrebă Anna, în timp ce urcau Pilgrim's Hill.

— De Rossetti sau mai exact, de amanta lui, Jane Burden.

— Experţii se îndoiesc că au fost amanţi, îl informă Anna. Dar soţul ei – William Morris – îl admira atât de mult pe Rossetti, încât nici n-ar fi obiectat la o relaţie între ei.

— Ce prostănac, remarcă Jack.

— Tot o mai iubeşti pe Jane? întrebă Anna.

— Nu, de atunci am progresat. Am abandonat prerafaelitele pentru realitate şi am început să mă îndrăgostesc de femei cu sânii mai generoşi.

— Înseamnă că ţi-ai petrecut destul timp căutând.

— Am fost la mai multe întâlniri aranjate, recunoscu Jack, dar mama nu e de acord.

— Ea cu cine crede că ar trebui să te întâlneşti?

— E de modă veche, ar vrea să mă vadă cu o fată pe nume Mary, virgină, dar dornică să mă lase să schimb situaţia.

— Şi ce situaţii mai schimbi?

— Cum adică?

— Adică dacă ai aflat ce înseamnă R, spuse Anna, aproape fără suflu.

— Spune-mi tu.

— Eu aş crede că vine de la România, abia reuşi ea să articuleze.

— Ar fi trebuit să te angajezi la FBI, zise Jack, încetinind.

— Ai ghicit şi tu, îşi dădu ea seama.

— Nu, recunoscu Jack. A ghicit altcineva pentru mine.
— Şi?
— Şi aţi avut dreptate.
— Unde e Clubul Românesc?
— Într-o suburbie din Queens, îi spuse Jack.
— Şi ce-ai găsit în casa de valori?
— Nu sunt prea sigur.
— Nu te mai juca, urmăritorule, spune-mi ce era înăuntru.
— În jur de două milioane de dolari.
— Două milioane? exclamă Anna neîncrezătoare.
— Ei, poate nu chiar atâţia, dar şeful a lăsat tot, a pus un planton în faţa clădirii şi mi-a anulat zilele libere.
— Ce fel de persoană ţine două milioane de dolari într-o casă de valori din Queens? întrebă Anna.
— O persoană care nu poate risca să-şi deschidă un cont în nicio bancă.
— Olga Krantz.
— Ei, acum e rândul tău. Ce-a ieşit din întâlnirea ta cu Tina?
— Credeam că nu mă mai întrebi, răspunse Anna, alergând mai departe. Fenston crede că ultima piesă din colecţia lui e magnifică. Dar ceea ce e şi mai important, azi dimineaţă, când i-a dus cafeaua, Tina a văzut pe masa lui Fenston ziarul „New York Times" deschis la pagina şaptesprezece.
— Deci nu la sport, comentă Jack.
— Nu, la internaţional, zise Anna, scoţând din buzunar un articol şi întinzându-i-l.
— Încerci o schemă să vezi dacă pot să ţin pasul când citesc?
— Nu, e o schemă ca să văd dacă ştii să citeşti, urmăritorule. Eu pot să încetinesc oricând, fiindcă ştiu că n-ai putut să ţii pasul nici în trecut.
Citind titlul, Jack aproape se opri şi tăcu o vreme, chibzuind, în timp ce alergau pe lângă lac.
— Isteaţă fată, prietena ta, spuse el.
— Pe zi ce trece, replică Anna. A intrat în timpul unei conversaţii dintre Fenston şi Leapman şi l-a auzit pe Fenston întrebând: „Mai ai a doua cheie?" Atunci n-a înţeles semnificaţia întrebării, dar…
— Retractez tot ce am spus despre ea, zise Jack. E în echipa noastră.
— Nu, urmăritorule, e în echipa *mea,* sublinie Anna, accelerând pe valea Strawberry Fields, aşa cum făcea întotdeauna pe ultimul kilometru. Jack ţinea uşor pasul.
— Aici te las, spuse Anna, ajungând la poarta Artiştilor. Uitându-se la ceas, zâmbi: 11 minute şi 48 de secunde.
— Mâncăm ceva?
— Din păcate, nu pot, zise Anna, mă întâlnesc cu cineva de la Christie's, să aflu dacă au vreun post liber.
— Cina?

— Am bilete la spectacolul de caritate Hockney de la sala Whitney. Dacă vrei să vii cu mine, voi fi acolo pe la şase, urmăritorule.

Şi fugi înainte de a-i da şansa să-i răspundă.

45

Leapman alesese o duminică pentru că era singura zi a săptămânii când Fenston nu venea la birou, deşi în ziua aceea îi telefonase deja de trei ori.

Rămase în apartamentul lui, mâncă în faţa televizorului şi-şi revizui planul, până când căpătă siguranţa că nimic nu era neprevăzut. Mâine şi în toate zilele care vor urma va lua cina la restaurant, fără Fenston care întârzie, fără Fenston ştiind mereu unde se găseşte.

După ce-şi termină mâncarea până la ultima firimitură, se întoarse în dormitor şi se dezbrăcă. Trase un sertar al şifonierului unde avea echipament sportiv. Alese un tricou, un şort şi un trening larg, cenuşiu, din acelea pe care adolescenţii de azi se miră că părinţii lor le-au purtat cândva. În fine, se încălţă cu şosete şi tenişi albi. Nu se privi în oglindă. Traversă camera, îngenunche şi căută sub pat, scoţând o geantă sportivă mare, din care ieşea coada unei rachete. Acum era gata pentru antrenamentul lui singular. Nu mai avea nevoie decât de cheie şi de un pachet de ţigări.

Se duse la bucătărie, trase un sertar unde avea un cartuş de Marlboro cumpărat dintr-un duty-free şi luă un pachet. El nu fuma. Ultimul act al acestui ritual agnostic a fost să dezlipească şi cheia, fixată cu adeziv pe fundul sertarului. Acum era gata.

Încuie de două ori uşa de la intrarea în apartament şi coborî la subsol pe scări. Deschise uşa din spate şi urcă la parter, ieşind în stradă.

Văzându-l, orice trecător l-ar fi luat drept un om aflat în drum spre clubul lui de squash. Leapman nu jucase în viaţa lui squash. După cincizeci de metri parcurşi pe jos, opri un taxi. Rutina lui nu se schimba în această privinţă. Îi dădu şoferului o adresă a unui loc care nu avea niciun club de squash pe o rază de şapte kilometri de jur împrejur. Se lăsă pe spătarul banchetei, uşurat de faptul că şoferul nu era vorbăreţ, pentru că avea nevoie să se concentreze. Astăzi va schimba ceva în rutina lui, o schimbare pe care o planifica de zece ani. Acum era ultima dată când mai îndeplinea o corvoadă pentru Fenston, omul care profitase de el zi de zi, timp de un deceniu. Gata. Nu mai accepta. Aruncă o privire pe geamul maşinii. Parcurgea drumul acela o dată sau de două ori pe an, când depozita la NYRC sume mari de bani lichizi, întotdeauna când Krantz se apropia de încheierea misiunilor ei. În timp, Leapman depusese peste cinci milioane de dolari în cutia de valori cu numărul 13 din pensiunea de pe strada Lincoln şi ştia că nu era o călătorie dus-întors cu banii. Decât dacă ea făcea o greşeală.

Citind în ziarul „Times” că Olga Krantz a fost prinsă după ce a fost împuşcată în umăr – ar fi preferat să fie omorâtă – Leapman

ştiuse că venise şi şansa lui. Era ceea ce Fenston ar fi descris prin expresia „o deschidere de oportunitate". La urma urmei, Krantz era singura persoană care ştia cât de mulţi bani sunt în casa de valori şi în afară de ea, el era singurul care avea cheia.

— Unde opresc? întrebă şoferul.

Leapman se uită pe geam:

— Încă două cvartale şi mă laşi la colţ, indică el.

Scoase racheta de squash din geanta sport şi o aşeză lângă el pe banchetă.

— Douăzeci şi trei de dolari, mormăi şoferul, oprindu-se în faţa unui magazin de băuturi.

Leapman îi dădu trei hârtii de zece prin grilajul protector:

— Mă întorc în cinci minute. Dacă mai eşti pe aici, primeşti încă cincizeci.

— Vă aştept, sună imediat răspunsul.

Leapman luă geanta goală şi sări din maşină, lăsând racheta de squash pe bancheta din spate. Traversă, bucuros că strada era aglomerată de locuitori din zonă, plecaţi la cumpărături. De aceea alegea întotdeauna ziua de duminică după-amiaza ca să vină aici. N-ar fi riscat niciodată s-o facă seara. În Queens, te tâlhăresc uşor şi pentru o geantă goală.

Grăbi pasul spre numărul 61. Se opri o clipă, să vadă dacă nu-l observa cineva. Dar pe cine să intereseze persoana lui? Coborî spre uşa cu literele NYRC şi o împinse, ştiind că nu era niciodată încuiată.

Îngrijitorul sedentar ridică ochii şi văzând cine era, dădu din cap – gestul cel mai energic pe care-l făcuse în ziua aceea – apoi îşi îndreptă iar atenţia asupra paginii sportive. Leapman îi aşeză în faţă pachetul de Marlboro, ştiind că va dispărea înainte de a se întoarce el cu spatele. Orice om are preţul lui.

Leapman scrută penumbra coridorului luminat doar de un bec de patruzeci de waţi. Uneori, se întreba dacă nu era singura persoană care trecea dincolo de recepţie.

În ciuda întunericului de pe coridor, ştia exact unde se afla cutia ei. Numărul, ca tot ce era în jur, fusese şters de trecerea anilor. Se uită înapoi. În zona recepţiei se vedea deja vârful aprins al unei ţigări.

Scoase cheia din buzunarul treningului, o potrivi în broască şi deschise uşiţa. Trase fermoarul genţii înainte de a privi din nou în direcţia bătrânului. Nimic alarmant. În mai puţin de un minut, goli cutia de valori, umplu geanta şi trase la loc fermoarul.

Încuie pentru ultima dată uşiţa depozitului. Luă geanta, surprins o clipă de cât de grea era şi parcurse coridorul. Duse cheia la recepţie:

— N-o să mai am nevoie de ea, îi spuse bătrânului, care nu lăsă această întrerupere neaşteptată a rutinei să-l distragă de la studierea favoriţilor cursei de cai de la ora patru, de pe

hipodromul Belmont. De doisprezece ani nimerea foarte aproape de rezultate şi asta fără să ştie ce cai erau favoriţi.

Leapman ieşi, urcă scările şi ajunse din nou la lumină, pe strada Lincoln. Se mai uită o dată într-o parte şi în alta. Se simţea în siguranţă. Porni repede pe trotuar, strângând bine mânerul genţii şi uşurat să vadă că taxiul îl aştepta încă la colţ.

Parcursese în jur de douăzeci de metri când, din senin, a fost înconjurat de doisprezece oameni în jeanşi şi fâşuri albastre, cu literele FBI imprimate cu galben pe spate. Alergau spre el din toate direcţiile şi imediat, două maşini intrară pe Lincoln, din ambele capete – cu toate că era stradă cu sens unic – şi frânară aproape de suspect, blocându-i orice scăpare. De data aceasta, trecătorii îl observau miraţi pe bărbatul în trening, cu geanta sport. Taxiul demară repede, cu racheta de squash în locul celor cincizeci de dolari promişi.

— Citeşte-i drepturile, spuse Joe, în timp ce un agent îi răsucea mâinile la spate lui Leapman şi-i punea cătuşe, deoarece al treilea agent îi luase deja geanta.

— Ai dreptul să nu spui nimic… adică exact ceea ce făcea Leapman.

După ce i s-au recitit drepturile – nu pentru prima dată – Leapman a fost dus la una din maşini şi urcat fără ceremonie pe bancheta din spate, unde era aşteptat de agentul Delaney.

Anna se afla la muzeul Whitney, în faţa unei pânze de Rauschenberg intitulată *Satelit,* când îi vibră telefonul aflat în buzunarul jachetei. Uitându-se la ecran, văzu că Urmăritorul încerca s-o contacteze.

— Hei, îl salută.

— Am greşit.

— Îl legătură cu ce? întrebă ea.

— Erau mai mult de două milioane.

Ceasul aflat pe peretele unei biserici din apropiere bătu ora patru. Krantz îl auzi pe unul dintre gardieni spunând că pleca la masă cu colegul lui şi reveneau peste douăzeci de minute. Fumătorul tuşi, dar nu răspunse. Krantz rămase nemişcată în pat până când nu mai auzi paşii celor care plecau. Apăsă butonul de lângă pat şi o cheie se răsuci în broască imediat. Nu era nevoie să se uite care dintre ei stătea în prag, dornic s-o acompanieze la baie.

— Unde e colegul? îl întrebă.

— Trage o pipă, spuse gardianul. Nu-ţi face griji, o să-i dau partea lui.

Ea se frecă la ochi, se dădu jos din pat şi-l urmă pe coridor. Fumătorul şi galantul nu se vedeau nicăieri. Ţinând-o de cot, gardianul o conducea repede. O duse la uşă şi rămase afară. Krantz se aşeză pe vasul de toaletă, extrase prezervativul, scoase

încă două hârtii de douăzeci de dolari, le împături şi le ascunse în palma dreaptă. Apoi împinse la loc prezervativul în locul unde nici cel mai pedant gardian n-ar fi percheziţionat-o.

Trase apa şi gardianul descuie uşa, zâmbindu-i cu anticipaţie. Cel de la capătul coridorului nu se mişcă şi însoţitorul ei părea mulţumit şi el că erau singuri.

Krantz îi făcu semn spre garderobă. El deschise uşa şi se strecurară amândoi înăuntru. Ea arătă imediat bancnotele ascunse în palmă şi i le transferă gardianului. Acesta voia să le înhaţe, dar ea scăpă una pe jos. El se aplecă s-o ia – o chestiune de secunde, dar acordându-i suficient timp ca să-i repeadă cu forţă genunchiul în vintre. Omul căzu, ţinându-se de testicule, iar Krantz îl apucă de păr şi, cu o mişcare rapidă, îi spintecă gâtlejul cu foarfecele doctorului. Nu era arma cea mai eficientă, dar singura pe care putuse pune mâna. Îi dădu drumul, apoi, cu toată forţa de care era în stare, îl trase de guler, împingându-l în toboganul de lenjerie. Îl ridică şi-i dădu drumul să cadă, aruncându-se după el.

Se rostogoliră amândoi prin tubul metalic şi spaţios şi aterizară bufnind pe o grămadă de cearşafuri, feţe de pernă şi prosoape, în spălătorie. Krantz sări în picioare, înşfăcă salopeta cea mai mică agăţată pe un umeraş lipit de perete şi se uită pe coridor, printr-o crăpătură. Nu se vedea decât o femeie de serviciu, spălând podeaua, îngenuncheată. Trecu repede pe lângă ea şi deschise uşa ieşirii de incendiu, dând cu ochii de o tăbliţă cu indicaţia *subsol.* Urcă în fugă scările, deschise o fereastră de la parter şi se căţără, aterizând pe un strat de flori. Turna cu găleata.

Privi în jur, aşteptându-se din moment în moment să audă sunetul sfâşietor al sirenei, urmat de fascicule de lumină care să mături fiecare centimetru din incinta spitalului.

Parcursese aproape trei kilometri când gardianul galant avu nevoie de intimitatea garderobei, pentru a doua oară în noaptea aceea. Văzând sângele împroşcat peste tot pe pereţii albi, asistenta ţipă. Gardianul alergă pe coridor, năpustindu-se în rezerva prizonierei. Gardianul leneş de la capătul coridorului sări de pe scaun şi fumătorul veni alergând de pe scara de incendiu. Galantul ajunse primul. Descuie uşa, aprinse lumina şi se porni pe înjurat, în timp ce fumătorul strivi capacul de sticlă al alarmei şi apăsă butonul roşu.

9/24

46

Una dintre regulile de aur ale Annei era ca dimineaţa să nu-şi verifice mesajele de pe telefonul mobil până când nu făcea duş, nu se îmbrăca, nu lua micul dejun şi nu citea „The New York Times". Dar cum în ultimele două săptămâni îşi încălcase toate regulile de aur, acum se decise să-şi verifice mesajele chiar înainte de a coborî din pat. Unul de la Urmăritor, rugând-o să sune, ceea ce-i provocă un zâmbet, unul de la Tina – fără cuvinte şi altul de la domnul Nakamura, care o făcu să se încrunte. Erau numai patru cuvinte: „Urgent rog telefon. Nakamura."

Anna se hotărî să facă un duş înainte de a-i da telefon. Cu şiroaie de apă curgându-i pe corp, se gândea la mesajul lui Nakamura. Cuvântul „urgent" o făcea să presupună ce era mai rău – Anna era dintre oamenii aceia care văd jumătatea goală a paharului, nu pe cea plină.

Ieşi de sub duş complet trează şi cu inima bătându-i cu putere, ca şi cum şi-ar fi încheiat chiar atunci alergarea de dimineaţă. Se aşeză pe marginea patului şi încercă să se calmeze.

După ce simţi că bătăile inimii îi reveniseră la normal, cât se putea, Anna formă numărul din Tokyo al lui Nakamura.

— Hai, Shacho-Shitso desu, anunţă secretara.

— Cu domnul Nakamura, vă rog.

— Cine-l caută?

— Anna Petrescu.

— A, da, aşteaptă să-l sunaţi.

Inima Annei îşi înteţi iar bătăile.

— Bună dimineaţa, dr. Petrescu.

— Bună dimineaţa, domnule Nakamura, răspunse ea, dorindu-şi să-i poată vedea chipul şi să-şi afle mai repede soarta.

— Acum câteva zile, am avut o conversaţie foarte neplăcută cu fostul dumitale şef, Bryce Fenston, continuă Nakamura. Mi-e teamă că asta – Anna respira cu greutate – m-a făcut să reevaluez – oare nu-i va veni rău? – părerea mea despre el. Oricum, nu de aceea te-am căutat. Doream să te anunţ că în prezent, persoana dumitale mă costă cinci sute de dolari pe zi, deoarece am depus cinci milioane de dolari la avocaţii mei din Londra, aşa cum mi-ai cerut. Prin urmare, aş dori să văd Van Gogh-ul cât mai curând posibil.

— Pot sosi la Tokyo în zilele următoare, îl asigură Anna, dar mai întâi trebuie să iau tabloul de la Londra.

— S-ar putea să nu fie necesar, zise Nakamura. Miercuri am programată o întâlnire cu firma Corus Steel la Londra şi aş veni bucuros cu o zi mai devreme, dacă e convenabil pentru lady Arabella.

— Sunt sigură că se aranjează, spuse Anna. Iau legătura cu Arabella şi apoi îi telefonez secretarei dvs. să stabilim detaliile. Wentworth Hall se află la doar treizeci de minute de Heathrow.

— Excelent, spuse Nakamura. Atunci aştept să ne vedem mâine seară. Apropo, Anna, adăugă el după o scurtă pauză, te-ai mai gândit dacă vrei să fii directoarea fundaţiei mele? Domnul Fenston n-a reuşit să mă convingă decât de un singur lucru: meriţi cu siguranţă cinci sute de dolari pe zi.

Deşi citea articolul a treia oară, zâmbetul nu dispărea de pe faţa lui Fenston. Abia aştepta să-i împărtăşească lui Leapman noutăţile, deşi era sigur că văzuse deja ştirea. Aruncă o privire la ceasul de pe birou; se apropia ora zece. Leapman nu întârzia niciodată. Acum de ce nu venea?

Tina îl anunţase deja că dl. Jackson, agentul de asigurări de la firma Lloyd's din Londra, aştepta în anticameră, iar de la recepţie primise prin telefon vestea că dl. Chris Savage de la Christie's urca spre biroul lui.

— Când apare Savage, indică Fenston, trimite-i pe amândoi la mine şi când apare Leapman, spune-i să vină şi el.

— Nu l-am văzut pe dl. Leapman în dimineaţa asta, spuse Tina.

— Spune-i că vreau să-l văd imediat când soseşte, repetă Fenston, zâmbind din nou cu ochii la titlul din ziar: „Bucătăreasa asasină a evadat".

Se auzi o bătaie la uşă şi Tina îi introduse pe cei doi vizitatori aşteptaţi:

— Domnul Jackson şi domnul Savage, anunţă ea. După îmbrăcăminte, nu era greu de ghicit care dintre ei era agentul de asigurări şi care îşi petrecea viaţa în lumea artei.

Fenston avansă şi-i strânse mâna bărbatului scund, cu început de chelie, îmbrăcat în costum bleumarin şi cravată albastră cu model în zigzag, care se prezentă cu numele de Bill Jackson. Îl salută din cap şi pe Savage, pe care-l întâlnise de multe ori la galeriile Christie's. Acesta îşi purta papionul caracteristic.

— Vreau să clarific de la început un lucru – începu Fenston. Asigur doar această pictură, pentru o valoare de douăzeci de milioane de dolari.

Şi arătă spre tabloul de Van Gogh.

— Cu toate că ar aduce de cinci ori suma aceasta dacă ar fi scoasă la licitaţie? întrebă Savage, întorcându-se să studieze pictura.

— Desigur, asta ar implica o primă mult mai scăzută, interveni Jackson. Dacă băieţii noştri de la securitate consideră că tabloul este protejat în mod adecvat.

— Staţi acolo, domnule Jackson şi veţi decide singur dacă este protejat adecvat.

Fenston se duse la uşă, introduse un cod din şase cifre în dispozitivul de lângă întrerupătorul de lumină şi ieşi din cameră. În clipa când uşa se închise după el, o grilă metalică apăru din tavan şi după opt secunde, atinse pământul, acoperind tabloul de Van Gogh. În acelaşi timp, o alarmă emise un sunet pătrunzător, care l-ar fi convins chiar şi pe Quasimodo să-şi caute altă vocaţie.

Jackson îşi acoperi repede urechile cu palmele şi se întoarse, dar un al doilea grilaj îi barase deja accesul la singura uşă din birou. Se îndreptă spre fereastră, privind oamenii de pe trotuar, mici ca furnicile de la înălţimea aceea. După câteva secunde, alarma se opri şi grilajele se ridicară în tavan, iar Fenston intră din nou în încăpere, cu o expresie de mulţumire de sine.

— Impresionant, acceptă Jackson, cu sunetul alarmei încă reverberându-i în urechi. Dar aş dori să-mi mai răspundeţi la câteva întrebări. Câte persoane cunosc codul?

— Numai două, răspunse Fenston. Eu şi şeful meu de personal; şi schimb săptămânal succesiunea numerelor.

— Fereastra aceea se deschide? întrebă mai departe Jackson.

— Nu, e dublă, securizată şi chiar dacă ar sparge-o cineva, tot ar mai fi treizeci şi două de etaje până la pământ.

— Iar alarma…

— E conectată direct la sediul firmei Abbott Security, explică Fenston. Au sediul în clădire şi garantează că pot ajunge aici în maximum două minute.

— Sunt impresionat, spuse Jackson. În afacerea noastră, calificativul ar fi triplu A, ceea ce înseamnă că prima va fi doar de unu la sută, ceea ce în termeni reali înseamnă aproximativ două sute de mii de dolari pe an. Îmi pare rău că norvegienii n-au fost la fel de prevăzători ca dvs., domnule Fenston, zâmbi el. N-am fi avut atât de mult de plătit pentru *Strigătul.*

— Dar puteţi să garantaţi şi discreţia operaţiunii? dori să ştie Fenston.

— Absolut, îl asigură Jackson. Asigurăm jumătate dintre comorile lumii şi n-aţi afla cine sunt clienţii noştri nici dacă aţi pătrunde prin efracţie în sediul nostru din Londra. Toate numele clienţilor sunt codificate.

— E liniştitor, spuse Fenston. Atunci nu mai rămâne decât să completăm documentele.

— Desigur, replică Jackson, de îndată ce dl. Savage confirmă că pictura are o valoare de douăzeci de milioane de dolari.

— Nu e nicio problemă, zise Fenston, îndreptându-şi atenţia asupra lui Chris Savage, care privea îndeaproape tabloul. Doar ne-a asigurat deja că Van Gogh-ul de la Wentworth valorează în jur de o sută de milioane.

— Van Gogh-ul de la Wentworth cu siguranţă că da, vorbi Savage, dar nu şi lucrarea asta.

Apoi se întoarse cu faţa spre Fenston:

— Singurul element original din această operă de artă este rama.
— Ce vrei să spui? sări Fenston, privindu-şi tabloul favorit ca un tată care tocmai a aflat că unica lui odraslă e ilegitimă.
— Exact ce am spus, repetă Savage. Rama e originală, dar pictura e un fals.
— Un fals? reuşi să îngaime Fenston. Dar a venit de la Wentworth Hall.
— Rama se poate să fi venit de acolo, zise Savage, dar vă asigur că pictura, nu.
— Cum poţi fi atât de sigur, când n-ai făcut încă niciun test? îl somă Fenston.
— N-am nevoie să fac teste, zise teatral Savage.
— De ce nu? mârâi Fenston.
— Pentru că nu e bandajată urechea care trebuie, primi imediat replica.
— Ba da, insistă Fenston, privind tabloul. Orice şcolar ştie că Van Gogh şi-a tăiat urechea stângă.
— Dar nu orice şcolar ştie că a pictat autoportretul uitându-se în oglindă, aşa că urechea dreaptă apare bandajată.
Fenston se prăbuşi pe scaunul de la birou, cu spatele la pictură. Savage înainta şi începu s-o examineze interesat.
— Mă nedumereşte că, deşi e un fals, cineva l-a introdus în rama originală, comentă el.
Fenston ardea de mânie.
— Trebuie să mărturisesc că cel care a pictat imitaţia asta e un artist adevărat, continuă Savage. Totuşi, n-o pot evalua decât la zece mii şi poate – şovăi el – încă zece mii pentru ramă, ceea ce face ca prima de două sute de mii să pară exagerată.
Fenston nu spunea nimic.
— Îmi pare rău să vă dau o veste atât de proastă, conchise Savage, apropiindu-se de el. Sper că nu aţi plătit o sumă mare şi dacă totuşi aţi plătit-o, ştiţi cine e responsabil pentru farsa asta iscusită.
— Adu-l pe Leapman, ţipă Fenston din răsputeri, făcând-o pe Tina să intre alergând.
— Tocmai a venit, spuse ea. Îl chem imediat.
Angajaţii firmelor Lloyd's şi Christie's simţeau că nu era momentul să mai întârzie la o cafea. Se retraseră discret, pe când Leapman intra în grabă.
— E un fals! strigă Fenston.
Leapman se uită câtva timp la tablou, apoi trase concluzia:
— Atunci ştim cine e de vină.
— Petrescu, spuse Fenston, ca şi cum ar fi scuipat.
— Ca să nu mai vorbim de partenera ei, care i-a furnizat informaţii după ce aţi concediat-o.
— Ai dreptate, zise Fenston şi întorcându-se spre uşa deschisă, răcni: Tina! făcând-o să vină din nou alergând.

— Vezi tabloul de acolo? începu şeful, fără să-l poată privi şi el.
Tina dădu tăcută din cap.
— Vreau să-l pui la loc în cutie şi să-l trimiţi imediat înapoi la Wentworth Hall şi să le ceri…
— Treizeci şi două de milioane opt sute nouăzeci şi două de mii de dolari, îl ajută Leapman.
— După ce faci asta, zise Fenston, poţi să-ţi aduni lucrurile şi să ieşi din clădire în zece minute, fiindcă eşti concediată, trădătoare mică!
Tina începu să tremure. Fenston se ridică de la birou, privind-o dominator:
— Înainte să pleci, îţi mai dau o ultimă treabă de făcut.
Tina nu se putea mişca.
— Spune-i prietenei tale, Petrescu, să aibă grijă fiindcă încă n-am şters-o de pe lista dispăruţilor şi e ca şi moartă.

47

Anna nu era prea mulţumită de felul cum decursese întâlnirea cu Ken Wheatley. Vicepreşedintele galeriilor Christie's îi dăduse clar de înţeles că incidentul nefericit care o făcuse să demisioneze de la Sotheby's nu era considerat încă de domeniul trecutului în lumea experţilor în artă. Iar faptul că Bryce Fenston spunea în stânga şi în dreapta că o dăduse afară pe Anna pentru un comportament nedemn de un funcţionar superior al unei bănci nu-i venea deloc în ajutor. Wheatley recunoscuse că nimeni nu se sinchisea prea tare de părerea lui Fenston, dar nu puteau să-şi ofenseze un client atât de preţios, ceea ce însemna că reintrarea ei în arena licitaţiilor de artă nu se dovedea prea uşoară.

Cuvintele pe care le auzise o făceau pe Anna să fie şi mai hotărâtă să-l ajute pe Jack să obţină o condamnare împotriva lui Fenston, căruia nu părea să-i pese de faptul că-i ruina pe alţii.

Ken se exprimase eufemistic, spunându-i că, pe moment, nu aveau un post potrivit pentru cineva cu experienţa şi calificarea ei, dar promisese că vor ţine legătura.

Ieşind din restaurant, Anna opri un taxi:

— Federal Plaza 26, îi spuse ea şoferului.

Spera că a doua întâlnire din ziua aceea va fi mai profitabilă.

Jack o aştepta pe Anna pe holul biroului din New York al agenţiei, înainte de ora la care se înţeleseseră să se întâlnească. N-a fost surprins s-o vadă apărând cu două minute mai devreme. În timp ce cobora spre intrarea clădirii din Federal Plaza 26, trei gardieni o urmăreau atenţi pe Anna. Îşi spuse numele unuia dintre ei şi i se ceru un act de identitate. Anna îi arătă permisul de conducere şi gardianul bifă numele de pe lista din faţa lui.

Jack îi deschise uşa.

— Nu aşa credeam că se desfăşoară o primă întâlnire, glumi Anna, intrând.

— Nici eu, o asigură Jack, dar şeful meu dorea să nu ai nicio îndoială cu privire la importanţa acestei întâlniri.

— De ce, mi-a venit rândul să fiu arestată?

— Nu, dar speră că ne vei ajuta.

— Atunci hai să punem clopoţei la coada pisicii.

— Asta e una din expresiile favorite ale tatălui tău, zise Jack.

— De unde ştii? se miră Anna. I-ai făcut şi lui dosar?

— Nu, râse Jack, pe când intrau în lift. Mi-ai spus tu în avion, în prima noastră noapte împreună.

Urcară la etajul nouăsprezece, unde Dick Macy îi aştepta pe coridor.

— Sunteţi amabilă că aţi venit, spuse el, de parcă Anna ar fi avut de ales, dar ea nu comentă, lăsându-se condusă în biroul lui

Macy şi invitată să se aşeze pe un scaun confortabil din faţa şefului.

— Deşi este o întâlnire neoficială, începu Macy, nu vă pot spune cât de importantă considerăm contribuţia dvs. la ancheta noastră.

— Dar de ce aveţi nevoie de mine? întrebă Anna. Credeam că l-aţi arestat pe Leapman.

— L-am eliberat azi dimineaţă, îi spuse Macy.

— L-aţi eliberat? se miră ea. Două milioane nu sunt o dovadă bună?

— Mai mult decât bună, recunoscu Macy. Tocmai de aceea m-am implicat. Specialitatea mea sunt înţelegerile cu acuzaţii şi de dimineaţă, puţin după ora nouă, Leapman a semnat un acord cu procuratura, angajându-se că va coopera total cu noi, în schimb urmând să i se reducă sentinţa la numai cinci ani.

— Dar asta nu explică de ce l-aţi eliberat, observă Anna.

— Fiindcă Leapman pretinde că ne poate arăta o legătură financiară directă între Fenston şi Krantz, dar trebuie să se întoarcă la biroul din Wall Street pentru a strânge documentele necesare, inclusiv conturi numerotate şi mai multe plăţi ilegale în conturi bancare diferite din lume.

— S-ar putea să trişeze, spuse Anna. Multe dintre documentele care îl incriminau pe Fenston au fost distruse când s-a prăbuşit turnul de nord.

— E adevărat, replică Macy, dar dacă trişează, i-am spus foarte clar că-şi va petrece la Sing-Sing tot restul vieţii.

— Ăsta da stimulent, încuviinţă Anna.

— Leapman a fost de acord şi să depună mărturie pentru acuzare, dacă se va ajunge la proces, interveni Jack.

— Atunci să fim recunoscători că Olga Krantz e închisă, altfel martorul dvs. vedetă nici n-ar ajunge să calce în tribunal.

Macy se uită surprins spre Jack, apoi se întoarse din nou spre Anna:

— N-aţi citit azi „New York Times”?

— Nu, răspunse ea, fără habar de rostul întrebării.

Macy deschise un dosar şi-i întinse articolul decupat din ziar:

Olga Krantz, cunoscută sub porecla de „bucătăreasa asasină”, datorită rolului de călău jucat de ea în regimul brutal al lui Ceauşescu, a dispărut seara trecută dintr-un spital de maximă securitate din Bucureşti. Se crede că asasina a scăpat printr-o conductă de evacuare a gunoiului, îmbrăcată în haine de portar al spitalului. Unul dintre poliţiştii care o păzeau a fost descoperit cu…

— O să mă uit peste umăr toată viaţa, comentă Anna, înainte de a termina de citit.

— Nu cred, o linişti Jack. Krantz n-o să se grăbească să se întoarcă în America acum, când e pe lista scurtă a celor mai căutaţi infractori. Îşi va da seama că o descriere detaliată a înfăţişării ei se va afla la fiecare post de frontieră, circulând în reţeaua Interpol. Dacă va fi cumva oprită şi percheziţionată, o să-i fie greu să răspundă de unde provine rana de glonţ din umărul drept.

— Dar asta n-o să-l oprească pe Fenston să încerce să se răzbune.

— De ce s-o facă? întrebă Jack. Are Van Gogh-ul, nu-l mai interesezi.

— Nu are Van Gogh-ul, mărturisi Anna, plecând capul.

— Ce vrei să spui?

— M-a sunat Tina, chiar înainte de a veni la această întâlnire. M-a avertizat că Fenston a chemat un expert de la Christie's, ca să-i evalueze pictura pentru asigurare. N-a mai făcut asta până acum.

— Dar ce problemă vezi aici? întrebă Jack.

— Tabloul e un fals, ridică Anna ochii.

— Un fals? exclamară la unison cei doi bărbaţi.

— Da, de aceea am fost la Bucureşti. Am făcut o copie, cu ajutorul unui vechi prieten, care e un portretist strălucit.

— Aşa se explică de ce ai desenul acela în apartament, înţelese Jack.

— Ai fost la mine în apartament?

— Doar pentru că viaţa ta era în pericol, se apără Jack.

— Dar… protestă Anna.

— Acum înţeleg de ce ai trimis cutia roşie înapoi la Londra şi ai permis să fie ridicată de firma Art Locations şi expediată ulterior lui Fenston, la New York, interveni Macy.

Anna dădu din cap.

— Dar trebuie să-ţi fi dat seama că falsul va fi descoperit, sugeră Jack.

— Da, în timp, spuse Anna. Aici e cheia. Aveam doar nevoie de suficient timp ca să vând originalul, înainte să-şi dea seama Fenston ce pun la cale.

— Aşa că l-ai lăsat pe prietenul tău, Anton, să picteze copia, şi ai plecat la New York să încerci să-i vinzi originalul lui Nakamura.

Anna dădu din cap.

— Şi ai reuşit? întrebă Macy.

— Da, spuse Anna. Nakamura s-a angajat să achiziţioneze autoportretul original cu cincizeci de milioane de dolari, care-i erau Arabellei mai mult decât suficienţi pentru a plăti datoriile surorii ei şi a-şi păstra restul averii.

— Dar acum, când Fenston ştie că e un fals, va lua legătura cu Nakamura şi o să-i dezvăluie planul tău, spuse Jack.

— Deja a făcut-o, zise Anna.

— Aşa că te-ai întors la începutul jocului, observă Macy.
— Nu, zâmbi ea. Nakamura a depus deja cinci milioane la avocaţii lui de la Londra şi a fost de acord să plătească şi restul, după ce va examina originalul.
— Ai timp să i-l prezinţi? întrebă Macy.
— În seara asta plec la Londra şi Nakamura va veni mâine seară la Wentworth Hall.
— O să fie o cursă strânsă, remarcă Jack.
— Nu şi dacă Leapman livrează bunurile, zise Macy. Nu uita ce planuri are pentru seara asta.
— Îmi e permis să ştiu şi eu? întrebă Anna curioasă.
— Nu, replică Jack ferm. Tu du-te la Londra şi încheie tranzacţia şi noi o să ne vedem de treaba noastră.
— Asta include şi să aveţi grijă de Tina? întrebă încet Anna.
— De ce? se miră Jack.
— A fost concediată azi dimineaţă.
— Sub ce motiv? se interesă Macy.
— Fenston a aflat că-mi dăduse informaţii despre tot ce se petrecea aici, în timp ce eu vânturam lumea. Şi mi-e teamă că i-am primejduit şi ei viaţa, până la urmă.
— Am greşit în privinţa Tinei şi-mi cer scuze, vorbi Jack, privind-o pe Anna. Dar tot nu înţeleg de ce s-a angajat la Fenston.
— Am impresia c-o să aflu diseară, zise Anna. Ne întâlnim să bem ceva înainte să plec eu la aeroport.
— Dacă ai timp înainte de decolare, dă-mi un telefon. Aş fi încântat să aflu dezlegarea acestui mister.
Anna dădu din cap.
— Şi eu aş vrea să lămurim un mister înainte să pleci, dr. Petrescu, spuse Macy.
Ea se întoarse spre şeful lui Jack.
— Dacă Fenston e în posesia unui fals, unde e originalul? întrebă acesta.
— La Wentworth Hall, replică Anna. După ce l-am recuperat de la Sotheby's, am luat un taxi şi l-am dus la Arabella. M-am întors de la ea doar cu rama originală şi cu ambalajul.
— Şi l-ai dus la Bucureşti, pentru ca Anton să monteze copia în rama autentică şi ai sperat că asta o să-l convingă pe Fenston c-a pus mâna pe comoară.
— Şi chiar aşa ar fi fost, dacă nu se hotăra să asigure tabloul.
După un timp, Macy conchise:
— Şi ţi-ai îndeplinit strategia chiar sub nasul lui Jack.
— Exact, zâmbi din nou Anna.
— Dă-mi voie să te întreb, dr. Petrescu, unde era Van Gogh-ul când doi din agenţii mei experimentaţi luau masa cu dumneata şi cu lady Arabella la Wentworth Hall? continuă Macy.
— Nu răspunde, o imploră Jack.

— Era în dormitorul Van Gogh, chiar deasupra sufrageriei, la etajul unu.
— E bună, zise Macy.

Krantz aşteptă să audă zece semnale, apoi se auzi un clic şi o voce de la celălalt capăt al firului o întrebă:
— Unde eşti?
— Undeva în Rusia, răspunse.
— Bun, fiindcă nu poţi risca întorcându-te în America, unde New York Times scrie regulat despre tine.
— Ca să nu mai vorbim de lista FBI-ului, adăugă ea.
— Eşti celebră, zise Fenston. Dar am altă treabă pentru tine.
— Unde? întrebă Krantz.
— La Wentworth Hall.
— Nu pot risca mergând acolo a doua oară…
— Nici dacă-ţi dublez tariful?
— Tot e un risc prea mare.
— S-ar putea să nu ţi se pară când o să auzi pe cine va trebui să ucizi.
— Ascult, spuse ea, iar când Fenston îi dezvălui numele victimei, nu adăugă decât: Şi pentru asta primesc două milioane de dolari?
— Trei, dacă reuşeşti s-o omori şi pe Petrescu în acelaşi timp; o să doarmă acolo.
Krantz ezită.
— Patru, dacă Petrescu e martoră la tăierea primului gâtlej.
— Am nevoie de două milioane avans, spuse Krantz, după o pauză lungă.
— În locul obişnuit?
— Nu, zise ea, dându-i un număr de cont din Moscova.
Fenston închise telefonul şi-l apelă pe Leapman:
— Vreau să vii imediat.
Aşteptându-l, se gândea la subiectele cele mai presante pentru el: Van Gogh, bani, averea Wentworth, Petrescu. Nota ceva când se auzi bătaia în uşă.

Leapman intră, sperând că nu i se citea pe faţă neliniştea.
— A scăpat, spuse Fenston, în clipa când se închise uşa.
— Deci relatarea din „New York Times” era corectă.
— Da, dar ei nu ştiu că e la Moscova.
— Are de gând să se întoarcă la New York?
— Pentru moment, nu, spuse Fenston. Nu poate risca într-o perioadă de alertă a sistemelor de securitate ca asta.
— E rezonabil, aprecie Leapman, încercând să nu-şi trădeze uşurarea.
— Între timp, i-am dat altă misiune, spuse Fenston.
— Cine e de data asta? întrebă Leapman.

Ascultă neîncrezător dezvăluirea lui Fenston, care-i alesese lui Krantz o victimă greu de tratat în maniera celorlalte.

— Impostura a fost expediată înapoi la Wentworth Hall? întrebă Fenston, în timp ce Leapman se uita la locul de pe perete unde fusese reîntronată fotografia mare cu şeful dând mâna cu preşedintele George W. Bush.

— Da, Art Locations a primit tabloul azi după-amiază, răspunse el, şi-l va duce înapoi la Wentworth Hall mâine. Am discutat şi cu avocatul nostru din Londra. Ordinul de sechestru va fi emis miercuri, aşa că, dacă nu ne trimite tabloul până atunci, domeniul Wentworth vă revine automat şi putem vinde din restul colecţiei până se acoperă datoria. Vă atrag atenţia că s-ar putea să dureze ani de zile.

— Dacă Olga Krantz îşi face bine treaba mâine seară, datoria nu va fi acoperită niciodată, spuse Fenston. De aceea te-am chemat. Vreau să scoţi cât mai devreme colecţia Wentworth la licitaţie. Împarte egal tablourile între Christie's, Sotheby's, Phillips şi Bonhams şi asigură-te că vor fi vândute în acelaşi timp.

— Dar vor suprasatura piaţa şi preţurile o să scadă.

— Exact asta şi vreau, replică Fenston. Dacă-mi aduc bine aminte, Petrescu evaluase restul colecţiei cam la treizeci şi cinci de milioane, dar eu m-aş mulţumi cu cincisprezece-douăzeci.

— În felul ăsta, veţi mai avea totuşi de recuperat zece milioane.

— Ce trist! zâmbi Fenston. N-o să am de ales şi va trebui să scot Wentworth Hall la vânzare, cu tot cu mobilă. Aşa că atenţionează trei agenţii imobiliare de succes din Londra că reşedinţa Wentworth iese pe piaţă. Spune-le că pot tipări broşuri colorate, reclame în toate revistele cu pagini lucioase şi pot chiar să închirieze o jumătate de pagină de publicitate în unul sau două ziare naţionale, ca să stârnească vâlvă în presă. Când voi termina cu lady Arabella, va fi nu numai falită, dar şi umilită, după cum cunosc eu ziariştii britanici.

— Şi Petrescu?

— E un accident că se va nimeri la locul potrivit şi în momentul potrivit, nu-şi ascunse Fenston grimasa sarcastică.

— Deci Krantz va ucide două vrăbii cu o singură piatră, conchise Leapman.

— De-asta vreau să te concentrezi să falimentăm domeniul Wentworth, ca să nu fie nevoie s-o omor şi pe lady Arabella.

— Mă apuc imediat de treabă, spuse Leapman, întorcându-se să plece. Succes diseară, domnule preşedinte!

— Diseară? repetă Fenston.

Leapman se opri din drum:

— Credeam că diseară participaţi la întâlnirea anuală a bancherilor de la Sherry Netherland.

— Cristoase, ai dreptate! Unde dracu' mi-a pus Tina discursul?

Leapman începu să zâmbească abia după ce închise uşa. Se întoarse în biroul lui, se aşeză şi cântări informaţiile pe care tocmai i le împărtăşise Fenston. După ce FBI-ul va afla detalii despre locul unde va fi Krantz în ziua următoare şi cine era următoarea victimă vizată, era convins că procuratura îi va mai reduce puţin sentinţa. Iar dacă reuşea să furnizeze dovada vitală că Fenston lucra direct cu Olga Krantz, poate primea chiar condamnare cu suspendare.

Scoase din buzunar un aparat minuscul de fotografiat, cu care-l dotase FBI-ul, gândindu-se că putea fotografia destule documente în timp ce Fenston le vorbea bancherilor adunaţi la prestigioasa întâlnire anuală.

48

La ora 19:16, Leapman stinse lumina în biroul lui şi ieşi pe coridor. Închise uşa, dar n-o încuie. Se îndreptă spre lifturi, observând că singura lumină care mai era aprinsă se vede ieşind de sub uşa şefului. Urcă într-un lift gol şi ajunse repede la subsol, unde semnă în registrul recepţiei că părăsea clădirea la 19:19. O femeie semnă după el, iar Leapman făcu un pas în spate, cu ochii pe gardienii de la intrare. Unul privea oamenii care ieşeau pe rând din clădire, iar celălalt era ocupat cu nişte documente pentru o livrare. Se retrase până când ajunse din nou la liftul gol. Intră şi se trase într-o parte, pentru a nu fi văzut de paznici. Apăsă butonul 31. În mai puţin de un minut, ieşi pe un coridor pustiu.

Îl traversă, deschise uşa către scara de incendiu şi urcă pe acolo la etajul treizeci şi doi. Deschise cu grijă uşa, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot. Apoi păşi tiptil pe mocheta groasă, întorcându-se în biroul lui. Văzu din nou dunga de lumină sub uşa şefului. Intră la el şi încuie uşa pe dinăuntru. Se aşeză la birou, îşi puse aparatul de fotografiat în buzunar, dar nu aprinse lumina.

Singur în întuneric, Leapman aştepta răbdător.

*

Fenston cântărea o cerere de împrumut a unui domn pe nume Michael Karraway, care dorea să investească paisprezece milioane în câteva teatre provinciale. Era actor, nu prea căutat şi care nu jucase mult pe scenă. Meritul lui era că avea o mamă indulgentă, care-i dăruise un tablou de Matisse, *Vedere din dormitor* şi o fermă mare în statul Vermont. Studiind transparenţa nudului ce privea pe fereastra dormitorului, Fenston se decise să-i acorde împrumutul, urmând ca Leapman să scrie contractul.

Lăsă din mână cererea şi începu să răsfoiască ultimul catalog de la Christie's. Se opri la o reproducere după Degas, *Dansatoare în faţa oglinzii,* dar întoarse pagina văzând preţul mic la care era estimată. La urma urmei, Pierre de Rochelle îi furnizase un Degas, *Instructorul de dans,* mult mai rezonabil ca preţ decât pictura din catalog.

Continua să studieze preţurile tablourilor, zâmbind din când în când, pentru că-şi dădea seama cât de mult crescuse în valoare propria lui colecţie. Aruncă o privire la ceasul de pe colţul biroului. Era 19:43.

— La dracu'! spuse, dându-şi seama că trebuia să se grăbească dacă voia să-şi ţină la timp discursul de la întâlnirea bancherilor. Luă catalogul şi porni repede spre uşă. Apăsă codul de şase cifre de pe panoul de lângă întrerupător, ieşi pe coridor şi închise uşa.

La opt secunde după aceea, auzi grilele de protecţie izbindu-şi locaşele.

Îndreptându-se spre lift, Fenston observă fascinat cât de ieftini erau evaluaţi *Măturătorii de stradă* ai lui Caillebotte. El achiziţionase de la un datornic falit o versiune mare a tabloului, de două ori mai ieftin. Coborî la recepţie şi semnă grăbit de ieşire la ora 19:48.

Străbătând holul, îl văzu pe şofer aşteptându-l în faţa treptelor. Cu degetul vârât în catalog la locul unde ajunsese, se aşeză pe bancheta din spate. Pe pagina următoare, văzu un Van Gogh, *Secerători la câmp,* estimat la 27 de milioane de dolari. Înjură supărat: *Autoportret cu ureche bandajată* era cu trei clase deasupra.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, îi întrerupse gândurile şoferul. Mai mergeţi la întâlnirea cu bancherii?

— Da, aşa că dă-i bătaie, spuse Fenston, cu ochii la catalog.

— Dar… şovăi omul, cu ochii la o invitaţie cu margine aurită, aflată pe scaunul de lângă el.

— Dar ce?

— Aici scrie „ţinută de seară”, îi citi şoferul, întinzându-i şefului invitaţia.

— La dracu’! exclamă Fenston, scăpând din mână catalogul.

În mod normal, Tina i-ar fi scos costumul de seară din dulap, lăsându-i-l la vedere. Sări din maşină, fără să mai aştepte să i se deschidă uşa şi se năpusti în clădire. Trecu val-vârtej pe lângă recepţie şi nu mai semnă de intrare, repezindu-se într-un lift gol, cu care urcă până la etajul treizeci şi doi.

Ieşind din lift, observă de îndată dunga de lumină pe sub uşa biroului lui. Ar fi putut jura că stinsese lumina înainte de a porni alarma, sau fusese atât de absorbit de catalog încât uitase? Tocmai voia să introducă numărul codului, când auzi un zgomot înăuntru.

Fenston ezită, întrebându-se cine ar putea fi. Nu se mişcă, dorind să-şi dea seama dacă intrusul îi simţise prezenţa. Nu mişca nimeni, aşa că se trase înapoi, se strecură în biroul alăturat şi închise încet uşa. Se aşeză pe scaunul secretarei, căutând butonul; în mod ironic, Leapman fusese cel care-i atrăsese atenţia că Tina putea să vadă tot ce se petrece în biroul lui. După ce căută un timp, găsi butonul sub birou. Îi schimbă poziţia şi micul ecran de pe colţ se lumină, oferindu-i o imagine clară a biroului lui. Fenston se holbă neîncrezător.

Leapman stătea la biroul lui, cu un dosar gros deschis în faţă. Întorcea pe îndelete paginile, oprindu-se din când în când să studieze mai atent un text şi extrăgând câte o pagină pe care o aşeza separat şi o fotografia cu un aparat foto performant.

Prin mintea lui Fenston trecură repede mai multe ipoteze. Probabil culegea material cu care dorea să-l şantajeze mai târziu. Vindea informaţii unei bănci rivale. Fiscul îl strânsese cu uşa şi

acceptase să-şi sacrifice şeful în schimbul imunităţii. Se hotărî să opteze pentru ipoteza şantajului.

În curând, îi deveni clar că Leapman nu se grăbea. Îşi alesese bine momentul, răsfoind dosarele unul după altul. Îşi formase deja o rutină: dădea încet paginile, se oprea să studieze anumite texte mai atent şi din când în când, extrăgea pagini pe care le fotografia.

Fenston îşi cântări alternativele şi se opri asupra celei care i se părea demnă de Leapman.

Scrise ordinea evenimentelor, ca să se asigure că amestecul lui nu va fi descoperit. După ce se convinse că planul va reuşi, întrerupse orice posibilitate de a se comunica din şi cu biroul lui, acţionând un buton de pe panoul secretarei. Aşteptă răbdător, până-l văzu pe Leapman deschizând alt dosar gros. Atunci se strecură înapoi pe coridor şi merse până la uşa biroului lui. Îşi repetă codul în minte şi-l introduse pe cel corect, 170690, ca şi cum ar fi dorit să plece. Apoi răsuci cheia în broască şi împinse cu doar doi centimetri uşa silenţioasă. După aceea o închise la loc.

Alarma asurzitoare se declanşa imediat, dar Fenston mai aşteptă încă opt secunde, până când căzură şi grilajele de securitate. Atunci introduse repede codul săptămânii trecute 170680, deschise uşa a doua oară şi o trânti imediat la loc.

Îl auzi pe Leapman alergând spre uşă, în speranţa că alarma s-ar fi oprit şi grilajele ar fi urcat în tavan dacă ar fi introdus codul corect. Dar era deja prea târziu, pentru că gratiile de fier nu se mişcau şi şuieratul alarmei continua neabătut.

Fenston ştia că trebuia să se mişte în câteva secunde, dacă voia să-i reuşească planul. Alergă în biroul alăturat şi se uită pe notiţele lăsate puţin mai devreme, apoi formă numărul de urgenţe al firmei Abbott Security.

— Ofiţerul de serviciu, anunţă o voce.

— Mă numesc Bryce Fenston, sunt preşedintele Băncii Fenston Finance.

Vorbea rar şi autoritar.

— S-a declanşat alarma la biroul meu de la etajul treizeci şi doi. Cred că am introdus din greşeală codul de săptămâna trecută şi voiam să vă înştiinţez că nu este o urgenţă.

— Puteţi să vă repetaţi numele, domnule?

— Bryce Fenston, strigă el, peste zgomotul alarmei.

— Data naşterii?

— Şase decembrie, cincizeci şi doi.

— Numele de fată al mamei?

— Madejski.

— Codul casei?

— Unu, zero, zero, doi, unu.

— Mulţumim, domnule Fenston. Trimitem pe cineva la etajul treizeci şi doi cât mai repede posibil. Avem un incident la etajul

şaptesprezece, s-a blocat cineva în lift şi s-ar putea să dureze puţin mai mult până ajungem la dvs.

— Nu vă grăbiţi, acceptă degajat Fenston, nu mai lucrează nimeni la acest etaj pe moment şi biroul se va deschide abia mâine dimineaţă la şapte.

— N-o să dureze atât, cu siguranţă, promise agentul de pază, dar, cu permisiunea dvs., o să vă aplicăm regim de prioritate, nu de urgenţă.

— Nu mă deranjează! strigă Fenston peste zgomotul asurzitor.

— Dar o să vă taxăm pentru intervenţia în afara programului, cu cinci sute de dolari.

— Pare cam ridicată suma, se exprimă Fenston.

— E suma standard pentru astfel de cazuri, domnule, primi răspuns imediat. Totuşi, dacă puteţi raporta personal situaţia în biroul nostru, domnule Fenston, tariful se reduce automat la două sute cincizeci.

— Vin acum, spuse Fenston.

— Trebuie să vă informez că dacă procedaţi aşa, cazul dvs. va fi clasificat de rutină şi nu vă vom asista decât după terminarea tuturor urgenţelor şi priorităţilor noastre.

— Îmi convine, acceptă Fenston.

— Totuşi, vă garantăm că oricâte alte probleme s-ar ivi, situaţia dvs. va fi rezolvată în limita a patru ore.

— Mulţumesc, spuse Fenston. Vin acum să raportez la biroul dvs.

Închise telefonul şi ieşi pe coridor. Trecând pe lângă biroul lui, îl auzi pe Leapman izbind în uşă ca un animal încolţit, dar vocea aproape că nu i se auzea din cauza şuierului alarmei. Se îndreptă spre lift şi chiar de la cincisprezece metri, sunetul pătrunzător i se părea intolerabil.

Ajuns la recepţie, se duse direct la biroul agentului de pază.

— A, domnule Fenston, îl salută acesta. Dacă semnaţi aici, economisiţi două sute cincizeci de dolari.

— Mulţumesc, spuse Fenston, pasându-i o hârtie de zece dolari. Nu vă grăbiţi, sunt ultimul care pleacă, mai spuse, grăbindu-se să iasă din clădire.

Urcându-se în maşină, Fenston se uită în sus, la etajul unde avea biroul. Ar fi jurat că vedea o siluetă mică bătând în geam. Şoferul închise portiera, nedumerit că şeful venise din nou fără ţinută de seară.

49

Jack Delaney îşi parcă maşina pe Broad Street, la scurtă vreme după ora nouă treizeci. Porni radioul şi ascultă şlagărul „Vărul Brucie" pe 101,1 FM, aşteptându-l pe Leapman. Locul întâlnirii fusese ales de Leapman, care-i spusese lui Jack să-l aştepte între 10 şi 11, urmând să-i predea aparatul de fotografiat cu suficiente probe pentru a asigura condamnarea lui Fenston.

Când auzi sirena, Jack moţăia într-o lume ireală, de la graniţa dintre somn şi veghe. Ca toţi poliţiştii, putea identifica după intensitate, sunetul produs de ambulanţe, de maşinile de poliţie sau de pompieri, într-o fracţiune de secundă. Asta era o ambulanţă, venea probabil de la spitalul St. Vincent.

Se uită la ceas: 11:15 seara. Leapman întârzia, dar îl avertizase pe Jack că ar fi putut fi peste o sută de documente de fotografiat, aşa că nu trebuia să-i dea oră fixă. Experţii FBI pierduseră ceva timp cu avocatul, arătându-i cum să umble cu aparatul pentru a obţine rezultatele cele mai bune. Dar după aceea Leapman sunase la biroul lui Jack, la câteva minute după ora şapte seara şi-i spusese că Fenston i-a oferit o dovadă mai incriminatoare decât orice document. Nu voia s-o dezvăluie la telefon şi închisese foarte repede. Jack nu insistase prea mult, şi datorită faptului că infractorii care cad la înţelegere cu poliţia pretind întotdeauna că deţin informaţii-bombă şi nu le vor dezvălui decât dacă FBI-ul le va reduce sentinţa. Ştia că şeful lui n-ar accepta un astfel de târg decât dacă noua dovadă îi lega indubitabil pe Fenston şi pe Krantz.

Sirena se auzea mai tare.

Jack se hotărî să coboare din maşină şi să se dezmorţească. Impermeabilul i se mototolise. Îl cumpărase de la firma Brook Brothers în vremurile când îşi dorea ca toţi să ştie că e om al legii, dar, pe măsură ce avansase în grad, fusese necesar să nu-şi mai etaleze atât de clar statutul. Dacă va fi promovat la conducerea unei agenţii de teren, s-ar putea chiar să-şi cumpere o haină nouă, cu care să semene mai mult a avocat sau a bancher – asta i-ar fi plăcut tatălui lui.

Se gândi la Fenston, care probabil că-şi ţinuse discursul despre responsabilităţile morale ale bancherilor moderni şi apoi la Anna, care zbura peste Atlantic la întâlnirea cu Nakamura. Anna îi lăsase un mesaj pe telefonul mobil, spunându-i că aflase de ce acceptase Tina să fie secretara lui Fenston şi că motivul fusese evident de la început. Îi promisese că-l va suna din nou a doua zi de dimineaţă. Probabil că-i telefonase exact când vorbea cu Leapman. Jack se încruntă. Stătea la miezul nopţii pe un trotuar din New York, înfometat şi obosit, aşteptând un aparat de fotografiat. Tatăl lui avea dreptate. Ar fi trebuit să se facă avocat.

Sirena se auzea la colţul străzii. Jack făcu o plimbare până acolo, aruncând o privire spre clădirea unde lucra Leapman, la etajul treizeci şi doi. Pe la jumătatea blocului strălucea o bandă de lumini, dar în rest era mai mult întuneric. Se apucă să numere etajele, dar pierdu şirul pe la al optsprezecelea şi când ajunse la etajul treizeci şi doi, nu era sigur, dar s-ar fi putut să fie cel cu luminile aprinse. Dar n-avea sens, fiindcă ar fi trebuit să fie doar o singură lumină aprinsă la etajul lui Leapman. Să atragă atenţia asupra lui era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit avocatul.

Jack văzu ambulanţa frânând brusc în faţa clădirii. Uşa din spate se deschise şi doi bărbaţi şi o femeie în uniforme bleumarin săriră pe trotuar. Unul împingea o targă, altul ducea un tub de oxigen şi femeia căra o trusă medicală voluminoasă. Îi privi intrând în clădire.

Îşi îndreptă atenţia spre gardienii de la intrare: unul vorbea cu un bărbat mai în vârstă, cu un costum elegant, probabil superiorul lui, iar al doilea era ocupat cu telefonul. Mai multe persoane circulau cu liftul, ceea ce nu era surprinzător în inima oraşului, unde afacerile cu finanţe se derulează 24 de ore din 24. Majoritatea americanilor dorm când banii trec din mână în mână la Sydney, Tokyo, Hong Kong şi Londra, aşa că un grup de new-yorkezi trebuie să trăiască întotdeauna după ora altor popoare.

Gândurile i-au fost întrerupte de apariţia celor trei asistenţi medicali, doi împingând targa şi al treilea ţinându-i pacientului tubul de oxigen. Pe când înaintau încet, dar hotărât, toţi se dădeau la o parte. Jack urcă scările să se uite mai bine. În noapte răsună o altă sirenă, de data asta a poliţiei din New York, dar la ora aceea putea merge oriunde şi Jack era acum concentrat asupra tărgii. Ajunse lângă uşă când ieşea echipajul ambulanţei cu pacientul. Privi chipul tras şi cenuşiu al unui om şocat, cu ochii lucioşi de parcă ar fi fost forţat să se uite la un reflector. Numai când trecu de el îşi dădu seama cine era. Trebuia să ia o decizie pe loc. Să urmeze ambulanţa la spitalul St. Vincent sau să urce la etajul treizeci şi doi? Sirena poliţiei se auzea mai aproape. Dintr-o singură privire, Jack îşi dăduse seama că Leapman nu va mai vorbi cu nimeni mult timp. Alergă în clădire, auzind sirena în capătul străzii. Ştia că avea doar câteva minute avans faţă de experţii NYPD. Se opri o clipă la recepţie să-şi arate legitimaţia de la FBI şi două acte de identitate.

— Aţi ajuns repede, comentă unul din paznici, dar Jack nu-i răspunse, îndreptându-se către lifturi.

Gardianul se întrebă de unde ştia la ce etaj să meargă.

Jack se strecură în lift tocmai când se închideau uşile şi apăsă butonul pe care scria 32. Ajungând pe coridor, se uită repede să vadă de unde veneau luminile. Alergă pe lângă nişte birouri din capătul coridorului şi găsi un agent de pază şi doi tehnicieni în salopete roşii stând în faţa unei uşi deschise.

— Cine sunteţi? întrebă gardianul.

— FBI, zise Jack, arătându-şi legitimaţia, însă fără să-şi spună numele şi intrând pe lângă ei.

Primul lucru pe care-i căzură ochii a fost fotografia mărită a lui Fenston cu preşedintele George W. Bush, de pe peretele din spatele biroului. Cercetă repede încăperea, oprindu-se asupra obiectului pe care-l căuta. Era pe birou, pe un teanc de hârtii răvăşite de lângă un dosar deschis.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el autoritar.

— Un tip a rămas închis în biroul ăsta peste trei ore şi s-a declanşat alarma.

— N-a fost vina noastră, sări un tehnician, ni s-a spus că nu e o urgenţă, avem în scris, altfel am fi venit mult mai repede.

Jack nu avea nevoie să întrebe cine declanşase alarma şi-l lăsase pe Leapman în voia sorţii. Se îndreptă spre birou, scanând rapid documentele. Bărbaţii adunaţi în prag îl priveau ţintă. Se uită la gardian:

— Du-te la lift şi aşteaptă poliţia. Când apare cineva, îl aduci direct la mine. Iar voi, li se adresă tehnicienilor, ieşiţi afară. S-ar putea să fie scena unei infracţiuni şi n-am nevoie de spectatori care să distrugă probele.

În clipa când îi văzu pe toţi cu spatele, Jack înhaţă aparatul de fotografiat şi-l vârî într-un buzunar larg al impermeabilului.

Ridică telefonul de pe biroul lui Fenston, ascultând în receptor: nu avea ton, doar un bâzâit continuu. Cineva deconectase linia. Fără îndoială, aceeaşi persoană care declanşase alarma. Jack nu mai atinse nimic altceva. Ieşi pe coridor şi se strecură în biroul alăturat. Pe colţul biroului, ecranul luminat transmitea încă imagini din camera lui Fenston. Era limpede că acesta nu numai că văzuse ce făcea Leapman, dar avusese şi destul timp pentru a pune la cale cea mai diabolică răzbunare.

Ochii lui Jack cercetară panoul. O manetă era ridicată şi beculeţul portocaliu licărind intermitent arăta că linia era ocupată. Probabil că-i tăiase lui Leapman orice speranţă de a contacta lumea exterioară. Se uită la biroul la care stătuse Fenston, planificându-şi schema. Făcuse şi o listă, ca să fie sigur că va funcţiona. NYPD avea toate indiciile pentru a înţelege ce se întâmplase. Dacă ar fi fost o investigaţie tip „Colombo”, ecranul, hârtia scrisă de mână lăsată pe birou şi momentul declanşării alarmei i-ar fi ajuns cu prisosinţă marelui detectiv ca să obţină condamnarea, iar Fenston ar fi cedat şi ar fi mărturisit imediat după ultimul calup publicitar din film. Din nefericire, nu erau la televiziune şi un lucru era sigur: Fenston nu va ceda şi nici prin gând nu-i va trece să mărturisească. Jack zâmbi. Trenciul mototolit era singurul lucru pe care el şi Colombo îl aveau în comun.

Auzi uşile liftului deschizându-se şi ştiu că veniseră poliţiştii locali. Văzu pe ecran cum doi ofiţeri intrau în biroul lui Fenston şi începeau să interogheze martorii. O să vină şi agenţii FBI. Ieşi

din încăpere şi se îndreptă în linişte spre lift. Ajunsese la uşi, când un poliţist ieşi din biroul lui Fenston.

— Hei! strigă el.

Jack apăsă pe butonul de coborâre şi se întoarse astfel încât să nu i se poată vedea faţa. Uşile se deschiseră şi ţinu butonul apăsat tot timpul, ca să se închidă imediat la loc. După treizeci de secunde, ajunse la recepţie, trecu rapid de intrare şi ajunse în stradă, îndreptându-se imediat spre maşină.

Sări la volan şi porni motorul, tocmai când un poliţist dădea colţul în fugă. Jack făcu o rotaţie completă, urcă pe trotuar, apoi se insinua în trafic, pornind spre spitalul St. Vincent.

50

Krantz trecu de colţul străzii, uşurată că vedea trotuarul atât de aglomerat. Mai parcurse cam o sută de metri şi se opri în faţa unui mic hotel. Aruncă priviri în susul şi în josul străzii, convingându-se că nu era urmărită.

Împinse uşile batante şi, privind drept înainte, trecu pe lângă recepţie, ignorându-l pe omul din personal care stătea de vorbă cu un turist cu accent american. Îşi aţinti privirea asupra unui perete din stânga recepţiei, unde se aflau casetele de valori. Aşteptă să-i vadă ocupaţi pe toţi trei angajaţii hotelului aflaţi în hol, apoi făcu mişcarea.

Se uită în spate, să se asigure că nu-i mai venise şi altcuiva aceeaşi idee, tot atunci. Satisfăcută, extrase din buzunarul pantalonilor o cheie cu numărul 19, cu care deschise caseta ei. Totul era aşa cum ştia. Krantz scoase toate bancnotele şi două paşapoarte şi le îndesă într-un buzunar. Încuie uşiţa, ieşi din hotel şi se întoarse în strada Herzen, fără să fi vorbit cu nimeni.

Opri un taxi, lucru pe care nu l-ar fi putut face în timpul uceniciei ei din perioada comunistă. Îi dădu şoferului numele unei bănci din Ceriomuşki. Se lăsă pe bancheta din spate a maşinii – tot un Mercedes – şi se gândi, doar un moment, la colonelul Serghei Slătinaru. Regreta doar că nu reuşise să-i taie urechea stângă. I-ar fi plăcut să-i trimită lui Petrescu o mică amintire a vizitei ei în România. Dar ce-i pregătise lui Petrescu îi va compensa dezamăgirea.

Mai întâi, însă, trebuia să se concentreze pentru a ieşi din Rusia. Poate că fusese uşor să scape de amatorii din Bucureşti, dar era mult mai greu să găsească un traseu sigur spre Anglia. Insulele pun probleme întotdeauna; munţii sunt mult mai uşor de traversat decât apele. Ajunsese în dimineaţa aceea în capitala Rusiei, epuizată, fiindcă se mişcase tot timpul de când scăpase din spital.

Când se declanşase alarma, ea era la autostradă. Se oprise să se uite la perimetrul spitalului, luminat puternic. Un şofer de camion care se culcase de două ori cu ea, dar nu merita să moară, o trecuse fraudulos graniţa. A fost nevoie de un tren, un avion, încă trei sute de dolari şi şaptesprezece ore pentru a ajunge, în fine, la Moscova. Se îndreptase imediat spre hotelul Isla, fără intenţia de a rămâne acolo peste noapte. N-o interesa decât o casetă de valori de acolo, cu două paşapoarte şi câteva sute de ruble.

Cât stătea la Moscova, Krantz îşi propusese să câştige câţiva bani, prestând servicii până la întoarcerea în America. Traiul era mult mai ieftin în capitala Rusiei decât la New York şi asta includea şi preţul morţii. 5.000 de dolari pentru o soţie, 10.000 de dolari pentru un soţ. Ruşii încă nu se împăcaseră cu egalitatea sexelor. Un colonel KGB făcea până la 50.000 de dolari, iar

pentru un şef de mafie putea cere 100.000 de dolari. Dacă Fenston îi transfera cele două milioane de dolari promise, soţiile şi soţii plictisiţi trebuiau s-o mai aştepte. De fapt, cum Rusia se privatiza, putea şi ea să se ataşeze de un proaspăt întreprinzător, pentru care să presteze servicii internaţionale.

Era sigură că o asemenea persoană ar avea ce să facă în eventualitatea că i s-ar da trei milioane de dolari, dintr-o casă de valori din Queens. În cazul acesta, Krantz n-ar mai avea nevoie să se întoarcă în State.

Taxiul trase în faţa intrării discrete a unei bănci renumite pentru că nu avea mulţi clienţi. Pe cornişa de marmură albă erau sculptate literele G şi Z. Krantz coborî din taxi, plăti cursa şi aşteptă ca maşina să-i dispară din raza vederii, intrând abia după aceea în clădire.

Banca Geneva şi Zürich era o instituţie specializată pentru a răspunde nevoilor unei generaţii noi de ruşi, care se reinventaseră după căderea comunismului. Politicienii, şefii de mafie (oamenii de afaceri), fotbaliştii şi starurile pop erau mărunţiş pe lângă noile vedete, oligarhii. Deşi toţi le cunoşteau numele, ei formau un grup ce-şi permitea să se ascundă sub anonimatul unui număr, când venea vorba de detalii legate de avere.

Krantz se îndreptă spre o tejghea de lemn de modă veche, fără boxe şi grilaj, în spatele căreia un şir de bărbaţi cu sacouri elegante, cenuşii, cămăşi albe şi cravate din mătase aşteptau să servească. Ar fi părut la locul lor şi în Elveţia, la Geneva ori Zürich.

— Cum vă pot ajuta? o întrebă funcţionarul ales de Krantz.

Se întreba în ce categorie intra clienta: soţie de mafiot sau fiică de oligarh? Nu arăta a vedetă pop.

— 10720959, spuse ea.

Funcţionarul introduse codul şi când văzu cifrele, deveni mai interesat.

— Îmi puteţi arăta paşaportul? solicită politicos.

Krantz îi întinse unul din paşapoartele găsite la hotelul Isla.

— Cât am în cont? întrebă.

— Cât credeţi că ar trebui să fie?

— Peste două milioane de dolari, răspunse ea.

— Şi cât aţi dori să retrageţi?

— Zece mii de dolari şi zece mii de ruble.

Funcţionarul trase un sertar de sub tejghea şi începu să numere încet bancnotele.

— N-am mai lucrat de mult în contul ăsta, se aventură să remarce.

— Aşa este, încuviinţă ea, dar acum, că m-am întors la Moscova, voi fi mult mai activă.

— Aşteptăm să vă fim de folos, doamnă, spuse funcţionarul, întinzându-i două teancuri de bancnote în mape de plastic, fără

niciun marcaj şi nicio chitanţă care să sugereze că avusese loc o tranzacţie.

Krantz puse banii într-un buzunar interior şi ieşi încet din bancă, oprind abia al treilea taxi disponibil.

— La Kalstern, spuse, relaxându-se puţin şi pregătindu-şi partea a doua a planului.

Fenston îşi respectase promisiunea. Acum trebuia să şi-o respecte şi ea, dacă dorea ca şi restul de două milioane să se adauge în contul de la banca G şi Z. Se gândise o clipă să păstreze cele două milioane şi să nu se mai deplaseze în Anglia. Dar ştia că Fenston nu rupsese legătura cu oameni din KGB care s-ar fi descotorosit bucuroşi de ea, pentru o sumă mică.

După zece minute, taxiul opri şi Krantz îi dădu patru sute de ruble, fără să aştepte restul. Coborî şi se alătură unui grup de turişti care se holbau la o vitrină, sperând să găsească un suvenir care să le dovedească prietenilor de acasă că-i vizitaseră pe cei mai înrăiţi comunişti. În centrul vitrinei trona exponatul cel mai popular: o uniformă completă de general al Armatei Roşii, cu toate accesoriile: chipiu, centură, toc de armă şi trei şiruri de medalii din cele acordate în campanii. Nu avea etichetă cu preţul, dar Krantz ştia că se vindea cam cu 20 de dolari. Lângă general, era o uniformă de amiral (15 dolari) şi apoi una de colonel KGB (10 dolari). Deşi ea n-avea niciun interes să le dovedească celor de acasă că vizitase Moscova, Krantz nu se îndoia că va putea achiziţiona din magazin veşmintele de care avea nevoie. Intrând, o vânzătoare tânără îi veni în întâmpinare:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să vorbesc cu şeful într-o chestiune particulară, zise Krantz.

Tânăra părea nesigură, dar o privi fix, până când îi spuse: „Urmaţi-mă” şi o conduse în spatele magazinului, unde ciocăni timid în uşa deschisă a unui mic birou.

La un birou mare de lemn, încărcat de hârtii, cartuşe goale de ţigări şi un sandviş cu salam pe jumătate mâncat, stătea un bărbat corpolent într-un costum maro lălâu. Purta o cămaşă roşie fără guler, care arăta de parcă nu mai fusese spălată de destule zile. Era proprietarul, în mod clar, dar chelia şi mustaţa groasă o împiedicau pe Krantz să-i ghicească vârsta.

Omul puse mâinile pe birou şi o privi istovit. Îi oferi şi un zâmbet slab, dar Krantz nu-i observă decât bărbia dublă. Greu de rezolvat.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, neconvins de valoarea clientei.

Krantz îi spuse exact ce-i trebuia. Omul ascultă într-o tăcere uimită, apoi izbucni în râs.

— N-o să fie ieftin şi s-ar putea să dureze până e gata, zise într-un târziu.

— Am nevoie de uniformă în douăzeci şi patru de ore, spuse Krantz.
— Nu e posibil, ridică proprietarul din umerii greoi.
Krantz scoase un teanc de bani din buzunar, luă o bancnotă de o sută de dolari şi i-o puse pe birou:
— În douăzeci şi patru de ore, repetă.
Omul ridică sprâncenele, cu ochii la dolari:
— S-ar putea să cunosc pe cineva.
Krantz mai puse o sută pe birou.
— Da, cred că ştiu persoana ideală.
— Am nevoie şi de paşaportul ei, plusă Krantz.
— Imposibil.
Încă două sute de dolari se alăturară verzişorilor gemeni.
— Dar s-ar putea aranja ceva… cu preţul potrivit, îşi privi comerciantul clienta, ţinându-şi mâinile pe burtă.
— Încă o mie dacă totul e gata în douăzeci şi patru de ore.
— Voi face tot posibilul, promise omul.
— Sunt convinsă, spuse ea, uitându-se la ceas. Fiindcă o să vă iau înapoi o sută de dolari pentru fiecare oră de întârziere.
Proprietarul vru să protesteze, dar se răzgândi.

9/25

51

Când taxiul Annei pătrunse pe porţile conacului Wentworth Hall, o văzu cu surprindere pe Arabella pe treapta de sus, cu arma de vânătoare sub braţul drept şi câinii Brunswick şi Picton alături. Majordomul deschise portiera taxiului, iar stăpâna şi cei doi labradori coborâră s-o întâmpine.

— Mă bucur că te văd, spuse Arabella, sărutând-o pe amândoi obrajii. Ai ajuns la timp pentru ceai.

Anna mângâie câinii, acompaniind-o pe Arabella în casă, în timp ce un valet îi lua geamantanul. Ajungând în hol, Anna se opri să admire, unul câte unul, tablourile expuse pe pereţi.

— Da, e frumos să stai între prieteni, spuse Arabella, deşi s-ar putea să fie ultimul lor weekend la ţară.

— Ce vrei să spui? întrebă neliniştită Anna.

— Avocaţii lui Fenston mi-au înmânat de dimineaţă o scrisoare prin care mi se reaminteşte că dacă nu achit toată datoria la bancă până mâine la prânz, trebuie să renunţ la toate bunurile familiei.

— Doreşte să pună mâna pe toată colecţia? se miră Anna.

— Se pare că ăsta e scopul lui.

— Dar n-are sens. Dacă Fenston scoate toată colecţia pe piaţă deodată, n-o să-şi acopere datoria.

— Ba da, dacă vinde şi conacul, o lumină Arabella.

— N-ar îndrăzni…

— Ba da. Aşa că să sperăm că domnul Nakamura a rămas îndrăgostit de Van Gogh, fiindcă, vorbind cinstit, e ultima mea speranţă.

— Unde e capodopera? întrebă Anna, pe când Arabella o conducea în sufragerie.

— În dormitorul Van Gogh, unde a rămas timp de o sută de ani, cu excepţia câtorva zile petrecute la Heathrow, zise Arabella, aşezându-se în fotoliul ei favorit de lângă foc.

Anna dădu ocol camerei, reîmprospătându-şi imaginea picturilor italiene din colecţia alcătuită de cel de-al patrulea conte.

— Dacă scumpii mei italieni ar fi siliţi să plece pe neaşteptate la New York, spuse Arabella, n-ar trebui să facă nazuri. Doar migraţia italienilor face parte din tradiţia americană.

Anna râse, trecând de la Tiţian la Veronese şi Caravaggio.

— Uitasem cât de magnific e Caravaggio, spuse ea, dându-se înapoi ca să admire *Nunta din Cana.*

— Am impresia că te interesează mai mult italienii morţi decât irlandezii vii, o tachina Arabella.

— Dacă ar mai trăi Caravaggio, speculă Anna, Jack l-ar urmări pe el, nu pe mine.

— Cum adică?

— A ucis un om într-o încăierare la beţie. Ultimii ani din viaţă a fost fugar, dar, de câte ori ajungea într-un oraş, burghezii se prefăceau că nu-i ştiu vina, cu condiţia să realizeze portrete magnifice cu Fecioara Maria şi Cristos.

— Zău, Anna, eşti imposibilă. Hai să stai jos, o invită Arabella, când o subretă intră cu o tavă de argint, pentru a servi ceaiul.

— De care vrei, draga mea, chinezesc sau indian?

Anna nu răspunse imediat, pentru că intrase majordomul:

— Milady, este un domn la uşă cu un pachet pentru dvs., anunţă el. I-am spus să-l lase la intrarea de serviciu, dar spune că are nevoie de semnătura dvs.

— Ca într-o piesă de Shakespeare, zise Arabella. Mă duc să văd ce aduce vicleanul de mesager şi poate o să-i dăruiesc şi un inel, pentru osteneală.

— Sunt sigură că stăpâna va şti exact cum să se poarte, intră Anna în joc.

Înclinându-se, Arabella ieşi după Andrews. Când se întoarse, Anna admira un tablou de Tintoretto, *Perseu şi Andromeda.* Zâmbetul vesel al Arabellei fusese înlocuit de o mină posomorâtă.

— E vreo problemă? se întoarse Anna spre ea.

— Vicleanul mi-a trimis tabloul înapoi, îi dezvălui Arabella. Hai să-l vezi cu ochii tăi.

Anna o urmă pe hol, unde Andrews şi ajutorul lui îndepărtau capacul unei lădiţe roşii pe care ea sperase să n-o mai vadă.

— A fost trimisă de la New York, spuse Arabella, studiind o etichetă ataşată. Probabil a venit cu avionul cu care ai venit şi tu.

— Se pare că se ţine după mine, zise Anna.

— Da, ai efectul ăsta asupra bărbaţilor.

Se uitară amândouă cum Andrews înlătura învelişul protector, dezvăluind o pânză pe care Anna o văzuse ultima dată în studioul lui Anton.

— Singurul lucru bun e că putem transfera originalul în rama lui, spuse ea.

— Dar cu ăsta ce facem? întrebă Arabella, arătând copia.

Majordomul tuşi discret.

— Ai vreo sugestie, Andrews? Vrem s-o auzim.

— Nu, milady, voiam doar să vă anunţ că maşina celuilalt oaspete a intrat pe alee.

— Omul ăsta are talentul punctualităţii, zise Arabella, aruncând o privire rapidă în oglindă. Andrews, aţi pregătit camera Wellington pentru domnul Nakamura?

— Da, milady. Iar dr. Petrescu va sta în camera Van Gogh.

— Ce frumos, să-şi petreacă ultima noapte aici cu tine, îi spuse Arabella Annei.

Anna era uşurată că o vedea din nou stăpână pe ea însăşi şi avea sentimentul că-i va ţine piept cu succes lui Nakamura.

Majordomul deschise uşa de la intrare şi coborî scările cu pas măsurat, astfel încât să ajungă pe alee exact când se oprea automobilul Toyota Lexus. Andrews îi deschise portiera domnului Nakamura şi acesta se dădu jos, cu un pacheţel pătrat în mână.

— Japonezii aduc întotdeauna câte un cadou, şopti Anna, dar în niciun caz nu trebuie să-l desfaci în prezenţa lor.

— Foarte bine, spuse Arabella, dar eu nu i-am luat nimic.

— Nu aşteaptă nimic în schimb. L-ai invitat să fie oaspete în casa ta. E cel mai mare compliment pe care i-l poţi face unui japonez.

— Ce uşurare, spuse Arabella, pe când domnul Nakamura apărea în prag.

— Lady Arabella, făcu el o plecăciune adâncă, e o mare onoare să fiu invitat în magnifica dvs. locuinţă.

— Prezenţa dvs. îmi onorează casa, spuse Arabella, sperând că era o replică potrivită.

Nakamura făcu o plecăciune şi mai adâncă şi când se ridică, dădu cu ochii de portretul lui Wellington, pictat de Lawrence.

— Ce potrivit, aprecie el. N-a cinat marele om la Wentworth Hall în seara de dinaintea plecării spre Waterloo?

— Într-adevăr, răspunse Arabella. Veţi dormi în încăperea unde a dormit şi Ducele de Fier cu acea ocazie istorică.

Nakamura se întoarse spre Anna şi se înclină:

— Mă bucur să te revăd, dr. Petrescu.

— Şi eu, domnule Nakamura, spuse ea. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

— Da, mulţumesc. De data asta, avionul a aterizat la timp, spuse Nakamura, fără să se mişte, dar cercetând din ochi încăperea. Te rog să mă corectezi dacă fac vreo greşeală, Anna, dar această cameră este dedicată şcolii engleze, nu? Este un Gainsborough? întrebă, admirând portretul în mărime naturală al contesei Catherine de Wentworth.

Anna dădu din cap, iar Nakamura continuă:

— Landseer, Morland, Romney, Stubbs, dar aici sunt pus în încurcătură, aşa se spune, nu?

— Exact, confirmă Arabella, deşi e o expresie pe care verii noştri americani n-au învăţat-o. Aţi fost pus în încurcătură de Lely.

— A, sir Peter! Şi ce femeie frumoasă… o trăsătură de familie, se întoarse el cu faţa spre gazdă.

— Eu observ, domnule Nakamura, că galanteria e la dvs. o trăsătură de familie, îl tachina Arabella.

Nakamura izbucni în râs:

— Cu riscul de a-mi dubla treburile, lady Arabella, trebuie să vă spun că, dacă fiecare cameră e la fel ca aceasta, s-ar putea să fiu nevoit să-mi anulez întâlnirea cu persoanele neinteresante de la Corus Steel.

Apoi se uită mai departe prin cameră:

— Wheatley, Lawrence, West şi Wilkie, spuse, înainte ca ochii să i se oprească asupra picturii rezemate de perete.

Un timp nu-şi exprimă opinia, apoi vorbi:

— Destul de strălucit. Opera unei mâini inspirate… dar nu e pensula lui Van Gogh.

— Cum de sunteţi atât de sigur, Nakamura san? întrebă Anna.

— Pentru că nu e bandajată urechea rănită, răspunse Nakamura.

— Dar toată lumea ştie că Van Gogh şi-a tăiat urechea stângă, se aventură ea.

Nakamura îi zâmbi direct:

— Iar tu ştii foarte bine că Van Gogh a pictat privindu-se în oglindă şi de aceea, bandajul a apărut pe cealaltă ureche.

— Sper că o să-mi explice şi mie cineva despre ce e vorba, zise Arabella, conducându-şi oaspeţii către sufragerie.

52

Krantz se întoarse la magazin la ora paisprezece, dar nu-l văzu pe proprietar.

— Trebuie să vină, îi spuse, fără convingere, vânzătoarea.

Dar trecu o oră şi între timp dispăru şi vânzătoarea. Când se arătă, în fine, proprietarul, Krantz văzu cu bucurie că ducea o sacoşă voluminoasă din plastic. Fără să schimbe nicio vorbă cu el, Krantz îl urmă în spatele magazinului, la birou. Omul închise uşa şi apoi zâmbi larg cu buzele-i cărnoase.

Aşeză sacoşa pe birou, aşteptă puţin şi scoase uniforma roşie solicitată de Krantz.

— S-ar putea să fie mai înaltă decât dvs., se scuză, dar vă furnizez gratis ac şi aţă.

Şi începu să râdă, dar se opri observând lipsa de reacţie a clientei. Krantz îşi încercă uniforma, măsurând-o pe umeri. Fosta proprietară fusese cu vreo zece centimetri mai înaltă şi puţin mai grasă; dar, aşa cum sugerase comerciantul, cu ac şi aţă se putea aranja.

— Şi paşaportul? întrebă Krantz.

Omul vârî mâna în sacoşă şi, ca un scamator scoţând iepurele din joben, îi oferi un paşaport sovietic, întinzându-i-l ca pe un trofeu, îl informă:

— Are trei zile de pauză, aşa că nu-l va anunţa pierdut până joi.

— Până atunci o să-şi facă datoria, spuse Krantz, răsfoind documentul.

Saşa Prestakavici, descoperi ea, era mai înaltă cu opt centimetri şi nu avea semne caracteristice. Problema putea fi rezolvată cu o pereche de pantofi cu toc şi dacă nu avea ghinion să dea peste un oficial prea zelos, care s-o pună să se dezbrace şi să-i descopere recenta rană de pe umărul drept.

Ajungând la pagina unde fusese fotografia Saşei Prestakavici, proprietarul magazinului nu-şi putuse ascunde grimasa de satisfacţie. Cu aceleaşi gesturi de scamator, scoase la iveală un aparat de fotografiat Polaroid.

— Zâmbiţi, îi spuse.

Ea nu-l ascultă.

După câteva secunde, apăru imaginea. Cu o foarfecă, proprietarul tăie fotografia astfel încât să se potrivească în chenarul punctat de pe pagina a treia a paşaportului. În fine, adaugă un gogoloi de lipici şi-i mai băgă un ac şi aţă în sacoşa de plastic. Olga Krantz îşi dădea seama că nu era prima dată când oferea astfel de servicii. Puse toate lucrurile la loc în sacoşă şi-i dădu nouă sute de dolari.

Comerciantul verifică atent bancnotele:

— Aţi spus o mie, protestă.

— Ai întârziat o jumătate de oră, îi reaminti Krantz, luând sacoşa şi pregătindu-se să plece.

— Mai vizitaţi-ne, când treceţi pe aici.

Ea nu se obosi să-i explice de ce nu vizita pe nimeni de două ori în profesia ei, decât dacă făcea o a doua vizită cuiva ca să se asigure că nu se vor mai vedea niciodată.

Ajunsă din nou în stradă, Krantz merse doar câteva sute de metri până la următorul magazin care o interesa, îşi cumpără o pereche de pantofi negri cu toc înalt, un model simplu. Nu erau genul ei, dar îi serveau scopurile. Plăti în ruble şi plecă încărcată cu două sacoşe.

Afară, opri un taxi, îi dădu şoferului adresa şi-i preciză intrarea la care dorea să ajungă. Şoferul parcă lângă o uşă laterală, marcată „Pentru accesul personalului”. Krantz plăti cursa, intră în clădire şi se duse direct la toaletă. Se încuie pe dinăuntru într-o cabină şi rămase acolo patruzeci de minute. Cu acul şi aţa de la comerciant, făcu un tiv lat la fustă şi câteva pense în talie, imposibil de observat sub jachetă. Apoi se dezbrăcă şi încercă uniforma: nu i se potrivea perfect, dar, din fericire, compania pentru care-şi propunea să lucreze nu reprezenta un etalon al eleganţei. Îşi înlocui adidaşii cu pantofii proaspăt achiziţionaţi şi-şi băgă hainele ei în sacoşă.

Înainte de a ieşi din toaletă, Krantz se examină amănunţit în oglindă. Uniforma nu-i venea ca turnată, dar nu trebuia să prostească decât câţiva funcţionari; primul peste câteva minute.

Ieşind în fine de la toaletă, Krantz plecă să-şi caute patronii. Mergea puţin nesigur, pentru că nu se obişnuise cu tocurile înalte. Îşi fixă privirea asupra unei femei îmbrăcată la fel ca ea. Se duse la ghişeu şi întrebă dacă erau locuri libere într-un avion de Londra.

— Nu cred că sunt probleme, răspunse funcţionara. Pot să văd paşaportul?

Krantz îi întinse actul fals. Reprezentanta companiei o căută pe Saşa Prestakavici pe computer. Conform datelor înregistrate, avea o vacanţă de trei zile.

— Pare în ordine, spuse ea în cele din urmă, oferindu-i un tichet pentru personal. Să vă îmbarcaţi printre ultimii, în caz că avem întârziaţi.

Krantz se duse către terminalul internaţional şi după ce trecu de vamă, pierdu timpul în duty free până auzi ultimul anunţ pentru zborul 413 către Londra. Când ajunse la poartă, se îmbarcau ultimii trei pasageri. Paşaportul i-a fost verificat încă o dată, apoi ofiţerul de poartă şi-a studiat diagrama:

— Avem locuri la toate clasele, aşa că vă puteţi alege.

— Ultimul rând la economic, spuse fără ezitare Krantz.

Ofiţerul părea surprins, dar i-a emis un card de îmbarcare şi i l-a înmânat. Trecând de poartă, Olga Krantz s-a urcat în cursa 413 a companiei Aeroflot, cu destinaţia Londra.

53

Anna cobora încet scara largă de marmură, oprindu-se des să admire tablourile câte unui maestru. Nu conta cât de mult le privea… auzi un zgomot în spate şi uitându-se, îi văzu pe Andrews ieşind din dormitorul ei. Ţinea un tablou sub braţ. Ea îi zâmbi, iar el se grăbi spre scara personalului.

În înaintarea ei lentă, Anna continuă să studieze picturile. Ajungând în hol, o mai admiră o dată pe lady Catherine de Wentworth şi păşi pe podeaua pardosită cu pătrare alb-negre de marmură, către sufragerie.

Cum intră, îl văzu pe Andrews aşezând Van Gogh-ul pe un şevalet din centrul camerei.

— Ce crezi? o întrebă Arabella, dându-se cu un pas în spate ca să admire autoportretul.

— Nu ţi se pare că domnul Nakamura ar putea să considere etalarea cam… ezită Anna, nedorind s-o ofenseze pe gazdă.

— Brutală, ostentativă, stridentă? Ce cuvânt căutai, draga mea? se întoarse Arabella spre ea.

Anna izbucni în râs.

— Asta este, continuă Arabella, sunt strâmtorată şi în criză de timp, deci nu prea am de ales.

— Privindu-te, nu ar crede nimeni asta, spuse Anna, admirându-i rochia lungă, din mătase şi tafta trandafirie, asortată cu un colier de diamante, ce făcea rochia ei scurtă şi neagră să pară puţin deplasată.

— Drăguţ din partea ta că spui asta, draga mea, dar, dacă aş avea frumuseţea şi silueta ta, n-aş mai avea nevoie să mă acopăr din cap până în picioare cu diversiuni.

Anna zâmbi, admirând rapiditatea Arabellei de a o face să se simtă în largul ei.

— Când crezi că se va hotărî? întrebă gazda, încercând să nu pară disperată.

— Ca toţi marii colecţionari, va decide în câteva momente. O cercetare ştiinţifică a demonstrat recent că bărbaţii hotărăsc în aproximativ opt secunde dacă vor să facă sex cu o femeie sau nu.

— Aşa mult? glumi Arabella.

— Domnul Nakamura va avea nevoie cam tot de atâta timp să decidă dacă vrea să posede acest tablou, spuse Anna, privind Van Gogh-ul.

— Să bem pentru asta, zise Arabella.

Andrews înaintă imediat cu o tavă de argint pe care se aflau trei pahare:

— Un pahar de şampanie, doamnă?

— Mulţumesc, spuse Anna, luând cupa subţire, cu picior lung.

Când Andrews se dădu înapoi, observă o vază neagră cu turcoaz pe care n-o mai văzuse până atunci:

— E minunată, se exprimă ea.

— E cadou de la dl. Nakamura, spuse Arabella. Cam stânjenitor. Apropo, nu cumva am făcut un *faux pas* expunând-o cât timp dl Nakamura îmi e încă oaspete? Andrews ar putea s-o ducă imediat în altă parte.

— Absolut deloc, o linişti Anna. Dl Nakamura va fi flatat că i-aţi aşezat cadoul printre atâtea opere de maeştri.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles. Piesa rezistă, ba chiar străluceşte acolo. În privinţa talentelor, numai o regulă e sigură, rememora Anna. O formă de artă e bine plasată dacă e expusă printre altele de valoare egală. Rafael-ul de pe perete, colierul tău de diamante, masa Chippendale pe care ai aşezat vaza, şemineul Nach şi tabloul lui Van Gogh au fost create de maeştri. N-am idee ce meşteşugar a făcut asta, continuă ea, admirând modul cum turcoazul se topea în negru, ca ceara incandescentă, dar sunt convinsă că în ţara lui e considerat un maestru.

— Nu chiar un maestru, spuse o voce din spatele lor.

Întorcându-se în acelaşi timp, Arabella şi Anna îl văzură pe dl Nakamura. Purta o haină de seară cu papion care sigur era pe gustul lui Andrews.

— Nu e un maestru? se interesă Arabella.

— Nu, întări Nakamura. În această ţară, îi onoraţi pe cei care „ating măreţia", ca să vă citez marele bard, făcându-i cavaleri sau baroni. În Japonia, răsplătim asemenea talente cu titlul de „comoară naţională". Piesa aceasta şi-a găsit un loc potrivit la Wentworth Hall, pentru că-i aparţine unuia dintre cei doisprezece mari olari ai istoriei noastre. Experţii au descoperit că unsprezece au fost japonezi, dar excepţia a fost un englez, Bernard Leach. Nu l-aţi făcut lord, nu i-aţi acordat nici măcar rangul de cavaler, aşa că în ţara noastră, i-am acordat titlul onorific de „comoară naţională".

— Un gest imens de civilizat, spuse Arabella, mai ales că recent au fost înnobilaţi staruri pop, fotbalişti şi milionari vulgari.

Nakamura râse, iar Andrews îi oferi un pahar de şampanie.

— Dvs. sunteţi o comoară naţională, domnule Nakamura? se interesă Arabella.

— Sigur că nu, răspunse el. Conaţionalii mei nu-i consideră pe milionarii vulgari demni de asemenea onoare.

Arabella se împurpură, în timp ce Anna se uita la vază de parcă n-ar fi auzit discuţia.

— Domnule Nakamura, întrebă ea, mi se pare mie sau această vază este asimetrică?

— Strălucit, replică Nakamura. Ar fi trebuit să lucrezi în diplomaţie, Anna. Nu numai că ai schimbat subiectul cu abilitate, ci ai ridicat şi o problemă care merită discutată.

Trecând pe lângă Van Gogh parcă fără să-l observe, se uită îndelung la vază şi continuă ideea:

— Dacă întâlneşti un obiect din ceramică absolut perfect, poţi fi convinsă că a fost produs de o maşină. În arta ceramică, trebuie să cauţi să fii *aproape* de perfecţiune. Dacă priveşti destul de atent, vei găsi întotdeauna un mic defect ce aminteşte că vasul a fost modelat manual. Cu cât cauţi mai mult, cu atât artistul e mai mare, căci numai Giotto a fost în stare să traseze un cerc perfect.

— Pentru mine, este perfectă, interveni Arabella. Pur şi simplu m-am îndrăgostit de vază şi orice mi-ar lua domnul Fenston în anii următori, nu-i voi permite niciodată să pună gheara pe obiectul meu de patrimoniu.

— Poate că n-o să mai fie cazul să pună gheara pe ceva, zise Nakamura, întorcându-se spre tabloul lui Van Gogh de parcă-l vedea prima dată.

Arabella îşi ţinu respiraţia, iar Anna studie expresia japonezului. Nu era sigură că desluşea ceva pe chipul lui.

După câteva secunde, Nakamura o privi pe Arabella:

— În anumite momente, să fii un milionar vulgar constituie un avantaj, deoarece, dacă nu eşti tu însuţi avuţie naţională, îţi poţi permite să colecţionezi avuţiile naţionale ale altora.

Anna ar fi vrut să aclame, dar se mulţumi să ridice paharul. Domnul Nakamura făcu la fel şi amândoi se întoarseră spre Arabella, căreia îi curgeau lacrimi pe obraji:

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise ea.

— Nu mie, Annei, se apără Nakamura. Fără curajul şi tăria ei, acest episod n-ar fi ajuns la o concluzie atât de potrivită.

— De acord, spuse Arabella. De aceea, îl voi ruga pe Andrews să ducă tabloul înapoi în dormitorul Annei, pentru a-l putea aprecia până când îşi începe lunga călătorie spre Japonia.

— Aşa se cuvine, acceptă Nakamura. Dar, dacă vrea să devină directoarea fundaţiei mele, îl va vedea tot timpul.

Anna tocmai voia să-i răspundă, când Andrews anunţă din prag:

— Cina e servită, milady.

Alesese să stea în spate pentru a fi observată de cât mai puţini pasageri, dar a fi în atenţia echipajului. Avea nevoie să fie adoptată de cineva cu mult înainte de aterizare. Nu se grăbi, străduindu-se să-şi dea seama care dintre noii ei „colegi” i-ar servi scopurile.

— Curse interne sau internaţionale? o întrebă şefa echipei de stewardese, la scurt timp după ce atinseră înălţimea de croazieră.

— Interne, zâmbi Krantz.

— A, de-asta nu te-am mai văzut.

— M-am angajat doar de trei luni.

— Aşa se explică. Eu sunt Nina.

— Saşa, se prezentă Krantz cu un zâmbet cald.

— Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva, Saşa.

— Mulţumesc.

Nu se putea rezema pe umărul drept, aşa că a rămas trează aproape tot timpul zborului. În orele acelea, s-a apropiat de Nina, care urma să joace fără voie un rol în partea esenţială a înşelătoriei ei. Când adormi şi ea în fine, Nina îi purta de grijă ca o rudă.

— Nu vrei să mergi în faţă, Saşa? o întrebă, după ce căpitanul le spuse să se pregătească de aterizare. Te-ai da jos printre primii.

Krantz clătină din cap:

— E prima mea călătorie în Anglia. Prefer să rămân cu echipajul, spuse ea nervoasă.

— Sigur, zise Nina. Dacă vrei, poţi veni cu noi în microbuz.

— Mulţumesc, zise Krantz.

Rămase pe loc până la coborârea ultimului pasager. Apoi se alătură echipajului, mergând cu ei spre terminal. Krantz mergea lipită de şefa stewardeselor şi în drumul lung pe coridoarele interminabile, Nina îi împărtăşi părerile ei despre orice, de la Putin la Rasputin.

Când personalul companiei Aeroflot ajunse la vamă, Nina îi conduse pe lângă coada lungă a pasagerilor, spre ieşirea echipajelor, vorbind până şi când îi dădu paşaportul vameşului. Acesta întoarse încet paginile, controlă fotografia şi-i făcu semn să treacă:

— Următorul.

Krantz îi dădu paşaportul. Ofiţerul îl verifică atent, privind şi persoana şi fotografia, apoi îi făcu semn, chiar cu un zâmbet. Ea simţi deodată un junghi dureros în umărul drept. Pe moment, nu se putu mişca deloc, încerca să nu se strâmbe de durere. Vameşul îi făcu din nou semn, dar ea rămânea pe loc.

— Hai, Saşa, strigă Nina, îi ţii pe toţi pe loc!

Cumva, Krantz reuşi să se poticnească până dincolo de barieră. Vameşul o privi atent, până se îndepărtă. Să nu se uite înapoi. Îi zâmbi Ninei şi o luă de braţ, îndreptându-se cu ea spre ieşire. Vameşul privi în fine spre pilotul-adjunct, care urma la rând.

— Vii cu noi în autobuz? o întrebă Nina, când ieşiră pe trotuar.

— Nu, spuse Krantz. Mă aşteaptă prietenul meu.

Părând surprinsă, Nina îşi luă la revedere şi traversă strada în compania pilotului-adjunct.

— Cine era aia? o întrebă colegul ei, înainte de a se urca în microbuzul Aeroflotului.

54

— Nu s-a înregistrat nimic care să ne fie de folos? întrebă Macy.

— Nimic, replică Jack, uitându-se la şeful lui, aşezat de cealaltă parte a biroului. Leapman n-a apucat să fotografieze decât opt documente înainte de revenirea neaşteptată a lui Fenston.

— Şi ce ne spun aceste documente?

— Nimic din ceea ce nu ştiam, recunoscu Jack, deschizând un dosar. Majoritatea sunt contracte care dovedesc că Fenston îi jumuleşte pe clienţii lui naivi sau lacomi din toată lumea. Dacă vreunul dintre ei ar decide că e cel mai bine pentru el să-şi lichideze bunurile şi să-i achite datoria lui Fenston, bănuiesc că ne-am alege cu un nou cadavru. Singura noastră speranţă e ca poliţia new-yorkeză să fi strâns destule probe pentru a-l acuza în cazul Leapman, fiindcă tot ce-am adunat eu nu ne ajută nici măcar să-i dăm o amendă de parcare.

— Nu e o situaţie bună, zise Macy. Azi dimineaţă, m-a sunat omologul meu de la NYPD şi a vrut să ştie dacă avem un agent FBI pe nume Delaney şi, dacă da, de ce a ajuns la locul incidentului înaintea băieţilor lui.

— Şi ce i-aţi spus? încercă Jack să nu zâmbească.

— I-am spus că o să investighez şi o să-i aduc la cunoştinţă.

— Deci ne menţinem în umbră?

— Da, dar poate ne ajută dacă le oferi nişte informaţii poliţiştilor, sugeră Macy.

— Nu cred că au ce să ne dea la schimb, răspunse Jack. Şi ştiu că nu se grăbesc să-l pună pe Fenston sub acuzare atâta vreme cât Leapman nu poate depune mărturie.

— Sunt veşti de la spital despre şansele lui Leapman de a-şi reveni? întrebă Macy.

— Nu grozave, îi comunică Jack. A suferit un atac provocat de creşterea tensiunii. În termeni medicali, are afazie.

— Afazie?

— Partea din creierul lui care controlează vorbirea a fost afectată ireparabil. Cinstit, doctorul zice că e o legumă şi m-a avertizat că spitalul va trebui să ia o decizie în privinţa deconectării lui de la aparatele care-l ţin în viaţă.

— Poliţiştii new-yorkezi zic că Fenston stă la capul pacientului cu multă solicitudine.

— Ar fi bine să nu-l lase singur cu el niciun moment, spuse Jack, fiindcă, dacă o fac, nu doctorii vor lua decizia deconectării de la aparate.

— Tot NYPD m-a întrebat dacă n-ai luat un aparat de fotografiat de la locul delictului.

— Era proprietatea FBI-ului.

— Nu şi dacă era probă într-o anchetă, Jack, după cum bine ştii. De ce nu le trimiţi pozele făcute de Leapman şi să încerci să cooperezi mai mult cu ei pe viitor. Aminteşte-le că tatăl tău a muncit douăzeci şi şase de ani în poliţia statală – ar trebui să-i impresioneze asta.

— Dar ei au ceva să ne ofere la schimb? întrebă Jack.

— Da, spuse Macy. Ne-au trimis copia unei fotografii cu numele tău pe verso, să ne întrebe dacă-ţi spune ceva, fiindcă lor sau mie nu ne spune nimic.

Şi împinse pe birou două fotografii, lăsându-i timp lui Jack să le privească. Prima era o poză cu Fenston strângându-i mâna lui George W. Bush în faţa ruinelor turnurilor. Jack îşi aminti versiunea grandioasă expusă pe perete în biroul lui Fenston.

— Cum a ajuns NYPD-ul să pună mâna pe asta? întrebă el, arătând fotografia.

— Au găsit-o pe biroul lui Leapman. Evident, dorea să ţi-o înmâneze aseară şi să-ţi explice textul de pe verso.

Jack se uită pe spatele fotografiei, unde scria: *Delaney, ai aici dovada care-ţi trebuie.* Se gândea la semnificaţia propoziţiei, când sună telefonul de pe biroul lui Macy.

Acesta ridică receptorul şi ascultă:

— Dă-mi legătura, ceru şi acţionă un buton care le permitea amândurora să audă conversaţia.

— Tom Crasanti sună de la Londra, zise Macy, apoi vorbi la telefon: Bună, Tom. Aici Dick Macy. E şi Jack aici, în birou. Discutam cazul Fenston, pentru că nu prea avansăm cu el.

— De-asta sun, replică Tom. La noi a apărut ceva şi nu e o veste bună. Credem că Olga Krantz a reuşit să se strecoare în Anglia.

— Nu e posibil, spuse Jack. Cum putea să treacă de cordonul de la vamă?

— Deghizându-se în stewardesă de la Aeroflot, se pare, îi lămuri Tom. Contactul meu de la ambasada rusă m-a avertizat că o femeie a intrat în Marea Britanie folosind un paşaport fals, sub numele de Saşa Prestakavici.

— Dar de ce se presupune că Prestakavici şi Krantz sunt aceeaşi persoană?

— La început, n-au suspectat nimic. Persoana respectivă s-a împrietenit cu şefa echipajului de stewardese de la cursa Aeroflot către Londra. A prostit-o s-o însoţească în vamă, la verificarea paşapoartelor. Aşa am aflat noi. Copilotul s-a interesat de ea şi când i s-a spus că o cheamă Saşa Prestakavici a fost contrariat, pentru că o ştia foarte bine pe Prestakavici din timpul altor zboruri şi aceea arăta cu totul altfel.

— Asta nu dovedeşte că aceasta era Krantz, insistă Macy.

— Ajung imediat acolo, daţi-mi voie.

Lui Jack îi părea bine că prietenul lui nu putea vedea expresia de nerăbdare de pe faţa şefului.

— Copilotul i-a relatat totul căpitanului, iar acesta a răspuns, alertând forţele de securitate ale companiei Aeroflot. Nu le-a trebuit mult să descopere că Saşa Prestakavici avea liber trei zile şi că-i fuseseră furate paşaportul şi uniforma. Atunci s-a dat alarma.

Macy bătea darabana cu degetele pe birou.

— Contactul meu de la ambasada Rusiei m-a căutat în spiritul de întrajutorare declanşat de evenimentele din 11 septembrie, după ce comunicase şi cu Interpolul, mai spuse Tom.

— N-ai de gând să treci odată la subiect, Tom?

— Imediat, domnule. Unde rămăsesem?

— La convorbirile cu omul tău de la ambasada rusă, îl ajută Jack.

— A, da, zise Tom. După ce i-am descris-o pe Krantz, un metru cincizeci, în jur de patruzeci de kilograme, tunsă scurt, mi-au solicitat să le trimit prin fax o fotografie a ei şi m-am conformat. Ei i-au înaintat o copie copilotului la hotel şi acesta a confirmat că era Krantz.

— Bravo, Tom, îl felicită Macy, ai făcut o treabă temeinică şi de data asta, dar ai vreo teorie cu privire la motivul prezenţei lui Krantz în Anglia?

— Aş paria că a venit s-o omoare pe Petrescu, spuse Tom.

— Ce crezi? îl întrebă Macy pe Jack.

— Sunt de acord cu Tom că Anna trebuie să fie ţinta evidentă. Dar de ce-şi asumă acum un asemenea risc?

— Sunt dornic să aud şi alte ipoteze, sublinie Macy, dar nu sunt dispus să-i risc viaţa Annei Petrescu încercând să ghicesc alte motive ascunse ale Olgăi Krantz. Ascultă cu atenţie, Tom, se aplecă el spre microfonul ataşat la telefon, fiindcă nu-ţi spun decât o dată.

Şi, răsfoind rapid dosarul lui Fenston, urmă:

— Vreau să iei legătura cu… stai puţin, aşteaptă un moment – şi mai dădu câteva pagini. A, da, uite-l aici, comisarul-şef Renton de la poliţia din comitatul Surrey. După ce i-am citit raportul lui Jack, am avut impresia că Renton e un om obişnuit cu deciziile dificile, chiar îşi asumă responsabilitatea în cazul în care un subaltern al lui greşeşte. Ştiu că l-aţi informat deja despre Krantz, dar avertizează-l că e pe cale să lovească din nou şi că ţinta ar putea fi şi altcineva de la Wentworth Hall. Nu mai vrea încă un asasinat în parohia lui şi strecoară-i şi informaţia că, ultima oară când a fost capturată, Krantz a scăpat. Asta o să-l ţină treaz noaptea. Iar dacă vrea să stea de vorbă cu mine, sunt disponibil oricând.

— Transmite-i şi salutările mele, spuse Jack.

— Cam asta este, conchise Macy. Strânge şurubul, Tom.

— Da, domnule, sosi răspunsul din Londra.

Macy comută butonul telefonului pe mut şi continuă:

— Jack, vreau să iei primul avion spre Londra. Dacă Olga Krantz are vreun gând s-o atace pe Petrescu, trebuie să i-o luăm înainte, fiindcă nu poate scăpa a doua oară. Ar însemna ca eu să mă pensionez, iar tu să-ţi iei adio de la promovare.

Jack se încruntă, dar nu răspunse.

— Pari neliniştit, observă Macy.

— Nu pricep de ce o poză cu Fenston dând mâna cu preşedintele e „dovada de care am nevoie". Deşi, adăugă el după o pauză, cred că ştiu de ce e Krantz dornică să rişte revenirea la Wentworth Hall.

— Şi anume? întrebă Macy.

— Are de gând să fure Van Gogh-ul şi să-l facă să-i parvină cumva lui Fenston.

— Deci nu Petrescu e motivul real al întoarcerii lui Krantz în Anglia.

— Nu este, comentă Jack, dar se poate presupune că pe Anna o va considera un premiu în plus.

55

Pe 25 septembrie, soarele apune la 19:41. Krantz apăru la periferia Wentworthului abia după ora 20.

Arabella îşi însoţea oaspeţii în sufragerie.

Îmbrăcată într-un trening negru colant, Krantz a dat ocol domeniului de două ori înainte de a se hotărî pe unde să intre. În niciun caz pe poarta principală. Deşi zidurile înalte din piatră care înconjurau terenul fuseseră construite trainic, pentru a ţine la distanţă invadatorii, pe vremuri francezi sau germani, acum, la începutul secolului XXI, uzura şi salariul minim al îngrijitorilor duseseră la existenţa câtorva spărturi, numai bune pentru hoţii de mere.

După ce-şi găsi locul, Krantz se caţără uşor pe zidul ştirbit, îl încălecă şi se lăsă să cadă, rostogolindu-se pe sol, aşa cum făcuse de atâtea ori când rata un exerciţiu la paralele.

Rămase o clipă nemişcată, aşteptând ca luna să dispară după un nor. Apoi alergă treizeci-patruzeci de metri spre siguranţa unui pâlc de copaci de pe malul râului. Aşteptă să reapară luna, ca să poată studia terenul, conştientă că trebuia să aibă răbdare. În branşa ei, nerăbdarea ducea la greşeli care nu puteau fi remediate cu aceeaşi uşurinţă ca în alte profesii.

Vedea clar faţada conacului, dar abia după patruzeci de minute, un bărbat cu redingotă neagră şi cravată albă a deschis uşa din stejar masiv, lăsând cei doi câini să iasă afară. Aceştia adulmecară, simţind-o imediat pe Krantz şi se repeziră spre ea, lătrând tare. Ea îi aşteptă cu aceeaşi răbdare.

Instructorul ei îi spusese cândva că englezii sunt o naţie iubitoare de animale şi poţi ghici clasa socială a unei persoane după câinele pe care-l ţine în casă. Muncitorilor le plac ogarii, clasa mijlocie ţine la rasele Jack Russell şi cocker spaniel, iar cei recent îmbogăţiţi îşi iau un Rottweiler sau un ciobănesc german, ca să-şi protejeze averea. Nobilii preferă de obicei labradorii, câini nu prea buni pentru pază, fiindcă mai degrabă îţi ling mâna decât să te muşte. Aflând despre această rasă canină, Krantz învăţase cuvântul „molâu”.

Nu se mişcă, aşteptând să vină câinii, care se opreau din când în când să adulmece, dând şi mai tare din coadă, fiindcă simţiseră un nou miros. Krantz fusese la magazinul Curnick’s din strada Fulham şi alesese nişte cotlete foarte fragede, care ar fi fost apreciate şi de oaspeţii de la masa mare din Wentworth Hall. Nu făcuse economie. Doar era ultimul lor festin.

Aşeză bucăţelele suculente de carne în jurul ei pe pământ şi rămase în centru, încremenită ca un chelner tâmp. Găsind carnea, Brunswick şi Picton se repeziră să mănânce, fără să se arate prea interesaţi de statuia umană din apropiere. Krantz se lăsă lent într-un genunchi şi începu să presare felul doi, astupând golurile din

cerc. Din când în când, dulăii se opreau din mâncat, se uitau la ea cu ochi galeşi şi dădeau şi mai entuziast din cozi, apoi îşi reluau festinul.

După ce le împărţi şi ultimele delicatese, Krantz se aplecă şi începu să mângâie capul mătăsos al lui Picton, cel mai tânăr dintre câini. Acesta nici măcar nu se uită când ea scoase cuţitul din teacă. De bucătărie, din oţel Sheffield, cumpărat în după-amiaza aceea, tot de pe strada Fulham.

Mai mângâie o dată blând capul de culoarea ciocolatei al labradorului, apoi, brusc, îl apucă de urechi, îi răsuci gâtul, smulgându-l de la ultimele bucăţele de carne şi i-l sfâşie cu o străfulgerare a lamei. Lătratul se înecă într-un schelălăit şi în întuneric, criminala nu văzu expresia de durere din ochii mari şi negri ai animalului. Labradorul negru, mai bătrân, dar nu mai înţelept, ridică botul mârâind, irosind astfel o secundă, timp mai mult decât suficient pentru Krantz de a-şi vârî antebraţul stâng sub falca lui, pregătindu-şi astfel lovitura cu dreapta. Sfâşie şi gâtul lui Brunswick, deşi nu cu măiestria ei obişnuită. Câinele căzu, scâncind de durere. Krantz se aplecă, îl apucă de urechile mătăsoase şi-şi termină treaba dintr-o ultimă mişcare.

Îi trase pe ambii câini în pâlcul de copaci şi-i lăsă în spatele unui stejar doborât. Apoi se spălă în râu, supărată că-şi pătase treningul nou de sânge. Şterse cuţitul cu iarbă şi-l puse la loc în teacă. Apoi se uită la ceas. Îşi planificase două ore pentru toată operaţiunea, aşa că socotea că mai avea peste o oră până când cei din casă, ocupaţi să servească sau să fie serviţi, vor observa lipsa celor doi câini.

Estimă distanţa dintre copaci şi latura nordică a casei: o sută, poate o sută douăzeci de metri. Cu o lună atât de strălucitoare, deşi cu intermitenţă, ştia că o singură modalitate de deplasare ar fi trecut neobservată.

Se lăsă în genunchi şi se întinse pe iarbă. Întinse o mână, îndoi un picior, apoi cealaltă mână, celălalt picior şi-şi împinse trupul spre casă. Recordul ei la suta de metri, stilul „crab uman”, a fost de şapte minute şi nouăsprezece secunde. Din când în când, se mai oprea să studieze casa, căutând un loc de intrare. Parterul era scăldat în lumină, dar etajul întâi era aproape în întuneric. Etajul doi, unde locuiau servitorii, avea o singură lumină aprinsă. Pe Krantz n-o interesa etajul doi. Ţinta ei se afla la parter sau poate la unu.

Ajungând la zece metri de casă, îşi încetini mişcările până atinse zidul exterior. Nemişcată, lăsă capul într-o parte şi studie cu atenţie clădirea. Numai conacele mari aveau astfel de burlane. Dacă eşti obişnuit cu salturi pe bârna lată de doisprezece centimetri, un asemenea burlan e o adevărată scară.

În continuare, se uită pe ferestrele camerei mari de unde se auzea cel mai mult zgomot. Deşi draperiile erau trase, zări o fantă pe unde putea vedea înăuntru. Krantz se mişcă mai aproape, spre

zgomot şi râsete. Se ridică în genunchi, până ajunse cu ochiul în dreptul ferestrei.

Prima dată văzu un bărbat în ţinută de seară stând în picioare cu un pahar de şampanie în mână, ca şi cum ar fi propus un toast. Nu putea auzi ce spunea, dar nici n-o interesa. În capătul mesei stătea o doamnă în rochie lungă de mătase, cu spatele la fereastră, privindu-l pe bărbatul care vorbea. Ochii lui Krantz se opriră asupra colierului de diamante, dar nu era specialitatea ei. Ea era expertă în ceea ce se afla puţin mai sus de pietrele scânteietoare.

Îşi îndreptă atenţia spre celălalt capăt al mesei. Aproape că zâmbi când văzu cine stătea acolo, mâncând fazan şi sorbind dintr-un pahar cu vin. Mai târziu, când va merge la culcare, Petrescu va fi a ei. O va aştepta exact acolo unde n-ar căuta-o nimeni.

Se uită la bărbatul cu redingotă, care dăduse drumul afară câinilor. Acum stătea în spatele doamnei cu rochie de mătase, umplându-i paharul cu vin, în timp ce alţi servitori strângeau farfuriile şi unul nu făcea decât să adune firimiturile pe o tavă de argint. Absolut încremenită, Krantz căuta doar din priviri celălalt gât pe care Fenston îl dorea tăiat.

— Lady Arabella, ridic paharul pentru bunătatea şi ospitalitatea dvs. Păstrăvul din râul Test şi fazanul de pe domeniul dvs. Au un gust foarte bun, mai ales în compania a două femei remarcabile. Dar, pentru mine, seara aceasta rămâne memorabila şi din alte motive. Nu în ultimul rând, mâine voi pleca de la Wentworth Hall cu două piese unice pentru colecţia mea: una dintre cele mai frumoase lucrări ale lui Van Gogh şi una dintre cele mai talentate tinere profesioniste din domeniul artei, care a acceptat să fie directoarea fundaţiei mele. Străbunicul dvs., se întoarse Nakamura spre gazdă, a fost înţelept acum peste o sută de ani, în 1889, când a achiziţionat de la doctorul Gachet un autoportret al bunului lui prieten, Vincent Van Gogh. Mâine, capodopera va începe o lungă călătorie spre altă parte a lumii, dar vă avertizez, Arabella, că după câteva ore petrecute în casa dvs., am pus deja ochii pe o altă avuţie naţională pentru care sunt dispus să plătesc cu mult mai bine.

— Puteţi fi mai precis? întrebă Arabella.

Krantz hotărî că venise timpul să se mişte. Se târî încet spre latura nordică a casei, văzând în temelia din piatră masivă realizată de sir John Vanbrugh o scară perfectă de acces la etajul unu.

Ajunse pe balconul de la etajul întâi în mai puţin de două minute şi făcu o mică pauză, pentru a calcula în câte dormitoare era nevoie să intre. Ştia că, deoarece erau oaspeţi în casă, camerele nu aveau montate alarme şi clădirea fiind veche, forţarea intrărilor n-ar fi pus probleme nici unui hoţ aflat ia prima spargere. Cu ajutorul cuţitului, Krantz forţă o fereastră şi se strecură înăuntru. Nu bâjbâi după întrerupător, aprinzând în

schimb lanterna-stilou subţire, care lumina o suprafaţă cam cât ecranul unui televizor mic. Pătratul de lumină traversă pereţii, descoperind tablou după tablou. Deşi în ochii unui cunoscător picturile de Hals, Hobbema şi Van Goyen ar fi reprezentat un deliciu, Krantz nu le dădu multă atenţie, căutând alt maestru olandez. După ce trecu în revistă toate tablourile, stinse lanterna şi se îndreptă din nou către balcon. Intră în a doua cameră de oaspeţi în clipa când Arabella se ridica să-i mulţumească pentru toast domnului Nakamura.

Krantz studie din nou toate picturile, tot fără niciun zâmbet pe buze. Se întoarse repede la balustradă, pe când majordomul îi oferea un porto domnului Nakamura şi deschidea cutia cu trabucuri. Domnul Nakamura îi permise lui Andrews să-i toarne un Taylor's din 1947. Majordomul se întoarse la stăpâna lui, care refuză paharul de porto, dar răsuci între degetul mare şi arătător un Monte Cristo. Andrews îi aprinse chibritul şi Arabella zâmbi. Totul mergea conform planului.

56

Când Arabella îşi invită oaspeţii la cafea, în salonul de desen, Krantz inspectase cinci încăperi. Mai erau încă nouă şi ştia că intrase în criză de timp; însă era singura ei şansă de a-şi îndeplini contractul.

Merse repede în camera următoare, unde cineva care credea în aer curat lăsase o fereastră larg deschisă. Aprinse lanterna şi se trezi sub privirea de oţel a ducelui Wellington. Se uită la tabloul următor, tocmai când domnul Nakamura aşeza ceaşca de cafea la loc pe masă şi se ridica de pe scaun:

— Pentru mine, e momentul să mă retrag la culcare, lady Arabella, spuse, ca să nu creadă plicticoşii de la Corus Steel că mi-am pierdut agerimea. Abia aştept să ne vedem de dimineaţă, o privi pe Anna, când putem discuta la micul dejun ideile tale de a-mi îmbogăţi colecţia şi poate şi salariul pe care-l vrei.

— Dar mi-aţi specificat deja cât credeţi că merit, replică Anna.

— Nu-mi amintesc, păru Nakamura nedumerit.

— Ba da, zâmbi ea. Îmi amintesc bine că mi-aţi sugerat că Fenston v-a convins că merit cinci sute de dolari pe zi.

— Profiţi de un bătrân, zâmbi Nakamura, dar nu-mi iau înapoi cuvântul.

Olgăi Krantz i se păru că aude o uşă închizându-se şi fără să-i mai acorde a doua privire lui Wellington, se retrase pe balcon. Din nou a folosit cuţitul pentru a intra în camera următoare. Mişcându-se fără zgomot, a înaintat până la picioarele unui pat cu tăblii. A aprins lanterna, aşteptându-se la alt perete neinteresant. Dar nu de data asta.

O priveau ochii de nebun ai unui geniu. I-a întors privirea, cu ochii de nebun ai unui asasin.

Krantz zâmbi pentru a doua oară în ziua aceea. Se urcă în pat şi se târî încet spre următoarea victimă. Ajunsese la câţiva centimetri de pictură când scoase cuţitul din teacă, îl ridică deasupra capului şi era pe cale să înfigă lama în gâtul lui Van Gogh, când îşi aminti că Fenston o ispitise şi cu patru milioane, nu doar cu trei. Stinse lanterna, coborî din pat pe covorul gros şi se târî sub cadrul rezemat pe patru picioare. Se întinse pe spate şi aşteptă.

Când Arabella ieşi cu oaspeţii ei pe hol, îl întrebă pe Andrews dacă se întorseseră Brunswick şi Picton.

— Nu, milady, răspunse majordomul, dar sunt mulţi iepuri pe aproape în noaptea asta.

— Atunci mă duc eu să-i aduc pe golani, murmură ea şi întorcându-se către oaspeţi le ură: Somn uşor. Ne vedem la micul dejun.

Nakamura se înclină, apoi urcă scara cu Anna, oprindu-se din când în când să-i admire pe strămoşii Arabellei, care-l priveau

din galeria de portrete.

— Iartă-mă că zăbovesc, Anna, spuse el, dar s-ar putea să nu mai am ocazia să-i revăd pe aceşti gentilomi.

Zâmbind, Anna îl lăsă să-l admire pe Romney şi străbătu coridorul, până la dormitorul Van Gogh. Deschise uşa şi aprinse lumina, oprindu-se o clipă să admire portretul lui Van Gogh. Îşi scoase rochia şi-o agăţă în şifonier, lăsându-şi restul lucrurilor pe o canapea de la capătul patului. Apoi aprinse veioza de lângă pat şi se uită la ceas. Abia trecuse de unsprezece. Se făcu nevăzută în baie.

Auzind zgomotul duşului, Krantz alunecă de sub cadrul patului şi se ridică în genunchi, întinzând urechea, ca un animal în alertă. Se ridică, stinse lumina, lăsând-o aprinsă numai pe cea de pe noptieră, trase cuvertura şi se urcă în pat. Mai aruncă o privire tabloului de Van Gogh, apoi îşi trase pătura peste cap. Stătea pe spate, fără să-şi mişte niciun muşchi. Era atât de slabă, încât, în semiîntuneric, nu se observa că era cineva sub pătură. Auzi apa oprindu-se şi urmă liniştea – probabil că Anna se ştergea. Apoi întrerupătorul de la baie şi zgomotul unei uşi care se închidea.

Krantz scoase cuţitul din teaca făcută pe comandă şi-i apucă ferm mânerul, pe când Anna revenea în dormitor. Anna se băgă în pat alături, întorcându-se pe o parte şi întinzând braţul să stingă veioza. Apoi îşi lăsă capul pe perna moale, umplută cu puf de gâscă. În primele momente de toropeală, se gândi că totul ieşise cât se putea de bine. Domnul Nakamura nu numai că acceptase tranzacţia, dar îi oferise şi ei o slujbă. Ce mai putea să ceară în plus?

Aluneca în somn când Krantz se aplecă şi-i atinse spatele cu vârful degetului. Apoi îşi trecu degetul în josul coloanei ei şi pe fese, oprindu-se în partea de sus a coapselor. Anna oftă. Krantz făcu o pauză, apoi îşi băgă mâna între picioarele Annei.

Ea se întrebă dacă visa sau o atingea cineva, în starea semiconştientă de dinainte de a adormi. Nu se mişcă. Era imposibil să mai fie şi altcineva în pat. Probabil că visa. Atunci simţi o lamă rece strecurându-i-se între coapse. Deodată, se trezi pe deplin, cu o mie de gânduri năvălindu-i în minte. Era pe cale să arunce pătura şi să se arunce pe podea, când o voce spuse ferm:

— Nu mişca nici vârful degetului; ai între picioare un cuţit mare, cu lama în sus.

Anna încremeni.

— Dacă scoţi vreun sunet, te despic până la gât şi n-ai să trăieşti decât atât cât să-ţi doreşti să fii moartă.

Anna simţea oţelul lamei între coapsele strânse şi încerca din răsputeri să nu se mişte, deşi tremura.

— Dacă-mi urmezi întru totul instrucţiunile, spuse Krantz, s-ar putea să trăieşti, dar nu conta pe asta.

Vorbea serios, Anna ştia asta şi mai ştia că singura ei şansă de supravieţuire depindea de timpul pe care-l câştiga.

— Ce vrei? întrebă.

— Ţi-am zis să nu scoţi un sunet, repetă Krantz, urcând cuţitul până la un centimetru de clitoris.

Anna nu mai spuse nimic.

— Veioza ta, zise Krantz. Aprinde-o, foarte încet.

Anna se întinse şi simţi lama mişcându-se o dată cu ea. Aprinse veioza.

— Bine, spuse Krantz. Acum o să-ţi dau pătura la o parte şi tu o să stai nemişcată. Deocamdată nu iau cuţitul.

Anna privea drept în faţă, rugându-se să apară o şansă, în timp ce Krantz ridică pătura.

— Acum trage-ţi genunchii până sub barbă, comandă Krantz. Încet.

Anna ascultă, simţind din nou cum cuţitul se mişca o dată cu ea, dar nu putea să stea încremenită; îi pulsau toţi muşchii.

— Acum ridică-te în genunchi, cu faţa la perete.

Anna puse pe pat cotul stâng, se ridică încet în genunchi şi se răsuci cu faţa la perete. Ridicând ochii, zări tabloul. Urechea bandajată a lui Van Gogh îi amintea de felul cum Olga Krantz o marcase pe Victoria.

Acum, asasina era în genunchi în spatele ei, strângând bine mânerul cuţitului:

— Apleacă-te încet şi apucă pictura de ramă cu amândouă mâinile.

Anna o ascultă fără niciun murmur.

— Acum ridică puţin tabloul şi dă-l jos pe pernă.

Deşi îi tremurau muşchii braţelor, Anna găsi tăria de a-i îndeplini porunca, dând jos tabloul şi rezemându-l de pernă.

— Acum o să iau cuţitul dintre picioarele tale, foarte încet, şi o să ţi-l pun la ceafă. Să nu-ţi vină ideea să încerci ceva, fiindcă dacă ai fi atât de proastă, te asigur că pot să te omor în mai puţin de trei secunde şi să fug pe fereastră în mai puţin de zece. Gândeşte-te puţin la asta înainte să faci ceva.

Anna o ascultă şi nu se mişcă. După câteva secunde, simţi răceala lamei alunecându-i dintre picioare şi cuţitul la ceafă, aşa cum îi promisese asasina.

— Ia tabloul de pe pernă, continuă Krantz; pe urmă întoarce-te cu faţa la mine. Lama o să fie la un deget de gâtul tău, tot timpul. Orice mişcare a ta care mi se pare suspectă va fi şi ultima.

Anna o credea. Se apleacă, ridică tabloul şi se întoarse pe genunchi, încetul cu încetul, până ajunse faţă în faţă cu Olga Krantz. La prima vedere, a fost luată prin surprindere. Era atât de mică şi slabă încât părea chiar vulnerabilă – greşeală făcută de mulţi bărbaţi încercaţi în trecut (trecutul lor, evident). Dacă-l învinsese pe Serghei, ea ce şanse avea? Aşteptând următoarea comandă, Annei îi trecu prin minte gândul cel mai ciudat. De ce

nu spusese „da”, când Andrews se oferise să-i aducă în cameră o ceaşcă de cacao?

— Acum vreau să întorci tabloul cu faţa spre mine, zise Krantz, şi să nu-ţi iei ochii de la cuţit, adăugă, luându-i arma de la gât şi ridicând-o deasupra capului.

Anna întoarse tabloul şi Krantz aţinti cuţitul spre partea ei favorită din anatomia portretului.

— Ţine bine rama, zise Krantz, fiindcă prietenul tău, domnul Van Gogh e pe cale să-şi piardă mai mult decât urechea stângă.

— Dar de ce? întrebă Anna, incapabilă să mai tacă.

— Mă bucur că întrebi, răspunse Krantz, pentru că ordinele domnului Fenston au fost foarte explicite. A vrut ca tu să fii ultima persoană care vede capodopera înainte de a fi distrusă.

— Dar de ce? repetă Anna.

— Deoarece domnul Fenston n-a putut intra în proprietatea picturii, n-a dorit să i-o lase nici domnului Nakamura, spuse asasina, ţinând cuţitul foarte aproape de gâtul Annei. E o greşeală mare să-l superi pe domnul Fenston. Ce păcat că n-o să trăieşti să-i spui prietenei tale, lady Arabella, ce i-a pregătit domnul Fenston!

După o pauză de efect, Krantz continuă:

— După ce tabloul va fi distrus – ce păcat că nu şi-a permis să-l asigure, n-a făcut economie, fiindcă domnul Fenston o să-i vândă domeniul ca să lichideze datoria. Spre deosebire de a ta, moartea ei va fi lungă şi chinuitoare. Nu se poate să nu admiri gândirea logică şi ordonată a domnului Fenston. Dar, se opri ea, mi-e teamă că a expirat timpul şi pentru tine şi pentru domnul Van Gogh.

Şi Krantz ridică deodată cuţitul, înfigându-l în pânză. Anna simţi forţa asasinei care tăie gâtul personajului din autoportret, continuând din răsputeri, până trasă un cerc inegal, desprinzând capul lui Van Gogh şi lăsând o gaură zdrenţuită în centrul tabloului. Krantz se lăsă pe spate să-şi admire opera, permiţându-şi un moment de satisfacţie. Simţea că şi-a dus la bun sfârşit contractul cu domnul Fenston şi acum, după ce Anna asistase la spectacol, venise timpul ca asasina să-şi câştige şi al treilea milion. Anna se uită cum cădea capul lui Van Gogh pe cearşaf, lângă ea, fără să fie vărsată nicio picătură de sânge. Când o văzu pe Krantz contemplându-şi opera, îşi dădu seama că venise şansa ei. Fără nicio ezitare, o izbi pe Krantz în cap cu rama grea a picturii. Dar Krantz era mai iute decât anticipase ea, reuşind să se întoarcă rapid, să ridice un braţ şi să devieze lovitura spre umărul stâng. Anna sări din pat, iar Krantz aruncă rama la o parte şi se redresă repede. Anna reuşi să se ridice şi chiar să facă un pas, dar Krantz se aruncă după ea, înfigându-i cuţitul în picior, ca să n-o lase să ajungă la uşă. Anna se împiedică şi căzu în faţa uşii, împroşcând în jur cu sânge. Atinse clanţa cu mâna, dar Krantz era la un pas în spate şi era prea târziu. O ajunse înainte de a apăsa

clanţa, o luă de păr şi o trase pe podea. Ridică lama şi ultimele ei cuvinte către Anna au fost: „De data asta e personal”.

Tocmai era pe cale să-şi săvârşească jertfa, când uşa dormitorului se deschise violent. Nu de către un majordom cu o ceaşcă de cacao, ci de către o femeie cu o puşcă sub braţul drept şi cu mâinile şi rochia ei sclipitoare de mătase pline de sânge.

O clipă, Krantz a rămas paralizată, cu ochii la lady Victoria Wentworth. N-o omorâse deja pe femeia asta? Ezită, fascinată. Se uita la o stafie? Apariţia înainta spre ea. Krantz nu-şi lua ochii de la Arabella, ţinând însă cuţitul la un centimetru de gâtul Annei.

Arabella ridică puşca, în timp ce Krantz se trăgea încet înapoi, târându-şi prada după ea, către fereastra deschisă. Arabella trase piedica:

— Încă un strop de sânge şi te fac praf şi pulbere, spuse ea. Încep cu picioarele şi al doilea cartuş îl păstrez pentru stomac. Dar n-o să te ucid de tot. Nu, îţi promit o moarte lentă şi dureroasă şi n-o să chem ambulanţa decât când mă voi convinge că nu mai e nimic de făcut.

Lăsă în jos ţeava armei, ţintind, iar Krantz ezită.

— Las-o şi nu trag, spuse Arabella, aşteptând cu arma pregătită.

Era surprinsă de groaza care o cuprinsese pe Krantz, în timp ce Anna rămânea remarcabil de calmă.

Brusc, asasina îi dădu drumul Annei şi se aruncă pe fereastră, aterizând pe balcon. Arabella împinse încărcătorul, ridică arma şi trase dintr-o mişcare, spărgând fereastra din sticlă Burne-Jones şi lăsând o gaură căscată în perete. Repezindu-se spre pătratul fumegând, Arabella strigă:

— Acum, Andrews! de parcă ar fi comandat începerea unei vânători de fazani.

Într-o secundă, reflectoarele inundară peluza cu lumină, transformând spaţiul într-un teren de fotbal cu un singur jucător.

Arabella urmări din priviri silueta neagră care alerga în zigzag, ridică a doua oară arma, îi fixă patul în umăr, ţinti, trase aer în piept şi apăsă pe trăgaci. După o clipă, Krantz căzu la pământ, dar reuşi cumva să se târască spre împrejmuire.

— La naiba, zise Arabella, doar am şters-o.

Alergă afară şi coborând scările, strigă din fugă:

— Încă două cartuşe, Andrews!

Andrews deschise uşa de la intrare cu mâna dreaptă şi cu stânga îi oferi stăpânei încă două cartuşe. Arabella reîncărcă repede arma şi se repezi pe scări, coborând spre peluză. Abia vedea o siluetă mică şi neagră poticnindu-se spre poarta principală, dar câştiga teren pas cu pas. După ce consideră că se apropiase destul, se opri pe gazon, ridică puşca şi şi-o sprijini de umăr. Ochi şi voia să tragă, dar se iviră din senin trei maşini ale poliţiei şi o ambulanţă, intrând pe domeniu în viteză. Farurile lor o orbeau pe Arabella, împiedicând-o să-şi vadă prada.

Prima maşină frână brusc lângă ea şi, văzând cine era, Arabella lăsă jos puşca, fără chef:

— Bună seara, domnule comisar-şef, salută ea, cu o mână pavăză la ochi, pentru a se feri de luminile orbitoare.

— Bună seara, Arabella, spuse poliţistul, de parcă ar fi întârziat cu cinci minute la un cocktail dat de ea. Totul e în regulă?

— Era, până aţi apărut voi, să vă băgaţi nasul în treburile oamenilor, spuse ea. Îmi permiteţi să întreb cum aţi ajuns aşa repede?

— Mulţumeşte-i pentru asta prietenului tău american, Jack Delaney, spuse comisarul-şef. Ne-a prevenit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Aşa că ţinem locul sub supraveghere de o oră.

— N-aveam nevoie de ajutor, spuse Arabella, ridicând puşca. Dacă mai întârziaţi două minute, o lichidam şi apoi suportam bucuroasă consecinţele.

— N-am auzit nimic, spuse comisarul-şef, întorcându-se la maşină şi stingând farurile.

Ambulanţa şi celelalte două maşini de poliţie dispăruseră.

— Ai lăsat-o să scape, prostule, zise Arabella, ridicând a treia oară puşca.

Domnul Nakamura apăru lângă ea în halat:

— Cred că Anna…

— O, Doamne! strigă Arabella şi fără să mai aştepte replica şefului poliţiei locale, se întoarse şi fugi în casă.

Urcă scările, trecu peste pragul uşii deschise şi continuă să alerge către dormitoarele de oaspeţi de la etajul întâi. Îl găsi pe Andrews îngenuncheat, plasând cu dexteritate un bandaj pe piciorul Annei. Sosi alergând şi domnul Nakamura. Se opri să-şi recapete suflul, apoi rosti:

— Arabella, mă întrebam de mulţi ani ce se întâmplă la o petrecere englezească de la ţară. Ei, bine, acum ştiu.

Arabella izbucni în râs şi se întoarse spre el, dar Nakamura privea acum pictura mutilată ce zăcea lângă pat.

— O, Doamne, exclamă ea, văzând ce se alesese din valoroasa moştenire. Până la urmă, ticălosul de Fenston ne-a învins. Acum înţeleg de ce era atât de încrezător când spunea că voi fi nevoită să-mi vând restul colecţiei şi până la urmă şi conacul.

Sculându-se cu greutate, Anna se aşeză pe marginea patului:

— Nu cred că vei fi nevoită să vinzi, îi spuse Arabellei. Dar lui Andrews trebuie să-i mulţumeşti pentru asta.

— Lui Andrews? întrebă Arabella.

— Când l-am prevenit că domnul Nakamura pleacă dis-de-dimineaţă la întâlnirea cu Corus Steel, Andrews mi-a sugerat să ia tabloul din camera mea în timpul cinei, ca să nu mă deranjeze a doua zi cu noaptea în cap. Astfel, personalul lui putea transfera pictura în rama originală şi avea timp să-l împacheteze înainte de plecarea domnului Nakamura.

După o mică pauză, Anna adăugă:

— I-am atras atenţia lui Andrews că s-ar putea să nu fii încântată că nu-ţi ascultă ordinele, iar eu aş fi abuzat de ospitalitatea ta. Cred că-mi amintesc exact cum mi-a replicat: dacă i-aş permite să aşeze falsul în locul capodoperei, este convins că milady nu va avea cunoştinţă.

A fost una din rarele ocazii când Andrews a văzut-o pe lady Arabella redusă la tăcere, în cei patruzeci şi nouă de ani de când o cunoştea.

— Cred că trebuie să-l concediezi pentru nesupunere, spuse Nakamura. Atunci îi voi oferi eu o slujbă. Dacă accepţi, Andrews, îţi dublez salariul.

— Nicio şansă, zise Arabella, înainte ca majordomul să poată răspunde. Andrews e o avuţie naţională de care nu doresc să mă despart.

9/26

57

Domnul Nakamura se trezi la câteva minute după ora şase, când i se păru că cineva închidea uşa dormitorului. Timp de câteva momente reflectă la ceea ce se întâmplase peste noapte, încercând să se convingă de realitatea aventurii.

Împinse într-o parte păturile şi-şi lăsă pe covorul gros picioarele, găsind o pereche de papuci la îndemână. Se încălţă şi merse spre capătul patului, unde-şi lăsase sacoul festiv. Cămaşa purtată şi restul hainelor trebuiau să fie pe un scaun. Voia să-şi facă bagajul înainte de a coborî, dar nu-şi mai găsea lucrurile. Încercă să-şi amintească dacă le pusese în geamantan. Îi deschise şi-şi văzu cămaşa spălată, călcată şi împăturită, observând şi haina, întinsă şi vârâtă în husă.

Intră în baie şi găsi cada pe trei sferturi plină. Încercă apa cu mâna; era potrivit de caldă, nu fierbinte. Atunci îşi aminti că auzise uşa dormitorului închizându-se. Cu destulă forţă ca să-l trezească, dar fără să-i deranjeze pe ceilalţi oaspeţi.

Se dezbrăcă de halat şi se băgă în cadă.

Anna ieşi din baie şi începu să se îmbrace. Tocmai îşi prindea la încheietura mâinii ceasul Tinei când văzu plicul de pe noptieră. Îl adusese Andrews în timp ce ea făcea duş? Era sigură că nu se aflase acolo când se trezise. Pe plic apărea numele ei, *Anna,* cu scrisul îndrăzneţ, inconfundabil al Arabellei.

Se aşeză pe marginea patului şi desfăcu plicul.

WENTWORTH HALL

26 septembrie, 2001

Preascumpă Anna,

Cum aş putea să-ţi mulţumesc? Acum zece zile, mi-ai spus că doreşti să dovedeşti că n-ai avut nimic de-a face cu moartea tragică a Victoriei. Dar ai făcut mult mai mult decât atât, şi până la urmă ne-ai salvat şi hambarul.

La citirea expresiei de moşier englez, Anna izbucni în râs, provocând alunecarea planată spre podea a celor două hârtii care mai erau în plic, în afară de scrisoare. Prima era un cec emis de Coutts, care o făcea posesoarea unui milion de lire sterline. Cealaltă…

După ce se îmbrăcă, Nakamura luă telefonul de pe măsuţa de lângă pat şi formă un număr de Tokyo. Îşi instrui directorul financiar să depună suma de patruzeci şi cinci de milioane de dolari, prin transfer electronic, la banca lui din Londra. Nu era nevoie să-şi informeze avocaţii, cărora le indicase deja să trimită

banii la Coutts & Co. din Strand, banca unde familia Wentworth avusese cont timp de peste două secole.

Înainte de a părăsi camera să coboare la micul dejun, domnul Nakamura se opri în dreptul portretului lui Wellington. Se înclină în faţa Ducelui de Fier, sigur că i-ar fi plăcut bătălia din noaptea precedentă. Coborând treptele de marmură, îl zări pe Andrews în hol. Supraveghea transportul cutiei roşii unde se afla Van Gogh-ul montat la loc în rama originală. Ajutorul de majordom plasă cutia lângă uşa de la intrare, gata să fie încărcată în maşina domnului Nakamura în clipa când apărea şoferul acestuia.

Arabella ieşi expansivă din salon când oaspetele ei ajunse pe treapta de jos, la parter.

— Bună dimineaţa, Takashi, îl salută. Sper că, în ciuda tuturor întâmplărilor, ai dormit bine.

— Da, mulţumesc, Arabella, îi răspunse, pe când Anna cobora şi ea, şchiopătând.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea.

— Galeriile Sotheby's m-ar fi taxat mult mai tare, răspunse laconic Arabella.

— Şi ştiu că Tina… continuă Anna, dar tocmai atunci se auzi o bătaie hotărâtă la uşă.

Nakamura se opri. Andrews păşi demn spre uşă.

— Probabil e şoferul meu, sugeră Nakamura, pe când majordomul trăgea uşa grea de stejar.

— Bună dimineaţa, domnule, spuse Andrews.

Arabella se întoarse şi-i zâmbi oaspetelui neaşteptat.

— Bună dimineaţa, Jack, îl salută. Nu ştiam că iei micul dejun cu noi. Acum ai picat din State sau ai dormit la secţia de politie?

— Nu, Arabella, dar am auzit că *tu* ar fi trebuit să dormi acolo, surâse Jack.

— Bună, eroule, spuse Anna, sărutându-l. Ai venit la timp să ne salvezi pe toţi.

— Nu eşti dreaptă, o dojeni Arabella, doar Jack e acela care a avertizat poliţia locală.

Zâmbind, Anna se întoarse spre domnul Nakamura:

— Vi-l prezint pe prietenul meu, Jack Fitzgerald Delaney.

— Cred că numele de botez e John, sugeră domnul Nakamura, strângându-i mâna lui Jack.

— Aşa e, domnule.

— Aveţi o mamă irlandeză, fără îndoială, sau v-aţi născut în aceeaşi zi cu preşedintele Kennedy.

— Ambele, recunoscu Jack.

— Foarte nostim, comentă Arabella, conducându-şi oaspeţii la micul dejun.

Pe drum, Anna îi explică lui Jack de ce avea piciorul bandajat. Arabella îi făcu semn domnului Nakamura să ia loc lângă ea. Invitându-l şi pe Jack, zise:

— Stai lângă mine, tinere, mai am să-ţi pun câteva întrebări.

Uitându-se la rinichii prăjiţi, Jack puse mâna pe furculiţă.

— Lasă mâncarea, glumi Arabella. Mai întâi explică-mi de ce nu sunt pe prima pagină a ziarului „Daily Mail”, după eforturile mele eroice de azi-noapte.

— N-am idee despre ce vorbeşti, spuse Jack, în timp ce Andrews îi turna o cafea neagră.

— A, nici tu n-ai auzit. Nu mă mir că atâţia oameni cred în teoria conspiraţiei şi în muşamalizările poliţiei. Mai străduieşte-te, Jack.

— Azi-dimineaţă, când i-am întrebat pe colegii mei de la MI5, se apără Jack, m-au asigurat că niciun terorist n-a pătruns în Anglia în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Cu alte cuvinte, a scăpat, deduse Anna.

— Nu chiar, spuse Jack. Vă pot spune că o femeie de un metru cincizeci şi cântărind patruzeci de kilograme, având o rană de cartuş de puşcă, şi-a petrecut noaptea în carceră, la închisoarea Belmarsh.

— De unde va scăpa, fără îndoială, sugeră Arabella.

— Arabella, te asigur că de la Belmarsh n-a scăpat nimeni niciodată.

— Dar până la urmă tot va trebui s-o trimită înapoi la Bucureşti.

— Puţin probabil, o contrazise Jack, pentru că nu sunt probe că a intrat în ţară şi în închisoarea aceea n-o să caute nimeni o femeie.

— În cazul acesta, îţi dau voie să te serveşti cu o porţie mică de ciuperci.

— Ţi le recomand călduros, zise domnul Nakamura, ridicându-se, dar acum mi-e teamă că trebuie să plec, Arabella, dacă vreau să ajung la timp la întâlnire.

Jack lăsă furculiţa şi se alătură celorlalţi, conducându-l pe domnul Nakamura pe hol. Andrews se afla deja în uşa de la intrare, dirijând încărcarea cutiei roşii în portbagajul unei limuzine Toyota. Domnul Nakamura se întoarse spre Arabella:

— Cred că pentru a descrie vizita mea la Wentworth Hall, cuvântul „memorabil” ar fi un exemplu clasic de minimalizare englezească.

Zâmbi, privind pentru ultima dată portretul contesei Catherine de Wentworth, pictat de Gainsborough:

— Corectează-mă dacă greşesc, Arabella, zise el, dar nu cumva aseară purtai colierul din tablou?

— Într-adevăr, răspunse Arabella zâmbind. Înălţimea ei a fost actriţă, ceea ce echivala cu a fi azi dansatoare din buric şi cine ştie de la care admirator a primit aşa o bijuterie magnifică. Dar nu mă plâng, deoarece ea mi l-a lăsat moştenire.

— Cu tot cu cercei, adăugă Anna.

— Un cercel, din păcate, spuse Arabella, atingându-şi urechea dreaptă.

— Cercel, repetă Jack, privind tabloul. Ce tâmpit sunt! Era în faţa mea tot timpul.
— Ce anume era în faţa ta? întrebă Anna.
— Leapman voia să-mi trimită o fotografie cu Fenston dând mâna cu George W. Bush, cu mesajul: „Aici e proba de care ai nevoie."
— Proba de care ai nevoie pentru ce? nu înţelese Arabella.
— Pentru a dovedi că Fenston a asasinat-o pe sora dvs., o lămuri Jack.
— Mărturisesc că-mi scapă legătura dintre Catherine Wentworth şi preşedintele Statelor Unite, zise Arabella.
— Şi eu am făcut greşeala asta, explică Jack. Între lady Wentworth şi Bush nu e nicio legătură, dar între Fenston şi lady Wentworth, da. Iar indiciul a fost tot timpul în fotografie.
Se uitară cu toţii la portretul realizat de Gainsborough, După o tăcere lungă, Anna vorbi prima:
— Poartă amândoi acelaşi cercel, spuse ea încet. Şi mie mi-a scăpat asta. Chiar l-am văzut pe Fenston purtând cercelul în ziua când m-a dat afară, dar n-am făcut legătura.
— Leapman şi-a dat seama imediat, spuse Jack, aproape frecându-şi mâinile de satisfacţie. A înţeles că era proba vitală de care aveam nevoie ca să obţinem condamnarea.
Andrews tuşi.
— Ai dreptate, Andrews, zise Arabella. Nu trebuie să-l mai reţinem pe domnul Nakamura. Bietul om a ascultat şi aşa prea multe revelaţii de familie.
— Adevărat, spuse Nakamura. Totuşi, vreau să-l felicit pe domnul Delaney pentru virtuozitatea detectivistică.
— Încet, dar temeinic, zise Anna, luând mâna lui Jack.
Domnul Nakamura zâmbi şi Arabella îl conduse la maşină, iar Jack şi Anna aşteptară pe treapta de sus.
— Bravo, Urmăritorule. Sunt de acord cu domnul Nakamura, n-a fost o virtuozitatea detectivistică rea.
Zâmbind, Jack se întoarse spre Anna:
— Dar eforturile tale de începător? Ai descoperit de ce Tina…?
— Credeam că nu mai întrebi, îl întrerupse Anna, deşi trebuie să recunosc că şi mie mi-au scăpat indicii evidente chiar şi pentru un amator.
— De exemplu? întrebă Jack.
— Tina ţine cu echipele 49 şi Lakers, ştie şi iubeşte arta americană şi are ca hobby navigarea pe un iaht numit *Christina,* după numele celor doi copii ai proprietarului.
— E fiica lui Chris Adams? întrebă Jack.
— Şi sora lui Chris Adams jr., completă Anna.
— Păi asta explică totul.
— Nu chiar totul, fiindcă Tina Adams nu şi-a pierdut numai casa şi ambarcaţiunea după ce Krantz i-a ucis fratele, dar a

trebuit şi să abandoneze facultatea de drept.

— Deci Fenston şi-a găsit în sfârşit naşul.

— Chiar mai mult, zise Anna. Tina şi-a schimbat numele, din Adams în Forster, s-a mutat la New York, a urmat un curs de secretariat, a solicitat o slujbă temporară la bancă şi a aşteptat să demisioneze secretara lui Fenston – n-ar fi fost prima dată – pentru a ocupa ea poziţia.

— Şi a rămas pe poziţii până când a fost dată afară, săptămâna trecută.

— Ca să se asigure că Arabella n-o să sufere aceeaşi soartă cu ea.

— Şi ţi-a protejat şi ţie spatele, îi reaminti Jack, în timp ce Nakamura făcea o plecăciune adânca în faţa Arabellei, înainte de a se urca în limuzină.

— Am veşti chiar mai bune, Urmăritorule, continuă Anna, făcându-i semn cu mâna domnului Nakamura. Tina a descărcat în computerul ei personal toate documentele care-l incriminează pe Fenston. Le are pe toate, contracte, scrisori, chiar hârtii personale pe care Fenston a crezut că le-a distrus. Aşa că am senzaţia că nu va mai trece mult şi vei putea închide dosarul domnului Bryce Fenston.

— Datorită ţie şi Tinei, spuse Jack, adăugând, după un scurt moment de gândire: însă ea a pierdut totul.

— Nu chiar totul, replică Anna, fiindcă Arabella i-a oferit un milion de dolari pentru rolul ei în salvarea domeniului Wentworth.

— Un milion de dolari? repetă Jack.

— Ca să nu mai vorbim de milionul de lire sterline oferit mie, „căci lucrătoru-i demn de aşa simbrie”, după cum s-a exprimat în scris Arabella.

— E din Evanghelia după Luca, zise Jack. „Şi rămâne în casă, ospătându-se din bucatele lor; căci lucrătoru-i demn de aşa simbrie”, completă el citatul.

— Sunt impresionată, spuse Anna.

— Dar eu nu m-am ales nici măcar cu un mic dejun.

— Ei, poate o să mă milostivesc deţine, Urmăritorule, şi o să te invit să iei masa cu mine la clasa întâi în avion.

Jack se întoarse spre ea şi-i zâmbi larg:

— Aş prefera să vii cu mine la cină sâmbătă seara.

— Seara cu tocană irlandeză a mamei tale? E o ofertă mai bună decât masa la clasa întâi. Vin sigur, de-abia aştept.

— Dar să ştii, Anna, că am să-ţi mărturisesc ceva, spuse Jack, pe când maşina lui Nakamura ieşea pe porţile domeniului.

— Ce anume? se întoarse ea din nou spre el.

— Mama crede că ai fost căsătorită de trei ori, ai cinci copii, nu neapărat de la cei trei soţi, patru din ei sunt toxicomani înrăiţi şi al cincilea e la răcoare. Şi – adăugă după o mică pauză – mai

crede şi că lucrezi într-un domeniu mult mai vechi decât consultanţa în artă.

Anna izbucni în râs:

— Şi ce-o să-i spui când o să descopere că nimic din toate astea nu e adevărat?

— Să se consoleze cu gândul că nu eşti irlandeză, zâmbi Jack.

Nota autorului

Deşi Van Gogh şi-a tăiat o parte din urechea stângă cu o lamă, în urma unei dispute cu Gauguin, rămâne un mister de ce urechea lui dreaptă şi nu stânga este bandajată în ambele autoportrete.

Istoricii de artă, inclusiv Louis van Tilborgh, curator de pictură la Muzeul Van Gogh, sunt convinşi că artistul a pictat tablourile uitându-se în oglindă.

Tilborgh subliniază că Van Gogh i-a scris o scrisoare fratelui lui, Theo, pe 17 septembrie 1888, după ce-şi cumpărase o oglindă, „pentru a putea lucra" (scrisoarea nr. 685 din ediţia din 1990 a scrisorilor lui Van Gogh şi nr. 537 în ediţia englezească de corespondenţă a pictorului din 1953).

Oglinda a fost lăsată la Arles când artistul s-a mutat la Saint-Remy. Totuşi, Van Gogh i-a scris o altă scrisoare lui J. Ginoux (11 mai 1890, 634 a în ediţia engleză, 872 în ediţia olandeză), rugându-l pe Ginoux „să aibă mare grijă de oglindă".

După datele cunoscute, Van Gogh a pictat două autoportrete cu urechea bandajată. Unul poate fi văzut la Institutul Courtauld, aflat în clădirea Somerset House din Londra. Cel de-al doilea rămâne într-o colecţie particulară.

café illuminé sur la terrasse par une grande
lanterne de gaz dans la nuit bleue
avec un coin de ciel bleu étoilé
Le troisième tableau de cette semaine
est un portrait de moi-même <u>presque</u>
<u>décoloré</u> des tons cendrés
sur un fond véronèse pâle
J'ai acheté exprès un miroir assez bon
pour pouvoir travailler d'après moi-même
à défaut de modèle car si je parviens à pouvoir
peindre la coloration de ma propre tête ce
qui n'est pas sans présenter quelques
difficultés je pourrai bien aussi peindre
les têtes des autres bonshommes et
bonnes femmes
La question de peindre les scènes ou effets de nuit
sur place et la nuit même m'intéresse
énormément Cette semaine je n'ai absolument
rien fait que peindre et dormir
et prendre mes repas. Cela veut dire
des séances de douze heures de
6 heures et selon et puis des
sommeils de 12 heures d'un seul
trait aussi.

Din scrisoarea lui Van Gogh către fratele lui, Theo, de pe 17 septembrie 1888 (copyright © Muzeul Van Gogh, Amsterdam – Fundaţia Vincent Van Gogh)

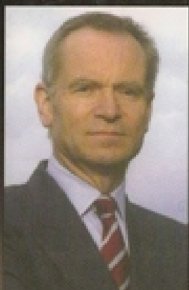
(Scrisoarea, în limba franceză, conţine fragmentul la care se referă „Nota autorului”: „Am cumpărat special o oglindă destul de bună pentru a putea lucra după mine însumi ca model.”)

Un tablou al celor mai bine vândute obiecte de artă la casele de licitaţii, în perioada 1980-2005

Anul; Artistul/Titlul; Preţul (dolari SUA)

1980, TURNER *Julieta şi doica ei,* 7.000.000
1981, PICASSO *Yo Picasso,* 5.800.000
1982, BOTTICELLI *Giovanni de Pierfrancesco de Medici,* 1.400.000
1983, CÉZANNE *Zaharniţă, pere şi covor,* 4.000.000
1984, RAPHAEL *Cap şi mână de bărbat Studiu,* 4.400.000
1985, MANTEGNA *Închinarea Magilor,* 10.500.000
1986, MANET *Strada Mosnier cu lucrători,* 11.100.000
1987, VAN GOGH *IRIŞI,* 53.900.000
1988, PICASSO *Acrobat şi tânăr arlechin,* 38.500.000
1989, PICASSO *Yo Picasso,* 47.900.00
1990, VAN GOGH *Portretul doctorului Gachet,* 82.500.000
1991, TITIAN *Venus şi Adonis,* 13.500.000
1992, CANALETTO *Vechea cavalerie,* 17.800.000
1993, CÉZANNE *Natură moartă cu mere,* 28.600.000
1994, DA VINCI *Codex Hammer,* 30.800.000
1995, PICASSO *Angel Fernandez de Soto,* 29.100.000
1996, *Balansoarul lui John F. Kennedy,* 453.500
1997, PICASSO *Visul,* 48.400.000
1998, VAN GOGH *Portretul artistului fără barbă,* 71.500.000
1999, CÉZANNE *Perdea, ulcior şi compotieră,* 60.500.000
2000, MICHELANGELO *Cristos înălţat,* 12.300.000
2000, REMBRANDT *Portretul unei doamne de 62 de ani*, 28.700.000
2001, KOONS *Michael Jackson şi Bubbles,* 5.600.000
2002, RUBENS *Masacrarea inocenţilor,* 76.700.000
2003, ROTHKO *Nr. 9 (Alb şi negru pe vin),* 16.400.000
2004, RAPHAEL *Madonna cu trandafiri,* 62.700.000
2004, PICASSO *Băiat cu pipă,* 104.000.000
2004, VERMEER *Tânără la confirmare,* 30.000.000
2004, WARHOL *Revolta cursei Mustard,* 15.100.000
2005, GAINSBOROUGH *Portretul lordului Charles Gould,* 1.100.000
2005, Vază din dinastia Yuan, 27.600.000

Sursa: *Artă şi Licitaţie,* Septembrie, 2005

Atât de căutatele conturi ale lui Ceaușescu sunt descoperite de Jeffrey Archer tocmai în America …

Nicu Munteanu, cândva gardă de corp și curier special al fostului dictator ajunge la New York după ce dă în gât doi spioni sovietici în schimbul unui pașaport american.

Își ia numele de Bryce Fenston, cumpără o bancă pe care o alimentează cu bani din România, devenind astfel bancherul lui Ceaușescu. Secondat de gimnasta Olga Krantz, killer de mare clasă, Munteanu "începe să investească" în opere de artă și castele nobiliare.

Autoportret cu ureche bandajată semnat Van Gogh este mobilul unor intrigi și răsturnări de situații care te țin cu sufletul la gură.

ISBN 973-9473-70-9

[1] Facultatea de Arte Plastice, la care se referă probabil autorul, nu este localizată în Piaţa Universităţii (n. trad.).

Table of Contents

Table of Contents